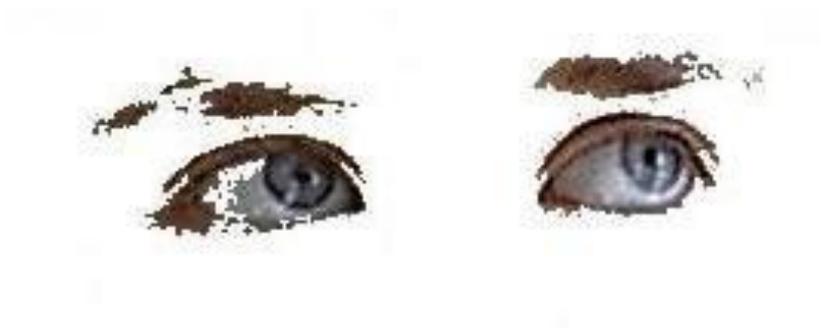

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΑΒΡΙΑΗΣ
‘ΑΙΓΙΝΙΤΗΣ’

ZONΓK

ΔΩΡΕΑΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Μυθιστόρημα

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΑΒΡΙΛΗΣ ‘ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ’

ZONΓK

Μυθιστόρημα

Copyright © Παντελής Γαβρίλης

ΑΙΓΙΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

Αφιερώνεται

στη σύζυγό μου Έφη,...
για την αγάπη της και την υπομονή της

στον αξέχαστο αδερφικό μου φίλο
Τάσο, που έφυγε νωρίς ενώ τόσο πολύ
ήθελε να μείνει

σ' αυτούς,...
που προσπαθούν να «δουν»,
πέρα από τις πλάνες του νου

Ευχαριστώ τις/ους φίλες/ους, που αφού διάβασαν το
δοκίμιο «Παραπλανημένος άνθρωπος... προσπάθεια για
επαναυτοπροσδιορισμό», με παρότρυναν να συνεχίσω.
Ξέρουν αυτοί...

Οι σκέψεις μου είναι η φυλακή μου
Η ελευθερία του νου είναι πέρα απ' αυτές,...
στην άσκεπτη αφούγκραση.
Προσπαθώντας ν' αποδράσω,...
ευχαρίστως στολίζω το κελί μου,... γράφοντας

Για αρκετές φιλοσοφικές απόψεις που παρατίθενται στο κείμενο, χρησιμοποιήθηκε ως πηγή το δοκίμιο «Παραπλανημένος άνθρωπος... προσπάθεια για επαναυτοπροσδιορισμό».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μπορούν άραγε τα όνειρα να μπαίνουν στη ζωή των ανθρώπων και να την αλλάζουν; Να δημιουργούν προϋποθέσεις δεσμεύσεων από μέρους του συνειδητού ότι θα αλλάξει συμπεριφορές, στρατηγική βιοπορισμού; Ένα ερώτημα που εκ πρώτης άποψης φαντάζει ρητορικό, ίσως γιατί πιστεύουμε ότι τα όνειρα ανήκουν σε ένα φανταστικό, ψεύτικο κόσμο και δεν έχουν θέση στην ξύπνια «αληθινή» ζωή μας. Ίσως γιατί συνήθως, δεν τολμάμε να διαπραγματευτούμε τον ορθολογισμό μας.

Έχω πιάσει πολλές φορές τον εαυτό μου, να συλλογίζεται πάνω στο ίδιο ερώτημα. Τι είναι όλα αυτά γύρω μου; Είναι γεννήματα του μυαλού μου, κομμάτια ενός κόσμου που ζει αποκλειστικά στο κεφάλι μου σαν αντανάκλαση κάποιου αληθινού, ή είναι πραγματικά, μόνο και μόνο επειδή το βεβαιώνω εγώ; Υπάρχουν μόνο αυτά, που βλέπουμε ή αντιλαμβανόμαστε με κάποιο τρόπο όλοι εμείς με παρόμοια φυσιολογία, ή είναι και πολλά άλλα που δεν θα τα αντιληφτούμε ποτέ;

Εδώ και χρόνια, καταλήγω πάντα στην ίδια υποψία.

Μπορεί ο νους μας να πείθεται ότι έχει πλήρη αντίληψη της πραγματικότητας και του οτιδήποτε συμβαίνει σ' αυτήν, όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο κόσμος που σχηματίστηκε και ανασχηματίζεται συνεχώς στον εγκέφαλό μας, είναι ο «δικός του» κόσμος, ο κατασκευασμένος απ' αυτόν τον ίδιο με τη βοήθεια των αισθήσεων, θεωρουμένων ως το μόνο μέσον συλλογής πληροφοριών απ' τον «έξω κόσμο». Συνεπώς, αφού στο μυαλό μας κατοικούν δύο κόσμοι, ο ένας ο λεγόμενος πραγματικός κόσμος –υποκειμενικός στην ουσία- και ο άλλος ο κόσμος των ονείρων μας, πως είμαστε σίγουροι ότι ο ένας αρχίζει να ζει μόνο όταν παύει ο άλλος και ότι δεν ανταλλάσσουν κομμάτια τους εν αγνοία μας; Κατά βάθος, για τίποτα δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι.

Κάλλιστα μπορούν να υπάρχουν γύρω μας υλικά, όντα, υπάρξεις γενικώς, που δεν τις αντιλαμβανόμαστε γιατί πολύ απλά τα βιολογικά μας αισθητήρια δεν μπορούν να αντιληφτούν τις επιρροές που ασκούν αυτές οι υπάρξεις γύρω τους, ενώ είναι πιθανό να τις αντιλαμβανόμαστε μέσω του ονείρου μας, με έναν άλλο τρόπο αντίληψης ξένο προς τα αισθητήριά μας, αλλά και συγχρόνως άγνωστο προς εμάς. Παραδείγματος χάριν, ένας λόγος με βάση τον οποίο νομίζουμε ότι δεν μας έχουν επισκεφτεί όντα από άλλα μέρη του σύμπαντος, είναι το ότι υποθέτουμε εγωιστικά πως οι αισθήσεις μας οπωσδήποτε θα τα ανίχνευαν. Αν όμως, μας έχουν κάνει αισθητή την παρουσία τους σε ένα ή πολλά όνειρά μας και εμείς επιμένουμε να τα αγνοούμε;

Με αυτές τις σκέψεις, αλλά και πολλές άλλες, ξεκίνησα να γράφω την ιστορία του Ζόνγκ του εξωγήινου, που ίσως και να είναι αληθινή.

Οι άνθρωποι φόβοι, η περιέργεια, η καλοσύνη, η αγάπη, η ζήλεια, η καχυποψία, η εκδικητικότητα, η κατανόηση, η επιθετικότητα και τέλος η μυθομανία, καλωσορίζουν τον επισκέπτη του πλανήτη μας. Πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς, άλλωστε; Κάνουμε αυτό που μάθαμε να κάνουμε, ανίκανοι να υπερβούμε εαυτόν.

Ο Ζόνγκ, θα μπορούσα να πω, είναι ο δούρειος ίππος που προσπαθεί να αλώσει αρκετές δογματικές αρνήσεις μας. Οι αρνήσεις αυτές, συνήθως δεν έχουν επίγνωση ότι είναι δογματικές, ίσως, γιατί έτσι τις έμαθαν να πιστεύουν. Επιχειρείται να μπολιαστούν με την αμφιβολία, την ερώτηση, την αμφισβήτηση, τον προβληματισμό και εν κατακλείδι να αντικατασταθεί το πιστεύειν δια του νομίζουν.

Βέβαια υπάρχουν και οι αμετακίνητες σκέψεις,... οι προαποφασισμένες αντιρρήσεις. Οι απόψεις, με τις οποίες κανένας Ζόνγκ δεν πρόκειται ποτέ να καταφέρει να διαπραγματευτεί. Ίσως, γιατί επέλεξαν να ταξιδεύουν τη ζωή, με το βαγόνι που άλλοι διάλεξαν γι' αυτές, ως το

καλύτερο,... μη επιτρέποντας στον εαυτό τους να αναρωτηθεί,... να ψάξει μόνος.

Σε κάθε περίπτωση, πρωταρχικός σκοπός της ιστορίας μου, είναι η διασκέδαση του μυαλού. Επιδίωξη, το ξέχασμα της καθημερινότητας και η συμμετοχή στον εικονικό κόσμο, που γεννιέται σελίδα-σελίδα στο χάρτινο σύμπαν.

Ελάτε λοιπόν μαζί μου, αόρατοι συνοδοιπόροι σε μια βόλτα. Ένα ταξίδι στις ζωές των άλλων, που ζούνε δίπλα μας, στην απέναντι πολυκατοικία, στο παρακάτω στενό, στην άκρη της πόλης. Ίσως κάτι να μάθουμε και για τη δική μας ζωή. Δεν θα πάμε μακριά,... μερικές σελίδες δρόμο.

Προσπάθησα να γράψω ένα μυθιστόρημα, που μέσα από τη διασκέδαση της πλοκής του να μπορούν να διαφανούν αρκετές από τις πλάνες των εξυπνότερων όντων της Γης,... των ανθρώπων. Δεν γνωρίζω αν τα κατάφερα. Αυτό θα το πουν, αυτοί που θα σκύψουν στις σελίδες του. Ελπίζω να περάσουν καλά.

Αίγινα, καλοκαίρι του 2012

I

Η ψηλάφηση του торνευτού της στήθους μόλις είχε τελειώσει και ο γιατρός της συνοφρυωμένος, έχοντας χάσει το κέφι του, ξανακαθόταν βαριά στην πολυθρόνα του γραφείου του. Σαν να χε κουραστεί ξαφνικά. Μόλις πριν λίγο, είχε ολοκληρώσει την εξέταση και του υπόλοιπου καλλίγραμμου σώματος της «Αφροδίτης της Μήλου», μη βρίσκοντας όμως μέχρι τώρα κανένα ψεγάδι. Το είχε ψάξει καλά, από την κορφή ως τα νύχια, ψηλαφώντας και εξερευνώντας κάθε απόκρυφη γωνιά του, κάνοντάς την πότε-πότε να ανατριχιάζει, για να σταματήσει απότομα το ταξίδι της αφής του στο αριστερό της στήθος. Αμήχανα, έφερε το δεξί του χέρι κοντά στο στόμα κι άρχισε να ζουλάει νευρικά τα χείλη του με τον αντίχειρα και το δείκτη. Αμέσως μετά, καταλαβαίνοντας ότι κάθε του κίνηση παρακολουθείτο απ' την ασθενή του, χαμογέλασε ελαφρά και καθησυχαστικά ξαναβρίσκοντας γρήγορα την αυτοκυριαρχία του. Η ανησυχία του όμως, είχε ήδη γίνει αντιληπτή.

- Τι συμβαίνει γιατρέ; Έχω κάτι;
- Μην ανησυχείς Μαρία. Μπορεί να μην είναι τίποτα.
- Δηλαδή;
- Να, ... στον αριστερό σου μαστό υπάρχει ένα ογκίδιο με διάμετρο περί τα τρία εκατοστά. Σαν μεγάλο αμύγδαλο. Μπορείς να το πιάσεις και συ.

Ένας σεισμός τη συγκλόνησε με μιας, ανοίγοντας τη Γη κάτω απ' τα πόδια της. Από πάνω ως κάτω, ένιωσε το σφριγηλό κορμί της να ραγίζει. Ο δε γιατρός μπροστά της, αφού θάμπωσε στην αρχή, κατάφερε σιγά-σιγά να κρυφτεί πίσω απ' τους δυο καταρράκτες που ξεπήδησαν σχεδόν αμέσως πλημμυρίζοντας τα όμορφα μάτια της. Σαν να ντράπηκε γι' αυτό που της είπε. Ενώ το δεξί της χέρι έβρισκε κι αυτό τον αναθεματισμένο όγκο, τα γόνατά της

άρχισαν να τρέμουν. Σίγουρα θα είχε πέσει αν δεν καθόταν ήδη στο ιατρικό ανάκλιτρο. Απ' τη μια στιγμή στην άλλη, η θλιμμένη της ζωή είχε γίνει ακόμη πιο ζοφερή. Γύρισε ένα γύρο το κεφάλι σαν χαμένη. Μέσα σε ένα λεπτό, όσο κράτησε η απαγγελία της διάγνωσης, το γνωστό δωμάτιο της φαινόταν άγνωστο, εχθρικό. Τα καλογουαλισμένα ιατρικά εργαλεία, με μιας έγιναν τρομακτικά ενώ τα έπιπλα, άρχισαν να την περικυκλώνουν στριμώχνοντάς την. Δεν τη χωρούσε ο τόπος. Τα λόγια του γυναικολόγου μάταια προσπάθησαν να της δώσουν κουράγιο.

- Άκουσέ με... Θα πας να κάνεις αύριο κάποιες εξετάσεις που θα σου γράψω και θα δούμε. Μπορεί απλά να είναι ένας καλοήθης πολύποδας. Μη το βάζεις κάτω. Ότι και να' ναι, θα το αντιμετωπίσουμε μαζί.

Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό της. Προσπάθησε να πει κάτι, αλλά το μόνο που κατάφερε να τραυλίσει ήταν ένα «Θα πάω». Τ' αυτιά της, λες και ήθελαν να την προστατέψουν, σταμάτησαν ν' ακούνε τα λόγια του γιατρού και άνοιξαν μόνο όταν βρέθηκε στο δρόμο. Προς στιγμή σκέφτηκε να γυρίσει σπίτι της, να κλειστεί στο δωμάτιό της και να πλαντάξει στο κλάμα. Δεν υπήρχε πια διάθεση για οτιδήποτε άλλο. Μισή ώρα ήταν αρκετή για να 'ρθει το πάνω κάτω. Να την πλακώσει ο ουρανός. Είχε κλείσει το πρώτο ραντεβού του γιατρού της, εννέα το πρωί, για να ξεμπερδέψει νωρίς. Κάθε χρόνο το ίδιο έκανε. Πήγαινε για προληπτικές γυναικολογικές εξετάσεις και μετά από λίγο έδινε ραντεβού για του χρόνου. Σήμερα όμως; Ποτέ της δεν μπορούσε να φανταστεί πως μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο και σ' αυτήν. Θα πήγαινε λοιπόν κι αυτή αδικοχαμένη σαν τη μάνα της; Τόσο γρήγορα είχε έρθει η σειρά της; Περπατούσε κι έκλαιγε, έκλαιγε και περπατούσε. Έβλεπε τους διαβάτες να την κοιτούν και προσπαθούσε να κρύψει τα δάκρυά της. Πόσο εύκολα καταλαβαίνουν οι γύρω τα έντονα συναισθήματα. Τρελή χαρά, σκοτεινός φόβος, κουρελιασμένη θλίψη,...

όλα τους καταφέρνουν κι ανάβουν ένα φως στο πρόσωπο. Ένα φως δυνατό, χρωματισμένο, μαγνητικό, που στρέφει πάνω του τα άχρωμα απρόσωπα πρόσωπα. Χωρίς να το καταλάβει κι ενώ το σώμα της λειτουργούσε μόνο του χωρίς να παίρνει εντολές απ' το μυαλό, έπιασε τα βήματά της να την οδηγούν στο Δημαρχείο, δυο στενά πιο πέρα,... εκεί που είχε δώσει ραντεβού με την ομάδα των γνωστών της ζωόφιλων, για να πάνε στην πορεία διαμαρτυρίας. Ίσως, σκέφτηκε, να ήταν καλύτερα έτσι. Μπορεί να τη βοηθούσαν να ξεχαστεί λίγο.

* * *

Πρωινό και η δροσιά της νύχτας αρνιόταν επίμονα να παραδοθεί. Εξακολουθούσε ακόμη να ντύνει τη μισοκοιμισμένη πλάση, με μια πάχη που κάπου-κάπου ωριμάζε σε κρυστάλλινες γυαλιστερές σταγόνες. Αντιστεκόταν, μα ήδη ένοιωθε να τη λιώνει η ζεστή ανάσα της καινούργιας μέρας. Αυτής, που έπαιρνε σιγά-σιγά τη θέση της στο αδηφάγο ημερολόγιο, με τη σελίδα της να φωτίζεται όλο και περισσότερο από τον πρωινό ήλιο.

Τέσσερις Ιουνίου. Καμιά πρωτοτυπία κι όμως, δισεκατομμύρια ξύπνια όνειρα ανθρώπων ξεκινούσαν όπως κάθε πρωί με την ελπίδα ενός ουσιαστικού νοήματος, ενός «φωτισμού». Άλλη μια μέρα, που ξεδίπλωνε δειλά-δειλά τα βήματά της, απλά και μόνο για να μεταφέρει δισεκατομμύρια προσδοκίες στην επόμενη. Θα υπήρχε μόνο μια φορά,... και το 'ξερε. Ασήμαντη στιγμή μιας αιωνιότητας, περίμενε βασανιστικά απ' το ξύπνημά της κιόλας το θάνατό της. Κανείς δεν φαίνονταν να νοιάζεται γι' αυτόν. Ακόμα κι οι άνθρωποι,... όλοι αυτοί που θα ζούσαν μέσα της σαν έμβρυα σε κοιλιά μάνας, βιάζονταν. Ανυπομονούσαν για το τέλος της, περιμένοντας την ψευδαίσθηση μιας νέας αρχής.

Σημάδια που να ‘δειχναν πως κάτι θ’ άλλαζε στη Γη δεν υπήρχαν. Σ’ όλα τα μήκη και τα πλάτη της, οι άνθρωποι συνέχιζαν τη ζωή τους αγαπώντας, μισώντας, σκοτώνοντας, γιατρεύοντας, με πολέμους, με ειρήνη. Εξακολουθούσαν ν’ αναπνέουν όπως κάθε μέρα χωρίς να ξέρουν γιατί το κάνουν, υποκύπτοντας σε ένστικτα αυτοσυντήρησης και αναπαραγωγής, γεμίζοντας το χρόνο τους με απασχολήσεις. Σπουδές, εργασία, οικογένεια, κοινωνική καταξίωση, επιτεύγματα, οράματα υστεροφημίας. Μια εκλογίκευση συνέδεε από πάντα όλα αυτά, ντύνοντάς τα με το μύθο ενός υπερβατικού προορισμού, που εμπεριέχει το όνειρο της αυτό-βελτίωσης σαν ολοκλήρωση μιας θεϊκής πράξης. Όσο για τα ζώα και τα φυτά; Ποτέ τους δεν ένιωσαν τέτοιες υπαρξιακές αγωνίες. Είχαν από πάντα αποδεχτεί, το ότι ζουν και πεθαίνουν χωρίς να ξέρουν το γιατί και χωρίς να χρειάζονται να κατασκευάσουν ένα «Γιατί» από μύθους.

Πρωί της τετάρτης Ιουνίου λοιπόν, γύρω στις έντεκα και οι κάτοικοι της μεγάλης πόλης έχουν αρχίσει ήδη να συγχρωτίζονται όπως κάθε μέρα. Καπάτσοι, αεριτζήδες, μικροαπατεώνες, διανοούμενοι, νομοταγείς, επαναστάτες, συμβιβασμένοι. Όλοι μαζί ένα χαρμάνι, με την ομορφιά της ιδιαιτερότητας αλλά και της συνύπαρξης. Μιας συνύπαρξης, που παρά την αναγκαιότητά της, παρά τα τόσα πολλά και ανεκτίμητα δώρα της, εξακολουθεί τις περισσότερες φορές να παραμένει δύσκολη. Ο θρασύς που κλέβει τη σειρά αναμονής κάποιων, ο κακότεροπος προϊστάμενος, ο αδιάφορος συγγενής, ο κακόβουλος γείτονας, ο δύστροπος συνάδελφος, ο διεφθαρμένος πολιτικός, ο αισχροκερδής επιχειρηματίας ο ζηλόφθονος «φίλος» και ένα σωρό άλλα παραδείγματα ανοχής μιας αναγκαστικής συμβίωσης, συνθέτουν το κακοτράχαλο κομμάτι μιας κοινωνικής διαδρομής που με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο αναγκάζεται ο καθένας να διανύσει.

Με ανάλογες σκέψεις ν’ αντιπαλεύονται την κυριαρχία τους μέσα στο ομορφοσηματισμένο κεφάλι της, η Μαρία

σπρωχνόταν τώρα πια απ' τα κύματα της διαδήλωσης. Το μυαλό της πέταγε μια στο πρόβλημα της υγείας της και μια στις δύσκολες ανθρώπινες σχέσεις. «Γιατί οι άνθρωποι να μην μπορούν να συνεννοηθούν εύκολα και να χρειάζονται τις περισσότερες φορές φωνές, θυμοί, τσακωμοί, ακόμη και χειρονομίες»; Σαν κουφοί που συζητούν με κουφούς και πιστεύουν πως για να πείσουν πρέπει τα επιχειρήματα ν' αντικατασταθούν από την ένταση της φωνής. Απορροφημένη στις σκέψεις της κι ενώ τα πόδια της την ταξίδευαν ανάμεσα στο πλήθος που φώναζε μαζί της διαδηλώνοντας, αναγκάστηκε να επανέλθει. Έσκυψε απότομα, κοιτάζοντας τα ανοιχτά στόματα όσων είχαν τρομάξει μαζί της. Φτηνά την είχε γλυτώσει. Το δακρυγόνο, περνώντας ξυστά πάνω απ' το κεφάλι της, πήγε να παρκάρει στο παρτέρι, πέντε μέτρα πιο πίσω. Ο κίτρινος καπνός που αμέσως ξεπήδησε, άρχισε να της καίει το λάρυγγα και τα μάτια, όσο και αν αυτή προσπαθούσε να καλυφθεί με ένα μαντήλι που είχε τυλιγμένο στο λαιμό της. Κάποιοι, στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν, την έσπρωξαν, ενώ τρεις κάπως ηλικιωμένοι, δεν γλύτωσαν το πέσιμο στο βρεγμένο πεζοδρόμιο, εκεί μπροστά της, γλιστρώντας στα νερά που είχε ρίξει η μάνικα. Οι πέτρες έπεφταν βροχή. Έγραφαν μια τροχιά περνώντας πάνω από αρκετά κεφάλια, για να καταλήξουν κροταλίζοντας, άλλες σε ασπίδες αστυνομικών και άλλες στα απέναντι γυαλιστερά τζάμια. Ανάμεσα σε καπνούς, έβλεπες τους αγανακτισμένους καταστηματαρχες με χέρια τεντωμένα να πετιούνται μες από γυάλινες σπασμένες πόρτες και να φωνάζουν με απόγνωση για έλεος.

Πως είχε ξεφύγει έτσι η κατάσταση; Μια ειρηνική πορεία στο κέντρο της πόλης, στις δέκα η ώρα το πρωί, από καμιά τετρακοσαριά ζωόφιλους που δεν άντεχαν άλλο την κτηνωδία πολλών συμπολιτών τους πάνω στα ανήμπορα να προστατευτούν ζώακια, είχε καταλήξει σε σύρραξη με την αστυνομία. Στην αρχή, όλα πήγαιναν

καλά. Είχαν δώσει ραντεβού μπροστά στο Δημαρχείο και πράγματι, σιγά-σιγά κι ένας-ένας, άρχισαν να μαζεύονται. Άλλος μόνος του, άλλη με παρέα, μερικοί με τη γάτα τους και κάποιοι με το σκύλο. Εκεί, γύρω στις δέκα παρά με δέκα, έφτασε κι η Μαρία. Τον σκύλο της, τον Ρεξ, δεν τον είχε πάρει μαζί, αφ' ενός γιατί δεν επιτρεπόταν να μπει στο ιατρείο του γυναικολόγου που είχε πάει νωρίτερα κι αφ' ετέρου γιατί φοβόταν να μην της τον χτυπήσουν. Άσε που ήταν και κουτσός ο κακομοίρης και θα του κρέμαγε η γλώσσα απ' το περπάτημα. Είχαν ανοίξει τα πανό τους και περπατούσαν στην άκρη του δρόμου χωρίς να εμποδίζουν την κυκλοφορία, με σκοπό να περάσουν από διάφορα κεντρικά σημεία της πόλης για να τους δει ο κόσμος. Οι αστυνομικοί παρέμεναν σχετικά δίπλα τους, χωρίς όμως να τους ενοχλούν, ως τη στιγμή που παραισφρήσανε ανάμεσά τους εκείνοι οι νεαροί με τα καθρόνια. Και τι δεν έκαναν, αυτά τα «παιδιά». Έσπαγαν αδιακρίτως αυτοκίνητα, περίπτερα, τζαμαρίες, ζαρντινιέρες με λουλούδια. Δεν άφησαν κάδο για κάδο σκουπιδιών, που να μην τον τουμπάρουν ή να τον κάψουν. Πόλεμος κανονικός με την αστυνομία και ανάμεσα στις δυο μεριές, άνθρωποι αλλόφρονες, που έτρεχαν με τα χέρια στο κεφάλι για να γλυτώσουν καμιά αδέσποτη. Μερικοί ρομαντικοί, αδιαφορούσαν ακόμη και για τον εαυτό τους προκειμένου να προστατέψουν το ένα ή και τα δύο αγαπημένα ζώακια, που είχαν φέρει μαζί τους.

Η Μαρία μπορεί ν' απέφυγε το δακρυγόνο, αλλά τη σύλληψη δεν τη γλύτωσε. Αφού έφαγε μερικές ξυλιές στην πλάτη, την τσουβαλιάσανε μαζί με τους άλλους τρεις δύστηχους, που προσπαθούσε να βοηθήσει για να σηκωθούν απ' το πεζοδρόμιο. Οι νεαροί είχαν προλάβει και είχαν εξαφανιστεί, ενώ οι ζωόφιλοι, δυο-δυο, τρεις-τρεις, έμπαιναν στις κλούβες τότε με το καλό και τότε με το ζόρι, αγκαλιά με τους σκύλους και τις γάτες που δημιουργούσαν ένα πανδαιμόνιο απ' την τρομάρα τους. Από τη μια, ήταν για κλάματα να βλέπεις όλον αυτό το

χαμό ανάμεσα σε νοήμονες υποτίθεται ανθρώπους, μα κι απ' την άλλη, ξελιγωνόσουν στα γέλια με τις γάτες να κρύβονται μέσα σε αστυνομικά κράνη και τους σκύλους να μασουλάνε ρόπαλα. Γέλια,... γέλια και κλάματα,... πολλά. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, τα άκουγαν κι από πάνω.

- Μου θέλατε διαδήλωση,... ε;... Για ελάτε τώρα στο κλουβί!

- Τα ζώα σας θα δοθούν για ευθανασία!... Για να δούμε,... θα σας αρέσει;

Το ήξεραν όλοι, αστυνομικοί και συλληφθέντες, ότι επρόκειτο απλά για εκφοβισμούς, αλλά παρ' όλα αυτά άρεσε σε μερικούς να κάνουν τα παλικάρια εκ του ασφαλούς, ως εκφραστές της εξουσίας. Κι αυτή η Μαρία; Θυσίαζε πάντα τον εαυτό της για τους άλλους. Νέα όπως ήταν, μπορούσε να τρέξει και να ξεφύγει. Κι όμως, προκειμένου να βοηθήσει τρεις ανθρώπους να σηκωθούν απ' το πεζοδρόμιο για να μην τους τσαλαπατήσουν, δεν την ένοιαζε ακόμη και που τη συλλάβανε.

* * *

Από το πρωί, πριν ακόμη ξεκινήσει για την πορεία διαμαρτυρίας, είχε σπείρει την ανησυχία στους γονείς της. Στον πατέρα της δηλαδή που την υπεραγαπούσε, γιατί η μητριά της δεν νοιαζόταν και πολύ μην πάθει τίποτα η θετή της κόρη. Αυτήν την απασχολούσε μόνο μη χαθεί το μεροκάματο της Μαρίας, απ' το οποίο ανελλιπώς της έπαιρνε το μεγαλύτερο μέρος, ως δήθεν συμπλήρωμα στα γενικά έξοδα του σπιτιού. Στην πραγματικότητα όμως, μ' αυτά τα λεφτά όλο και τροφοδοτούσε το πορτοφόλι της αληθινής της κόρης, για να στολίζεται σαν κοκέτα.

Πριν μερικά χρόνια ήταν που η άτυχη μητέρα της, η κυρά Φανή, αρρώστησε από καρκίνο και σε λίγους μήνες πέθανε. Ταλαιπωρήθηκε πολύ πριν την ανακουφίσει ο θάνατος, μα δεν το έδειχνε. Δεν ήθελε να τους

στενοχωρεί. Χρυσή γυναίκα η συγχωρεμένη. Τη λάτρευε την κόρη της και περίμενε πως και πώς να τη δει παντρεμένη κι ευτυχισμένη, μα η μοίρα είχε άλλα σχέδια. Μόλις είχε πάρει τη σύνταξη ο κυρ Γιάννης, αλλά δεν ήταν τυχερό να την χαρούν μαζί. Έτσι, για παραπάνω από ένα χρόνο, η Μαρία έβλεπε τον πατέρα της να μαραζώνει κι ήταν αυτή που επέμενε και τον έπεισε τελικά να ξαναπαντρευτεί. Πίστευε ότι έτσι θα συνερχόταν. Η κυρία Νίκη, που έμελε να γίνει μητριά της, είχε μείνει χήρα προτού προλάβει ο συγχωρεμένος ο άντρας της να βγει στη σύνταξη. Καθώς έβλεπε λοιπόν τα οικονομικά της αποθέματα να λιγοστεύουν, έπαιζαν τα μάτια της μήπως βρει κανένα χήρο ή χωρισμένο, για να σώσει κι αυτήν και την κακομαθημένη κόρη της. Όσο γι' αυτήν, την Αλέκα, δυο χρόνια μεγαλύτερη από τη Μαρία, ανατράφηκε χωρίς ποτέ να ακούσει όχι από τη μάνα της. Ίσως γι' αυτό δεν εκτιμούσε τίποτα, αφού δεν είχε και ποτέ ιδρώσει για να το αποκτήσει.

Το προξενιό με τον κυρ Γιάννη δεν άργησε να γίνει, μιας και η κυρία Νίκη ήταν φίλη της εκλιπούσης και τον γνώριζε από τις επισκέψεις της στο σπίτι τους. Τους πρώτους μήνες όλα πήγαιναν καλά. Η νεόφερτη σύζυγος κανάκευε τη Μαρία και τον πατέρα της, το ίδιο με την κόρη της. Γλυκομίλητη, εξυπηρετική, προστατευτική. Όμως, πολύ γρήγορα τα σύννεφα της ζήλειας και της διχόνοιας σκοτεινίασαν το σπίτι τους. Η Μαρία άρχισε σιγά-σιγά να νοιώθει σαν υπηρέτρια στο σπίτι της, ενώ ο πατέρας της δεν τολμούσε να αντιμιλήσει. Δυστυχώς, το κρασί δεν άργησε να γίνει σύντροφός του. Πατέρας και κόρη, μόνο στις ιδιαίτερες συναντήσεις τους έβρισκαν την ευκαιρία να εξομολογηθούν τη στενοχώρια και τα παράπονά τους. Σαν κρυφοί συνωμότες απέναντι στον δικτάτορα που είχαν βάλει στο σπίτι τους.

Ο πατέρας κι η μητριά της λοιπόν, κάτι είχαν ψυλλιαστεί από την προηγούμενη μέρα, που την είχαν ακούσει στο τηλέφωνο να συνεννοείται με άλλους

φιλόζωους. Ήλπιζαν όμως, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, ότι μπορούσε ν' αλλάξει γνώμη. Η μουρμούρα ξεκίνησε πρωί-πρωί,... απ' τις οκτώ.

- Δεν θα πας στη δουλειά σου, εσύ;... τη ρώτησε με απορριπτικό ύφος η μητριά της.

- Στο είπα, από χθες. Έχω ζητήσει άδεια και μου την έδωσαν χωρίς αντίρρηση. Άλλωστε, ζήτημα είναι αν έχω λείψει μια δυο φορές από τότε που έπιασα δουλειά.

- Τι θέλεις να τρέχεις τώρα ρε κορίτσι μου σε διαδηλώσεις; Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει... την ξαναρώτησε υποκρινόμενη ενδιαφέρον η κυρά Νίκη.

- Τι να γίνει δηλαδή; Όλο την καταστροφή φέρνεις. Αμάν πια!

- Δεν το λέει για κακό σου, η μητέρα σου, παιδί μου!... σιγοντάρισε ο πατέρας της... Άλλωστε δεν έχεις ραντεβού με τον γυναικολόγο; Πότε θα πας;

- Δεν το ξέχασα καλέ μπαμπά. Πρώτα θα πάω στο γιατρό και μετά στη συγκέντρωση.

- Να προσέχεις, τουλάχιστον!

Πόσο την ενοχλούσε όταν της την αποκαλούσε μητέρα. Την εξόργιζε, καθώς ήταν αναγκασμένη να το καταπιεί. Ήξερε άλλωστε ότι κι ο πατέρας της δεν το εννοούσε, αλλά προσπαθούσε με τις κουβέντες του να κρατήσει δεμένη τη νέα οικογένεια. Πάντως, η αλήθεια είναι ότι και η ίδια, χάριν ευγενείας, έτσι την προσφωνούσε.

Σαν να ήταν προφήτες, για το τι θα επακολουθούσε. Όλα αυτά τα χρόνια της ζωής τους, ο καθένας στο δικό του μονοπάτι, έμαθαν να είναι επιφυλακτικοί. Όταν ήταν κι αυτοί πιο νέοι, έκαναν τα δικά τους όνειρα για μια ιδανική κοινωνία, αν και το ιδανική είναι μεγάλη κουβέντα. Στην πορεία όμως, κατάλαβαν πόσο δύσκολο ήταν να ευαισθητοποιηθεί, να εκπαιδευτεί και να δεχτεί έναν αλληλοσεβασμό, μια πανσπερμία ανθρώπων με διαφορετική εκπαίδευση, ανάγκες, ενδιαφέροντα και κουλτούρα, που συμβιώνουν μέσα στους ίδιους δρόμους. Όμως η Μαρία, αν και τα αντιλαμβάνονταν όλα αυτά, δεν

μπορούσε να μη δώσει κι αυτή τον δικό της αγώνα για εκπολιτισμό. Η ομάδα των φιλόζων με τους οποίους έκανε παρέα, έμοιαζε πολύ μαζί της. Καλοσυνάτοι οι περισσότεροι, ευγενικοί, ενδιαφέρονταν ο ένας για τον άλλον, αγαπούσαν τα ζώα, δεν πείραζαν χωρίς σημαντικό λόγο τα φυτά. Έτσι, η σημερινή διαμαρτυρία τους ήταν μια κοινή προσπάθεια να πείσουν κι άλλο κόσμο να υιοθετήσει τα ιδανικά τους.

* * *

Στο διάδρομο που την οδηγούσαν στον ανακριτή, συνάντησε την Ξένια, εισαγγελέα και φίλη της εξ αγχιστείας αδερφής της. Κόντευε να πέσει πίσω, απ' την ψωροπερηφάνια. Προσπάθησε να την αποφύγει, αλλά ήταν πια αργά. Ήξερε λίγο πολύ το χαρακτήρα της Ξένιας. Σαν της Αλέκας. Ψηλομύτα που νομίζει ότι τα ξέρει όλα, είρων, φιλόδοξη μέχρι εκεί που δεν παίρνει άλλο, σκληρή. Δεν έπεσε έξω στην εκτίμησή της. Τα λίγα λόγια που της είπε, μαρτυρούσαν την έπαρση.

- Μαρία;... Τι θες εδώ, μεσημεριάτικα;... Πάλι πήγες να σώσεις τον κόσμο;

- Πες το κι έτσι αν θες... Πήγαμε να διαμαρτυρηθούμε για την κακοποίηση των ζώων και κακοποίησαν εμάς.

- Και σε συλλάβανε; Ήσουν ανάμεσα στα κορόιδα, που δεν μπόρεσαν να το σκάσουν;

- Όπως βλέπεις.

- Καλά, μην ανησυχείς... Εγώ είμαι δω... Θα δω τι μπορώ να κάνω.

Και πριν προλάβει να της απαντήσει η Μαρία, χώθηκε στην πόρτα του ανακριτή. Απ' έξω, ένας αστυφύλακας έδειχνε πως ο χώρος είναι προστατευόμενος. Βλοσυρός, απαθής, φαινόταν να μη νοιάζεται για τα πρόσωπα που έμπαιναν μέσα, παρά μόνο για το αν ήταν ευπρεπείς και το αν παρέμεναν σε τάξη. Καθώς περίμενε, κάποιοι εμφανίζονταν κάθε τόσο περπατώντας μπροστά της, για

να κρυφτούν σχεδόν αμέσως πίσω από διάφορες πόρτες. Γραμματείς, παραγραμματείς, κρατώντας στα χέρια τους χαρτιά με σφραγισμένες ζωές ανθρώπων, μετέφεραν την σημαδεμένη αθωότητα και την ξεδιάντροπη ενοχή από γραφείο σε γραφείο. Σε λίγο, έμπαινε κι αυτή στο γραφείο που την περίμεναν. Η Ξένια δεν φαινόταν πουθενά. Προφανώς, είχε φύγει από μια απ' τις πλαϊνές πόρτες, για να μη δώσει στόχο. Η ματιά της έκανε ένα γύρω στο δωμάτιο. Κλασικό υπηρεσιακό γραφείο. Ένας σαρανταπεντάρης με γυαλιά, καθισμένος σε μια περιστρεφόμενη αναπαυτική καρέκλα πίσω από ένα σκούρο καφέ ξύλινο γραφείο και μπροστά μια καρέκλα να περιμένει τον ανακρινόμενο.

- Έμαθα, πως είσαι καλό κορίτσι. Άλλωστε, αφού είσαι φίλη της κυρίας εισαγγελέως, δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς... προσπάθησε να σπάσει τον πάγο, ο ανακριτής.

- Δεν είναι ακριβώς φίλη μου. Γνωστή μου, είναι... Συγκεκριμένα, είναι φίλη της αδερφής μου.

- Βλέπω, είσαι ειλικρινής. Αλλά, για πες μου,... τι ήθελες στη διαδήλωση μαζί με αυτά τα «στοιχεία»;

- Εννοείτε, κακοποιά στοιχεία;

- Εννοώ ταραχοποιούς!

- Αυτοί με τους οποίους ήμουν, δεν είναι ταραχοποιοί. Είναι ευαίσθητοι και καλλιεργημένοι άνθρωποι, που θέλησαν με μια πορεία διαμαρτυρίας να ευαισθητοποιήσουν τον υπόλοιπο κόσμο για τα βάσανα που υφίστανται τα υπόλοιπα είδη του πλανήτη και ιδίως τα ζώα, από κάποιους που λέγονται ακόμη δυστυχώς άνθρωποι.

- Μάλιστα... Και αν,... όσοι θέλαμε να διαμαρτυρηθούμε για κάτι, κάναμε πορεία στο κέντρο της πόλης; Αντιλαμβάνεσαι τι θα γινόταν;

- Το πρόβλημα κύριε ανακριτά, όπως γνωρίζετε καλύτερα από μένα, δεν είναι οι ευαισθητοποιημένες εκείνες ομάδες που κόσμια προσπαθούν να ακουστεί η φωνή αγωνίας τους για τα κακώς κείμενα. Είναι όσοι

επιχειρούν να εκφράσουν μια γνώμη, επίσης δημόσια, χρησιμοποιώντας όμως αντί του λέγειν, το πράττειν. Και τι πράττειν;... Σπασμένες βιτρίνες και αυτοκίνητα, διαρρηγμένα καταστήματα, καμένοι κάδοι σκουπιδιών, επιθέσεις σε αστυνομικούς,... τα ξέρετε όλα αυτά.

- Εσύ, δεν συμμετείχες σε βανδαλισμούς;
- Όχι φυσικά!

Μίλησαν και για αρκετά άλλα ακόμη, πριν ακουστεί ο ανακριτής να της λέει.

- Εντάξει, δεσποινίς Αγγελάκη,... είστε ελεύθερη να φύγετε.

Φεύγοντας η Μαρία, είπε να περάσει απ' το γραφείο της Ξένιας για να την ευχαριστήσει που ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν, αλλά μόλις σκέφτηκε αυτή την επιτιμητική φάτσα της την ώρα που θα τη δασκάλευε, της ήρθε να κάνει μεταβολή και να φύγει. Παρ' όλα αυτά, η ριμάδα η ευγένειά της δεν την άφησε να γυρίσει την πλάτη.

Η αλήθεια είναι, ότι τη βρήκε φιλικότατη.

- Είσαι σοβαρή που θα μ' ευχαριστήσεις;... Αλίμονο,... την αδερφή της Αλέκας θα άφηνα έτσι;

- Εντάξει Ξένια,... τα ξαναλέμε.

- Περίμενε... Δεν σ' αφήνω να φύγεις έτσι, μετά το πρωινό σου σοκ. Άλλωστε, δεν σε βλέπω καλά. Τα μάτια σου είναι βουρκωμένα. Μήπως συμβαίνει και κάτι άλλο;

- Όχι, όχι... Τίποτα δεν συμβαίνει.

- Καλά, δεν με πείθεις, αλλά τέλος πάντων. Θα τηλεφωνήσω στην Αλέκα, να έρθει να σε πάρει... Θεες ένα καφέ;

- Ε,... σ' ευχαριστώ,... ένα μέτριο.

- Άσε, που αν φύγεις μόνη σου, είσαι ικανή να ξαναπάς στη διαδήλωση και να χουμε πάλι τρεχάματα.

- Τώρα,... ενδιαφέρεσαι για μένα, ή με ειρωνεύεσαι;

- Έλα, μην τσαντίζεσαι,... πλάκα κάνω!

Σε λίγο, η Αλέκα έμπαινε στο γραφείο της φίλης της. Είχε φύγει βιαστικά απ' τον τηλεοπτικό σταθμό που εργάζεται ως δημοσιογράφος, βρίσκοντας μια

δικαιολογία. Αφού φιληθήκαν σταυρωτά και στον αέρα, στράφηκε στην αδερφή της, κάπως περιπαικτικά.

- Τι θες κι ανακατεύεσαι, ρε Μαράκι, με διαμαρτυρίες και πορείες; Εσύ θα σώσεις τον κόσμο; Δεν βλέπεις, ότι κανενός δεν του καίγεται καρφί;

- Και πως θα πούμε στους άλλους, ότι χάσανε τη ρότα τους; Να γράφουμε σε εφημερίδες ή να ερχόμαστε όλη την ώρα στα κανάλια, για να έχετε δουλειά εσείς οι δημοσιογράφοι;

- Δεν ξέρω για τις εφημερίδες, αλλά ούτως ή άλλως, σε μας δίνετε δουλειά μ' αυτά που κάνετε. Το ξέρεις ότι οι πορείες, τα σπασίματα και οι τσακωμοί με την αστυνομία, είναι βούτυρο στο ψωμί μας; Μπορείς να φανταστείς, πόσο ανεβαίνει η τηλεθέασή μας, όταν δείχνουμε ζημιές, πετροπόλεμο, φωτιές στους δρόμους και αίματα να στάζουν από σπασμένα κεφάλια;

- Το ξέρω, δυστυχώς... Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω, τι τραβάει τόσο πολύ τον κόσμο σε τέτοιες εικόνες.

- Να σου πω εγώ,... παρενέβη η Ξένια... Το θέμα είναι ψυχολογικό. Ισχύει, ότι και στις ταινίες θρίλερ. Οι θεατές βλέπουν φόνους, φαντάσματα, δράκουλες και οτιδήποτε άλλο μπορεί να προκαλέσει ισχυρό φόβο, για να νιώσουν τη χαρά να επιβεβαιώσουν εκ των υστέρων την ασφάλειά τους. Κοιτάζοντας την πολυθρόνα τους, αισθάνονται την ηδονή του ότι είναι έξω απ' τις φοβικές αυτές σκηνές.

- Το ίδιο ισχύει και μ' αυτές τις απαράδεκτες, για τον ανθρώπινο πολιτισμό, εικόνες της τηλεόρασης;... τη διέκοψε η Μαρία.

- Ακριβώς... συνέχισε η Ξένια. Οι τηλεθεατές, ικανοποιούνται με το να βλέπουν άλλους να κάνουν αυτά, που ενδόμυχα ίσως θα ήθελαν να κάνουν οι ίδιοι, είτε γιατί δεν αντέχουν άλλο τη ρουτίνα τους, είτε γιατί είναι αγανακτισμένοι αλλά δεν τολμούν να εκτεθούν στον κίνδυνο, είτε, είτε, είτε... Υπάρχουν ένα σωρό λόγοι... Όμως νιώθουν ασφαλείς, καθώς βρίσκονται έξω απ' το γυαλί της τηλεόρασης. Έτσι... και στη διαδήλωση

νώθουν ότι συμμετέχουν, αλλά και όταν πέφτει ξύλο και πλημυρίζει ο τόπος αίμα, αισθάνονται ασφαλείς μέσα στο σαλόνι τους με την εξώπορτα κλειδωμένη.

- Μάλιστα,... αλλά, δεν καταλαβαίνετε ρε κορίτσια, ότι αν όλοι εκφράζαμε ειρηνικά και πολιτισμένα τη διαμαρτυρία μας, ούτε ζημιές θα γίνονταν, ούτε θα χτύπαγε κανείς;

- Λοιπόν, επειδή αυτή η κουβέντα δεν τελειώνει,... δεν έρχεται ρε φιλενάδα το απόγευμα απ' το σπίτι, να πιούμε ένα καφεδάκι και να κουβεντιάσουμε με την ησυχία μας;... διέκοψε το διάλογο η Αλέκα... Τι λες και συ Μαρία;

- Έ,... ναι. Καλή ιδέα,... θα σε περιμένουμε... απάντησε κάπως αφηρημένα η Μαρία.

- Δεν σε βλέπω να χεις και πολύ όρεξη. Συμβαίνει κάτι;... Μα, εσύ έκλαιγες ή μου φαίνεται;

- Άσε, θα τα πούμε σπίτι.

- Εντάξει κορίτσια... βιάστηκε να συμφωνήσει η Ξένια για να βγάλει απ' τη δύσκολη θέση τη Μαρία... Φευγάτε όμως τώρα για να κάνω καμιά δουλειά και τα λέμε το απόγευμα στο σπίτι σας.

* * *

Δεν πρόλαβε να μείνει μόνη η Ξένια και χτύπησε το τηλέφωνο του γραφείου της. Συνήθως δεν το σηκώνει, καθώς οι στιγμές που καταφέρνει να μην έχει κάποιον στο γραφείο της είναι πολύ λίγες και δεν αφήνει αυτές τις πολύτιμες ευκαιρίες να πηγαίνουν χαμένες. Θέλει την ησυχία της, για να μπορεί να μελετά τις υποθέσεις. Όμως αυτή τη φορά, ήξερε ποιος την καλούσε. Γι' αυτό και βιάστηκε άλλωστε, να ξεφορτωθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε τις δυο αδερφές.

- Ναι;... Ποιος είναι;

-

- Έλα μωρό μου, τι κάνεις;

-
- Ρε Χάρη,... δεν σου είπα να μη με παίρνεις στο τηλέφωνο του γραφείου για τέτοια ζητήματα; Κλείσε και πάρε με στο κινητό!

Αυτή τη φορά, ήταν το κινητό της που κτύπησε.

- Έλα,...

- Μα δεν του είπες, ότι δεν έχει να φοβηθεί τίποτα;

- Αυτά είναι ψίχουλα. Να του πεις, ότι αν θέλει να πέσει στα μαλακά, θα πρέπει να βάλει πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Γι' αυτόν, δεν είναι τίποτα... Μια χούφτα κόκα, είναι.

- Εντάξει, εντάξει,... θα το κανονίσω. Μόνο εξήγησέ του, ότι αν δεν αξίζει, εγώ δεν ρισκάρω. Άλλα εκατό χιλιάρικά οπωσδήποτε.

- Ωραία, έγινε... Με τον άλλο, το σωματέμπορο, συνεννοήθηκες; Σε λίγες μέρες είναι η δίκη του και κάνει το κορόιδο. Μη νομίζει, ότι επειδή τον ξελάσπωσα την προηγούμενη φορά, θα το ξανακάνω με το ίδιο λάδι; Αυτά να τα ξεχάσει!

- Καλώς! Και όπως σου είπα, ρε μωρό μου. Μη με ξαναπάρεις στο γραφείο για τέτοια θέματα. Θέλεις να με κάψεις;

- Εντάξει, σε συγχωρώ. Έλα, φιλάκια, γιατί έχω δουλειά.

- Μμ,... δεν μπορώ το απόγευμα. Έχω κανονίσει να πάω σε μια φίλη για καφέ. Γιατί δεν τρώμε μαζί το μεσημέρι, να τα πούμε κιόλας με την ησυχία μας;

- Ωραία, έκλεισε. Στις δύο, θα είμαι μπροστά στην είσοδο.

* * *

Είχε πάει μιάμιση η ώρα, όταν έμπαιναν στο σαλόνι οι δυο αδερφές. Ο κύριος Γιάννης με την κυρία Νίκη, τις περίμεναν αναστατωμένοι, μα και λίγο καθησυχασμένοι. Την ταραχή τους, είχε μετριάσει η Ξένια.

- Είχαμε τρελαθεί απ' την αγωνία μας. Βλέπαμε στην τηλεόραση τις σκηνές απ' τη διαμαρτυρία σας και κοντεύαμε να πεθάνουμε. Είσαι αγύριστο κεφάλι,... ξεροκέφαλη,... παραπονέθηκε στη Μαρία η μητριά της και αλλάζοντας το ύφος της, στράφηκε προς την κόρη της... Ας είναι καλά Αλέκα μου η φίλη σου η εισαγγελέας, που μας τηλεφώνησε μόλις είδε τη Μαρία, για να μην ανησυχούμε.

- Γιατί δεν κάθεται στ' αυγά σου, ρε παιδί μου;... συμπλήρωσε ο κύριος Γιάννης φανερά εκνευρισμένος, περισσότερο επειδή δινόταν η ευκαιρία στη δεύτερη γυναίκα του να απορρίπτει με τον τρόπο της την αγαπημένη του κόρη.

Δεν έβγαλε μιλιά, η Μαρία. Όχι γιατί δεν είχε κάτι να πει, αλλά γιατί δεν είχε σε ποιον να το πει. Προς στιγμήν, σκέφτηκε να τους μιλήσει, να τους πει για τον πόνο που είχε αγκιστρώσει την ψυχή της, αλλά ποιος θα νοιαζόταν για το ιατρικό της πρόβλημα; Η μητριά της με την Αλέκα; Αυτές ποτέ τους δεν τη χώνεψαν. Δεν είχαν αυτιά ν' ακούσουν την αγωνία της, μάτια να υγρανθούν απ' τη συμπόνια, αγκαλιά που να γιατρεύει η ζεστασιά της. Τίποτα δεν είχαν, εκτός ίσως από μια παγωμένη καρδιά. Μόνο ο πατέρας της θα δάκρυζε κρυφά και θα προσπαθούσε να την καθησυχάσει, αλλά δεν ήθελε να του μιλήσει μπροστά τους και να τους δώσει τη χαρά να παραστήσουν ότι δήθεν τη συμπονούν. Πάντως, γεγονός είναι ότι την ρώτησαν όλοι.

- Αλήθεια Μαρία, πήγες στον γυναικολόγο;... ρώτησε πρώτη η Αλέκα.

- Πήγα.

- Ε, και τι σου είπε; Όλα καλά;... πήρε τη σκυτάλη των ερωτήσεων ο κυρ Γιάννης.

- Εντάξει μπαμπά, μην ανησυχείς. Θα σου πω λεπτομέρειες άλλη στιγμή.

- Όπως θες παιδί μου. Σημασία έχει ότι είσαι καλά.

Τι καλά; Μαύρα καλά. Θα του εκμυστηρευόταν τον πόνο της αργότερα, όταν θα ήταν μόνοι. Έτσι, αρκέστηκε στο να κουνήσει συγκαταβατικά το κεφάλι και να σκύψει να χαϊδέψει τον σκυλάκο της, τον Ρεξ, δίνοντας ένα τέλος στη συζήτηση. Όσο για την κυρά Νίκη, μπορεί να μη τη ρώτησε η ίδια, αλλά ήταν μπροστά σε όλο το διάλογο.

Το μυαλό της πήγε στον Ρεξ. Πόσο πολύ τον αγαπούσε τον τετράποδο φίλο της; Άλλωστε, δεν είχε κι άλλους που να τους ένιωθε δικούς της. Μόνο τον πατέρα της κι αυτόν. Κάθε μεσημέρι που γυρνούσε απ' τη Δημοτική Βιβλιοθήκη, τη δουλειά της, τον έβρισκε να την περιμένει για να την ξεκουράσει με τα χάρδια του. Και τι δεν έκανε ο τετραπέρατος ο Ρεξ. Τούμπες, αγκαλιές, φιλιά. Μπορεί να την γέμιζε με τρίχες όταν τον έσφιγγε στοργικά στην αγκαλιά της, αλλά δεν τη ένοιαζε. Ήταν γλυκύτατος. Φιλόζωη από μικρή καθώς ήταν, τότε την συντρόφευαν χρυσόψαρα, τότε μικρά κοτοπουλάκια, τότε δυο τρεις γάτες. Τα τελευταία όμως δέκα χρόνια, ο Ρεξ ήταν ο μονάκριβός της. Πώς να μην πάει έπειτα να διαμαρτυρηθεί για χατίρι όλων αυτών των άτυχων ζώων, που δεν είχαν την τύχη και την περιποίηση που είχε το σκυλάκι της;

Τώρα που το σκεφτόταν, ένιωθε πολύ μόνη. Τόσους ανθρώπους γνώριζε και όμως σε κανέναν δεν είχε εμπιστοσύνη να εκμυστηρευτεί τις ανησυχίες της, τα όνειρά της, τα σχέδιά της για τη ζωή. Συνειδητοποιούσε ότι γενικώς οι σχέσεις των ανθρώπων είναι ιδιοτελείς. Ελάχιστοι οι τυχεροί που έχουν αληθινούς φίλους. Ακόμα

κι οι άντρες που την φλέρταραν κατά διαστήματα και της έταζαν λαγούς με πετραχήλια, είχαν ρηγά κίνητρα. Δεν νοιαζόντουσαν γι' αυτήν, αλλά για την όμορφη ανατομία της, με ότι αυτό συνεπαγόταν. Ίσως γι' αυτό δεν είχε κάνει τόσα χρόνια μια σωστή σχέση. Το πανέμορφο πρόσωπο κάτω απ' τα πλούσια καστανά μαλλιά, σε συνδυασμό με το καλλίγραμμα σώμα της, αποτελούσαν όλα μαζί την ηδονικότερη φαντασίωση για κάθε άνδρα. Φαντασίωση όμως και όχι εμπειρία, μιας και η ρομαντική Μαρία αποζητούσε κάτι βαθύτερο. Μια αγνή αγάπη και όχι ένα παθιασμένο έρωτα.

* * *

Η ώρα είχε πάει δύο και τέταρτο. Η Ξένια με τον Χάρη, το αγόρι της, καθόντουσαν ήδη στη «Γωνιά της Λωξάνδρας», το αγαπημένο ρεστοράν της και τσιμπολογούσαν. Τι τσιμπολογούσαν, δηλαδή; Περισσότερο μιλούσαν, παρά τρώγανε. Τα λαχταριστά θαλασσινά και τα περίεργα μεζεδάκια, αδίκως περίμεναν να δοκιμαστούν. Έβλεπαν, πότε-πότε, να περνούν από πάνω τους τα πιρούνια με τα μαχαίρια και αυτό ήταν όλο. Ούτε τσιμπήματα, ούτε κοψίματα, ούτε φτυαρίσματα. Άθικτα έμειναν. Τουλάχιστον, άκουσαν πολλά. Για μπράβους και σωματέμπορους, για εμπόρους ναρκωτικών και λαδώματα, για μειώσεις ποινών και μαύρο χρήμα. Είναι αλήθεια, ότι τ' ακριβά εδέσματα που σερβίρονται σε πολυτελή μαγαζιά σαν τη Γωνιά της Λωξάνδρας, ακούνε πολύ συχνά τέτοιες συζητήσεις. Κομπίνες, παράνομοι πλουτισμοί, σχέδια διεφθαρμένης εξουσίας. Κουβέντες παρηκμασμένων σκέψεων μέσα από καθώς πρέπει χείλη. Κατακάθια ανθρώπινων επιλογών για τη διαχείριση των ζώων τους, ... μέσα από σώματα φτιασιδωμένα, μακιγιαρισμένα ή απλώς περιποιημένα, με ασημόχρυσια μπιχλιμπίδια και ακριβά μοδάτα ρούχα, σαν μια

επιβεβαίωση ικανοποίησης. Σαν μια επιβεβαίωση ορθώς πράττειν.

Στο μεταξύ, στο κέντρο της πόλης, η Δημοτική Βιβλιοθήκη μόλις είχε κλείσει, αλλά ο Διευθυντής της ήταν ακόμη στο γραφείο του για να κάνει μερικά προσωπικά τηλεφωνήματα. Δεν ήθελε να τον ακούει η γυναίκα του κι έτσι κάθε μεσημέρι λίγο πριν φύγει για το σπίτι, κανόνιζε τις δουλειές του χωρίς τα αδιάκριτα αυτιά της συμβίας. Άνοιξε το κινητό του και πήρε.

- Έλα Τάσο,... τι γίνεται; Ο Μπούφης είμαι, απ' τη Βιβλιοθήκη.

-

- Α, ωραία,... τα ετοιμάσες... Και τα ντοσιέ και τα καρτελάκια; Όλα;

-

- Και πόσο κάνουν όλα αυτά, ρε Τάσο;

-

- Εξακόσια ευρώ... Εντάξει. Μη ξεχάσεις να κόψεις τιμολόγιο για χίλια;

-

- Καλώς,... άντε, καλό μεσημέρι.

-

Αμέσως μετά, ένα δεύτερο νούμερο σχηματιζόταν στην οθόνη του κινητού. Αυτό, του νυχτοφύλακα της Βιβλιοθήκης.

- Έλα Πέτρο,... ο Χαρίλαος είμαι, απ' τη Βιβλιοθήκη.

-

- Ρε ποιος Αγησίλαος; Κουφάθηκες;... Ο Χαρίλαος, ο Μπούφης είμαι,... ο διευθυντής. Μήπως σε ξύπνησα; Σε ρωτάω, γιατί ξέρω ότι κοιμάσαι από νωρίς το μεσημέρι, για ν' αντέχεις το βράδυ.

-

- Λοιπόν, για πες μου,... χώρισες τα βιβλία που σου είπα;

-

- Πολύ ωραία. Μετά τα μεσάνυχτα θα στείλω το γιο μου να τα πάρει. Κοίτα να έχεις το νου σου, μην περιμένει απέξω και δίνει στόχο!

-

- Γι' αυτό σε γουστάρω, ρε Πέτρο,... γιατί παίρνεις μπροστά με την πρώτη. Σε λίγες μέρες, θα βάλω τη Μαρία με το Γιώργο να κάνουν έλεγχο και θα μου τα δηλώσουν απολεσθέντα... Ε, μετά ξέρεις. Όπως κάνουμε κάθε φορά. Θα τα παραγγείλουμε και θα βγάλουμε απ' την υπερτιμολόγηση.

-

Έλα ρε συ!... Κάθε φορά, θα με ζαλίζεις με το τι γίνονται τα παλιά; Κάτι ψίχουλα,... τα παίρνει ο γιος μου απ' τον παλαιοπώλη που τα δίνει.

-

- Δε μου λες; Με το παλιό βυζαντινό βιβλίο, όλα έτοιμα;

-

- Ναι, αυτό του όγδοου αιώνα με τις αντιγραφές απ' τα χειρόγραφα του Ιπποκράτη.

-

- Ακριβώς, έχει πολύ μεγάλη αξία. Δεν πρέπει να μας ξεφύγει.

-

- Μη βιάζεσαι... Στο χω ξαναπεί... Θα βρεθεί η ευκαιρία να το πάρουμε, που θα πάει! Εμείς να είμαστε έτοιμοι και η ευκαιρία, αργά ή γρήγορα, θα βρεθεί. Κατάλαβες;

-

- Άντε, καλή ξεκούραση και το βράδυ όπως είπαμε,... έτσι;

-

* * *

Το απόγευμα, στο σπίτι της Μαρίας και της Αλέκας, τους βρήκε με τις συνηθισμένες τους ασχολίες. Η κυρά Νίκη συμμαζευε κάτι μέσα στην κουζίνα, ο κυρ Γιάννης διάβαζε στο σαλόνι την εφημερίδα του και η Αλέκα με τη Μαρία,... η μία ετοίμαζε μερικές σελίδες για την αυριανή της εκπομπή ενώ η άλλη διάβαζε ένα μυθιστόρημα, με τον Ρεξ στην αγκαλιά της. Κατά τις έξι και μισή, κτύπησε το κουδούνι. Ήταν η Ξένια, με ένα κέικ σοκολάτα στα χέρια, που μοσχοβόλαγε. Ότι έπρεπε, για συμπλήρωμα του καφέ. Ξαν αληθινό λαγωνικό, ήξερε ν' ανακαλύπτει τα καλύτερα μαγαζιά. Μα εστιατόρια, μα ζαχαροπλαστεία,... έβρισκε τα καλύτερα. Το «Ζαχαρωτό», απ' όπου είχε πάρει το κέικ, φημίζεται για τις νοστιμιές του. Ίσως να είναι και το καλύτερο ζαχαροπλαστείο της πόλης. Όπως κι η ίδια το περίμενε, πρώτη την ασπάστηκε η μητέρα των κοριτσιών για να την ευχαριστήσει. Η κυρά Νίκη ήταν πολύ μεγάλη ηθοποιός όταν παρίστανε ότι ενδιαφέρεται για την Μαρία.

- Καλώς την... Ξένια μου,... δεν ξέρεις, πόσο μας ανακούφισες με το τηλεφώνημά σου. Σ' ευχαριστούμε κορίτσι μου.

- Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, κυρία Νίκη.

- Πως, πως,... τα μάθαμε μείς... Μας τα πε όλα η Αλέκα,... και το ότι είπες μια καλή κουβέντα στον ανακριτή και το ότι τη φώναξες για να φέρει στο σπίτι τη Μαρία μας... Να σ' έχει ο Θεός καλά!

- Κορίτσια, πάμε μέσα εμείς;... Μαμά, αν δεν σου κάνει κόπο, μας φτιάχνεις τρεις καφέδες; Και που είσαι,... μην φάτε όλο το κέικ, εσύ με τον μπαμπά. Φέρε και σε μας λίγο,... είπε αστεειύμενη, η Αλέκα.

Πρώτη αυτή, χύθηκε στο κρεβάτι της με τα πόδια να κρέμονται στο πάτωμα, ενώ η Ξένια με τη Μαρία βολεύονταν, η μία στον μοναδικό καναπέ που υπήρχε στο δωμάτιο και η άλλη στην περιστρεφόμενη καρέκλα του γραφείου. Το δωμάτιο,... ένα τυπικό υπνοδωμάτιο δυο ανύπαντρων κοριτσιών, τους πρόσφερε το καταφύγιο που ζητούσαν για τις προσωπικές τους συζητήσεις. Δεν είχε

τίποτα το ιδιαίτερο. Δυο μονά κρεβάτια με ένα κομοδίνο ανάμεσα, ένα γραφείο που το μοιράζονταν ή το χρησιμοποιούσαν τότε η μία και τότε η άλλη, ένας καναπές με διάφορα πάνινα ζωάκια και τρεις αφίσες με τραγουδιστές, που είχαν μείνει ξεχασμένες σε δυο τοίχους από τότε που πήγαιναν στο Γυμνάσιο. Κάθε τόσο, έλεγαν να τις βγάλουν και να βάλουν κανένα πίνακα,... μα τις έπιανε το συναισθηματικό τους και τις άφηναν. Α,... και μια ντουλάπα γεμάτη ρούχα –τα περισσότερα της Αλέκας– και γυναικεία αξεσουάρ (ζώνες, καπέλα, φουλάρια, αγκράφες, κ.λ.π.). Τι γεμάτη, δηλαδή; Ξεχειλισμένη. Είχε όμως ένα καλό, το δωμάτιό τους. Ήταν ήσυχο και βρισκόταν σε απόμερη μεριά του σπιτιού.

- Μην ακούσω τίποτα για διαδηλώσεις και για φιλόζωους;... είπε προκαταβολικά η Αλέκα.

- Αυτό εννοείται,... συμπλήρωσε η Ξένια... Ρε συ,... μήπως ήσουν λίγο απότομη με την μάνα σου;... Δεν ήταν σωστό να της ζητήσεις να μας φτιάξει καφέ. Εμείς έπρεπε να ψήσουμε για όλους μας και να κόψουμε και το κέικ.

- Είχες όρεξη, τώρα, να ψήνεις καφέδες; Άλλωστε, δεν έχει και καμιά άλλη δουλειά να κάνει.

- Φαντάσου να της ζήτηγα εγώ να ψήσει καφέ... Ε, ρε τι είχα ν' ακούσω... σιγοψιθύρισε παραπονιάρικα η Μαρία.

- Εντάξει κορίτσια... Ας μην το κάνουμε άλλο θέμα,... είπε η Ξένια και συνέχισε ρωτώντας την Αλέκα... Λοιπόν φιλενάδα; Πως τα πάτε με το Γιώργο;

- Πώς να τα πάμε;... Καλά.

- Δεν σ' ακούω, να το πολυπιστεύεις.

- Κοίταξε ρε φιλενάδα. Δεν είναι και η καλύτερη περίπτωση, αλλά προς το παρόν δεν υπάρχει κάτι άλλο. Εξ άλλου,... δεν τρελαίνομαι κιόλας.

- Είσαι άδικη,... διαμαρτυρήθηκε η Μαρία... Εσύ ήσουν τρελή και παλαβή για χάρη του,... τώρα σου κακοπέφτει;

- Συνάδελφός σου απ' τη δουλειά, δεν είναι ο Γιώργος;... ρώτησε τη Μαρία, η Ξένια.
- Ναι,... και τα πηγαίνουμε μια χαρά!
- Γιατί δε λες, ότι είσαι τσιμπημένη μαζί του;... πετάχτηκε η Αλέκα.
- Δεν ξέρεις τι λες.
- Εγώ ξέρω τι λέω,... αλλά αν δεν τον βούταγα εγώ, μέχρι ν' αποφασίσεις εσύ να του κουνηθείς, κάποια άλλη θα τον είχε φάει μέχρι τώρα.
- Ελάτε ρε κορίτσια,... μη τσακώνεστε,... παρενέβη η Ξένια.
- Άσε μας, εμάς. Εσύ, πως πας από φίλο;
- ...
- Έτοιμα τα καφεδάκια σας. Κι όπως βλέπεις, Αλέκα, δεν το φάγαμε το κέικ.
- Τι να σου πω, καλέ μαμά... Στη χειρότερη ώρα, εμφανίζεσαι πάντα.
- Καλά παιδάκι μου,... φεύγω... Δεν ήθελα να σας χαλάσω την κουβέντα.
- Λοιπόν Ξένια,... δεν απάντησες.
- Εντάξει, θα τα πω όλα... Με φλερτάρει ένας δικηγόρος, εδώ και τρεις εβδομάδες. Τον λένε Χάρη, είναι κούκλος, ύψος ένα ογδόντα και αθλητικός τύπος. Συνεργαζόμαστε εδώ και τρεις μήνες, περίπου, αλλά τώρα τελευταία τον πρόσεξα και με πρόσεξε.
- Για πες κι άλλα!
- Ε, ξέρεις τώρα. Βγαίνουμε τα βράδια, πηγαίνουμε για φαγητό,... ε,... και τα γνωστά.
- Τι εννοείς γνωστά; Όλο το πακέτο, δηλαδή; Μέχρι τέλους;
- Μέχρι τέλους.
- Αα!!!... Άρα, δεν σε φλερτάρει. Έχετε σχέση κανονική,... σιγανοπαπαδιά. Και δεν μου έχεις πει τίποτα τόσο καιρό, ε;
- Τι να σου έλεγα, ρε Αλέκα; Τώρα που έδωσε το γλυκό, στο είπα. Σας το είπα, πιο σωστά.

- Μάλιστα... Και τι συνεργασία μπορεί να έχεις εσύ,... μια εισαγγελέας,... με ένα δικηγόρο;

- Μη σας ξεφύγει τίποτα... Μου δίνετε το λόγο σας;

- Είναι πράγματα αυτά που ρωτάς;... Εννοείται,... υποσχέθηκε η Αλέκα και για λογαριασμό της Μαρίας.

- Ο Χάρης, είναι πολύ καλός δικηγόρος. Έχει καταφέρει και έχει πελάτες, όλους τους μεγάλους. Λίγα ναρκωτικά, λίγη πορνεία, λίγη προστασία,... αλλά πολύ χρήμα, ρε κορίτσια.

- Και συ που μπαίνεις, μέσα σ' όλα αυτά, φιλενάδα;

- Ε, να!... Που και που, αυτούς τους μεγάλους, τους συλλαμβάνουν και χρειάζονται βοήθεια.

Η Μαρία στο μεταξύ, είχε μείνει άφωνη.

- Για λέγε, για λέγε!... Και τους βοηθάς εσύ;... την παρότρυνε να συνεχίσει, η Αλέκα.

- Δεν τους απαλλάσσω,... απλά, φροντίζω να είναι επιεικείς οι αποφάσεις.

- Με το αζημίωτο φυσικά, ε;

- Εννοείται!... Αυτό είναι το θέμα,... σκορπάνε χρήμα, οι άτιμοι. Μπορείς να αντισταθείς;... Για μια μικρή εξυπηρέτηση, που τους κάνω, με πνίγουν στα ευρώ.

- Μπράβο Ξένια;... Δεν πιάνεσαι.

- Είπαμε... Τσιμουδιά, ε;

- Μα, παιδιά είμαστε;

- Εσύ Αλέκα, πως τα πας; Είδα ότι η εκπομπή σου, όλο κι ανεβαίνει.

- Μαρία, μη σου ξεφύγει τίποτα!

- Τι δουλειά έχω εγώ να πω για σένα;... διαμαρτυρήθηκε η Μαρία.

- Έχω στείλει ένα συνεργείο,... κάτω, στις τρίτες χώρες. Πηγαίνουν πότε δω και πότε κει και βιντεοσκοπούν τον πόνο... Μεγάλων και παιδιών... Συνήθως όμως, οι ταλαιπώροι αυτοί άνθρωποι δεν είναι πρόθυμοι να κάνουν τη ζωή τους βούκινο... Οπότε;

- Οπότε;... επανέλαβε με μεγάλη περιέργεια η Ξένια.

- Οπότε, αφού δεν μας δείχνουν μόνοι τους τη συμφορά τους, τη σκηνοθετούμε. Παίρνουμε διάφορες σκηνές και με κατάλληλο μοντάζ φτιάχνουμε την εικόνα αθλιότητας που θέλουμε. Κανείς δεν νοιάζεται αν είναι αλήθεια ή ψέματα. Το μόνο που θέλουν, είναι να βλέπουν τα μεγάλα βάσανα των άλλων, για να νιώθουν καλά που τα δικά τους είναι μικρότερα.... Τι λέγαμε και στο γραφείο σου, το μεσημέρι;

- Κάνεις τέτοια πράγματα;... απόρησε η Μαρία.

- Που ζεις, ρε κορόιδο;... Αυτός είναι ο αγγελικός μας κόσμος!

- Δεν το πιστεύω!

- Να το πιστέψεις,... και τσιμουδιά... Κουβέντα, στη μάνα μου και στον πατέρα σου!

- Καλά,... κι αν σας πιάσουν, ρε κορίτσια; Δε φοβάστε;

- Ο τολμών νικά... Ξύπνα, Μαρία!... Αν πηγαίνεις με το σταυρό στο χέρι, δε θα βγεις ποτέ απ' τη μιζέρια... Να,... κοίτα τα μούτρα σου... Μια υπαλληλάκος είσαι, που δε θα κάνει τίποτε άλλο στη ζωή της, απ' το να πηγαίνει και να έρχεται στη δουλίτσα της... Α!... Και να συμμετέχει σε χαζοδιαδηλώσεις, για να σώσει τον κόσμο,... απάντησε εκνευρισμένη η Αλέκα.

- Εσύ Μαρία,... πως τα πας με τη δουλειά;... Αν μας πεις και συ καμιά κομπίνα, θα πέσω απ' τα σύννεφα,... υπερέβαλε η Ξένια.

- Μπα,... εγώ δεν είμαι για τέτοια. Άσε, που μάλλον θα με απολύσουν.

- Γιατί,... ρώτησε με περιέργεια η Αλέκα.

- Χτες, με κάλεσαν από το διοικητικό συμβούλιο της Βιβλιοθήκης και όλο μου έλεγαν και με ρωτούσαν,... «Τι μεταπτυχιακά έχω;... Θα ήθελα μια άλλη δουλειά, πιο υπεύθυνη;... Οι καιροί είναι δύσκολοι και είναι αναγκασμένοι να κάνουν περικοπές προσωπικού!...» και πολλά άλλα τέτοια... Μου έκαναν την καρδιά περιβόλι.

- Τι λες, ρε κορίτσι μου;... Άντε να ψάχνεις για δουλειά, πάλι. Κρίμα,... αλλά για περίμενε να δεις πρώτα

τι θα γίνει... έκανε ότι της συμπαραστέκεται η Ξένια, αλλά μετά, για να επιβεβαιώσει τον χαρακτήρα της, συνέχισε αδιόρατα κοροϊδευτικά.

- Που ξέρεις!... Μπορεί να σε κάνουν διευθύντρια!

- Χα!, χα!, χα!... Καλά, το χιούμορ σου δεν παίζεται, Ξένια μου,... πετάχτηκε, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα γέλια της η Αλέκα.

- Δεν πιστεύω να παρεξηγείς τ' αστεία μου, Μαρία;... είπε λίγο αστειευόμενη η Ξένια και συνέχισε.

- Αλήθεια, από φίλο πως πας; Σου 'χει γυαλίσει κανένας;

- Εεε,... ναα... Δεν με χει συγκινήσει κάποιος μέχρι τώρα... έκανε αμήχανα η Μαρία.

- Θα σου πω εγώ, άλλη ώρα... επενέβη η αδερφή της.

Η Μαρία κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να βγάλει άκρη με τις δυο τους που δεν έχαναν ευκαιρία να τη μειώνουν και να την απορρίπτουν και πηγαίνοντας προς την τουαλέτα για να ετοιμαστεί, τους είπε λίγο βιαστικά και κοφτά.

- Τέλος πάντων,... θα τα ξαναπούμε... Κορίτσια, εμένα να με συγχωρείτε,... πρέπει να φύγω για το νοσοκομείο.

- Στο νοσοκομείο; Τέτοια ώρα; Τι πάει να κάνει βραδιάτικα;... αναρωτήθηκε η Ξένια, στρεφόμενη προς την Αλέκα.

- Μεγάλη ιστορία, φιλενάδα... Άκου, να φρίξεις... Πριν τέσσερις μήνες, η Μαρία χτύπησε με το αυτοκίνητό της ένα νεαρό άνδρα, λίγο πιο μεγάλο από μας. Απρόσεχτη αυτή, απρόσεχτος κι αυτός, το ατύχημα έγινε. Ευτυχώς το σώμα του δεν έπαθε τίποτα. Ούτε σπασίματα, ούτε σκισίματα. Ακόμα και οι λίγες εκδορές που είχε απ' το πέσιμο, μετά από μερικές μέρες έφυγαν. Το κακό όμως είναι ότι χτύπησε στο κεφάλι. Από τότε, αυτός είναι σε κώμα και η Μαρία θεωρώντας τον εαυτό της υπεύθυνο για τη συμφορά που του προκάλεσε, τον επισκέπτεται κάθε βράδυ στο στρατιωτικό νοσοκομείο που νοσηλεύεται.

Πηγαίνει, κάθεται καμιά ώρα, συνήθως μαζί με τους γονείς του και γυρίζει... Τύψεις, βλέψεις.

- Τι λες, ρε παιδί μου,... να μου το έλεγαν άλλοι, δε θα το πίστευα.

- Και το φλερτ,... που είπα ότι θα σου πω κάποια άλλη ώρα;... Το πρόσωπο στο νοσοκομείο, είναι μάλλον. Μου φαίνεται ότι της αρέσει. Γι' αυτό, ίσως, πάει εκεί κάθε βράδυ.

- Που,... στον αφασία;

- Ναι,... στον αφασία... Αρρωστημένη περίπτωση, φιλενάδα. Πως βγήκε τόσο συναισθηματικό αυτό το κορίτσι, δεν μπορώ να καταλάβω.

- Γι' αυτό μ' αρέσεις, ρε Αλέκα. Είσαι σαν και μένα... Καμιά σχέση με τη Μαρία... Φαίνεται ότι δεν είστε πραγματικές αδερφές. Εσύ αρπάζεις τις ευκαιρίες της ζωής και στην ανάγκη, πατάς επί πτωμάτων.

- Μουσίτσα,... πως με καταλαβαίνεις!

- Πρέπει να πάω σπίτι, γιατί έχω λίγη δουλίτσα... Το διαλύουμε, να πας και συ για ύπνο;

- Ότι πεις.

* * *

Οσονούπω, το ημερολόγιο ετοιμαζόταν να στείλει άλλη μια σελίδα του στο παρελθόν. Ο ήλιος είχε πάρει προ πολλού το φως του από πάνω της, αφήνοντας μια μαύρη σκιά να τακτοποιήσει τα λιγοστά κομμάτια πάζλ, απ' τη σημερινή ζωή των τριών κοριτσιών. Απ' τη ζωή όλων. Το τραίνο άλλης μιας μέρας, είχε μπει πια για τα καλά στο σκοτεινό σταθμό του τέλους του ταξιδιού του. Πλησίαζε στο τέρμα του, προς τέρψιν όλων όσων περίμεναν την αλλαγή που δεν είχε έρθει τελικά στη μίζερη ζωή τους. Η ελπίδα τους, αναβαλλόταν γι' αύριο.

Το θεατρικό έργο της τετάρτης Ιουνίου, βρισκόταν ήδη στην τελευταία νυχτερινή του πράξη. Όσο και αν φαινόταν πως ότι ήταν να διαδραματιστεί στην

ανθρωπότητα είχε ήδη συμβεί μέσα στο φως, εντούτοις η εικοσιτετράωρη πλοκή της ζωής ολοκληρωνόταν πάντα αργά,... πολύ αργά το βράδυ. Μέσα σε ξενύχτια, σε νυχτερινές συμφωνίες και διαφωνίες, σε εφιάλτες, σε όνειρα χαράς, αγωνίας, μετανόησης και λύτρωσης.

Στο απέναντι σπίτι, ο καυγός ακουγόταν έως έξω, με τους γείτονες να διαμαρτύρονται.

- Ρε σεις,... θα σκάσετε καμιά φορά, να κοιμηθούμε;

- Άντε παράτα μας, ρε γεροπαράξενο!

Λίγο πιο μακριά, ένας εργένης μαγειρεύε ακούγοντας την αγαπημένη του μουσική, για να χει να βρει κάτι μαγειρεμένο το αυριανό πεινασμένο μεσημέρι που θα γύριζε απ' τη δουλειά. Συνηθισμένος πια, ήξερε ότι το σαλιωμένο στόμα του δεν θα του έκανε τη χάρη να περιμένει.

Κοντά στο κέντρο της πόλης, στο πάρκο, τρία τέσσερα ζευγαράκια χαϊδεύονταν κρυμμένα πίσω από σκοτεινές σκιές, αδιαφορώντας για το βραδινό αγιάζι, ενώ στο βάθος του δρόμου οι σειρήνες στρίγγλιζαν τρέχοντας, προδίδοντας έτσι το έγκλημα που προσπαθούσε να μείνει κρυφό.

Στα σύνορα, μια νταλίκα σταματούσε για έλεγχο, ενώ σε κάποια πονηρή αποθήκη της διπλανής χώρας, άδικα περίμεναν το φορτίο της.

Μα και στο σπίτι της Μαρίας το σκοτάδι είχε χυθεί πια για τα καλά μέσα, από τη στιγμή που τα κουρασμένα να το συγκρατούν φώτα τόλμησαν να σβήσουν. Μόνο το πορτατίφ στο κομοδίνο της ήταν ακόμη αναμμένο, ίσα-ίσα για να μην αφήνει τις φοβισμένες σκέψεις της να κοιμηθούν. Το μυστικό της, όλη μέρα το είχε κρατήσει για τον εαυτό της. Δεν είχε βρει ευκαιρία να το εκμυστηρευτεί στον πατέρα της. «Ίσως να ήταν καλύτερα έτσι», σκεφτόταν. Αύριο θα πήγαινε για εξετάσεις και μετά απ' αυτές θα ήξερε. Αν όλα πήγαιναν καλά, μπορεί να μην χρειάζόταν να του πει τίποτα. Καθώς η τελευταία σκέψη περνούσε απ' το μυαλό της και η στενοχώρια μαύριζε

αλύπητα την ψυχή της, μια προσευχή κύλησε απ' τα χείλη της στο μαξιλάρι. Μια ευχή προς τον Άγνωστο, μια παράκληση από καρδιάς προς τον Δημιουργό της. Εκεί, σ' αυτή τη θέση προσευχής με την ελπίδα μιας απάντησης και με τα βουρκωμένα μάτια της να κοιτούν χωρίς να βλέπουν έναν άδειο τοίχο, τη βρήκε ο λυτρωτής ύπνος. Πήρε την προσευχή της και κλείνοντάς της ελαφρά τα βλέφαρα, άρχισε να την περνάει σιγά-σιγά σ' έναν άλλο κόσμο. Στον κόσμο του. Στον κόσμο που τα φωτεινά όνειρα μετατρέπονται σε πραγματικότητα και η σκοτεινή πραγματικότητα σε όνειρο. Το βραδινό ταξίδι της μαζί του, μόλις είχε ξεκινήσει.

II

Ενώ πλησίαζε συνεχώς και η Γη γινόταν όλο και πιο ευδιάκριτη, τίποτα απ' αυτά τα ασήμαντα σημαντικά δεν φαίνονταν ότι συμβαίνουν στο γαλαζωπό πλανήτη, κοιτάζοντάς τον από μακριά να επιπλέει στο απέραντο διάστημα. Όλες αυτές οι αγωνίες, οι κολλημένες στο χόμα σαν ζωντανός πολτός αγνώστου αιτίας, δεν έφταναν στους οπτικούς αισθητήρες του Ζόνγκ. Ερχόμενος από μακριά ο δραπέτης Ζόνγκ, περνώντας ανάμεσα σε αστέρια και ακατοίκητους πλανήτες, έβλεπε εκστατικός κι εντυπωσιασμένος μέσα από το φινιστρίνι του διαστημοπλοίου του, τη Γη, ή κατ' αυτόν, τον πλανήτη wq47_3. Είχε προσεγγίσει πολλούς πλανήτες, στην προσπάθειά του να προσεδαφιστεί σε κάποιον, μα αυτός εδώ του προξενούσε άλλες εντυπώσεις. Ανάμεικτες. Ευχαρίστηση και τρόμος, ομορφιά και ασχήμια, πάλευαν να χαρακτηρίσουν την εικόνα που προσλάμβανε. Φωτεινός, σπινθηροβόλος, μέσα στο μαύρο αχανές, τον τραβούσε σαν μαγνήτης κι αυτό τον φόβιζε. Δεν ήταν όπως ο πλανήτης του.

- bz.. *n.. z (εδώ Ζόνγκ, με ακούτε;)

- bz.. * ,, .:j . .w# z (εδώ Ζόνγκ από αστερόπλοιο E03,... με ακούτε από τον πλανήτη wq47_3;)

- “. G... u*# ,, #k jy.. ..r5.7j .8 *^&; @ ~ ~ #%....;mu94 (Απ' ότι φαίνεται, μάλλον, δεν με ακούνε και δεν με βλέπουν τα ραντάρ σας. Σύμφωνα με τον αστρικό μου χάρτη, βρίσκομαι μέσα στο σύστημα πλανητών του άστρου Qz4/4952, κοντά στον πλανήτη wq47_3, που είναι ο μόνος του οποίου η επιφάνεια παρουσιάζει ενεργειακές μεταβολές, ένδειξη ότι κατοικείται από νοήμονα όντα.)

- bz.. * ,, .:kkk m60001@ (εδώ Ζόνγκ από αστερόπλοιο E03,... επιχειρώ ειρηνική προσέγγιση και προσεδάφιση στον πλανήτη σας.)

Είχε κάνει λάθος. Τα ραντάρ της γης και τον είχαν ακούσει και τον είχαν δει. Απλά, δεν καταλάβαιναν τα μηνύματά του. Το ίδιο και οι δορυφόροι, που γύριζαν γύρω της γι' αυτή τη δουλειά.

Ο πύραυλος με την πυρηνική κεφαλή, ερχόταν κατ' ευθείαν πάνω του. Στροβιλιζόταν, αφήνοντας πίσω του δυνατή φωτιά. Κι όταν ευθυγραμμίστηκε με τον στόχο του, έγινε ίριδα ματιού μέσα σε κόκκινη κόρη, που μεγάλωνε καθώς πλησίαζε το θύμα της. Ίσα που πρόλαβε να τον αποφύγει, με έναν ελιγμό της τελευταίας στιγμής. Δεν πρόλαβε καλά-καλά να κοιτάξει πίσω του για να τον δει ν' απομακρύνεται, όταν άλλοι τρεις αφηνιασμένοι, ξεκίναγαν απ' το δορυφόρο που ήταν στραμμένος προς αυτόν, συναγωνιζόμενοι ποιος θα τον χτυπήσει πρώτος. Αυτή τη φορά, έβαλε τα μεγάλα μέσα. Ενεργοποίησε το μηχανισμό που απορροφά τις εκπεμπόμενες οπτικές και ακουστικές συχνότητες, χάρη στις οποίες γινόταν αντιληπτός και περίμενε. Έκλεισε τα «μάτια» φοβισμένος, αλλά δεν άντεξε ούτε δυο δευτερόλεπτα. Την στιγμή που μισάνοιγε τον ένα οπτικό του αισθητήρα, οι τρεις φονιάδες τον προσπέρασαν, ψάχνοντάς τον. Πολύ αργότερα, σταμάτησε η επιτήρησή τους απ' το δορυφόρο και φαγώθηκαν μεταξύ τους. Ευτυχώς γι' αυτόν, τώρα πια ήταν αόρατος.

Μόλις είχε αποφύγει μια θερμή υποδοχή. Όσο για τα όντα της Γης; Ακόμα έψαχναν να βρουν τι σκότωσαν οι τέσσερις πύραυλοι. Δεν φαινόταν τίποτα στο διάστημα. Ετοιμάστηκε ν' ανταποδώσει τα πυρά και να διαλύσει το δορυφόρο, αλλά οι ψυχραιμότερες απ' τις σκέψεις του επικράτησαν. Αυτοί οι τεράστιοι πύραυλοι, έμοιαζαν απαρχαιωμένοι μπροστά στις μικρές, δικές του κάψουλες. Είχε τη δυνατότητα να κάνει σκόνη το ένα τρίτο του πλανήτη, όμως δεν ήταν ένας εχθρικός αλόγιστος κατακτητής, μα ένας φιλικός επισκέπτης. Ένας επισκέπτης, που μόλις τον είχαν κακο-υποδεχτεί.

Κάπως έτσι ξεκίνησε λοιπόν η τρομοκρατημένη επίσκεψη του Ζόνγκ στη Γη, γνωστή σ' αυτόν ως πλανήτη wq47_3 που περιστρέφεται γύρω από το άστρο Qz4/4952, τον Ήλιο μας. Ο Ζόνγκ, ένα νοήμον ον, άρχισε να υπάρχει πριν από κάποια ποσότητα χρόνου –κάποια χρόνια θα λέγαμε εμείς- στον πλανήτη του, σε μια απόσταση απ' τη Γη που δεν μπορεί να καλύψει η τεχνολογία των διαστημοπλοίων μας, σε αντίθεση από το δικό του αστερόπλοιο. Το ότι αποφάσισε να επισκεφτεί τον άγνωστο γι' αυτόν πλανήτη μας, οφείλεται στην πρόσφατη περιπέτειά του καθώς έμπαινε στο ηλιακό μας σύστημα, κατά την οποία χάλασε ο υπολογιστής προσδιορισμού της θέσης του σε σχέση με το αστρικό περιβάλλον του πλανήτη του και έγινε αιτία να χαθούν άδικα οι δύο σύντροφοί του. Έτσι ήταν πια αναγκασμένος, θέλοντας και μη, να γνωρίσει τα όντα που ζουν εδώ, σύμφωνα με τις ενδείξεις των οργάνων του αστεροπλοίου του. Ίσως, ευχόταν, να μπορούσε να ζήσει ανάμεσά τους την υπόλοιπη ζωή του. Καθώς πλησίαζε, μια αγωνία τον έσφιγγε στο κάθισμά του. Αναρωτιόταν, «Θα μπορέσω άραγε ν' αντιληφτώ τα όντα του πλανήτη που επισκέπτομαι και να συνεννοηθώ μαζί τους;... Πως θ' αντιδράσουν, όταν θα εμφανιστώ μπροστά τους;».

Το αστερόπλοιο κατέβαινε σιγά-σιγά μέσα στην γήινη ατμόσφαιρα και ο Ζόνγκ άρχισε να βλέπει, όλο και πιο καθαρά, έναν άγνωστο και περίεργο πλανήτη. Τα εκτυφλωτικά χρώματα στα βουνά, στις πεδιάδες, στο τεράστιο υγρό που γυάλιζε από άκρη σε άκρη, δεν τα είχε ξαναδεί. Άσχημα καθώς τα έβλεπε, ένα σφίξιμο φόβου τσίμπησε τα σωθικά του. Την ώρα που σχεδόν ακουμπούσε στο έδαφος, σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό και τρόμαξε. Το άστρο Qz4/4952, πλημύριζε αλύπητα με ένα δυνατό φως το καθετί. Ποτέ στον Μπίζ, τον πλανήτη του, το φως δεν ήταν τόσο ενοχλητικό. Πάντα γλωμό, ευεργετικό. Κι αυτή εδώ η ατμόσφαιρα; Με τι άχαρο γαλάζιο χρώμα, αγκάλιαζε τα πάντα; Τίποτα δεν

άφηνε να φανεί από τον έναστρο ουρανό. Που πήγαινε να μπλέξει;

Χωρίς να το καταλάβει, άρχισε να αναπολεί τον πανέμορφο πλανήτη του. Η σκέψη του πήγε στο καταπληκτικό σκούρο βυσσινί, γεμάτο αστέρια, που αντίκριζε όταν κοιτούσε τον ουρανό. Ποτέ δεν χάνονταν τα αστέρια. Ακόμα κι όταν ο Μάζ, το άστρο γύρω από το οποίο γυρίζει ο Μπίζ, τον λούζει με αυτό το νωχελικό του φως. Όλοι οι Μπιζιανοί λατρεύουν τον βυσσινί ουράνιο θόλο, που περιβάλλει τον πλανήτη τους. Ίσως, γιατί σ' αυτόν προβάλλονται οι σκέψεις τους κι έτσι γίνονται κτήμα όλων. Ακατανόητο για μας τους γήινους, μα, φυσιολογικό για τους μπιζιανούς. Μια τεράστια τράπεζα μνήμης, με την οποία όλοι είναι συνεχώς συνδεδεμένοι. Συνέχεια ακούγεται, μπιζ, μπιζ, μπιζ. Για κάθε πρωτότυπη σκέψη που γεννιέται από κάποιον ακούγεται ένα μπιζ, καθώς αυτή ανακλάται στο σκούρο βυσσινί, ίσως και μωβ στερέωμα, μέσω του οποίου προσλαμβάνεται από όλους. Άλλος την υιοθετεί, την επεξεργάζεται, άλλος την απορρίπτει. Ο πλανήτης των μπιζ. Ο πλανήτης Μπίζ, στον οποίο οι μπιζιανοί δεν είναι χωρισμένοι σε κράτη, θρησκείες, πολιτικά κόμματα, δογματισμούς. Όλοι είναι ισότιμοι και απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα και παροχές, ενώ αγόγγυστα εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους. Μια ανώτερης ευφυΐας σοφία πλημυρίζει τις σχέσεις τους, με τον αλληλοσεβασμό, την αλληλοκατανόηση και την αλληλοβοήθεια να αποτελούν τρόπο ζωής.

Τις στιγμές που το αστερόπλοιο του πατούσε στη Γη, κατάλαβε πως μια νέα ζωή ξεκινούσε γι' αυτόν. Μια νέα πατρίδα έπρεπε ν' αγαπήσει. Κάθε ελπίδα να γυρίσει στην παλιά ήταν μάταιη, καταδικασμένη. Έβρισκε μπροστά της ένα κλειστό ουρανό, ένα χαλασμένο ουράνιο τόξο που αρνιόταν να τον ταξιδέψει, ένα αστερόπλοιο που είχε ξεχάσει τον δρόμο της επιστροφής. Αχ! Πως είχε φτάσει ως εδώ; Γιατί είχε γίνει τόσο χάλια η ζωή του; Ένιωσε μια

βαθιά απελπισία. Η μνήμη του, τον βούτηξε σιγά-σιγά στη θλίψη.

* * *

Ο Ζόνγκ και οι δυο του φίλοι, ο Ζένιγκ με τον Βόνγκ, ήταν στον πλανήτη τους υπεύθυνοι ενός ενεργειακού τομέα. Άριστοι επιστήμονες κι οι τρεις, απολάμβαναν την εκτίμηση όλων. Συναδέλφων και μη. Φρόντιζαν για την καλή και συνεχή παροχή ενέργειας σε ένα πολύ μεγάλο τμήμα του βορείου ημισφαιρίου. Ένα σωρό τεχνολογικές κατασκευές εξαρτώντο στην ουσία από αυτούς. Μόνο που ο Ζένιγκ με τον Βόνγκ είχαν πολύ μεγάλη εμπιστοσύνη στις ενέργειές τους, σε βαθμό που να παραλείπουν ή να θεωρούν περιττό να ελέγξουν για δεύτερη και για τρίτη φορά όργανα και μετρήσεις που είχαν ήδη τσεκάρει ως εντάξει. Ο Ζόνγκ πάλι, που ήταν ένα είδος προϊσταμένου τους, δεν σταμάταγε καθόλου να τους θυμίζει να είναι πιο προσεκτικοί. Θα είχε αναγκαστεί να ζητήσει την αντικατάστασή τους, αν δεν ήταν η φιλία που τους συνέδεε και το ότι κατά τα άλλα ήταν εξαιρετικοί επιστήμονες. Όμως κάποτε, τα μηχανήματα αποφάσισαν να μη συμμεριστούν την κάλυψη και την ανοχή που έδειχνε στους συνεργάτες του.

Ήταν απόγευμα και οι τρεις τους καθισμένοι στο κέντρο ελέγχου της ενεργειακής μονάδας που ήλεγχαν, απολάμβαναν μέσα από τα τεράστια παράθυρα της μεγάλης αίθουσας, τον Μας που έδυε. Το καταπληκτικό βυσσινί χρώμα του ορίζοντα, τους έκανε να νιώθουν ευτυχισμένοι που ζούσαν στον Μπίζ. Οι δύο φίλοι του Ζόνγκ είχαν ήδη κάνει από το μεσημέρι γενικό έλεγχο των συστημάτων και του είχαν αναφέρει την καλή λειτουργία τους. Το μοιραίο αυτό απόγευμα όμως, ενώ η αναφορά τους ήταν πάλι καθησυχαστική, είχαν παραλείψει τον έλεγχο θεωρώντας τον περιττό. Έτσι, δεν μπόρεσαν να αντιληφτούν εγκαίρως μια μικρή γραμμή που είχε αρχίσει

να υπερφορτίζεται λόγω ξαφνικής αύξησης της ενεργειακής ζήτησης. Μετά από λίγο, από γραμμή σε γραμμή, η υπερφόρτωση είχε μεταδοθεί σε ολόκληρο το σύστημα. Όταν το αντελήφθησαν ήταν πια αργά.

Ο άδικος χαμός των τριάντα μπιζιανών βύθισε στο πένθος ολόκληρο τον πλανήτη Μπίζ. Η απροσεξία του Ζένιγκ και του Βόνγκ, που τη χρεώθηκε κι ο Ζόνγκ, είχε γίνει η αιτία να παγιδευτούν εκατοντάδες μπιζιανοί στις υπομπίζιες στοές που εργάζονταν, πολύ βαθιά κάτω από την επιφάνεια του εδάφους. Από τον πανικό που προεκλήθη, άγνωστο πως, τριάντα από αυτούς δεν κατάφεραν να ξαναβγούν από κει κάτω ζωντανοί. Το δράμα των οικογενειών των νεκρών, δεν άργησε να ξεθωριάσει την αίγλη των επιστημόνων. Πολύ γρήγορα, το κύρος και ο σεβασμός που είχαν κατακτήσει, αντικατεστάθησαν από τη ρετινιά των απρόσεκτων, των ανεύθυνων, των επικίνδυνων. Στη δίκη που ακολούθησε, η αμέλεια των τριών εκρίθη εγκληματική και καταδικάστηκαν σε ισόβια εξορία στον Λέρ.

Ο Λέρ, που το όνομά του σημαίνει κάτι σαν «καταραμένος τόπος», ή «τόπος χωρίς επιστροφή», είναι δορυφόρος του Μπίζ, στον οποίο εξορίζονται όλοι οι ισοβίως τιμωρημένοι. Σ' αυτόν, η ζωή χάνει το νόημά της. Μπορεί να έχουν φτιαχτεί υποδομές που εξασφαλίζουν τη δυνατότητα διαβίωσης των εξορισμένων, αλλά είναι άθλιες. Η οποιαδήποτε εξέλιξη των κρατουμένων σταματά, ενώ απαγορεύεται και κάθε ενασχόληση. Όλοι είναι σε κατάσταση αδράνειας και σιγά-σιγά πέφτουν σε μαρασμό. Η ατμόσφαιρα είναι δυσβάσταχτη από κάθε άποψη. Η χημική της σύσταση μοιάζει με του Μπίζ, αλλά αυτές οι μικροδιαφορές που έχει, είναι αρκετές για ν' αρρωσταίνουν τους πάντες. Γι' αυτό, εκτός από τους φυλακισμένους δεν υπάρχει κανένας άλλος. Ούτε καν φύλακες. Που και που, έρχεται το αστρόπλοιο με τους καινούργιους τροφίμους και τους επισκέπτες των κρατουμένων, αλλά και αυτό μετά από λίγο παίρνει τους

επισκέπτες και ξαναφεύγει. Όμως, ο μεγαλύτερος καημός για τους αποδιωγμένους στον Λέρ είναι άλλος. Είναι το να βλέπουν από κει τον πανέμορφο Μπίζ και να μη μπορούν να γυρίσουν.

Βαριά η τιμωρία για τους μέχρι πρότινος λαμπρούς επιστήμονες. Δεν μπορούσαν να την αντέξουν. Σωστά ράκη, περιφέρονταν στις άχαρες εγκαταστάσεις της εξορίας τους χωρίς σκοπό κι ελπίδα για επαναπατρισμό. Τα φωτεινά μυαλά τους αισθάνονταν να σβήνουν σιγά-σιγά μέσα στο πηχτό πολιτισμικό σκοτάδι που τους είχαν βουτήξει. Έτσι, δεν άργησε να έρθει η ώρα της απόφασής τους για απόδραση. Όσο κι αν προσπάθησαν οι φίλοι και οι συγγενείς τους κατά τη συχνή επικοινωνία τους να τους αποτρέψουν, δεν κατάφεραν τίποτα. Αφού άκουσαν για ένα διάστημα τις εκκλήσεις τους ευγενικά, στο τέλος τους το ξέκοψαν. Θα ρισκάριζαν ακόμα και τη ζωή τους, προκειμένου να έδιναν στον εαυτό τους μια δεύτερη ευκαιρία, έστω και παράνομη.

Περίμεναν λοιπόν υπομονετικά, ώσπου να έρθει στον «καταραμένο τόπο» ένα αστρόπλοιο πιο εξελιγμένο απ' τα συνήθη, εφοδιασμένο με τον απαραίτητο τεχνολογικό εξοπλισμό ενός διαγαλαξιακού ταξιδιού και τελικά η υπομονή τους ανταμείφτηκε. Το w# z (ή αλλιώς E03) επέστρεφε από περιπολία στον γαλαξία μας, στον οποίο ανήκει επίσης και ο Μπίζ, όταν πήρε την εντολή να περάσει και από τον Λέρ για να πάρει μερικούς επισκέπτες. Μικρό σε μέγεθος το E03, με τριμελές πλήρωμα –όσοι κι οι τρεις υποψήφιοι δραπέτες-, αλλά υπερσύγχρονο. Φτιαγμένο για μακρινές περιπολίες, ήταν εφοδιασμένο με την τελευταία λέξη της Μπιζιανής τεχνολογίας. Δεν είχε ιδιαίτερη δυσκολία στο να το πιλοτάρεις. Αρκεί να είχες τις απαραίτητες γνώσεις υπερυπολογιστών, όπως είχαν οι τρεις φίλοι και να καθόριζες με εντολές τον στόχο του ταξιδιού. Μετά, όλα τα υπόλοιπα τα έκανε μόνο του. Ήταν πλήρως αυτοματοποιημένο. Με τη βοήθεια μερικών

συγκρατουμένων, αιχμαλώτισαν το πλήρωμα και μετά από μια μικρή δοκιμαστική πτήση πάνω από τον Λέρ, ο Ζόνγκ, ο Ζένιγκ και ο Βόνγκ, βρέθηκαν να ταξιδεύουν προς την ελευθερία. Πολύ γρήγορα, το ταχύτατο σκάφος δεν άφηνε να φανούν πια από τα φινιστρίνια ο Μπίζ, ο Λέρ και ο Μας παρά μόνο στις οθόνες με τους διαστημικούς χάρτες. Οι τρεις τους, ήταν πια καταζητούμενοι δραπέτες.

Η ατυχία, ή σωστότερα η απροσεξία των Ζένιγκ και Βόνγκ, ήταν για άλλη μια φορά το μοιραίο χέρι που έσπρωξε τις ζωές τους σε σκοτεινή περιπέτεια. Η συμφορά, αυτή τη φορά τους χτύπησε τελεσίδικα, καθώς έμπαιναν στο ηλιακό μας σύστημα. Είχαν ήδη ταξιδέψει πολύ και οι πλανήτες που είχαν επισκεφτεί στα διάφορα ηλιακά συστήματα, ήταν ή εχθρικοί ή μη κατοικήσιμοι. Το αστερόπλοιο δεν είχε παρουσιάσει το παραμικρό πρόβλημα. Έτσι, συνηθισμένοι στο να δουλεύουν όλα τα συστήματα του σκάφους καλά, οι δύο φίλοι του Ζόνγκ, αν και ήταν η δουλειά τους, παραμέλησαν να ελέγξουν τον υπολογιστή που έβρισκε συνεχώς τη θέση τους ως προς τον Μπίζ. Η υπερφόρτωση που υπέστη ακριβώς κατά το χρονικό διάστημα που έμπαιναν στο ηλιακό μας σύστημα, ήταν μοιραία. Το πιο πιθανό είναι, το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο που δημιουργεί ο ήλιος, να υπερφόρτωσε το υπερσύγχρονο αυτό μηχάνημα του E03. Ίσως πάλι να έφταιξε κάτι άλλο. Πάντως, σημασία έχει ότι καθώς τα ισχυρά ηλεκτρικά ρεύματα ξεπηδούσαν από την κονσόλα, ο Ζένιγκ και ο Βόνγκ έπεφταν νεκροί στην προσπάθειά τους να επανορθώσουν την αμέλειά τους. Το κακό απεφεύχθη, αλλά η ζημιά είχε γίνει. Έτσι, μπορεί η βλάβη να μην μεταδόθηκε στο υπόλοιπο αστρόπλοιο, όμως οι δύο φίλοι του, το μοναδικό «κοινωνικό» περιβάλλον που του είχε απομείνει, έπαψαν να τον συντροφεύουν μέσα σε μια στιγμή, ο δε υπολογιστής που κατάφερε τελικά να επαναλειτουργήσει, δεν εύρισκε πια το στίγμα του Μπίζ.

Ο Ζόνγκ είχε απομείνει μόνος κι έρημος. Είχε ήδη ταξιδέψει πολύ μαζί με τους δυο πρόσφατα χαμένους συνταξιδιώτες του, όμως παρ' όλα αυτά δεν υπήρχε πρόβλημα χρόνου. Λόγω της φυσιολογίας του μπορούσε να ζει για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα μέσα στο πιλοτήριο του E03 και να περιπλανιέται στο αχανές διάστημα μέχρι να βρει ένα καινούργιο σπίτι. Ένα νέο πλανήτη για να μείνει. Καθώς ήταν πια μέσα στο ηλιακό μας σύστημα, δεν άργησε να ανακαλύψει τον φιλικό σε συνθήκες διαβίωσης πλανήτη μας. Τη Γη. Το καλό γι' αυτόν, ήταν η προσαρμοστικότητά του. Το σώμα του, ήταν ικανό να επιβιώνει σε οποιεσδήποτε συνθήκες μπορούσαν και επιβίωναν άλλοι οργανισμοί, ενώ οι γνώσεις και η εκπαίδευσή του, τού επέτρεπαν να αποκωδικοποιεί και να κατανοεί τους συμβολισμούς στη σκέψη και στη γλώσσα επικοινωνίας άλλων όντων.

* * *

Το αστερόπλοιο σταμάτησε μέσα σε ένα σύννεφο από σκόνη. Πατούσε τώρα πια, σε ένα επίπεδο μέρος με ένα περιέργο χρώμα, ενώ τριγύρω υπήρχαν κάτι ακίνητα πλάσματα με πολλά πλοκάμια προς τα πάνω, που το μόνο που έκαναν ήταν να λικνίζονται, μένοντας όμως στη θέση τους. Πιο πέρα, κάποια άλλα μετακινούνταν πατώντας στο έδαφος με τέσσερα ή με δύο άκρα. «Περίεργα όντα», σκέφτηκε ο Ζόνγκ. «Χρειάζεται να ακουμπούν στο έδαφος; Δεν είναι σαν αυτόν και όλους τους Μπιζιανούς, που αιωρούνται ανάλαφρα και μετακινούνται μόνο και μόνο επειδή το επιθυμούν;». Έπρεπε να προσέχει.

Μέχρι στιγμής, δεν τον είχε αντιληφτεί κανείς. Ο μηχανισμός απόκρυψης, έκανε καλά τη δουλειά του. Έτσι, κάθισε για λίγη ώρα και παρατηρούσε γύρω του, χωρίς να βιάζεται να κρυφτεί. Στο βάθος, όχι και πολύ μακριά, ένας μεγάλος σχηματισμός από κτίρια, έπρεπε ν' αποτελεί το χώρο διαμονής και εργασίας των όντων της περιοχής. «Θα

έχουν κάποιο κωδικό όνομα, για τέτοιους σχηματισμούς», σκέφτηκε. Κάπου-κάπου, έβλεπε ν' απογειώνονται και ν' απομακρύνονται αντικείμενα που σίγουρα δεν ήταν πλάσματα, καθώς είχαν σαφώς μορφή τεχνολογικών κατασκευών, ενώ κάποια άλλα παρόμοια έκαναν ακριβώς το αντίστροφο. Μόλις τώρα, στην άκρη του μεγάλου πλατώματος στο οποίο είχε προσεδαφιστεί, ένα άλλο κατασκεύασμα μακρόστενο και ευλύγιστο, σερνόταν πάνω σε δυο παράλληλες γραμμές. Που και που, έβγαζε έναν ήχο σαν στριγκιά. Περίεργη μηχανή. Αλλά και οι άλλες, οι πολλές, ήταν περίεργες. Ένα σωρό από δαύτα τα οχήματα, σέρνονταν κι αυτά στο έδαφος στηριζόμενα σε τέσσερις κυκλικούς δίσκους. Μάλλον δεν σέρνονταν, τώρα που τα παρατηρούσε καλύτερα,... κυλούσαν πάνω σ' αυτούς τους δίσκους.

Πίσω του, ένας σωρός από τεράστιους βράχους σχημάτιζε μια μεγάλη σκοτεινή σπηλιά. Μπορεί τα βράχια να είχαν άγρια μορφή και άγνωστο χρώμα, όμως του φάνηκαν γνώριμα, καθώς παρόμοια έχουν και στον Μπίζ. Και βράχια και σπηλιές. Έστρεψε προς το μέρος της μεγάλης στοάς τον θερμικό ανιχνευτή του σκάφους, για να διαπιστώσει μετά από λίγο ότι στο εσωτερικό της δεν υπήρχε ίχνος ζωντανού οργανισμού. Έτσι, του φάνηκε καλή ιδέα να κρυφτεί μαζί με το αστερόπλοιό του στο βάθος της. Δεν άργησε να λουφάξει μέσα. Με ένα ελαφρύ ανασήκωμα, το όχημά του το Ε03, βρέθηκε παρκαρισμένο στην πιο σκοτεινή γωνιά της κρυψώνας που μόλις είχε ανακαλύψει. Χρειάστηκαν βέβαια, μερικές μανούβρες. Το γύρισε σχεδόν όρθιο, το πήγε λίγο αριστερά, λίγο δεξιά, μα στο τέλος κατάφερε και το πέρασε μέσα απ' το ακανόνιστο άνοιγμα.

Επιτέλους. Μια ανεξήγητη ηρεμία άρχισε να τον γεμίζει ανακούφιση. Σαν τον πλανήτη του, χωρίς φωτεινές ανταύγειες να κουράζουν τους οπτικούς αισθητήρες του. Μόλις είχε βρει το νέο του σπίτι. Εδώ μπορούσε, μακριά από αδιάκριτα μάτια, να ξεκουραστεί και να σκεφτεί.

Έτσι, αφού ένωσε ασφαλώς, απενεργοποίησε το μηχανισμό απόκρυψης, που κατανάλωνε εξ άλλου πολλή ενέργεια και αμέσως μετά έκλεισε το διακόπτη του μηχανισμού κίνησης. Ήταν καιρός, να ξεκουραστεί κι αυτός.

Το ταξίδι, μόλις είχε τελειώσει.

III

Από την τρύπα της σπηλιάς, φαίνονταν ακόμη όλα πολύ φωτεινά. Έπρεπε να περιμένει. Σύμφωνα με τις γνώσεις του, όλοι οι πλανήτες, καθώς περιστρέφονται γύρω από τον εαυτό τους, αφήνουν διαδοχικά ακάλυπτη στις ακτίνες του άστρου τους μια περιοχή τους, ενώ η ακριβώς από πίσω πλευρά, ανακουφίζεται στη σκιά τους. Σε λίγο, σκέφτηκε ο Ζόνγκ, η περιοχή της σπηλιάς θα του γινόταν οικεία. Το αμυδρό φως και αμέσως μετά το σκοτάδι που θα απλωνόταν παντού, θα του έδιναν την προστασία που περίμενε. Μαθημένος απ' την ζωή στον πλανήτη του, ένιωθε πολύ πιο άνετα στο λίγο φως, τόσο, που δεν βουλευόταν να συναντήσει το νέο του κόσμο την ημέρα. Άλλωστε αν είχε αρκετό φως, κατά τη γνώμη του οι ντόπιοι θα πανικοβάλλονταν όταν τον έβλεπαν. Συνηθισμένα να ακουμπούν στο έδαφος, τα πλάσματα του πλανήτη wq47_3, ποιος ξέρει τι θα ένιωθαν, όταν τον έβλεπαν να ίπταται και να μετακινείται, χωρίς να αγγίζει το έδαφος.

Περιμένοντας να σουρουπώσει, άρχισε να περιεργάζεται τις γωνιές της σπηλιάς και να εξοικειώνεται με το χώρο. Τα βράχια και το έδαφος, άρχισαν να του «συστήνονται». Πότε και πως δημιουργήθηκαν, τι τους έδωσε τη μορφή τους, πόσα και ποια όντα βρέθηκαν πλάι τους. Αβίαστα, με μια αρμονική «σύνδεση» μαζί του, του «έλεγαν» την ιστορία τους και τους «έλεγε» τη δική του. Οι γνωστές διαφορές, ανάμεσα σε οργανική και ανόργανη ύλη, υπερπηδούνταν από μια καταπληκτική αμεσότητα που είχε αναπτυχθεί. Ο Ζόνγκ και το περιβάλλον της σπηλιάς, ενωμένοι σε ένα. Φτιαγμένοι, ούτως ή άλλως, από άτομα και μόρια του ίδιου διαστημικού υλικού, άφηναν να ρέουν αμφίδρομα οι πληροφορίες που ήταν κωδικοποιημένες μέσα τους.

Δεν άργησε να νυχτώσει. Δειλά-δειλά, πλησίασε στην είσοδο της σπηλιάς και κολλημένος σε μια γωνιά της, άρχισε να παρατηρεί τριγύρω. Επιτέλους, έβλεπε αστέρια. Μικρά, μεγάλα, φωτεινά, ισχνά. Όλα τους, ένα παράθυρο προς την πατρίδα του. «Τι να κάνουν, άραγε, τώρα στον Μπίζ;», αναλογίστηκε. Και τι δε θα 'δινε, να βρισκόταν ακόμα φυλακισμένος στον Λέρ και να θαύμαζε από κει την πατρίδα του. Έστω κι από μακριά. Είχε ήδη μετανιώσει, από καιρό τώρα, που αποφάσισε αυτό το περιπετειώδες ταξίδι προς το άγνωστο. Οι δικοί του, δεν είχαν σταματήσει ούτε στιγμή να προσπαθούν να τον αποτρέψουν από το να δραπετεύσει, αυτός όμως τίποτα. Προτίμησε τελικά, αντί να αργοπεθαίνει σε ένα δορυφόρο φυλακή, να γνωρίσει κι άλλους κόσμους, μακριά από τον Μπίζ. Να όμως που είχε καταλήξει. Να ταξιδεύει στο άγνωστο με βάρκα την τυφλή ελπίδα. Ήταν πολύ σκληρό, το ότι δεν μπορούσε να γυρίσει στον πλανήτη του. Τώρα έπρεπε, ήθελε δεν ήθελε, να συμβιβαστεί με οτιδήποτε είχε τη δυνατότητα να του προσφέρει αυτός ο άγνωστος πλανήτης. Μια μελαγχολία τον κατέλαβε.

Πέρασε πολλή ώρα κρυμμένος πλάι στην είσοδο της σπηλιάς, αναπολώντας τα παλιά και ατενίζοντας προς τα έξω, προτού αποφασίσει να βγει. Αργά ή γρήγορα, θα έπρεπε να το κάνει. Δεν ήταν δυνατόν να συνεχίσει τη ζωή του μέσα σε μια σπηλιά. Έριξε μια τελευταία ματιά και άρχισε να αιωρείται σιγά-σιγά προς τα έξω. Πρώτα, πλησίασε τα όντα που έστεκαν ακίνητα στο έδαφος. Λικνίζονταν κουνώντας τα πάνω άκρα τους, άλλα ζωηρά, άλλα ανόρεκτα. Τα περισσότερα θλιμμένα. Έφτασε κοντά τους διστακτικά και άρχισε να τα περιεργάζεται. Τι περιέργα χρώματα που είχαν; Δεν είχε ξαναδεί πλάσματα με τέτοια χρώματα. Καφέ, κίτρινα, πράσινα, κόκκινα, μπλε. Μια σπάνια ποικιλία χρωμάτων. Μα και το υλικό τους ήταν εντυπωσιακό. Δεν το είχε ξαναδεί. Ο δε ήχος τους παράξενος. Καθώς πέρναγε ο αγέρας μέσα από τα πλοκάμια τους, έβγαζαν έναν ήχο που δεν του έλεγε

τίποτα. Καμία πληροφορία. Βάλθηκε να γυρίζει αρκετή ώρα ελαφροπετώντας ανάμεσά τους χωρίς καμιά επικοινωνία. Πήγαινε από δω, πήγαινε από κει χαζεύοντάς τα, ώσπου κάποια στιγμή συνειδητοποίησε τους παλμούς τους. Αφουγκράστηκε καλύτερα. Μια τεράστια χορωδία παλμών γέμιζε το χώρο γύρω του, μα μόλις τώρα είχε καταφέρει να την αντιληφτεί. Αμέσως στρώθηκε στη δουλειά. Ένοιωθε τους ανεπαίσθητους παλμούς τους και μετέφραζε αυτήν την περίεργη γλώσσα τους. Τι φιλική ομορφιά ήταν αυτή; Ένας βομβαρδισμός από εκατομμύρια πληροφορίες αποκομισμένες εδώ και αιώνες γουργούριζαν στο μυαλό του. Τι όντα ζουν, τι μορφή έχουν, πόσο χρόνο υπάρχει η ζωή στον πλανήτη, αν κάποια ασκούν εξουσία σε άλλα,... όλα τα έμαθε ο Ζόνγκ. Σε λίγο, ήξερε ότι πρέπει να προσέξει να φυλαχτεί από τα πλάσματα που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Ήταν αυτοί που εξουσίαζαν κάθε είδος ζωής και που είχαν την αλαζονεία και το θράσος να ορίζουν ρόλους σε όλους και σε όλα χωρίς να ρωτούν. Φυτά για καλλωπισμό, χόρτα για φάγωμα ή για κάψιμο, δέντρα καρποφόρα ή για ξυλεία, ζώα για φάγωμα, για συντροφιά, για σκότωμα. Διέκρινε μια αγανάκτηση, ένα πόνο. Πολύ γρήγορα έγινε φίλος μαζί τους. Αρχισε να εκπέμπει κι αυτός ανάλογους παλμούς και να τους λέει την ιστορία του. Την δική του και του πλανήτη του. Τον άκουγαν εκστατικά.

Ο Ζόνγκ, έμεινε άναυδος με όλα αυτά που έμαθε. Ένιωσε αυθόρμητα την ανάγκη, να απαλύνει τα βάσανά τους. Άπλωσε το χέρι του –κάτι σαν προβοσκίδα- και άρχισε να το στρέφει προς ένα-ένα τα πονεμένα δέντρα και τα φυτά. Μια ιαματική αύρα τα κατέλαβε. Οι πληγές τους άρχισαν να κλείνουν. Τα δάκρυα να στεγνώνουν. Τσακισμένα κλαράκια ξαναγύριζαν στη θέση τους και μαραμένα φυτά ζώηρευαν. Όχι γιατί τα θεράπευε ο ίδιος, αλλά γιατί τους υποδείκνυε τον τρόπο να το κάνουν μόνα τους. Ο πόνος έδινε τη θέση του στη χαρά.

Καθώς πλανιόταν ο Ζόνγκ, συνεχίζοντας την ιαματική του βόλτα ανάμεσα σε δέντρα και φυτά, άρχισε να πλησιάζει και άλλα πλάσματα. Αυτά που μετακινούνταν, που άλλαζαν θέση και άρα δεν ήταν σαν τα προηγούμενα που μόλις είχε γνωρίσει. Δεν εξεπλάγη που δεν τον αντιλαμβάνονταν. Πετούσε ανάμεσά τους και δεν αντιδρούσαν. Ήταν αόρατος γι' αυτά. Καταλάβαινε, ότι οι συχνότητες που εξέπεμπε και οι οπτικές και οι ακουστικές, ήταν έξω από το φάσμα, το πεδίο αντίληψής τους. Αποφάσισε λοιπόν να αποκαλυφτεί. Με μια απλή εντολή του μυαλού του, άρχισε το σώμα του να εκπέμπει χρωματικές συχνότητες, που μέχρι τώρα απορροφούσε, ενώ και η φωνή του έκανε κάτι ανάλογο. Εμπλουτίστηκε με επιπλέον ηχητικές συχνότητες.

- @; .. j.*8.! (είμαι ον από άλλο πλανήτη, είμαι φίλος.)

Ξαφνικά, από το πουθενά, τα πλάσματα αυτά άρχισαν να βλέπουν μια γκριζωπή μάζα σαν τεράστιο αυγό να υπερίπταται, με ύψος περί το ενάμιση μέτρο, από διάφορα σημεία της οποίας έβγαιναν καμιά δεκαριά πλοκάμια ή μάλλον προβοσκίδες. Αυτές οι προβοσκίδες, κινούντο προς κάθε κατεύθυνση και έκαναν διάφορες δουλειές. Άλλες είχαν στην άκρη τους κάτι σαν μάτι, κάποιες άλλες έβγαζαν ήχους, ενώ άλλες, ρουφούσαν και ξεφυσούσαν αέρα ή νερό. Ένας θεός ξέρει, τι άλλο έκαναν.

Τα πάντα τρόμαξαν με την εμφάνιση του Ζόνγκ. Από κει που δεν υπήρχε τίποτα, έβλεπαν ξαφνικά ένα περίεργο ζώο να αιωρείται λίγα εκατοστά από το έδαφος, χωρίς να πατά σ' αυτό. Άσε, που δεν καταλάβαιναν τους ήχους που έβγαζε. Φοβισμένα, τραβήχτηκαν δεξιά και αριστερά. Κάποια άλλα πρόλαβαν και κρύφτηκαν. Αμηχανία και θλίψη κατέλαβε τον Ζόνγκ. Τόσος φόβος πια, σ' αυτόν τον πλανήτη; Καμία εμπιστοσύνη; Ποιος έφτιαξε, ή μάλλον, ποιος ανάγκασε αυτά τα πλάσματα να είναι τόσο καχύποπτα,... τόσο δυστυχημένα; Οι άνθρωποι; Γιατί φοβόνταν τόσο πολύ;

Με αυτά τα ερωτήματα στο μυαλό του, προσπάθησε για άλλη μια φορά να επικοινωνήσει μαζί τους. Καμιά αντίδραση. Ήταν φανερό ότι δεν του είχαν εμπιστοσύνη. Χρειάστηκε να επιστρατέψει όλη του την υπομονή και επιμονή περιμένοντας για πολλή ώρα μήπως τον προσεγγίσουν, προτού ανταμειφθεί. Σιγά-σιγά, το ένα μετά το άλλο, αυτά τα καινούργια όντα που γνώρισε στον πλανήτη Γη, άρχισαν να τον πλησιάζουν διστακτικά και να τον περιεργάζονται. Δεν άργησε να μάθει τη γλώσσα τους και να αρχίσει διάλογο μαζί τους. Η αλήθεια είναι πως μιλούσαν πολλές διαλέκτους ανάλογα με τη μορφή τους. Όμως για τον Ζόνγκ, αυτό δεν αποτελούσε πρόβλημα. Πλησίαζαν, ρωτούσαν, τους απαντούσε και σταδιακά κέρδιζε την εμπιστοσύνη τους. Όπως έμαθε, τα έλεγαν πρόβατα, άλογα, αγελάδες, σκύλους, γάτες, ποντικούς, κατσαρίδες, μυρμήγκια και χιλίων δυο άλλων ειδών ονόματα. Του εξομολογήθηκαν, ότι ενώ έβλεπαν, άκουγαν και σκέφτονταν, με διαφορετικό όμως τρόπο απ' ότι οι άνθρωποι, αυτοί δεν θέλησαν ποτέ να επικοινωνήσουν μαζί τους σαν ίσος προς ίσο, παρά μόνο δίνοντάς τους προστάγματα, θεωρώντας τα όλα υποτελείς. Σαν να υπήρχαν στον πλανήτη, μαζί με τα δέντρα και τα φυτά, μόνο και μόνο για να τα χρησιμοποιούν ποικιλοτρόπως οι άνθρωποι. Από εργασία και διασκέδαση, μέχρι τροφή.

Ένα βουητό ανυπομονησίας, σκέπασε σιγά-σιγά την ησυχία της νύχτας. Ενώ στην αρχή είχαν εκπλαγεί με τη μορφή και τους ήχους του Ζόνγκ, στην συνέχεια, καθησυχασμένα, όλα ήθελαν να του μιλήσουν και να τον ακούσουν. Αιώνες περίμεναν ένα τέτοιο συνομιλητή. Δεν ήξερε, ποιο απ' όλα να πρωτακούσει και σε ποιο να πρωτοσυστηθεί. Κάθε είδος είχε και τη δική του ιστορία. Πότε δημιουργήθηκε, σε ποιες περιοχές ζει, πως περνάει το χρόνο του και πολλά άλλα. Όλα όμως, μηδενός εξαιρουμένου, είχαν ένα σωρό παράπονα με τα πλάσματα που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Και τι δεν υπέφεραν

και τι δεν έλεγαν. Ένα σωρό βάσανα. Έτσι, έβγαζαν το άχτι τους. Κάποιος που τους καταλάβαινε, ήταν πια κοντά τους και όχι μόνο. Ένιωθε τον πόνο και τη δυστυχία τους και τους δίδασκε τον τρόπο να αυτοθεραπεύονται. Το πέρασμά του, ακολουθούσε η λύτρωση, η γιαιτρεία. Τραυματισμοί, αρρώστιες, πόνοι, θεραπεύονταν... Ευτυχία άρχισε ν' απλώνεται παντού. Ευτυχία και χαρά. Ένας κόσμος, έξω από τον κόσμο, γλένταγε στην ιδέα ότι κάποιος τον άκουγε επιτέλους. Ανάμεσά τους, ο Ζόνγκ,... που γύριζε από θάμνο σε δέντρο και από δέντρο σε ζώακι, χαρίζοντάς τους αυτό που χρόνια έψαχναν,... κατανόηση.

Το πανηγύρι κράτησε ολόκληρο το βράδυ. Ούτε που κατάλαβαν, πως πέρασε τόσο γρήγορα η ώρα. Άρχισε να ξημερώνει και ο Ζόνγκ δεν είχε συναντήσει ακόμη ανθρώπους. Έτσι, θεώρησε φρόνιμο να γυρίσει στη σπηλιά του και με ένα γρήγορο πέταγμα, ξαναβρέθηκε να αιωρείται στη σκοτεινή κρυψώνα του. Βολεύτηκε στον κενό χώρο μιας εσοχής, κοντά στο αστερόπλιό του.

Χωρίς να το καταλάβει, έπεσε σε περισυλλογή. Είχε συμπαθήσει τα όντα που συνάντησε και όπως κατάλαβε, πρέπει να τον είχαν συμπαθήσει και αυτά. Μια χαρά, μπορούσε να συμβιώσει μαζί τους. Από το πρώτο βράδυ, είχαν γίνει κιόλας φίλοι.

Άθελά του, το μυαλό του πήγε στους ανθρώπους. Πώς να είναι άραγε; Να είναι αυταρχικοί κι εγωιστές, όπως τους είχαν παρουσιάσει όλα, ζώα και φυτά, μέχρι τώρα; Πως έπρεπε, να εμφανιστεί μπροστά τους; Αφού αυτά τα καλά ζώακια, μπόρεσαν να τον αντιληφτούν και να συνομιλήσουν μαζί του, τότε θα μπορούσαν να κάνουν το ίδιο και οι άνθρωποι. Μάλιστα, όπως έμαθε από τις συνομιλίες που είχε όλο το βράδυ με τα πρόβατα, τα μυρμήγκια, τα δέντρα και όλα τα άλλα, οι άνθρωποι έχουν αναπτύξει τεχνολογία με ρομπότ, μηχανές, όπλα, ραντάρ και δορυφόρους. Βέβαια, μπορεί να μην τον αντιλήφθηκαν καθώς πλησίαζε τον πλανήτη τους, τη Γή, όμως αυτό συνέβη επειδή η τεχνολογία των Μπιζιανών επέτρεπε στο

αστερόπλοιό του, να παραμένει αόρατο από τα μάτια – φυσικά και τεχνολογικά- των ανθρώπων. Όσο γι’ αυτόν, αρκούσε να επιτρέψει στο σώμα και στη φωνή του να εκπέμψουν οπτικές και ακουστικές συχνότητες ανιχνεύσιμες απ’ τους ανθρώπους, για να πάψει να είναι αόρατος. Συνεπώς, ακόμη και τη νύχτα θα μπορούσαν να τον δουν και να τον ακούσουν –πόσο μάλλον την ημέρα-, αρκεί να αποφάσιζε να τους κάνει φανερή την παρουσία του.

Καθώς ήταν χαμένος στις σκέψεις του, δεν πρόσεξε ότι οι φίλοι του, τα ζώα κάθε είδους και μορφής, που κατά τη διάρκεια της νύχτας είχε γνωριστεί μαζί τους, είχαν μαζευτεί σιγά-σιγά, είτε περπατώντας, είτε έρποντας, είτε ακόμη και πετώντας, στο λιβάδι, λίγο πιο έξω από τη σπηλιά του και ξεκουράζονταν. Ήθελαν να είναι κοντά του, αλλά και να μην τον ενοχλούν. Εκεί, προς το χάραμα, τα πήρε ο ύπνος.

Πόσο παράξενα είχε αλλάξει η συμπεριφορά τους. Αυτά, που άλλες φορές θα μάλωναν μέχρι θανάτου ή σοβαρού τραυματισμού, κείτονταν δίπλα-δίπλα. Σκύλοι-γάτες, γάτες-ποντίκια, ποντίκια-κατσαρίδες, αδερφωμένα με κατσίκες, άλογα, μοσχάρια και πολλά άλλα, απαλλαγμένα από φόβους και ανασφάλειες, λες και είχαν συνειδητοποιήσει την κοινή τους μοίρα. Όντα, με μια παρόμοια ζωή αγνώστου αιτίας και προοπτικής, μέλη ενός τεράστιου σφαιρικού εκτροφείου, μέσα από το οποίο δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς, ακόμη και οι άνθρωποι που επιμένουν πεισματικά να μη θέλουν να το παραδεχτούν. Μάταια, όμως.

IV

Ο κόσμος είχε αρχίσει να κυκλοφορεί, όταν φάνηκε ο ήλιος πίσω απ' τα βουνά. Η μέρα ξεκινούσε και μαζί μ' αυτή και οι δουλειές. Άλλοι πήγαιναν στα μαγαζιά, άλλοι στα σχολεία, στις υπηρεσίες, μα και κάποιοι στα καφενεία. Οι περισσότεροι, λόγω της ασχολίας τους, παρέμεναν στην πόλη συνεχίζοντας αδιάφορα τη ρουτινιάρικη ζωή τους. Τίποτα διαφορετικό, από ότι κάθε μέρα. Κάποιοι άλλοι, αγρότες και κτηνοτρόφοι, έβγαιναν από την πόλη για να πάνε όπως κάθε πρωί για τα μαντριά και τα χωράφια. Είχαν να αρμέξουν, να ταΐσουν και να σφάξουν,... να ποτίσουν, να ραντίσουν, να θερίσουν. Ήταν αυτοί, που έμελε να γίνουν μάρτυρες ενός θαύματος.

- Ρε Νίκο, βλέπεις ότι βλέπω;

- Τι να δω;

- Αυτή η κερασιά, ήταν έτοιμη να ξεραθεί χτες. Τι έπαθε ξαφνικά;... Για κοίτα πως ζωντάνεψε και φούντωσε!

- Ναι, ρε συ,... δίκιο έχεις. Μα, για δεξ και τα κηπευτικά; Προχθές που λέει ο λόγος τα φύτεψα και σήμερα είναι γεμάτα ντομάτες, μελιτζάνες, πιπεριές, κολοκύθια. Δεν είμαστε με τα καλά μας!

- Δες να 'γινε κανένα θαύμα; Δεν εξηγγείτε αλλιώς.

- Έλα ρε Κώστα, θαύματα και σαχλαμάρες!... Πάντως, πράγματι, όλα έχουν ζωηρέψει. Ακόμα και τα άρρωστα. Δες τα λουλούδια, τα λαχανικά, τα δέντρα. Σαν κάτι να τα επηρέασε. Απίστευτο.

- Ρε Νικόλα,... τι γίνεται εκεί κάτω στο λιβάδι; Πολλές φωνές ακούω. Δεν πάμε να δούμε τι συμβαίνει;

- Και δεν πάμε;

Οι δύο αγρότες, μπήκαν στο φορτηγάκι τους και ξεκίνησαν για το λιβάδι. Μπροστά τους, άλλα πέντε

αγροτικά έφτιαχναν ένα φίδι που σερνόταν βιαστικά κατά μήκος του δρόμου. Καθώς ταξίδευαν πίσω από τους άλλους, ένα πράγμα τράβηξε την προσοχή τους. Σε όλη τη διαδρομή που είχαν κάνει μέχρι τώρα, δεν είχαν δει «ούτε πουλί πετάμενο». Πουθενά δεν φαίνονταν ζώα να βόσκουν, σκύλοι να γαυγίζουν,... λες και άνοιξε η Γη και τα κατάπιε. Εν τω μεταξύ, από το λιβάδι ερχόταν μια βουή οχλαγωγίας, που όλο και δυνάμωνε καθώς πλησίαζαν.

Δεν άργησαν να φτάσουν. Μετά από ένα τέταρτο με εικοσάλεπτο, οι δύο φίλοι βρέθηκαν ανάμεσα στον κόσμο που ήταν ήδη εκεί και τα μάτια τους γούρλωσαν. Πρώτη φορά στη ζωή τους, έβλεπαν τέτοια εικόνα. Όλα τα ζώα που μέχρι τώρα νόμιζαν εξαφανισμένα, ήταν εδώ. Άλλα ξαπλωμένα, άλλα καθιστά, με μια ηρεμία στη συμπεριφορά τους, έμοιαζαν να αδιαφορούν για τους κτηνοτρόφους που τα αναζητούσαν στριφογυρίζοντας ανάμεσά τους. Μερικοί τους φώναζαν, «Ει, ει, φσστ, φσστ, άντε κουνηθείτε», ενώ κάποιοι άλλοι είχαν ήδη αρχίσει να εκνευρίζονται και να κτυπούν στα καπούλια τις αγελάδες, τα πρόβατα και τα άλογα, αλλά αυτά τίποτα. Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, οι ψυχραιμότεροι άρχισαν να παρατηρούν απίστευτα πράγματα. Δεν υπήρχαν πια άρρωστα ζώα. Κάτι κόττες που ήταν έτοιμες να ψοφήσουν, κακάριζαν και έτρεχαν όλο ζωντάνια. Το ίδιο και κάτι αγελάδες, γουρούνια, αρνιά. Το προηγούμενο βράδυ είχαν αποφασίσει να τα σφάζουν πριν πεθάνουν από μόνα τους, μήπως και πουλήσουν το κρέας τους, αλλά σήμερα δεν πίστευαν στα μάτια τους. Με μια ζωηράδα, πήγαιναν από δω κι από κει. Σιγά-σιγά, όλοι, αγρότες και κτηνοτρόφοι, άρχισαν να μιλούν για το παράξενο φαινόμενο που έβλεπαν μπροστά τους. «Δεν μπορεί», έλεγαν, «κάποιο θαύμα έγινε σ' αυτό το λιβάδι την νύχτα που μας πέρασε. Μάλλον πρέπει να το πούμε στους παπάδες, μήπως μας εξηγήσουν τι ευλόγησε αυτόν τον τόπο».

Και ακόμα δεν είχαν δει τίποτα.

Ο Ζόνγκ, που όλη αυτήν την ώρα παρακολουθούσε από τη σπηλιά του όλα όσα συνέβαιναν, αναρωτιόταν έκπληκτος πώς να αντιδράσει. Έβλεπε τα ζώα να έχουν στρατοπεδεύσει τριγύρω στο λιβάδι για χάρη του και μια πρωτόγνωρη χαρά τον πλημύριζε. «Τι καλά πλάσματα που είναι», σκεφτόταν. Λίγο μίλησε μαζί τους και γίνανε αχώριστοι. Χαιρόταν που έστεκαν εκεί οι φίλοι του,... χαιρόταν που έμεναν γι' αυτόν. Έπρεπε όμως, να γυρίσουν στη ζωή τους. Οι άνθρωποι είχαν ήδη αρχίσει να χάνουν την υπομονή τους και να τα κακομεταχειρίζονται. Έτσι, μέσα από τη σπηλιά, έβγαλε μια φωνή που για τους ανθρώπους φάνηκε σαν θρόισμα. Σαν ο αέρας να φύσηξε από την είσοδό της, σφυρίζοντας.

- Καλοί μου φίλοι, σας ευχαριστώ που μένετε κοντά μου. Πρέπει όμως να γυρίσετε στις δουλειές σας. Μην αφήσετε να σας κάνουν κακό και να σας τραβήξουν από δω με το ζόρι. Πολύ σύντομα θα σας ξαναεπισκεφτώ.

Τα μάτια όσων είχαν συγκεντρωθεί και συζητούσαν, άνοιξαν διάπλατα. Δεν πίστευαν σ' αυτό που έβλεπαν. Κάποιος φώναξε τρομαγμένος, «το είδατε;... το είδατε αυτό;... σαν να 'δωσε το σύνθημα αυτό το σφύριγμα απ' τη σπηλιά... Θαύμα,... θαύμα». Πράγματι, ένα-ένα τα ζώα άρχισαν να σηκώνονται και να επιστρέφουν στις αυλές, στα μαντριά, στους δρόμους, παντού. Εκεί που ζούσε το καθένα. Δεν κινούνταν ακατάστατα, αλλά με μια πρωτόγνωρη τάξη βάδιζαν το ένα πίσω από το άλλο στις άκρες των δρόμων. Οι άνθρωποι, που συνήθως φρόντιζαν και έλεγχαν τη συμπεριφορά τους, έμειναν να τα παρακολουθούν αποσβολωμένοι και σταυροκοπούμενοι.

* * *

Τα νέα δεν άργησαν να διαδοθούν. Στις πλατείες, στα μαγαζιά, στα σπίτια, στις εκκλησίες, δεν υπήρχε άλλο θέμα συζήτησης. «Το θαυματουργό λιβάδι». Η ρουτίνα αναγκάστηκε να κρυφτεί, ενώ μια απρόσμενη ζωντάνια

άρχισε να κυριαρχεί παντού. Μικροί μεγάλοι – περισσότερο οι μεγάλοι-, όλο και πιο πολλοί συσπειρώνονταν γύρω από τους ιερωμένους που είχαν πια αρχίσει να μιλούν για σημάδια του Θεού. «Πιστοί!... Ο Θεός μας ευλογεί», έλεγαν. «Θεραπεύει τα ζώα μας, αυξάνει τις σοδιές μας». Κάθε τόσο οδηγούσαν στο λιβάδι κομπανίες ολόκληρες πιστών, για να τους ευλογήσουν και να ψάξουν για θεϊκά σημάδια. «Να, βλέπετε εκείνο το μουλάρι; Χτες ήταν στα κακά του χάλια και για δείτε το σήμερα πως είναι; Ζωηρό, αγνώριστο!».

Καθώς η ζωή τους είχε πια αλλάξει και όλοι τους προσεύχονταν τουλάχιστον τρεις φορές την ημέρα, συνειδητοποίησαν ότι μέρα με τη μέρα η είδηση του «θαυματουργού λιβαδιού», είχε μεταδοθεί κι αλλού. Κάτι τα τηλέφωνα, κάτι τα μέσα ενημέρωσης, μέσα σε λίγες μόνο μέρες όλη η χώρα ήξερε για τα θαύματα της περιοχής. Άλλο που δεν ήθελαν οι ντόπιοι, να γεμίσει ο τόπος τους πιστούς και περίεργους, που να ρωτάνε πως αυτό και πως εκείνο. Ευκαιρία να έρθει και λίγο χρήμα παραπάνω. Όλοι το είχανε ανάγκη. Βέβαια,... της πόλης τους, δεν της έλειπαν οι επισκέπτες. Καθημερινά συνέρεε πολύς κόσμος για εμπορικούς και τουριστικούς λόγους,... όμως τα θαύματα ήταν μεγάλος μαγνήτης.

Δεν άργησαν να φανούν τα πρώτα πούλμαν, που πήγαιναν γραμμή για το λιβάδι. Σε μια άκρη, η εκκλησία της πιο κοντινής ενορίας είχε φτιάξει ένα κιόσκι στο οποίο πουλιόντουσαν από τάματα και εικόνες, μέχρι σακουλάκια με χώμα από τη θαυματουργή περιοχή. Είχε βάλει δυο τρεις μαυροντυμένες γυναίκες που απέπνεαν πίστη και πότε-πότε πέρναγε ένας παπάς για να ελέγχει τα έσοδα. Καλά πήγαιναν. Πολύ καλά. Όμως,... το μονοπώλιο κράτησε λίγο, γιατί μετά από μερικές μέρες, ο τόπος γέμισε από παραγκούλες ιδιωτών που εμπλούτισαν το εμπόρευσμά τους, εκτός από τα «αγιωτικά», με σουβλάκια, μπύρες και ένα σωρό παιχνίδια για τα παιδιά. Το πανηγύρι όλο και μεγάλωνε. Τα πούλμαν και οι κούρσες είχαν πια

αυξηθεί τόσο πολύ, που ο δήμος άρπαξε την ευκαιρία για να αυξήσει τα έσοδά του. Έφτιαξε παρκινγκ και έκοβε αποδείξεις για παρκάρισμα. Οι αργόσχολοι της πόλης είχαν βρει τη χαρά τους. Παράτησαν τα καφενεία και τις καφετέριες και ξαμολήθηκαν στο «θαυματουργό λιβάδι». Πέρασαν ωραία. Έτρωγαν, έπιναν και έδιναν ως αυτόπτες μάρτυρες πληροφορίες για τα θαύματα. «Συνεργοί» τους, μερικά λαγωνικά της δημοσιογραφίας που δεν έχαναν την ευκαιρία. Μ' ένα μικρό χαρτζιλίκι, εξασφάλιζαν μια δήθεν αποκλειστική συνέντευξη.

- Για πέστε μας, κύριε Τάσο,... τι είδατε να συμβαίνει σ' αυτόν εδώ το χώρο;

- Τι να σας πω. Δεν τα χωράει ανθρώπου νους, αυτά που είδαν τα μάτια μου.

Ο κόσμος, καρφωμένος στο γυαλί της τηλεόρασής του, προσευχόταν από τον καναπέ του και έκανε σχέδια να επισκεφτεί το λιβάδι.

- Βαγγέλη,... το πρακτορείο «Διακοπές», στην άλλη γωνία, διοργανώνει θρησκευτική εκδρομή για το θαυματουργό λιβάδι. Την Παρασκευή, που είναι και νηστεία. Τι λες πάμε; Είκοσι ευρώ το άτομο, έχει η συμμετοχή.

- Άσε με, ρε γυναίκα τώρα. Θα πάμε,... άλλη φορά.

- Τι να σου πω... Άλλη φορά, να μη ξανάρθεις στην εκκλησία,... που μου κάνεις και τον πιστό. Και μη τολμήσεις να μου ξαναπείς ότι πονάνε τα πόδια σου.

- Καλά, καλά... Θα πάω το απόγευμα να δηλώσω συμμετοχή. Σταμάτα τώρα, ν' ακούσουμε τι λέει αυτός που είδε τα θαύματα.

* * *

Στο λιβάδι συνέβαιναν πολλά. Πολλά, αλλά όχι θαύματα. Οι έμποροι της ελπίδας έκαναν ότι μπορούσαν για να προσελκύσουν ενδιαφερόμενους στο δικό τους πάγκο.

- Κυρία,... πάρτε ένα σακουλάκι χόμα. Το δικό μου χόμα είναι το καλύτερο, το πιο θαυματουργό. Επάνω του γιατρεύτηκε ένα αρνάκι που είχε κουτσαθεί.

- Μη τον ακούς κυρά μου. Ψέματα λέει. Στο δικό μου χόμα θεραπεύθηκε το αρνί. Στο δικό του,... πήγε και κατούρησε όταν έγινε καλά.

- Από μας καλέ να πάρετε,... που είμαστε της εκκλησίας. Τα δικά τους αγιωτικά είναι ψεύτικα!

Υπήρχαν όμως και οι έμποροι του στομαχιού.

- Για περάστε, για περάστε... Εδώ, τα καλά σουβλάκια. Φρέσκο κρέας, καλοψημένο. Δίνω και πακέτο για το σπίτι.

- Γιαούρτια και ρυζόγαλα, από κατσίκες που βόσκουν στο λιβάδι. Όλα σημερινά.

- Κυρίες και κύριοι... Περάστε να κάνετε μια βόλτα με τα αλογάκια μας. Είναι ευλογημένα,... όλη μέρα βοσκάνε στο θαυματουργό λιβάδι.

* * *

Ο Ζόνγκ, παρατηρούσε όλα αυτά έκπληκτος και τρομαγμένος. Δεν μπορούσε να διανοηθεί πως οι άνθρωποι πίστεψαν και υιοθέτησαν τόσο εύκολα ένα μύθο. Ήταν δυνατόν, πλάσματα με τεχνολογία και πολιτισμό, να καταντούν έτσι ώστε να προσκυνούν ένα λιβάδι; Ακατανόητο. Προτίμησε να παραμείνει αόρατος για λίγο καιρό, παρατηρώντας κάθε τι που συνέβαινε στο «θαυματουργό λιβάδι». Δεν ήταν καιρός για νέες γνωριμίες.

Είχε περάσει ένας μήνας και ο Ζόνγκ δεν είχε βγει από τη σπηλιά του, παρά μόνο μερικές φορές για να διδάξει την αυτοίαση σε κάποια ανήμπορα ζώακια και σε μερικά δέντρα και φυτά που δεν πήγαιναν καλά. Έτσι, άθελά του, έδινε κάθε τόσο τα θεικά σημάδια που αναζητούσαν οι παπάδες και οι πιστοί. Θεραπείες, θεραπείες, θεραπείες. Το θαυματουργό λιβάδι ήταν πια ένας χώρος ιερός, γνωστός σ' ολόκληρη τη χώρα και οι κάτοικοι της πόλης το είχαν ενσωματώσει εδώ και τέσσερις εβδομάδες στις θρησκευτικές τους ανάγκες και στις επαγγελματικές τους δραστηριότητες. Πελάτες έρχονταν,... άλλος από ευλάβεια, άλλος από περιέργεια, μα και πολλοί, με την ελπίδα ότι μπορούσε να γίνει ένα θαύμα και γι' αυτούς. Τυφλοί, κουτσοί, κουφοί, παραπληγικοί και ένα σωρό άλλοι δυστυχισμένοι, περίμεναν ώρες στο λιβάδι, μήπως και θεραπευθούν. Έπιαναν μια σκιά κάτω από κανένα δέντρο ή καμιά ομπρέλα και κάθε τόσο έσκυβαν προς το χώμα και προσκυνούσαν ή άλειφαν το άρρωστο σημείο του σώματός των με χώμα ή ακόμη και με λάσπη από το λιβάδι. Μάταια,... όμως το χρήμα έρεε. Κεριά, λαμπάδες, τάματα, χώμα και πετραδάκια από το λιβάδι, παιχνιδάκια για τα παιδιά και διάφορα φαγώσιμα, κρατούσαν γεμάτες τις τσέπες των μικροπωλητών που κατά βάθος αδιαφορούσαν για το αν πράγματι γινόταν κανένα θαύμα ή όχι. Αλλά και οι αρχές της Εκκλησίας, που έβλεπαν τους πιστούς να συσπειρώνονται και να γεμίζουν πάλι τα παγκάρια των εκκλησιών, ήταν κατευχαριστημένες. Έτσι, η κάθε μέρα ξεκινούσε ολόενα και πιο αισιόδοξη και πιο λαίμαργη από την προηγούμενη. Προσδοκούσε ότι κατά τη διάρκειά της τα θαύματα θα περίσσευαν και τα κέρδη θα ξεχείλιζαν.

Η αλήθεια είναι πάντως, ότι πολλοί λίγοι ασθενείς πιστεύοντας με μεγάλη θέρμη στο ότι μπορούσαν να γιατρευτούν, στο τέλος το κατάφεραν χάρη στην δική τους δύναμη του νου. Οι ίδιοι θεράπευαν τον εαυτό τους. Αυτές οι ελάχιστες περιπτώσεις αυτό-ίασης που συνέβαιναν, συντηρούσαν άσβεστη την ελπίδα και των υπολοίπων. Όμως η πλειοψηφία που περίμενε μόνο μια εξωτερική παρέμβαση, την παρέμβαση του λιβαδιού, απλώς περίμενε.

* * *

Ήταν απόγευμα Τετάρτης και η Μαρία έπαιζε με τον αγαπημένο της σκύλο, τον Ρεξ. Δέκα χρόνια μαζί, ήταν πια σαν αδέρφια. Του πετούσε ένα μπαλάκι από δω, το πετούσε από κει και ο καημένος ο Ρεξ έτρεχε κουτσαίνοντας να το πιάσει για να την ευχαριστήσει. Τι καλός. Πέρυσι τέτοια εποχή ήταν που στραμπούλιξε το δεξί του ποδαράκι. Παίζοντας και τότε με μια μικρή μπάλα, πήδηξε πάνω από ένα τραπεζάκι για να την πιάσει. Παραπάτησε και αυτό ήταν. Τον έβλεπε και πόναγε η Μαρία. Κατά κάποιο τρόπο, θεωρούσε τον εαυτό της υπεύθυνο για το ατύχημα. Αν δεν του είχε ρίξει τη μπάλα προς το τραπέζι, τώρα ο Ρεξ της θα ήταν μια χαρά. Τον πήγε σε κτηνιάτρους, του έκανε θεραπείες, αλλά τίποτα.

Η αδερφή της και η φίλη της την ειρωνεύονταν. «Δεν αφήνεις τον Ρεξ, να βρεις κανένα αγόρι; Είσαι και άτυχη ρε κορίτσι μου. Τη μια πετάς το μπαλάκι και τραυματίζεται το σκυλί σου, την άλλη χτυπάς με το αμάξι σου εκείνον τον δύστυχο και τον αφήνεις στο κρεβάτι σε αφασία. Που να σε πλησιάσει άντρας. Δεν ξέρει τι του ξημερώνει». Μετά, αφού είχαν ρίξει κάμποσο δηλητήριο, ερχόταν η σειρά της ζάχαρης. «Έλα ρε Μαράκι. Όλες θα θέλαμε να είχαμε την ομορφιά σου. Έτσι να κουνήσεις το δαχτυλάκι σου και διαλέγεις όποιον θέλεις». Μόνη, αν και μέσα σε παρέα. Έτσι αισθανόταν η Μαρία, αλλά δεν το

έδειχνε. Καλοσυνάτη, γλυκομίλητη, απορροφούσε αυτά τα δήθεν πειράγματα, σαν τον ωκεανό το κύμα. Όλα εξαφανίζονταν μπροστά στην καλοσύνη της. Ίσως γι' αυτό την ζήλευαν και την κρυφοφθονούσαν. Άγνωστες οι πτυχές των ψυχών των ανθρώπων.

Αυτή η καλοσύνη της που απορροφούσε τα πειράγματα και τις κακίες χωρίς να τα ανταποδίδει, όπως και το ότι κρατούσε μέσα της τις πίκρες και τις στενοχώριες χωρίς να τις εξωτερικεύει, ίσως αυτά να ήταν τελικά η αιτία του προβλήματος στο στήθος της. Πάντως, ο φόβος της μήπως και από τις προγραμματισμένες εξετάσεις πιστοποιείτο τελικά κακοήθεια του όγκου, την είχε πείσει να τις αναστείλει. Η ψευτοδικαιολογία, ότι αφού δεν την πόναγε το στήθος άρα δεν ήταν κάτι επείγον, αποτελούσε το άλλοθι που χρειαζόταν για τη συνειδητή αμέλειά της. Έτσι, προς το παρόν είχε καταφέρει αν όχι να διώξει, τουλάχιστον να παραμερίσει τις μαύρες σκέψεις από το νου της.

Μέρες τώρα, το μυαλό της δεν έλεγε να ξεκολλήσει από το λιβάδι. Δεν ήταν καμιά θεοσεβούμενη, απλά αναρωτιόταν πόση αλήθεια ή πόσο ψέμα, μπορούν να κρύβουν οι θρησκείες. Η ίδια, ήταν μια κοπέλα με σκεπτικισμό, μορφωμένη, με πτυχία στη φιλολογία και τη βιβλιοθηκονομία και με ιδιαίτερη αγάπη στα βιβλία και τη μελέτη τους. Έτσι, δεν κατάπινε ότι της σέρβιραν χωρίς να το εξηγήσει. Μόνο τότε, το αποδεχόταν ή το απέρριπτε. Από τη μια λοιπόν, μπορεί να έβλεπε τα διάφορα ζώα να θεραπεύονται απλά και μόνο επειδή διανυκτέρευσαν στο περιβόητο πλάτωμα, από την άλλη όμως, δεν της πήγαινε να δεχτεί αυτά τα κηρύγματα περί θεϊκών σημαδιών και θαυματουργού λιβαδιού, με τα οποία ξεσήκωναν τον κόσμο οι παπάδες της πόλης της. Παρ' όλα αυτά, όλο και πιο συχνά ονειρευόταν τον Ρεξ της να γιατρεύεται με μια βόλτα στο λιβάδι. Η κρυφή ελπίδα, απέναντι στη λογική.

Τα μάτια της κοίταζαν, μια το Ρεξ και μια προς την κατεύθυνση που ήταν τα χωράφια. Το σκεφτόταν, το

ξανασκεφτόταν, ... δεν άργησε και πολύ μέχρι να ενδώσει. Το πολύ-πολύ, δικαιολογιόταν στον εαυτό της, να έκανε απλώς μια βόλτα μέχρι την εξοχή. Γεμάτη αμφιβολίες και μια απέλπιδα προσμονή, έβαλε τον Ρεξ να καθίσει στο πίσω κάθισμα και ξεκίνησε φοβούμενη ότι από στιγμή σε στιγμή θα το μετανιώσει. Αναρωτιόταν σε τι ήλπιζε. Έπιανε τον εαυτό της να κάνει αυτά που κορόιδευε και τσαντιζόταν που αποφάσισε να ξεκινήσει. Δεν της πήγαινε όμως να γυρίσει πίσω. Παρά το γεγονός ότι έτρεχε όχι και λίγο, της φαινόταν ότι η απόσταση διαστελλόταν. Πρώτη φορά της φάνηκε τόσο μεγάλη η διαδρομή προς τα χωράφια. Τι βιασύνη ήταν αυτή; Τα έβαλε με τον εαυτό της. Ένα χρόνο ήταν κουτσό το ποδαράκι του Ρεξ και τώρα ανυπομονούσε για ένα τέταρτο;

Μ' αυτά και μ' αυτά, το απόγευμα έδωσε τη θέση του στο σούρουπο. Όταν παρκάριζε δίπλα σε ένα κυπαρίσσι στην άκρη του λιβαδιού, είχε ανάψει πια τα φώτα του αυτοκινήτου της. Ο πολύς κόσμος, που συνήθως κατέκλυζε το χώρο, είχε σχεδόν φύγει. Λίγοι περιφέρονταν ακόμη εδώ κι εκεί, ενώ τα προχειροφτιαγμένα μαγαζάκια έκλειναν το ένα μετά το άλλο. Δεν πρόλαβε καλά-καλά ν' ανοίξει την πίσω πόρτα και ο Ρεξ πετάχτηκε με μια πρωτόγνωρη χαρά, λες και ήξερε γιατί είχαν κάνει αυτή τη βόλτα. Ή μήπως ήξερε; Μέχρι να κλείσει τις πόρτες και να ρίξει κάτι πάνω της για τη βραδινή υγρασία που είχε αρχίσει να πέφτει, ο Ρεξ είχε αρχίσει να τρέχει κουτσαίνοντας μέσα στο λιβάδι, πλησιάζοντας μια σκοτεινή σπηλιά. Και γαύγιζε, ... γαύγιζε περίεργα. Σα να μιλούσε, της φάνηκε περισσότερο, παρά σαν γαύγισμα. Ευτυχώς, κανείς δεν του έδωσε σημασία. Το μέτρημα της εισπραξης τύφλωνε τα λαίμαργα μάτια, καθώς το μόνο που κοίταγαν ήταν τα γεμάτα χέρια. Η Μαρία άρχισε ν' ανησυχεί. Που πήγαινε να χωθεί ο σκύλος της, σε μια άγνωστη σπηλιά που δεν ήξερε; Κανονικά, ποτέ δεν ξεκόλλαγε από κοντά της,

παρά μόνο όταν του έδινε παραγγέλματα. Τώρα, τι τον είχε πιάσει;

Προς έκπληξή της, το σκυλάκι δεν μπήκε μέσα στη σπηλιά. Στάθηκε μπροστά στην είσοδο, προτάσσοντας το πονεμένο του ποδαράκι και άρχισε να αρθρώνει κάτι περίεργα μουρμουρητά, ενώ κουνούσε την ουρά του.

- Ρεξ,... έλα εδώ!

- Γαβ!... .. Γαβ!, γαβ!

- Ρεξ,... σου είπα, γύρνα πίσω... Μην με αναγκάσεις να έρθω να σε τραβήξω με το ζόρι!

- Γαβ!... .. Γαβ!, γαβ!

Πέρασαν έτσι αρκετή ώρα, με τον Ρεξ ακίνητο στη θέση του, να γαυγίζει περίεργα. Όσο και αν του φώναζε να γυρίσει κοντά της, αυτός τίποτα. Καμία σημασία. Πίσω τους, όλα τα μαγαζάκια είχαν κλείσει, ενώ κι οι λίγοι εναπομείναντες πιστοί είχαν φύγει για τα σπίτια τους, αφήνοντας το λιβάδι στη θαυματουργή μοναξιά του. Αισθάνθηκε ότι η υπομονή της τελείωνε. Δεν έφτανε που είχε κάνει μάλλον τόσο κόπο άδικα, είχε και τον Ρεξ από πάνω να της κάνει πείσματα και να μην την ακούει. Και κει που ήταν έτοιμη να πάει να τον πάρει με τη βία, τα πόδια της λύγισαν. Σαν κάτι να κινήθηκε, μέσα στο σκοτεινό βάθος της σπηλιάς.

- Είναι κανείς εκεί;... απευθύνθηκε στο «πουθενά».

- ...

- Μιλήστε,... είναι κάποιος εκεί;... επανέλαβε, εμφανώς τρομαγμένη.

- ...

- Ρεξ,... έλα σε παρακαλώ πίσω, καλέ μου!... μαλάκωσε τη φωνή της μήπως και πείσει τον Ρεξ, αλλά μάταια.

- Γαβ!... .. Γαβ!, γαβ!... της απάντησε για τρίτη φορά το σκυλάκι της και μετά στράφηκε προς το σκοτεινό άνοιγμα.

- Γου, ου, ου;... Γου, ου, ου;... Ου, α, ι!... απευθύνθηκε σε κάτι, ενώ η ουρά του πήγαινε να σπάσει από το πολύ το κούνημα.

Σε λίγο, κάτι άγνωστο έκανε την εμφάνισή του από το βάθος της τεράστιας σπηλιάς. Ένα τέρας. Με το λιγιστό φως που είχε απομείνει και αργοπέθαινε στην αγκαλιά της νύχτας, γινόταν ακόμη πιο αποκρουστικό, τρομακτικό. Το γκριζωπό του σώμα φαινόταν σαν μαύρο, οι δε «προβοσκίδες», έμοιαζαν με τεράστια σκούρα χρωματιστά χέρια, που απλώνονταν να σε αρπάξουν. Η Μαρία πάγωσε. Ένα ρίγος ένιωσε να διαπερνά το κορμί της, την ώρα που άρχισε να φωνάζει υστερικά.

- Βοήθεια!... Βοήθεια,... ένα τέρας!... Τρέξε, Ρεξ! Βοήθεια!

Πράγματι, στην αρχή και ο Ρεξ ακόμη τρόμαξε πολύ, μα γρήγορα βρήκε την αυτοκυριαρχία του. Παραμέρισε, για να περάσει αυτό το περίεργο πλάσμα και περίμενε καρτερικά να επικοινωνήσει μαζί του. Ο αρχικός φόβος έδωσε πολύ γρήγορα τη θέση του στην εμπιστοσύνη. Τα στερεότυπα σωματότυπων που τρομάζουν τους ανθρώπους, εδώ δεν είχαν θέση. Ούτε το παράξενο σώμα του Ζόνγκ, ούτε το χρώμα του, ούτε ακόμη κι οι αεικίνητες προβοσκίδες του ανησυχούσαν τον Ρεξ. Γι' αυτόν, ήταν απλά άλλο ένα ζώο που δεν είχε ξαναδεί και που ήθελε να επικοινωνήσει μαζί του.

Όσο για τη Μαρία, δεν είχε ξαναζήσει τέτοια εμπειρία και ήταν βαριά για να την αντέξει. Χωρίς καν να δει αν ο Ρεξ την ακολουθεί, βρέθηκε να τρέχει σαν τρελή προς το αυτοκίνητό της. Μεγάλος πανικός την είχε πιάσει, τόσο, που νόμιζε ότι το χέρι κάποιου ήταν γαντζωμένο στην πλάτη της. Δεν πρόλαβε να πάει μακριά. Καθώς σκουντουφλούσε σε πέτρες και χαλίκια, έχασε την ισορροπία της και σύρθηκε άγαρμπα στο ανώμαλο έδαφος, γδέρνοντας και ματώνοντας όλο της το σώμα. Μια απελπισία την κατέλαβε, έτσι όπως ήταν ανήμπορη να φύγει. Τι την είχε σκουντήσει, αναρωτιόταν, να

επισκεφτεί αυτό το περίεργο λιβάδι; Να τώρα, που είχε μπλέξει. Ευχόταν, όλα αυτά να ήταν ένα κακό όνειρο, αλλά μάταια. Παρά τον πόνο που πλημύριζε όλο της το σώμα, γύρισε με μεγάλη προσπάθεια το κεφάλι της προς τα πίσω. Ήλπιζε να έχει ξεφύγει, αλλά δυστυχώς, είδε απογοητευμένη το τέρας να έρχεται προς το μέρος της. Μαρμάρωσε και τελικά δεν άντεξε. Ενώ κοιτούσε, μια το παράξενο και άγριο αυτό ζώο και μια το αίμα που έτρεχε απ' τις πληγές της, έχασε τις αισθήσεις της.

VI

Δεν είχε ακόμη ξημερώσει, όταν η Μαρία συνήλθε ανοίγοντας τα μάτια της. Ήταν ξαπλωμένη κοντά στην είσοδο, αλλά μέσα στη σπηλιά. Ποιος την είχε μεταφέρει ως εκεί; Το τέρας; Η φρίκη που ένιωσε, την έκανε να ανατριχιάσει. Ανασηκώθηκε τρομαγμένη, κοιτάζοντας δεξιά και αριστερά, μα δεν είδε κανένα. Μόνο αυτή και ο Ρεξ που τριγυρνούσε χαρούμενος, ήταν μέσα στη σπηλιά. Χωρίς να το πολυσκεφτεί, με την ελπίδα της απόδρασης να τη σπρώχνει, σηκώθηκε με μιας όρθια. «Ευτυχώς, μέχρι τώρα κανένα πρόβλημα», σκέφτηκε και γύρισε προς τον Ρεξ να τον φωνάξει, μα, έμεινε άφωνη. Η μιλιά της, μόλις που πρόλαβε να τρεμοπαίξει λιγάκι στο στόμα της πριν μαρμαρώσει, καθώς έβλεπε τον αγαπημένο της σκυλάκο να περπατά και να τρέχει όπως παλιά, χωρίς να κουτσαίνει. Αμέσως ήρθε κοντά της και άρχισε να τη γλύφει, μα η Μαρία τραβήχτηκε ασυναίσθητα, για να μη μολύνει τις πληγές της. Τις πληγές της; Ποιες πληγές; Κοίταξε τα χέρια, τα πόδια, όλο της το σώμα, μα πουθενά δεν ήταν χτυπημένη. Ούτε αίματα, ούτε τίποτα. Δεν πονούσε καθόλου και όλο της το δέρμα έδειχνε ροδαλό και υγιές. Δεν πίστευε στα μάτια της. Το μόνο που ένιωθε ήταν μια ανακουφιστική ζεστασιά στον αριστερό της μαστό, που σχεδόν αμέσως όμως απλώθηκε σ' όλο της το σώμα, χαρίζοντάς της μια ιδιαίτερη ευεξία. Δεν μπορούσε να δώσει εξήγηση. Αυθόρμητα, έφερε το δεξί της χέρι στο στήθος και άρχισε να το ψηλαφίζει, για να διαπιστώσει μετά από λίγο ότι όγκος δεν υπήρχε. Η ανέλπιστα χαρά που πλημμύρισε την καρδιά της, υπό άλλες συνθήκες θα την είχε κάνει να πετάξει στα ουράνια, όμως ο τρόμος κυβερνούσε ακόμη το μυαλό της. Σε λίγο, όλη αυτή τη χαρά την είχε ξεχάσει.

Η ήσυχη και σκοτεινή σπηλιά την προκαλούσε να την εξερευνήσει. Με τον φόβο οδηγό, μετά απ' όλα αυτά που είχε βιώσει, άρχισε να περπατάει προς τις σκοτεινές γωνιές, με μια κρυφή αγωνία μήπως και βρει κάπου εκεί κρυμμένο το πανάσχημο τέρας. Έψαξε από δω, κοίταξε από κει, μα τίποτα. Παντού ερημιά. Κι όμως, στεκόταν δίπλα στο αστερόπλοιο και στον Ζόνγκ, αλλά δεν τους αντιλαμβανόταν καθόλου. Ο Ζόνγκ είχε ενεργοποιήσει τον μηχανισμό του αστερόπλοιου, που το έκανε να μην φαίνεται και είχε δώσει εντολή στο σώμα του να απορροφά την οπτική ακτινοβολία που γινόταν αντιληπτή απ' τους ανθρώπους. Είχε ξαναγίνει αόρατος. Η Μαρία, αφού είδε και απέιδε ψάχνοντας και αφού δεν μπορούσε να εξηγήσει όλα αυτά που της συνέβησαν, γύρισε προς την τρύπα της σπηλιάς για να φύγει. Τότε και ενώ είχε κάνει τα πρώτα βήματα, άκουσε μια σιγανή φωνή από πίσω της.

- Είμαι ο Ζόνγκ από τον πλανήτη Μπίζ. Μη φοβάσαι, δεν θέλω να σου κάνω κακό.

Η Μαρία πετάχτηκε σαν να τη χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.

- Ποιος είναι εκεί κρυμμένος; Εμφανίσου γρήγορα, γιατί θ' αρχίσω να φωνάζω.

- Δεν εμφανίζομαι, γιατί κατάλαβα πως φοβάσαι ότι σου είναι άγνωστο,... ότι δεν καταλαβαίνεις. Λυπάμαι πολύ που το βράδυ σου προξένησα τέτοια ταραχή, μα δεν πίστευα ότι θα γνωρίσω πλάσματα που να φοβούνται τόσο πολύ το άγνωστο.

- Γιατί,... έχεις γνωρίσει και άλλα πλάσματα;... Και μάλιστα φοβισμένα;

- Ναι,... και γνωρίζω συνεχώς όλον αυτό τον καιρό που είμαι δω. Αυτά τα ζώακια, που τώρα είμαστε φίλοι, όταν με πρωτοείδαν φοβήθηκαν όπως κι εσύ. Μα αλήθεια, γιατί φοβάστε όλοι τόσο πολύ;

- Είναι δυνατόν να μη σε φοβηθούμε έτσι όπως είσαι;

- Μήπως δεν είναι απλώς η εμφάνισή μου που σας φοβίζει, αλλά κάτι βαθύτερο;

- Αυτό είναι αλήθεια! Ο φόβος μας, είναι η αγωνία μας για την επιβίωση. Ουσιαστικά μας φοβίζει το άγνωστο, δηλαδή αυτό για το οποίο δεν ξέρουμε αν αποτελεί κίνδυνο, ή στην περίπτωση που πράγματι μας απειλεί, δεν έχουμε μάθει πώς να το αντιμετωπίζουμε. Έτσι, καθετί άγνωστο το θεωρούμε προκαταβολικά εχθρικό, μέχρι ν' αποκτήσουμε τον έλεγχο.

- Και αν κάτι δεν καταφέρετε τελικά να το γνωρίσετε και να το καταλάβετε;... Τι κάνετε;

- Δεν θα σου αρέσει αυτό που θα σου πω!

- Πες μου σε παρακαλώ, θα ήθελα να ξέρω.

- Ότι δεν καταλαβαίνουμε, ή το καταστρέφουμε, ή το ντύνουμε με ένα μύθο, για να νομίζουμε ότι το γνωρίσαμε και να πάψουμε έτσι να το φοβόμαστε.

- Γι' αυτό ονομάσατε το λιβάδι θαυματουργό και το προσκυνάτε; Επειδή δεν καταλαβαίνατε τι συμβαίνει με τις θεραπείες, φτιάξατε το μύθο του θαύματος εκ μέρους του Θεού;... Θεού; Καλά το λέω;

- Ναι.

- Και τι είναι ο Θεός; Ζει και αυτός μαζί σας, ή θεωρείτε ότι είναι στον ουρανό, όπως μου είπαν τα ζωάκια;

- Σου είπαν τα ζωάκια, είπες;... Σου μίλησαν δηλαδή;

- Βεβαίως!... Και ο φίλος σου ο Ρεξ μου μίλησε,... αλλά, για απάντησέ μου σ' αυτό που σε ρώτησα και θα σου εξηγήσω μετά.

- Λοιπόν, όχι. Ο Θεός δεν βρίσκεται κοντά μας, αλλά κάπου στον ουρανό.

- Δηλαδή, όταν λες στον ουρανό, τι εννοείς; Σε άλλο γαλαξία, ή ανάμεσα στους γαλαξίες;

- Στην ουσία, λέμε ότι ο Θεός βρίσκεται στον αχανή ουρανό, για να δηλώσουμε με αυτόν τον τρόπο ότι κατά βάθος δεν ξέρουμε που ακριβώς είναι ο Θεός.

- Μμ,... πάλι κάνετε το ίδιο. Ντύνετε το άγνωστο με μύθο. Δεν γνωρίζετε που μπορεί να βρίσκεται –αν βρίσκεται- ο Θεός και για να νιώσετε ασφαλείς, τον τοποθετείτε στον ουρανό.

- Κάπως έτσι. Πάντως πιστεύουμε, ότι είναι αυτός που δημιούργησε τον κόσμο και μαζί μ’ αυτόν και μας.

- Ενδιαφέρον ακούγεται. Με συγχωρείς που κάνω τόσες ερωτήσεις, μα δεν με είχαν απασχολήσει ποτέ τέτοιες σκέψεις. Τον Θεό λοιπόν, στον οποίο πιστεύετε, τον γνωρίσατε και καταλάβατε την έννοια του;... ή είναι άλλος ένας μύθος που φτιάξατε, κατά τα λεγόμενά σου, για να πάψετε να φοβάστε την άγνωστη δημιουργία του κόσμου και να νιώσετε ασφαλείς;

- Για να σου πω την αλήθεια, ποτέ κανείς μας δεν γνώρισε τον Θεό, ούτε επικοινωνήσε κατά βάθος μαζί του. Μπορεί να θέλουμε να πιστεύουμε ότι επικοινωνούμε μαζί του, αλλά δεν ξέρουμε αν το μήνυμά μας έχει φθάσει κάπου και αν από κάπου έρχεται απάντηση. Το μόνο που κάνουμε, είναι να ερμηνεύουμε κάποια γεγονότα και συμβάντα σαν απαντήσεις. Όλοι πιστεύουμε στα λόγια κάποιων ανθρώπων που έζησαν πολλά χρόνια πριν και που ισχυρίζονται ότι επικοινωνήσαν με τον Θεό, γνώρισαν το γιό του, τους προφήτες του, τους αγγελιοφόρους του – τους αγγέλους- καθώς και τον εχθρό του τον Διάβολο. Όλα αυτά τα έγγραψαν και σε βιβλία, που τα χαρακτηρίζουμε ιερά και μας υποχρεώνουν να τα μάθουμε κατά την εκπαίδευσή μας, για να μην πάψουμε να πιστεύουμε στα λόγια τους.

- Περίεργο! Απορώ, πως μόνο εσείς οι άνθρωποι χρειάζεστε τέτοιους μύθους για να νιώσετε ασφαλείς, ενώ τα ζώα και τα φυτά όχι!

- Μα τα ζώα και τα φυτά δεν σκέφτονται.

- Πως το ξέρεις αυτό; Τα ρώτησες; Ίσως δεν σκέφτονται με τον τρόπο που σκέπτεστε εσείς οι άνθρωποι, αλλά αυτό δεν δικαιώνει την άποψή σου.

Μήπως είναι κι αυτό, άλλος ένας μύθος για να μην έχετε ενοχές που τα καταδυναστεύετε;

- ∴∴∴

- Καλά,... και όλοι οι άνθρωποι στον πλανήτη σας, πιστεύουν τα ίδια πράγματα;

- Όχι. Υπάρχουν διάφορα σενάρια, θεωρίες, ή αλλιώς θρησκείες, όπως τις λέμε. Ο καθένας μας υποστηρίζει, ότι η δική του θρησκεία λέει την αλήθεια, ενώ όλες οι άλλες είναι πλανεμένες.

- Ειλικρινά, εκπλήσσομαι. Δεν περίμενα από σας τους ανθρώπους, που απ' ότι έμαθα απ' τα ζώα και τα φυτά, έχετε αναπτύξει τεχνολογία και πολιτισμό, να προτιμάτε να ζείτε με μύθους, για να μη παραδεχτείτε ότι τα περισσότερα πράγματα στη ζωή σας θα μείνουν για πάντα άγνωστα και ότι πολλά άλλα, δεν θα τα αντιληφτείτε ποτέ. Όπως ακριβώς δεν θα με αντιλαμβανόσουν κι εσύ, αν δεν το ήθελα εγώ πριν από λίγο.

- Μα καλά, εσείς στον πλανήτη σας τον Μπίζ, δεν έχετε θρησκείες; Δεν έχετε φιλοσοφικές θεωρίες περί δημιουργού;

- Όχι βέβαια! Δεν φτιάχνουμε μύθους για το άγνωστο, μόνο και μόνο για να νιώσουμε ασφαλείς. Είμαστε ικανοποιημένοι με το να λέμε «δεν γνωρίζω». Φυσικά, υπάρχουν και μερικοί που τολμούν να πουν κάτι περισσότερο, όπως «νομίζω ότι υπάρχει κάποιο Αίτιο για την ύπαρξη του Κόσμου», απλώς και μόνο επειδή τα φαινόμενα τους παρασύρουν στο να δεχθούν, αυθαίρετα, την ύπαρξη του. Όμως, λένε «νομίζω» και όχι «πιστεύω», όπως λέτε εσφαλμένα εσείς οι άνθρωποι, γιατί το «πιστεύω» χρειάζεται πειστήρια, αποδείξεις, που φυσικά κανείς σε ολόκληρο το Σύμπαν δεν έχει. Αν υπάρχει Μαρία μου ένα Αίτιο, Θεός όπως τον λες, μόνο αν επιθυμεί το ίδιο θα μας συστηθεί και μάλιστα όχι επιλεκτικά σε κάποιους, αλλά σε όλους και χωρίς να χρειάζονται φανταστικές θρησκείες και φανταστικοί δήθεν εκπρόσωποι.

- Κατάλαβα. Κατά τη γνώμη σου δηλαδή, δεν ξέρουμε τίποτα;

- Κοίταξε... Όταν ζεις μέσα σ' ένα σύμπαν που μοιάζει με γυάλα χρυσόψαρων, δεν γνωρίζεις ούτε ποιος κρατάει, αν κρατάει, τη γυάλα, ούτε σε ποιο ράφι την έχει, ίσως, ακουμπισμένη, ούτε αν σκοπεύει να την σπρώξει να σπάσει στο «πάτωμα», ούτε αν μπορεί να του πέσει άθελά του. Ναι, ακόμη κι αυτό... Δεν γνωρίζεις τι υπάρχει εκεί έξω. Αυτό το «έξω», ας το αποκαλούμε Θεό.

- Και είναι κακό να προσευχόμαστε προς ένα πιθανό Θεό και να του λέμε ότι πιστεύουμε πως είναι ο δημιουργός όλων;

- Κοίταξε... Εξαρτάται γιατί το κάνεις και αν καταλαβαίνεις τι κάνεις.

- Τι εννοείς;

- Ας πάρουμε και τις δύο περιπτώσεις. Αν δεν υπάρχει Θεός, τότε προφανώς οι προσευχές είναι μάταιες γιατί απευθύνονται προς το τίποτα. Αν όμως υπάρχει, ... τότε τι επιδιώκεις με την προσευχή σου όταν του λες, «Πιστεύω σε ένα Θεό πατέρα παντοκράτορα», δηλαδή «Πιστεύω ότι εσύ το -ασύλληπτο από το νου- Αίτιο του κόσμου είσαι ο δημιουργός και ο εξουσιαστής των πάντων»; Γιατί του το δηλώνεις; Για να σε ξεχωρίσει από τα υπόλοιπα δημιουργήματά του που δεν του το λένε ώστε να έχεις μια καλύτερη μεταχείριση στο διηνεκές; Και τι γνώμη θα σχηματίσει για σένα αυτό το Αίτιο, ο Θεός, όταν δει ότι θέλεις να σε ξεχωρίσει από τους άλλους;... ότι νοιάζεσαι μόνο για τον εαυτό σου;

- Μα, μπορεί να προσεύχεται κανείς, χωρίς να επιδιώκει τίποτα από τον Θεό. Απλώς να του δηλώνει την πίστη του.

- Γιατί κοροϊδεύεις τον εαυτό σου; Έχεις προσευχηθεί ποτέ, ή έχεις ακούσει προσευχή άλλων που να μην καταλήγει με κάποιο αίτημα όπως, ... βοήθησέ με, βοήθησε τους δικούς μου, σώσε με, φύλαγε το παιδί μου που είναι στρατιώτης, θεράπευσέ με, έχε με ή έχε μας

καλά, δώσε μου υγεία, φύλαγε τον στρατό μας, το έθνος μας, το σπίτι μου, να προκόψει το παιδί μου και πολλά άλλα; Όπως διαφαίνεται, στην ουσία πίσω από όλα αυτά κρύβεται ο φόβος σας μήπως πάθει κάτι ο εαυτός σας και το «κουκούλι» -γνωστό ως αγάπη- που έχει φτιάξει γύρω του από ανθρώπους ακόμη και από αντικείμενα ή άυλες έννοιες, για να του εξασφαλίζουν συναισθηματική ασφάλεια. Άκρατος εγωισμός.

- Και πως θα μπορούσε κανείς να μην είναι εγωιστής;... Να δείξει ότι νοιάζεται και για όλους τους άλλους; Μήπως να προσεύχεται για όλους, χωρίς να ξεχωρίζει τον εαυτό του;

- Και πάλι περί εγωισμού πρόκειται. Οσάκις προσεύχεσαι αιτούμενη οτιδήποτε, σημαίνει ότι δεν εμπιστεύεσαι την απόλυτη σοφία του υποτιθέμενου υπέρτατου όντος και την απόλυτη ελευθερία του στις βουλές του, ακόμη και ενάντια στο αίτημά σου και προσδοκάς να τον επηρεάσεις προς την κατεύθυνση που επιθυμείς.

- Μμ,... και τότε τι πρέπει να κάνουμε;

- Νομίζω είναι αυτονόητο,... αλλά σκέψου το μόνη σου.

- ;;;... .. Είπες ότι συνομίλησες με τα ζώα και τα φυτά; Καλά κατάλαβα;

- Α, ναι! Σου υποσχέθηκα ότι θα σου εξηγήσω. Λοιπόν,... βεβαίως, συνομίλησα! Το ότι δεν καταλαβαίνεις τον τρόπο επικοινωνίας τους, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει! Εγώ, όταν ζούσα στον πλανήτη μου, απέκτησα την ικανότητα να μπορώ να μάθω αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο των ζώων και των φυτών, αλλά και τον δικό σας, των ανθρώπων, καθώς και οποιουδήποτε άλλου όντος από κάποιον πλανήτη. Όση ώρα ήσουν αναισθητή, συντονίστηκα με τους παλμούς του μυαλού σου και έμαθα ότι επεξεργάζεστε τα νοήματά σας και τα επικοινωνείτε με τους άλλους, μέσω των λέξεων. Ο χρόνος που

μεσολάβησε μέχρι να ξυπνήσεις, μου ήταν αρκετός για να μάθω να επικοινωνώ μαζί σας με τον ίδιο τρόπο.

- Απίστευτο!

- Σου ξαναείπα. Ότι δεν καταλαβαίνεις, δεν σημαίνει κατ' ανάγκη, ότι δεν συμβαίνει ή ότι δεν υπάρχει.

- Μάλιστα!... Μιας και είσαι δω για αρκετό καιρό, μήπως μπορείς να μου λύσεις μια απορία;

- Ευχαρίστως.

- Μήπως είδες, ποιος θεράπευσε όλο αυτό το διάστημα τα ζώα και τα φυτά που έρχονταν στο λιβάδι; Ή μήπως, είσαι εσύ ο άγνωστος θεραπευτής;

- Κανείς δεν θεράπευσε κανέναν. Όλα αυτά τα όντα στο λιβάδι, θεράπευσαν μόνα τους τον εαυτό τους. Το ίδιο κάνατε και συ με τον Ρεξ. Εγώ απλά, έδειξα στο μυαλό σας τον τρόπο να επουλώνει, να αναδομεί, να θεραπεύει όπως λες εσύ, τις ατέλειες που αντιλαμβάνεται στο σώμα που κυβερνά και μάλιστα γρήγορα. Ειδικά εσύ, είχες συσσωρευμένη από στενοχώριες μια αρνητική ενέργεια που σου είχε δημιουργήσει ένα μικρό όγκο στο αριστερό στήθος. Όμως μην ανησυχείς. Ο εγκέφαλός σου γρήγορα αντιλήφθηκε πως τον είχε δημιουργήσει και πολύ εύκολα τον αποδόμησε. Τώρα πια δεν υπάρχει τίποτα. Όσο για τα φυτά –για να προλάβω την ερώτησή σου- το μυαλό τους δεν έχει μια συγκεκριμένη θέση και μορφή, αλλά είναι διάσπαρτο σε όλο τους το σώμα.

- Δεν πρόκειται δηλαδή, για κανένα θαύμα;... Και πράγματι θεραπεύτηκα μόνη μου;

- Φυσικά θεραπεύτηκες μόνη σου. Εσύ αρρώστησες τον εαυτό σου, εσύ τον θεράπευσες. Όσο για τα θαύματα,... αυτά δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μόνο ανθρώπινες ερμηνείες, Μαρία μου. Απλά, υπάρχουν ενέργειες και καταστάσεις, που επειδή δεν τις καταλαβαίνετε εσείς οι άνθρωποι, τις λέτε θαύματα.

- Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω. Με λύτρωσες από μεγάλα βάσανα. Ίσως να σου ανήκει ακόμα κι η ζωή μου!

Αλλά και για τον Ρεξ,... σ' ευχαριστώ θερμά που τον
θεράπευσες.

- Δεν τα είπαμε; Μόνοι σας θεραπευτήκατε. Εγώ απλά
έδειξα λίγο στο μυαλό σας πώς να το κάνει.

- Που είναι ο πλανήτης σου;... Εμείς οι άνθρωποι
κοντεύουμε να εξερευνήσουμε ολόκληρο το σύμπαν...
Που ξέρεις;... μπορεί να σας επισκεφτούμε κάποτε.

- Κοντεύετε να εξερευνήσετε το σύμπαν;

- Ναι,... γιατί, παράξενο σου φαίνεται;

- Κάθε θεωρία για τη γέννηση και τη δομή του
σύμπαντος, στηρίζεται στην παρατήρηση και στην εικόνα
που φτιάχνουμε γι' αυτό, μέσω των αισθήσεών μας.
Δηλαδή, κάθε επιστημονική προσέγγιση εξηγεί ένα
σύμπαν υποκειμενικό, πλασματικό, φτιαγμένο μέσα στο
μυαλό μας.

- Τι θες να πεις;... Δεν εξερευνούμε το σύμπαν;

- Σίγουρα όχι το αληθινό,... αν μπορεί κανείς να πει τι
σημαίνει αυτή η λέξη... Αυτό που εξερευνούμε, όλα τα
όντα που ζούμε σε κάθε κατοικήσιμο πλανήτη, είναι ένα
υποκειμενικό και μάλιστα διαφορετικό για τον καθένα μας
σύμπαν, που προκύπτει στο νου μας σαν μέρος της
υποκειμενικής πραγματικότητάς μας. Το θέμα δεν είναι το
αν θέλουμε, αλλά το ότι δεν μπορούμε να αντιληφθούμε
την αληθινή γέννηση του σύμπαντος, όποια και αν είναι
αυτή - αν υπήρξε - ούτε και την αληθινή, πραγματική,
αντικειμενική δομή του, καθώς είναι έξω από τον
υποκειμενικό μας κόσμο, δηλαδή τον μοναδικό κόσμο που
φτιάχτηκε και υπάρχει μέσα στο μυαλό μας και που δεν
ξέρουμε τι σχέση έχει με τον υποτιθέμενο αληθινό κόσμο.
Με το υποτιθέμενο αληθινό σύμπαν.

- Σαν να 'χεις δίκιο, μου φαίνεται.

- Θα' θελα να μην είχα, Μαρία μου,... αλλά, έτσι είναι.

- Συγγώρησε με, που σου φέρθηκα έτσι. Είμαι μια
ηλίθια! Εσύ ξέρεις το όνομά μου κι εγώ τόση ώρα, ούτε
που σε ρώτησα. Θέλεις να μου πεις πως σε λένε; Με τι
ασχολείσαι στον πλανήτη σου; Ποιοι είναι οι δικοί σου;

- Στο είπα μόλις ξύπνησες, μα μέσα στην ταραχή σου, ούτε που το πρόσεξες. Εξ άλλου, δεν είναι όνομα, αλλά χαρακτηρισμός ικανοτήτων... Με λένε Ζόνγκ και είμαι δραπέτης.

- Δραπέτης;

* * *

Το ένα σοκ διαδεχόταν το άλλο. Πρώτα μια αλλόκοτη μορφή που την είχε παγώσει απ' το φόβο, μετά ένα ον με ολοφάνερη ανώτερη σκέψη που μοίραζε μόνο ανακούφιση και χαρά και τώρα ένας δραπέτης από άλλο πλανήτη. Ένας παράνομος που δεν είχε κανένα πρόβλημα να αυτοαποκαλυφτεί. Η αρχική μεγάλη της έκπληξη, σχεδόν αμέσως μετασηματίστηκε σε ερωτηματικό. Δεν είχε συνηθίσει σε τόση ειλικρίνεια. Καθώς συνερχόταν από τα αλλεπάλληλα ξαφνιάσματα, παρατήρησε ότι ο συνομιλητής της την περίμενε υπομονετικά να επανέλθει. Έτσι, μετά από αυτή τη μικρή παύση, βρήκε σιγά-σιγά την αυτοκυριαρχία της και ξαναμπήκε στη συζήτηση.

Ενώ ο Ρεξ στριφογύριζε χαρούμενος ανάμεσά τους, ο Ζόνγκ με τη Μαρία άρχισαν πάλι να ξανασυζητάνε. Της είπε όλη την ιστορία του. Για τις επιστημονικές του γνώσεις, το ατύχημα στην ενεργειακή μονάδα, την εξορία, την απόδραση, μέχρι και το ατύχημα που στοίχισε τη ζωή στους συντρόφους του αφήνοντάς τον μόνο. Όσο για τη Μαρία, ένιωθε πως η δική της ιστορία ήταν τόσο μικρή, τόσο μικρού ενδιαφέροντος σε σχέση με του Ζόνγκ. Κι όμως, αυτός την άκουγε με την προσοχή μικρού παιδιού. Ούτε στιγμή δεν την πρόσβαλε υποτιμώντας τα περιστατικά της ζωής της. Κάποια στιγμή, η Μαρία εστίασε την προσοχή της στο ότι τόση ώρα ο συνομιλητής της ήταν αόρατος. Δίστασε λίγο, αλλά τελικά τον ρώτησε.

- Είσαι... όπως σε είδα χτες το βράδυ;... Θα σε φοβηθώ αν εμφανιστείς;

- Τόση ώρα που μιλάμε, με φοβάσαι; Γιατί θα πρέπει να φοβηθείς, επειδή το σώμα μου έχει άλλη μορφή και ουσία από το δικό σου;

- Έχεις δίκιο... Εμφανίσου σε παρακαλώ.

- Όλο αυτό το χρονικό διάστημα είμαι μπροστά σου. Απλά δεν με βλέπεις, παρά μόνο με ακούς, επειδή εγώ επέλεξα οι ακουστικές συχνότητες που εκπέμπω να είναι αντιληπτές από σένα, ενώ οι οπτικές όχι.

- Και πως θα γίνει να σε δω;

- Τώρα θα αρχίσει σιγά-σιγά το σώμα μου, να εκπέμπει χρώματα μέσα από το φάσμα που βλέπεις. Σε προειδοποιώ, ότι δεν είμαι κατ' ανάγκη μόνο αυτό που θα δεις. Από την ακτινοβολία που εκπέμπω, θα αντιληφτείς μόνο αυτό που η φυσιολογία σου σου επιτρέπει, ενώ εγώ είμαι και πολλά άλλα που δεν θα τα γνωρίσεις ποτέ. Το ίδιο συμβαίνει και για όλα όσα αντιλαμβάνεσαι. Το ότι σχηματίζεις στο μυαλό σου την εικόνα από κάτι, το χρώμα του, το μέγεθός του, το σχήμα του ή οτιδήποτε άλλο αφουγκράζεσαι από αυτό, δεν σημαίνει ότι αυτό το κάτι είναι έτσι στην πραγματικότητα. Απλώς, έτσι μεταφράζει ο νους σου τα ερεθίσματα που δέχεται μέσω των πέντε αισθήσεών σου... Κάνε λίγο πιο πέρα.

- ;;;

- ;;;

- Ωχι!!! Ζόνγκ;... Πως είσαι έτσι; Εσύ δεν πατάς στο έδαφος και... αυτές οι «προβοσκίδες»,... τι είναι όλες αυτές;

- Είναι όργανα του σώματός μου, που με βοηθούν να αφουγκράζομαι το περιβάλλον, να επικοινωνώ, να παίρνω ενέργεια –τροφή κατ' εσένα- και να κάνω πολλές άλλες λειτουργίες, που δεν χρειάζεται να σε ζαλίσω με αυτές.

- ;;;

- Εξακολουθείς να με φοβάσαι;

- Εεεε... Όχι, Ζόνγκ. Και πάλι, σου ζητώ συγνώμη. Ήμουν αγενής.

- Έχω μια ιδέα! Τι λες, ... τώρα που ξημερώνει, πάμε να με συστήσεις στους φίλους σου;

- Ορίστε;;; Δεν γίνεται να σε δουν έτσι. Θέλεις να πεθάνουν από το φόβο τους;... Άσε που κινδυνεύεις. Ναι! Κινδυνεύεις να σου επιτεθούν, νομίζοντας ότι είσαι τέρας, ... όπως νόμιζα κι εγώ η βλαμμένη!

- Μη κατηγορείς τον εαυτό σου. Έχεις καμιά ιδέα, τι πρέπει να κάνουμε; Μόνο, μη μου προτείνεις να ζήσω μέσα σ' αυτή τη σπηλιά όλη μου τη ζωή χωρίς να βγαίνω έξω, γιατί δεν θα το αντέξω.

- Μμ!

- ;;;

- Να σε ρωτήσω κάτι;... Μπορείς να αλλοιώσεις το σώμα σου, ώστε να μη δείχνει τόσο άσχημο -συγγνώμη- διαφορετικό;

- Βεβαίως. Μπορώ να απορροφήσω τους αισθητήρες μου ή να τους κάνω να μοιάζουν με χέρια ή πόδια σαν τα δικά σου και να φουσκώσω ή να ρουφήξω το σώμα μου, ώστε να φαίνεται σαν κεφάλι, κοιλιά, κ.λ.π.

- Ωραία, ... τότε θα κάνουμε μια μυστική συμφωνία. Θα πάω στο σπίτι μου και θα φέρω διάφορες φωτογραφίες του πατέρα μου, από μωρό μέχρι σήμερα, για να μπορέσεις να αντιγράψεις την ανατομία ενός άνδρα και καμιά φορεσιά του για να βάλεις.

- Τι σημαίνει μυστική; Και τι είναι ο άνδρας;

- Μυστική είναι η συμφωνία που την ξέρουμε μόνο εμείς οι δύο, ώστε όλοι οι άλλοι να σε νομίζουν για άνθρωπο. Δεν έχετε μυστικά στον πλανήτη σου; Μα, δεν ξέρεις τι σημαίνει άνδρας; Στον Μπίζ δεν είστε δύο γενετικά φύλα; Άνδρες και γυναίκες; Δεν ενώνετε το γενετικό σας υλικό, για να δημιουργήσετε απογόνους;

- Όχι. Πρώτον, δεν έχουμε μυστικά. Οι σκέψεις μας προβάλλονται στο ουράνιο στερέωμα που περιβάλλει τον Μπίζ και γίνονται κτήμα όλων. Γι' αυτό και όλοι μας, έχουμε τις γνώσεις όλων. Δεύτερο, είμαστε όλοι το ίδιο φύλο. Δεν ενώνουμε κάποια γενετικά υλικά, απλά όταν

ωριμάσουν οι βιολογικές μας συνθήκες, αποκόπτουμε ένα μέρος του σώματός μας, δημιουργώντας έτσι ένα νέο οργανισμό.

- Ορίστε;... Έτσι πολλαπλασιάζεστε;...

- Ακριβώς!

- Καλά, το Ζόνγκ, δεν είναι αντρικό όνομα;

- Όχι, όχι. Είναι χαρακτηρισμός ικανοτήτων, όπως σου ξανάπα, που δίνει πληροφορίες στα άλλα όντα για το πόσο υψηλό είναι το επίπεδο επεξεργασίας των σκέψεων και των νοημάτων. Αυτό δεν αποτελεί αιτία διαστρωμάτωσης σε μια ιεραρχία εκλεκτών, αλλά απλά ορίζει την υποχρέωσή μου για βοήθεια προς κάθε ον που τη χρειάζεται. Ο δικός μου χαρακτηρισμός σημαίνει ότι είμαι ον πάρα πολύ υψηλών νοητικών ικανοτήτων, με αντίστοιχα πολύ μεγάλη υποχρέωση για βοήθεια των άλλων όντων. Ένας ανάλογος χαρακτηρισμός έχει οριστεί σε κάθε ον του Μπίζ.

- Α, εμείς εδώ στη Γη, το όνομα το έχουμε περί πολλού. Το κόβουμε, για να είναι πιο ωραίο, του προσθέτουμε τίτλους τιμής και αξιωματών και χωρίς να το καταλάβουμε, ταυτιζόμαστε μ' αυτό.

- Δεν το πιστεύω ότι ασχολείστε με τέτοια πράγματα!

- Και που είσαι ακόμη. Λοιπόν, φεύγω για το σπίτι μου για να σου φέρω φωτογραφίες και ρούχα.

- Καλώς. Όμως, είναι σωστό να ξεγελάσουμε τους συνανθρώπους σου; Δεν είναι καλύτερη η ειλικρίνεια; Η αλήθεια;

- Πόσο δεν μας ξέρεις. Προτιμάμε ένα όμορφο ψέμα από μια άσχημη -συγγνώμη, άγνωστη ήθελα να πω- αλήθεια.

- Κρίμα. Έτσι όπως σκέφτεστε, φαντάζομαι πόσα πολλά λάθη κάνετε στη ζωή σας.

- Βουλωμένο γράμμα διαβάζεις. Γι' αυτό έχουμε γεμίσει δικαστές και δικηγόρους... Να μπορούσαν τουλάχιστον αυτοί να μην έκαναν λάθη. Μάταιη ευχή. Δεν μπορούν ούτε αυτοί να υπερβούν τις αδυναμίες της

ανθρώπινης φύσης. Ξέρεις πόσοι ένοχοι κυκλοφορούν ανάμεσά μας και πόσοι αθώοι μαραζώνουν στις φυλακές;

- Θλιβερό. Πολύ θλιβερό.

- Λοιπόν,... νομίζω ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι αυτό που σου είπα. Να μεταμφιεστείς... Αν δεν έχεις αντίρρηση, λέω να φύγω για το σπίτι.

- Εντάξει, πήγαινε.

- Ζόνγκ,... και πάλι σ' ευχαριστώ για το καλό που μας έκανες,... και μένα και του Ρεξ.

- Σου το ξανάπα. Μόνοι σας θεραπευθήκατε.

* * *

Αφού τον χαιρέτησε, η Μαρία, ξεκίνησε προς το αυτοκίνητό της, με τον Ρεξ να χοροπηδάει δίπλα της. Τώρα πια δεν ήταν φοβισμένη, αλλά χαρούμενη. Δεν το πίστευε, ότι είχε κάνει μια τέτοια γνωριμία. «Πόσο πίσω είμαστε, εμείς οι άνθρωποι»,... αναλογίστηκε καθώς ξεκίναγε. Τριγύρω, τα κιόσκια άνοιγαν σιγά-σιγά, για να υποδεχθούν καινούργιες ελπίδες. Σε λίγο ο ανθρώπινος πόνος θα άρχιζε να εισρέει και έπρεπε να είναι όλα έτοιμα για την εκμετάλλευσή του. Το περιβάλλον και η ατμόσφαιρα έπαιζαν μεγάλο ρόλο. Της ήρθαν γέλια. Άκου «θαυματουργό λιβάδι». Καθώς περνούσε μπροστά από μια παραγκούλα, άκουσε να της φωνάζουν και σταμάτησε.

- Καλημέρα κοπελιά!... Τι κάνεις εδώ πρωί-πρωί; Μη μου πεις ότι ήρθες για βόλτα, γιατί δεν θα το πιστέψω.

- Καλημέρα,... ανταπάντησε ξαφνιασμένη η Μαρία... Όχι, δεν ήρθα για βόλτα.

- Και τότε; Γιατί ήρθες;... Έχεις κανένα άρρωστο ζώο και το 'φερεις για θεραπεία;... ή είσαι εσύ άρρωστη;

Η Μαρία δεν ήξερε τι ν' απαντήσει. Να πει την αλήθεια, δεν γινόταν και έτσι είπε το πιο πιστευτό ψέμα που της ήρθε στο μυαλό.

- Το σκυλάκι μου,... ε,... να,... πονάει η κοιλίτσα του!

Ο Ρεξ πήγαινε να σκάσει από τα γέλια, καθώς κατάλαβε από το ύφος της Μαρίας, ότι κάποιον δούλευε. Είπε, να βοηθήσει λίγο.

- Γααβ!...Γααβ!... Γααααβ!

- Α, το καημένο,... το ακούω που πονάει. Μη σε νοιάζει όμως. Βρήκες τον κατάλληλο άνθρωπο. Θα του δώσω εγώ ένα ιερό φάρμακο και θα του περάσει αμέσως.

- Δεν πειράζει, δεν πειράζει,... μου φαίνεται πως του πέρασε, άλλωστε.

- Τι του πέρασε, καλή μου κοπέλα;... Δε βλέπεις πόσο βασανίζεται;

Ο Ρεξ δεν κρατιότανε. Αρχισε να γελάει ασταμάτητα.

- Γου, ου, u!... Γου, ου, u!, Γα, α, α, α, α!!!

- Άκου, άκου πως κάνει το δύστυχο;

- Τέλος πάντων,... λέγε τι θα του δώσεις, να τελειώνουμε... είπε εμφανώς εκνευρισμένη η Μαρία.

- Περίμενε δυο λεπτά... .. Να,... βλέπεις αυτό το κόκκαλο; Το έχουν γλείψει περί τα δέκα σκυλιά,... και όλα θεραπεύτηκαν. Αλλά δεν μπορώ να στο δώσω μαζί σου, γιατί είναι ιερό. Βρέθηκε εδώ στο «θαυματουργό λιβάδι». Θα τον αφήσουμε κανένα μισάωρο να το γλείψει και θα γίνει καλά. Εσένα θα σου στοιχίσει τριάντα ευρώ.

Η Μαρία, που η υπομονή της είχε εξαντλήσει τα όριά της, αντί άλλης απάντησης μπήκε εκνευρισμένη στο αυτοκίνητό της τραβώντας με το ζόρι και τον Ρεξ, άναψε την μηχανή και πάτησε τέρμα το γκάζι γεμίζοντάς τον σκόνη. Το τι βρίσιμο έφαγε, δε λέγεται.

Καθώς απομακρυνόταν, τα πρώτα τουριστικά λεωφορεία της ημέρας έψαχναν να παρκάρουν. Ο δε Ρεξ,... τι «άτιμο» σκυλί κι αυτό; Σε όλη τη διαδρομή της επιστροφής, παρίστανε ότι πονάει γαυγίζοντας περίεργα και χοροπηδώντας στο πίσω κάθισμα. Ξεελγώθηκε στο γέλιο.

VII

Όταν έφτασε στο σπίτι της, τους βρήκε όλους αναστατωμένους. «Που ήσουνα ρε παιδάκι μου, όλη νύχτα; Τρελαθήκαμε από την αγωνία μας», έλεγαν και ξανάλεγαν ο κυρ Γιάννης με την κυρά Νίκη. Βέβαια αυτήν δεν την πολυένοιαζε, αλλά ως γνωστό ήταν πολύ καλή ηθοποιός όταν παρίστανε ότι ενδιαφέρεται για την Μαρία. Το ίδιο και η κόρη της, η Αλέκα, που είχε ήδη φύγει για το κανάλι στο οποίο είναι δημοσιογράφος. Η ώρα κόντευε εννιά και έπρεπε να είναι έτοιμη για την πρωινή της εκπομπή. Η ζωή της ως προς τη Μαρία ήταν ανταγωνιστική. Από τη μεριά της μόνο. Φορέματα, καλλυντικά, ασχολίες της Μαρίας, σε λίγο είχαν τους διδύμους τους, για λογαριασμό της Αλέκας. Δεν ησύχαζε αν δεν ένιωθε ότι ήταν η πιο όμορφη, η πιο επιθυμητή, η πιο σημαντική. Τελευταίο της απόκτημα; Ο Γιώργος, ο νόστιμος συνάδελφος της Μαρίας. Μπορεί το Μαράκι να τον γλυκοκοίταζε, αλλά η αδερφή της είχε άλλα σχέδια. Ένα σινεμά, μια καφετέρια, λίγο νάζι και η πολιορκία του Γιώργου είχε καταλήξει σε άλωση.

Η Μαρία δεν κρατούσε κακία για όλα αυτά. Μόνο μια πίκρα έμενε φωλιασμένη μόνιμα στο στήθος της, να της θυμίζει το λάθος που έκανε να παρασύρει τον πατέρα της σ' αυτόν τον γάμο. Σιγά-σιγά, στενοχώρια στη στενοχώρια, ο όγκος δεν άργησε να φανερωθεί. Ας είναι καλά ο Ζόνγκ που τον θεράπευσε. Είχε συνηθίσει πια. Και τα καμώματα της Αλέκας αλλά και της φίλης της, της Ξένιας. Αν και η Ξένια ήταν δική της συμμαθήτρια, λόγω χαρακτήρα τα είχε βρει με την Αλέκα. Από δω τα έφερε, από κει τα πήγε, είχε καταφέρει πριν δυο χρόνια να γίνει αντεισαγγελέας, αλλά χάριν αβρότητας όλοι την φώναζαν εισαγγελέα. Έτσι, Ξένια και Αλέκα είχαν γίνει κολλητές. Αχτύπητο δίδυμο. Εκτός από όλα τα άλλα, η μια έδινε

δουλειά στην άλλη. Γινόταν κάτι στα δικαστήρια; Πρώτη-πρώτη η Αλέκα, το ξεφούρνιζε στην εκπομπή της. Μάθαινε κάτι παράνομο από το ρεπορτάζ των συναδέλφων της η Αλέκα; Πριν από άλλους εισαγγελείς, η Ξένια ασκούσε δίωξη και έπαιρνε τα εύσημα.

Η Μαρία, αφού καθυσάχασε τους γονείς της, αμέσως τηλεφώνησε στη δημοτική βιβλιοθήκη για να ειδοποιήσει ότι κάτι σημαντικό της είχε τύχει και θα απουσίαζε. Μετά, κάθισε να πάρει μιαν ανάσα και να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. Να βάλει τις σκέψεις της σε μια σειρά. Έπιανε και ξανάπιανε το υγιές πλέον στήθος της, έβλεπε και ξανάβλεπε τον Ρεξ που περπάταγε κανονικά και δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Έφτιαχνε καφέ, όταν άκουσε τη μητριά της να τη ρωτάει. Και είχε αργήσει μάλιστα να εκφράσει την περιέργειά της.

- Δε μου λες Μαρία, ο Ρεξ έπαψε να κουτσαίνει ή είναι η ιδέα μου; Μα και συ, σαν πιο φρέσκια μου φαίνεσαι. Τον τελευταίο καιρό είχες κάπως εξασθενήσει, αλλά τώρα πετάς ολόκληρη. Συμβαίνει κάτι;

- Θα σου πω,... περίμενε να φτιάξω τον καφέ μου και θα σου εξηγήσω ... Κάτσε στον καναπέ κι έρχομαι.

Άνοιγε και ξανάνοιγε το στόμα της η κυρία Νίκη, καθώς η Μαρία της εξιστορούσε τα θαυμαστά της προηγούμενης νύχτας. Όχι όλα βέβαια. Μόνο αυτά που έπρεπε, ώστε να μην υπήρχε κίνδυνος να την περάσει για φαντασιόπληκτη και αυτά που μπορούσε ν' αντέξει το ανθρώπινο μυαλό της. Σε λίγο, ήταν καθισμένος δίπλα τους και ο κυρ Γιάννης, συνταξιούχος δικηγόρος τώρα πια, που αφού προσπάθησε για λίγο από το διπλανό δωμάτιο να καταλάβει τι γινόταν, στο τέλος πλησίασε όλο περιέργεια. Τους είπε, λοιπόν, ότι γνώρισε κάποιον εξαιρετικό, ανώτερο και αξιοθαύμαστο «άνθρωπο», που με τις γνώσεις του έκανε καλά τον Ρεξ και βοήθησε και την ίδια να συνέλθει. Μέσα στον ενθουσιασμό της, όσο και αν προσπαθούσε να μην πει τίποτα παραπάνω από ότι

έπρεπε, τους εξομολογήθηκε ότι αυτός ήταν που θεράπευε στο λιβάδι τα ζώα και τα φυτά. Οι ακροατές της έμειναν άναυδοι και πριν αρχίσουν να τη ρωτούν τι και πως, σηκώθηκε να πάει προς τα υπνοδωμάτια λέγοντας.

- Πάω να ξεκουραστώ λίγο. Κρατήστε την περιέργειά σας και σύντομα, ελπίζω να σας τον γνωρίσω.

Οι δύο γονείς έμειναν μόνοι να κοιτάζονται, με το πρόσωπο του κυρ Γιάννη να έχει ήδη λάμψει. Μια ελπίδα χαράς το ξαναζωγράφισε όλο. Λες, να βρέθηκε γαμπρός για το Μαράκι του; Σε ένα χρόνο έκλεινε τα εικοσιοκτώ και έπρεπε σιγά-σιγά να δει κι αυτός κανένα εγγονάκι. Της το 'λεγε, το ξανάλεγε κάθε τόσο, αλλά αυτή που ν' ακούσει για παντρείες και δεσμεύσεις. Το νου της, τον είχε μόνο στη δουλειά. Τώρα όμως, την έβλεπε διαφορετική. Μέσα σε μια νύχτα, το πρόσωπό της είχε φωτίσει σαν να ήταν ερωτευμένη. Η κυρά Νίκη, έδωσε πήρε, του χάλασε το όνειρο.

- Έπρεπε να είναι η Αλέκα μου στη θέση της. Αφού είναι τόσο αξιοθαύμαστος, θα μας τον είχε φέρει κιόλας για γαμπρό. Να δεις που της Μαρίας, αύριο μεθαύριο, ούτε καλημέρα δεν θα της λείει.

Αστεϊρευτο το δηλητήριό της. Αμέσως μετά όμως, θυμόταν ότι δεν τη συνέφερε να οξύνει τις σχέσεις της με τους δυο τους και ξανάπαιζε το ρόλο της στοργικής μητέρας.

- Από την άλλη μεριά πάλι, δεν ξέρεις. Αυτά είναι τυχερά Γιάννη μου. Μπορεί να ήρθε η ώρα της Μαρίας μας και να μας κάνει ευτυχισμένους. Είναι καλό κορίτσι και της αξίζει κάθε χαρά.

Η Μαρία στο μεταξύ, αφού έψαξε για λίγο σε κάτι συρτάρια, έβαλε μερικές φωτογραφίες του πατέρα της σε ένα φάκελο. Βρήκε διάφορες. Από τότε που ήταν γυμνό μωρό, μέχρι μια οικογενειακή που είχαν βγάλει τελευταία. Έπειτα, άρχισε να σκαλίζει τα πράγματά του στη ντουλάπα και σε λίγο έβαζε σε μια σακούλα ένα εκρού παντελόνι με μια άσπρη πουκαμίσα κι ένα ζευγάρι

παπούτσια σε χρώμα καφέ ανοιχτό. Έκανε ένα ντους στα γρήγορα για να συνέλθει και ανακοίνωσε στους γονείς της ότι πηγαίνει μια βόλτα στα μαγαζιά, ενώ αυτή ξεκίνησε για τη σπηλιά. Δεν είχε πια μυαλό για τίποτε άλλο.

Όταν έφυγε η κόρη τους, η κυρά Νίκη και ο κυρ Γιάννης που τόση ώρα περίμεναν να μείνουν μόνοι, δεν κρατιόντουσαν. Ο πατέρας της Μαρίας ξεκίνησε για την αγορά και το καφενείο, όπου μετά από λίγο όλοι ήξεραν για ένα χαρισματικό άνθρωπο, που είχε γνωρίσει η κόρη του. Ένα θεραπευτή, στον οποίο όφειλαν τη γιατρεία τους φυτά και ζώα και όχι στο περιβόητο λιβάδι. Η δε μητριά της άρχισε να τηλεφωνεί σε συγγενείς και φιλενάδες, εκφράζοντας την έκπληξή της για το πώς είχε δώσει σημασία στη θετή της κόρη ένας τέτοιος άνθρωπος. Τα νέα άρχισαν ν' απλώνονται σαν την φωτιά σε ξερό χορτάρι. Η αρχή για την αποδόμηση του μύθου του θαυματουργού λιβαδιού, μόλις είχε γίνει.

* * *

Στο μεταξύ, εκεί γύρω στο μεσημέρι και αφού πρόσεξε να μην τραβήξει πάνω της την προσοχή του κόσμου που περιπλανιόταν στο λιβάδι, η Μαρία ήταν μέσα στη σπηλιά και έψαχνε για τον Ζόνγκ. Το αυτοκίνητό της, είχε φροντίσει να το αφήσει προς το μέρος της σπηλιάς, αλλά απόμερα, έτσι που να μην καλοφαινόταν.

- Ζόνγκ, που είσαι; Δεν είναι κανείς μαζί μου. Εμφανίσου, σου έφερα ρούχα και φωτογραφίες.

- Εδώ είμαι Μαρία. Μπροστά σου. Δεν χρειάζεται να με ξαναδείς, αφού τρομάζεις. Άφησε αυτά που έφερες και πήγαινε στο αυτοκίνητό σου να με περιμένεις.

Δεν χρειάστηκαν άλλες κουβέντες. Βγήκε προσεχτικά από τη σπηλιά κοιτάζοντας να μην τραβήξει την προσοχή κανενός από το λιβάδι και σε λίγα λεπτά καθόταν στη θέση του οδηγού, με τα μάτια στραμμένα στην είσοδο, περιμένοντάς τον να φανεί. Η αναμονή, της φάνηκε

αιώνες. Μία ώρα, δύο. Ούτε αυτή δεν ξέρει πόσο περίμενε. Έλεγε και ξανάλεγε, «τι μπορεί να κάνει τόσες ώρες;», όταν το σκοτεινό άνοιγμα φωτίστηκε. Μια αιθέρια ύπαρξη, μια οπτασία, έκανε την εμφάνισή της. Ένας πανέμορφος ξανθός γαλανομάτης άνδρας, με λευκά άνετα ρούχα, ακίνητος, που πατούσε δεν πατούσε στο έδαφος, την κοιτούσε. Μήπως ονειρευόταν; Αισθάνθηκε να μαγεύεται. Δεν ήταν μόνο η μοναδικότητα της ομορφιάς αυτού του άνδρα. Ήταν η γαλήνη, το μυστήριο, η αύρα του, που την καθήλωνε. «Γιατί να μην είναι έτσι, όλοι οι άνθρωποι;», αναρωτήθηκε, ενώ την ίδια στιγμή προσπαθούσε να ξε-μαρμαρώσει, για να υπακούσει στο νεύμα του.

Πλησίασε εκστατική, σχεδόν ευλαβικά. Η φωνή που άκουσε της φάνηκε σα μουσική. Νόμισε, ότι μαζί της σίγασε κι η πλάση για ν' ακούσει.

- Μοιάζω καθόλου με άνθρωπο;

Η Μαρία κοιτούσε αποσβολωμένη, μη αρθρώνοντας λέξη και έτσι ο Ζόνγκ, ήρεμα, την ξαναρώτησε.

- Μπορείς να μου πεις σε παρακαλώ, αν ακόμη σε τρομάζω;

Δεν χρειάστηκε να τη ρωτήσει τρίτη φορά. Αποκτώντας την αυτοκυριαρχία της μπήκε στη συζήτηση, αφού προηγουμένως τον οδήγησε προς το εσωτερικό της σπηλιάς για να μη δίνουν στόχο.

- Αν με τρομάξεις; Καλύτερος δεν μπορούσες να γίνεις. Είσαι πολύ όμορφος. Ευγνωμονώ τη στιγμή που σε γνώρισα.

- Τι σημαίνει, όμορφος;

- Δεν ξέρω πώς να στο εξηγήσω. Σημαίνει, ότι τα χαρακτηριστικά σου έλκουν τους άλλους. Θέλουν να είναι κοντά σου.

- Υπάρχουν και μη όμορφοι;

- Πόσα δεν ξέρεις για μας τους ανθρώπους. Ναι, υπάρχουν και τους λένε άσχημους. Αυτούς τους αποφεύγουν,... κατά κάποιο τρόπο τους φοβούνται.

- Τώρα καταλαβαίνω, γιατί με φοβήθηκαν αρχικά. Δεν φοβήθηκαν εμένα, αλλά την εμφάνισή μου. Χωρίς να ξέρεις ποιος είμαι, βασίστηκες στο περιτύλιγμα. Και τώρα; Σου αρέσω; Προτιμάς την αυταπάτη από την πραγματικότητα, καλή μου Μαρία;

- Συγχώρεσε με. Όλοι οι άνθρωποι, έτσι είμαστε δυστυχώς.

- Μάλιστα... Και τι προτείνεις να κάνουμε τώρα;

- Λέω να αρχίσουμε μαθαίνοντάς σου τις συμπεριφορές μας. Πως χαιρετάμε, πως περπατάμε, πως καθόμαστε, πως μπαίνουμε στο αυτοκίνητο και πολλά άλλα. Και συ, προσπάθησε να πατάς στο έδαφος. Αν πετάς, θα τρομάζουν όλοι.

Πέρασε όλο το απόγευμα με το μάθημα. Σουρούπωνε πια. Τόσο καλό μαθητή, δεν είχε ξαναδεί η Μαρία. Ρούφαγε τα πάντα σα σφουγγάρι και όταν δεν ήξερε πια τι άλλο να του μάθει, τον άκουσε να λέει.

- Νομίζω, ότι ήρθε η ώρα να με συστήσεις στους ανθρώπους.

Σα μαγεμένη, σαν μαθήτρια δίπλα στο δάσκαλό της, αρκέστηκε να νεύσει καταφατικά. Τι μπορούσε να πει όταν μιλούσε αυτός; Σε λίγο, δίπλα-δίπλα στα μπροστινά καθίσματα, ταξίδευαν για την πόλη. Ονειρευόταν τη στιγμή που θα τον σύστηνε στους δικούς της, όταν την επανέφερε σκουντώντας την ελαφρά.

- Σε πειράζει να κάνουμε βόλτες, για να δω πως ζείτε;

- Όχι φυσικά. Μα τώρα που το σκέφτομαι, πρέπει να αλλάξουμε το όνομά σου. Το Ζόνγκ είναι πολύ εξωγήινο και καταλαβαίνεις την απορία που θα προκαλέσει.

- Να ήταν μόνο απορία, καλά θα ήταν! Τώρα πια, έχω αρχίσει να σας καταλαβαίνω. Λοιπόν, τι όνομα λες να μου δώσεις;

- Μμ;;;... Άσε με λίγο να το σκεφτώ.

-

- Το βρήκα!!!... Εξαιρετικό και σου πάει γάντι! Δωρόθεος!!! Το δώρο του Θεού. Αυτό είσαι για μας!

- Δίνεις τόση σημασία στο όνομα; Άλλωστε, αφού ξέρεις ότι δεν είμαι δώρο του Θεού, ακόμα και στην περίπτωση που υπάρχει.

- Που να σου εξηγώ τώρα. Απλά, έχε μου εμπιστοσύνη. Από δω και πέρα, ξέχνα το Ζόνγκ, ... δεν υπάρχει. Είσαι ο Δωρόθεος, εντάξει;

- Εντάξει.

Η Μαρία σταμάτησε το αμάξι στην άκρη του δρόμου, όχι πολύ μακριά απ' το σπίτι της και άρχισε να περπατά δίπλα στον έκπληκτο Ζόνγκ, ή μάλλον, Δωρόθεο. Είχε πια νυχτώσει για τα καλά και τα φώτα της πόλης είχαν ανάψει. Τον παρακολουθούσε πως κοίταζε δεξιά και αριστερά με την αθωότητα και περιέργεια μικρού παιδιού και καμάρωνε που ήταν πλάι του. Της έδινε τόση σιγουριά. Προσπερνούσαν ανθρώπους, νέους, γέρους, άνδρες, γυναίκες, οι περισσότεροι κατηφείς, βιαστικοί, που χρησιμοποιούσαν το δρόμο για τον προορισμό, χωρίς να νοιάζονται για την μεσολαβούσα διαδρομή. Δεν απολάμβαναν το μικρό ταξίδι τους. Με το μυαλό τους αλλού, ξένοι ανάμεσα σε ξένους, καθησυχασμένοι ότι δεν ήταν μόνοι. Και ο Δωρόθεος; Απολάμβανε τις διακοπές του στον πλανήτη Γη. Στην πόλη της.

Κάποια στιγμή, ένιωσε μόνη. Ξαφνικά, της έλειψε η ελαφράδα του, η φρεσκάδα που απέπνεε. Τρόμαξε. Παρασυρμένη στις σκέψεις της, στον παράδεισο που της έφτιαξε να ζει, έχασε τον δημιουργό του.

- Δωρόθεε!... Που είσαι καλέ μου;... φώναξε απεγνωσμένα, γυρίζοντας πίσω να τον αναζητήσει.

Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει. Μα τι επιπόλαια που είχε φερθεί. Άφησε τον εαυτό της να ονειροπολεί και παράτησε την «αθωότητα» να περιφέρεται απροστάτευτη στη ζούγκλα της πόλης. Έφτασε στη γωνία του τετραγώνου που πριν λίγο είχε προσπεράσει και τρόμαξε. Κόσμος, καμιά δεκαριά νοματαίοι, είκοσι μέτρα μακριά, στέκονταν κυκλικά γύρω από κάτι. Η ησυχία που επικρατούσε, δεν της φάνηκε καλό σημάδι. Πλησίασε

σιγά-σιγά προσπαθώντας να κοιτάξει και παραμέρισε δύο νεαρούς που της έκοβαν τη θέα. Ο Δωρόθεος, στεκόταν μπροστά από ένα ζητιάνο με μαύρα γυαλιά και τον κοίταζε αφοσιωμένος, συγκεντρωμένος, σαν να μην υπήρχε κανείς άλλος. Στο μεταξύ, ο περίγυρος των περιέργων που δεν έβλεπαν να προκύπτει κάποιος λόγος για τον οποίο να άξιζε που σταμάτησαν εκεί, άρχισε να δείχνει σημάδια υποβόσκουσας επιθετικότητας. Μικροσπρωξίματα και κάτι κουβέντες, όπως, «άσε το ζητιάνο ρε φίλε,... δεν έχεις τίποτε άλλο καλύτερο να κάνεις;», άρχισαν να ανησυχούν τη Μαρία, που έψαχνε να βρει σχέδιο διαφυγής. Στο μεταξύ, ο Δωρόθεος αδιαφορώντας για την ένταση που υπήρχε δίπλα του, έγειρε λίγο προς το μέρος του ζητιάνου, λέγοντας.

- Είσαι άρρωστος;

- Και σένα τι σε νοιάζει;... του απάντησε ο άλλος.

- Μπορώ να σε βοηθήσω, αν θέλεις!

- Άσε με στα βάσανά μου, ρε κύριε. Όλοι εσείς που μπορείτε και χαίρεστε το φως και τα χρώματα του κόσμου, καλά την έχετε βολέψει. Με ρωτήσατε όμως εμένα που με τρώει το σκοτάδι πως νιώθω; Μη παίζεις λοιπόν μαζί μου σε παρακαλώ.

- Δεν παίζω. Σε ρώτησα, γιατί αφουγκράζομαι ένα εσωτερικό σου πόνο. Πες μου, αν και έχω σχεδόν καταλάβει το πρόβλημά σου.

- Αφού είσαι τόσο έξυπνος, ποιο είναι το πρόβλημά μου;

- Νομίζω, ότι έχεις μεγάλη δυσκολία στην όραση.

- Χα! Χα! Χα! Κάτι μας είπες τώρα! Όλος ο κόσμος ξέρει ότι δεν βλέπω. Γι' αυτό κάθομαι εδώ και ζητιανεύω, από τότε που μια μόλυνση μου στέρησε το φως.

Ο Δωρόθεος, έβαλε τα χέρια του στο κεφάλι και το πρόσωπο του τυφλού, αγκαλιάζοντάς τα.

- Εεε!... τι κάνεις εκεί; Παράτα με, άνθρωπέ μου!

Ο περίγυρος ετοιμάστηκε ν' αρπάξει το Δωρόθεο και η Μαρία να «θυσιαστεί» στη μάχη. Ίσως η σιωπή, από

μέρους του ζητιάνου, ίσως το ότι, για όσους πρόσεξαν, ο Δωρόθεος ανασηκώθηκε δύο με τρεις πόντους από το έδαφος, όποια κι αν ήταν η αιτία, μια σιγή αναμονής επικράτησε αστραπιαία. Ο άγνωστος επισκέπτης, εξακολουθούσε να κρατά στα χέρια του το κεφάλι του ζητιάνου και το βλέμμα του να παραμένει καρφωμένο στο σημείο του μυαλού του. Ο δε τυφλός, άρχισε σιγά-σιγά ωσάν σε έκσταση να ανασηκώνει τα χέρια του εν ιδει προσευχής, παράκλησης προς αυτόν που προηγουμένως έδωχε με το φέρσιμό του. Περίπου για δέκα λεπτά, παρέμεναν όλοι ακίνητοι. Και όχι μόνον αυτοί. Σε όλο αυτό το διάστημα, ήταν τόσοι πολλοί εκείνοι που είχαν μαζευτεί και στο δρόμο, μη χωρώντας πια στο πεζοδρόμιο, που τα αυτοκίνητα άρχισαν να σταματούν και να κινούνται σιγά και προσεκτικά, μπροστά στο φόβο να κτυπήσουν κάποιον απρόσεκτο.

Η φωνή του ζητιάνου, σαν σύνθημα, έβγαλε όλο αυτό το πλήθος από τον υπνωτισμό του.

- Βλέπω!!!... Θεέ μου,... Βλέπω!!!...

- Δεν σου είπα, ότι μπορώ να σε βοηθήσω;

- Σωτήρα μου!!!... Σωτήρα μου!!!...

- Πρόσεχε πλέον,... να μη ζηλεύεις, ότι βλέπεις πως προκαλεί ευτυχία στους συνανθρώπους σου!

- Έχεις δίκιο,... θα γίνω άλλος άνθρωπος... Σ' ευχαριστώ!... Σ' ευχαριστώ!

Ο τυφλός, που έβλεπε πια όπως όλοι οι άλλοι, φιλούσε τον Δωρόθεο στα χέρια, στα πόδια, παντού, ξεσπώντας σε λυγμούς. Οι γύρω σάστισαν. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Έμειναν άναυδοι, να κοιτούν μια τον θεραπευμένο και μια τον θεράποντα. Η Μαρία κατάλαβε. Σε λίγο, θα ξέσπαγε υστερία. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη σκέψη της και δεκάδες χέρια υψώθηκαν προς τον Δωρόθεο... Τα περισσότερα συνοδεύονταν κι από λόγια. Λόγια παρακλητικά.

- Κάνε κάτι και για μένα, αγιέ μου!

- Τι έχεις;

- Δεν μπορώ να περπατήσω,... πονάνε τα γόνατά μου!
- Σήκωσε το παντελόνι σου.
- Ότι θέλεις,...
- ...
- Σ' ευχαριστώ!!!... Σ' ευχαριστώ!!!... Επιτέλους, περπατάω χωρίς να πονάω... Όπως όταν ήμουν νέος.
- Σταμάτα πια,... να υποκλίνεσαι και να κάνεις μετάνοιες κολακεύοντας... Είναι καιρός να πάρεις τη ζωή στα χέρια σου.
- Σ' ευχαριστώ,... θα προσπαθήσω να σταθώ στα δικά μου πόδια.
- Ανάμεσα στον κόσμο άρχισαν οι στιχομυθίες.
- Γιώργο μου; Είδες τη δύναμη έχει; Μέσα σε λίγα λεπτά, έκανε καλά δύο ανθρώπους.
- Είδα,... είδα, Πολυξένη μου! Πρέπει να είναι πολύ σημαντικός άνθρωπος. Άνθρωπος,... ή κάτι ανώτερο! Τόσο γρήγορα δεν θεραπεύουν ούτε οι άγιοι.
- Οι δύσπιστοι αναρωτιόντουσαν αν ήταν ζύπνιοι ή ονειρευόντουσαν.
- Ρε Βαγγέλη,... ήταν αλήθεια αυτά που είδαμε;... Ή ονειρεύομαι;
- Τι να σου πω!... Έχω μείνει άναυδος!
- Μετά από λίγο, όλοι τους, δύσπιστοι και εύπιστοι, είχαν πια υποταχθεί μπροστά στα ολοφάνερα θαύματα. Ο «άγιος» μόλις είχε κάνει γνωστή την παρουσία του.
- Υποκλινόμαστε στη δύναμή σου! Σε παρακαλούμε, θεράπευσε κι άλλους ανθρώπους!
- Δώσε μας την ευχή σου, φωτισμένε άνθρωπε του Θεού!
- Μάθαμε το μεσημέρι, πως τα θαύματα στα άρρωστα ζώα και δέντρα δεν τα κάνει το υποτιθέμενο θαυματουργό λιβάδι, αλλά ένας φωτισμένος άνθρωπος του Θεού. Μήπως είσαι εσύ αυτός;
- Εγώ απλώς τα βοήθησα να αυτοθεραπευτούν. Δεν έγινε και δεν έκανα κανένα θαύμα.

Μα, δεν ήταν λίγα και τα χέρια που προτάθηκαν απειλητικά. Όσο για τις φωνές; Φαρμακερά βέλη που δηλητηρίαζαν την ήδη ευλαβική ατμόσφαιρα.

- Για κάντε στην άκρη, να τον δω!... Εσύ είσαι ο θαυματουργός;

- Δεν είμαι θαυματουργός... Αν θέλεις οπωσδήποτε να με χαρακτηρίσεις, μπορείς να με πεις διευκολυντή.

- Τι θες να πεις;

- Θέλω να πω, ότι ούτε θαύματα υπάρχουν, για να τα κάνω, ούτε είμαι αυτός που θεραπεύει. Απλώς διευκολύνω, ή αλλιώς, δείχνω σ' αυτούς που χρειάζονται βοήθεια, πως να επισκευάσουν μόνοι τους τις ζημιές του σώματός τους.

- Δεν γνωρίζω αν είσαι ή δεν είσαι θαυματουργός ή διευκολυντής, όπως λες. Αυτό που ξέρω, είναι ότι από σένα θα χάσει τη δουλειά του πολύς κόσμος και μαζί με όλους αυτούς κι εγώ, που έχω ένα κιόσκι πέρα στο λιβάδι.

- Μα καλά,... προτιμάς να πιστεύεις ένα παραμύθι;

- Και ποιος είσαι συ, που θα μου πεις τι πρέπει και τι δεν πρέπει να πιστεύω;... Ε, ναι... Προτιμώ το παραμύθι που ταιΐζει την οικογένειά μου,... που έδωσε ζωή στην πόλη μας.

- ;;;

- Άλλωστε, ένα γεγονός χαρακτηρίζεται ως παραμύθι, από τη στιγμή που θα μάθεις ότι είναι ψεύτικο. Τόσο καιρό που νομίζαμε ότι το λιβάδι ήταν θαυματουργό, δεν υπήρχε μύθος. Μπορεί να υπήρχε αντικειμενικά,... αλλά στη δική μας πραγματικότητα, σ' αυτή που μας άρεσε να ζούμε, δεν υπήρχε... Κατάλαβες;

- Δυστυχώς, κατάλαβα.

- Να σηκωθείς και να φύγεις... Εμείς, θέλουμε το λιβάδι μας να είναι θαυματουργό και έτσι θα ξαναγίνει,... μόλις ξεκουμπιστείς.

Μόλις ολοκλήρωσε τις κατηγορίες και το βρίσιμο ο πρώτος, ακολούθησαν πολλοί άλλοι.

- Ναι! Να ξεκουμπιστείς! Καλύτερα να μας θεραπεύει το λιβάδι, παρά εσύ. Για να μην πεινάσουν τα παιδιά μας!

- Να μας πεις, τι κόλπα έκανες. Δεν θεραπεύονται οι άνθρωποι έτσι εύκολα,... απ' τη μια στιγμή στην άλλη.

- Ναι, ναι! Να μας φανερώσεις τις απατεωνιές σου, αλλιώς θα φωνάξουμε την αστυνομία.

- Πιάστε τον!... Πιάστε τον!

Το συμφέρον, όπως πάντα, υπερτερεί της αλήθειας και της λογικής. Καθώς άρχιζαν τα πρώτα σπρωξίματα προς το Δωρόθεο, η απαγωγή του από τη Μαρία είχε ήδη ξεκινήσει. Τραβώντας τον δυνατά από το μανίκι, για να τον απεγκλωβίσει από τον κύκλο που έσφιγγε, βρέθηκαν να τρέχουν χέρι-χέρι προς το αυτοκίνητο, ενώ φωνές πόνου και ελπίδας απ' τη μια, αγανάκτησης και οργής από την άλλη, γέμιζαν το κενό της σιωπής. Έκαναν να τρέξουν στο κατόπι τους, μα κοντοστάθηκαν. Τους φάνηκε, ότι η Μαρία με το Δωρόθεο πετούσαν. Και ναι, δεν είχαν άδικο. Στην αγωνία της επάνω, αρχικά δεν το κατάλαβε, μα καθώς ένιωσε τις δρασκελιές της να γίνονται χωρίς προσπάθεια, συνειδητοποίησε ότι ο Δωρόθεος την ανασήκωνε κρατώντας τη σφιχτά από το χέρι.

Σε λίγο, μέσα στην ασφάλεια του αυτοκινήτου, άρχισαν να κάνουν κύκλους στρίβοντας δεξιά και αριστερά σε απόμερα στενά, κρύβοντας τα ίχνη τους. Ο Δωρόθεος ήταν ήρεμος, σαν να μην είχε αντιληφτεί την ένταση που προκάλεσε. Τουναντίον, η Μαρία έτρεμε προσπαθώντας να το κρύψει, αλλά η ανησυχία της ήταν έκδηλη.

- Συνειδητοποίησες, σε τι κίνδυνο κοντέψαμε να μπούμε;... Αυτοί οι μανιακοί, λίγο ακόμη και θα μας λυντσάρανε!... είπε προς το Δωρόθεο, ζητώντας του κατά κάποιον τρόπο να απολογηθεί.

- Και είναι λύση αυτή;... Είναι πολιτισμός;... Να επιβάλει την άγρια βούλησή του, όποιος απειλεί;

- Μη μου πεις, ότι δεν έπρεπε να φύγουμε;

- Αν σε ακολούθησα, ήταν γιατί ανησύχησα για σένα...
Φοβήθηκα μήπως σε ακουμπήσει κανείς.

- Να με ακουμπήσει; Δε λες καλύτερα, μήπως με δέρνανε;

- Όχι, καλά άκουσες... Αν σε ακουμπούσαν, δεν θα σου άρεσαν και πολύ αυτά που θα έβλεπες.

- Τι εννοείς;

- Σταμάτα λίγο στην άκρη σε παρακαλώ και θα καταλάβεις.

Η Μαρία, όλο περιέργεια, σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος του.

- Λοιπόν;

- Βλέπεις εκείνη την πέτρα;

- Ναι!

Ο Δωρόθεος συγκεντρώθηκε για ένα λεπτό, κοιτώντας επίμονα μια πέτρα μεγέθους μικρού καρπουζιού και αυτή διαλύθηκε σε ένα σωρό κομματάκια. Η Μαρία, μπόρεσε δεν μπόρεσε να μιλήσει, μες στην τρομάρα της.

- Παναγιά μου!

- Ποια είναι αυτή;

- Χα! χα! χα!... Χα! χα! χα!...

Η ερώτησή του, μέσα σε ένα λεπτό, μετέτρεψε την έκπληξή της σε νευρικό γέλιο.

- Μα, γιατί γελάς; Είπα κανένα αστειό;

- Αχ, βρε Δωρόθεε,... με συγχωρείς. Γελάω, γιατί ενώ εγώ έχω κατατρομάξει με τις δυνάμεις σου και απορώ γι' αυτές, εσύ με ρωτάς, ποια είναι η Παναγία. Θα σου εξηγήσω μιαν άλλη φορά,... πάντως, έχει σχέση με τη θρησκεία μου.

- Κατάλαβα... Πάντως, θέλω να σου ζητήσω να μη με ξαναπροστατέψεις. Δεν κινδυνεύω,... να είσαι σίγουρη γι' αυτό. Μου το υπόσχεσαι;

- Τι να πω; Στο υπόσχομαι.

Την επανέφερε το γνώριμο τοπίο της γειτονιάς της. Κατά καλή τύχη όσων έμεναν σ' αυτήν, η πρόοδος δεν την είχε χαλάσει. Εκτός από πολύ λίγα που είχαν δώσει τη

θέση τους σε πολυκατοικίες, τα περισσότερα σπίτια δεξιά κι αριστερά ήταν ακόμα μονοκατοικίες, ή το πολύ-πολύ διώροφα ή τριώροφα. Ευτυχώς, ο δρόμος ήταν πολύ ήσυχος. Περνώντας μέσα από τη σκοτεινιά του, μερικοί διαβάτες μόνο, αραιά και που, μαζεύονταν στα σπίτια τους. Οι δυο τους κατευθύνθηκαν προς μια μονοκατοικία με πλούσιο κήπο στο μπροστινό μέρος, μα καθώς πλησίαζαν τη χωμένη ανάμεσα σε γιασεμιά και αγιοκλήματα πόρτα, τρία αδέσποτα σκυλάκια τράβηξαν την προσοχή τους. Κουλουριασμένα το ένα πάνω στο άλλο, έτρεμαν προσπαθώντας να ζεστάνουν τα ισχνά κορμιά τους. Δεν μπόρεσαν να μη σταματήσουν. Την ώρα που η Μαρία έτρεχε στην κουζίνα για να τους φέρει νερό και φαγητό, ο Ζόνγκ τα χάιδευε με τα ιαματικά του χέρια. Σε λίγο, με κουλίτσες πρησμένες απ' το φαγοπότι, χοροπήδαγαν τριγύρω εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη τους. Η Μαρία δεν χρειάστηκε να το πολυσκεφτεί. Κάτω από το σύμφωνο και προστατευτικό βλέμμα του συνοδού της, τα τρία αδέσποτα αλητάκια αποκτούσαν επιτέλους στέγη σε μια σκεπαστή και απάνεμη γωνιά του κήπου. Δεν ήξεραν τι έκαναν απ' τη χαρά τους, καθώς ξάπλωναν πάνω στα καινούργια κουρελόπανα. Την ώρα που οι δυο καινούργιοι φίλοι τους, τους καληνύχιζαν για να μπουν μέσα στο σπίτι, είχαν ήδη και ονόματα. Ζουζού, μπιζού, τσαχπίνης.

Η εξώπορτα έκλεισε, αφήνοντας το ζευγάρι να στέκει στο σαλόνι, με τη Μαρία να καλησπερίζει και να κάνει τις απαραίτητες συστάσεις. Ήταν όλοι εκεί. Ο πατέρας και η μητριά της, στον μικρό τον καναπέ, χάζευαν όπως κάθε βράδυ τις ειδήσεις και η Αλέκα με τον Γιώργο, τον αρραβωνιαστικό της, κουβέντιαζαν, με την Αλέκα να μιλάει περισσότερο και τον Γιώργο ν' ακούει. Γύρισαν όλοι προς το μέρος τους.

- Καλησπέρα,... είπε αμήχανα, η Μαρία.

- Καλησπέρα,... απάντησαν όλοι, σχεδόν ομόφωνα.

- Γιώργο, τι κάνεις;... Θα είδες, ότι δεν ήρθα σήμερα στη δουλειά, ε;

- Ναι, το πρόσεξα,... συμβαίνει κάτι;

- Όχι, όχι,... όλα καλά!

Ο πατέρας της, που έβλεπε τον άγνωστο να στέκει καρτερικά και με ευγένεια, τους διέκοψε.

- Δεν θα μας συστήσεις τον κύριο;

- Α, ναι!... Από δω ο Δωρόθεος,... ο φίλος μου!

VIII

Μια αμηχανία γέμισε το σαλόνι. Με τόσα που είχαν ακούσει σε μια μέρα, αυτή την ώρα της γνωριμίας, όλοι δίσταζαν. Το να έχουν μπροστά τους κάποιον που κάνει θαύματα, δεν ήταν μικρό πράγμα.

- Καθίστε,... ζεστόμισε η κυρία Νίκη... Είμαι η μητέρα των κοριτσιών.

- Ευχαριστώ,... απάντησε ο Δωρόθεος, προσπαθώντας να βουλευτεί δίπλα στο Γιώργο που καθόταν στον μεγάλο καναπέ και ο οποίος του συστήθηκε.

- Εγώ είμαι ο Γιώργος, ο αρραβωνιαστικός της Αλέκας,... και έδειξε την Αλέκα, που άπλωνε το χέρι της για χειραψία, λέγοντας.

- Από δω ο πατέρας μου, ο κύριος Γιάννης.

Μετά από λίγο, ένας-ένας άρχισαν να ξεθαρρεύουν.

- Κύριε Δωρόθεε, θα φάτε μαζί μας;

Η Μαρία, ακούγοντας τη μητριά της να ρωτάει και γνωρίζοντας ότι ο Δωρόθεος δεν έτρωγε σαν τους ανθρώπους, αλλά ρουφούσε κάθε δύο ή τρεις μήνες με μια από τις προβοσκίδες του αφ' ενός ανόργανη ύλη την οποία μεταβόλιζε σε οργανική και αφ' ετέρου έτοιμα οργανικά προϊόντα όπως πεσμένα φύλλα, καρποί ή γάλα – ίσως και πολλά άλλα που δεν γνώριζε η ίδια-, βιάστηκε να παρέμβει.

- Ξέρεις μητέρα, ο Δωρόθεος κάνει μια θεραπεία για το στομάχι του και δεν τρώει οτιδήποτε. Έχει συγκεκριμένο διαιτολόγιο.

- Μα καλά,... επέμενε η κυρία Νίκη,... δεν μπορεί να κάνει μια εξαίρεση;

Ο Δωρόθεος, που κατάλαβε το πρόβλημα που είχε προκύψει, παρενέβη.

- Ευχαριστώ πολύ, με κολακεύει το ενδιαφέρον σας, μα,... πρέπει να τηρήσω τη δίαιτά μου.

- Καλά κύριε Δωρόθεε,... όπως θέλετε.

- Μπαμπά, για δυνάμωσε λίγο την τηλεόραση. Διέκοψε το πρόγραμμά της, γιατί κάτι συνέβη,... πετάχτηκε η Αλέκα.

- Κυρίες και κύριοι, διακόπτουμε το πρόγραμμά μας για μια έκτακτη είδηση. Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, δύο ανεξήγητες θεραπείες, ενός από χρόνια τυφλού και ενός ασθενούς με κινητικά προβλήματα, έλαβαν χώρα πριν λίγη ώρα απόψε το βράδυ. Ο απεσταλμένος μας συνομίλησε με αυτόπτες μάρτυρες, οι οποίοι πιστοποίησαν το γεγονός. Μιλούν για έναν εντυπωσιακό άνδρα, ιδιαίτερα όμορφων χαρακτηριστικών, τον οποίο μετά το θαύμα που έκανε, όπως το αποκάλεσαν οι μάρτυρες, τον απομάκρυνε βιαστικά μια νέα κοπέλα. Εικάζεται, ότι πρόκειται για τον άνθρωπο που οι φήμες από σήμερα το πρωί επονομάζουν θαυματοποιό. Για ότι νεότερο, θα σας ενημερώσουμε αμέσως.

Όλοι στράφηκαν προς το Δωρόθεο. Δενμίλαγαν, αλλά τα μάτια τους ρώταγαν. Μόνο η κυρία Νίκη κατάφερε να αρθρώσει ένα σχόλιο.

- Η Μαρία μας εκμυστηρεύτηκε, ότι εσείς είστε αυτός που για ένα μήνα τώρα, θεραπεύει τα ζώα και τα φυτά πέρα στο λιβάδι.

Αναγκάστηκε να δώσει εξηγήσεις.

- Κοιτάξτε,... δεν είμαι εγώ αυτός που θεραπεύει και φυσικά, δεν πρόκειται για θαύμα. Ο κόσμος, όπως εξήγησα και στη Μαρία κάποια άλλη στιγμή, χαρακτηρίζει θαύμα ότι ανεξήγητο τον εντυπωσιάζει,... ότι δεν μπορεί να καταλάβει.

- Δηλαδή;... ρώτησαν σχεδόν όλοι μαζί.

- Όλοι μας μπορούμε να προκαλέσουμε αναστροφή ανεπιθύμητων καταστάσεων, τις οποίες επηρεάζει ο νους. Απλά, επικοινωνήσα με τον εγκέφαλο αυτών των δυστυχισμένων και τους έδειξα τον τρόπο να διορθώσουν μια βλάβη που μπορούσαν. Αν η βλάβη ήταν ανεπανόρθωτη, δεν θα μπορούσα να κάνω τίποτα.

- Ναι, αλλά αυτά δεν τα κάνει ο καθένας!... είπε ο κυρ Γιάννης.

- Αυτό είναι αλήθεια. Εγώ όμως έχω εκπαιδευτεί.

Το ενδιαφέρον άναψε. Ο ένας μετά τον άλλο, στριμώχνονταν ποιος θα πρωτορωτήσει.

- Εκπαιδευτήκατε για πολλά χρόνια;

- Από πού μας έρχεστε;

- Μπορούμε κι εμείς να μάθουμε να θεραπεύουμε;

- Πως γνωριστήκατε με τη Μαρία;

Ο Δωρόθεος απαντούσε ευγενικά. Τους έβλεπε να κρέμονται από τα χείλη του και δεν μπορούσε να τους αφήσει σε αγωνία. Με την ηρεμία του σοφού που λέει πολλά με λίγα λόγια, άρχισε να λύνει τις απορίες, ή τουλάχιστον, να φαίνεται ότι τις λύνει.

- Έρχομαι από ένα μέρος μακρινό, που δεν το ξέρετε. Θα ήθελα να το κρατήσω μυστικό.

- Υπάρχουν άγνωστα μέρη, στις μέρες μας;... βιάστηκε να ρωτήσει η Αλέκα.

Και καθώς ρωτούσε, τραβούσε δήθεν αδέξια τη φούστα της, για να δει ο όμορφος επισκέπτης τα καλλίγραμμα πόδια της. Τα σταύρωνε, τα ξεσταύρωνε, αδιαφορώντας για τον Γιώργο που είχε αρχίσει να της ρίχνει καυτές ματιές, γεμάτες ζήλεια. Η αδιαφορία που συναντούσε, την ανάγκαζε να κάνει όλο και πιο έντονη την προκλητικότητά της. Ως και ο κυρ Γιάννης, που κατάλαβε τις προθέσεις της, την κοίταξε λίγο άγρια ενώ ο Δωρόθεος συνέχιζε απτόητος.

- Θα μου επιτρέψεις να μην πω τίποτα περισσότερο. Για να συνεχίσω αυτά που έλεγα,... εκπαιδεύομαι από τότε που δημιουργήθηκα. Μπορώ τώρα πια να επικοινωνώ με όποιον θέλω, χωρίς λέξεις, με ένα τρόπο που δεν μπορώ να σας τον εξηγήσω και να δείχνω στο νου του πώς να συνεργάζεται με το υπόλοιπο σώμα και να το βοηθά να ανασυγκροτηθεί.

- Με τη Μαρία, πως γνωριστήκατε;... ξαναρώτησε ο πατέρας της, που έβλεπε στο πρόσωπο του επισκέπτη τους ένα μελλοντικό γαμπρό.

Την ώρα που ο Δωρόθεος άνοιγε το στόμα του για να μιλήσει, ένα γαύγισμα ακούστηκε από την πίσω αυλή.

- Ο Ρεξ!... είπε με λαχτάρα η Μαρία και σηκώθηκε να πάει να ανοίξει την πίσω πόρτα.

Ένας χείμαρρος ξεχύθηκε στο σαλόνι. Σαν να μην υπήρχε κανένας άλλος, ακόμη και η Μαρία, ο Ρεξ έτρεξε κατ' ευθείαν προς τον Δωρόθεο και πήδηξε στην αγκαλιά του. Τον έγλυφε, του μίλαγε, έκανε σαν τρελός. Και ο Δωρόθεος, του μίλαγε. Έμοιαζε, να συνεννοούνται οι δυο τους. Οι υπόλοιποι παρακολουθούσαν, σαν θεατές σε ξενόγλωσση ταινία χωρίς υπότιτλους. Ο Δωρόθεος, χαϊδεύοντας τον Ρεξ, συνέχισε την κουβέντα απευθυνόμενος στον κύριο Γιάννη.

- Με τη Μαρία γνωριστήκαμε χτες, λόγω του Ρεξ. Είχαν βγει βόλτα και τυχαία συναντηθήκαμε. Ο Ρεξ, μου ζήτησε να τον βοηθήσω και έτσι γνωριστήκαμε κι οι τρεις μας.

Η κυρία Νίκη επέμενε. Είχε πολλές απορίες.

- Καλά με τους ανθρώπους, μα, με τα φυτά και τα ζώα πως επικοινωνήσατε; Απ' ότι βλέπω, φαίνεστε σαν να συνομιλείτε με τον Ρεξ.

- Κάθε όν της φύσης μπορεί να επικοινωνεί με τα άλλα, ακόμη και χωρίς να μιλάει... Αν κανείς εκπαιδευτεί σωστά, μπορεί να συμμετέχει σ' αυτή την επικοινωνία.

- Τι να πω,... συνεχώς μας εκπλήσσετε... ολοκλήρωσε η οικοδέσποινα.

- Καλοσύνη σας!... της απάντησε μονολεκτικά, ο Δωρόθεος.

- Και ποιο είναι το επώνυμό σας;... ρώτησε ο κύριος Γιάννης.

Η Μαρία, για άλλη μια φορά, απάντησε για λογαριασμό του Δωρόθεου.

- Επίσης, Δωρόθεος. Είναι περίεργο, αλλά έτσι ονομάζεται,... Δωρόθεος Δωρόθεος.

- Πράγματι περίεργο,... απόρησε ο πατέρας της.

- Ξέρετε, ο Δωρόθεος είναι κουρασμένος. Θα τον πάω στο δωμάτιο των ξένων, για να τακτοποιηθεί. Όσο για τις απορίες σας, θα έχουμε αρκετό καιρό από δω και στο εξής, για να συζητήσουμε και να μάθετε ότι θέλετε.

Και με αυτά τα λόγια, η Μαρία έδωσε ένα τέλος στην ανάκριση του Δωρόθεου, κάνοντάς του νόημα να την ακολουθήσει. Οι υπόλοιποι απόμειναν να κοιτάζονται, μέχρι που σε λίγο η κυρία Νίκη τους έγενεψε να πάνε στην τραπεζαρία για φαγητό. Πρώτος έσπασε τη σιωπή ο Γιώργος, για να ξεκινήσει έτσι μια συζήτηση για τον Δωρόθεο που τράβηξε ως αργά.

- Συμπαθητικός τύπος ο φίλος της Μαρίας, δεν νομίζετε;

- Ε, καλά,... όχι και φίλος;... Χτες γνωρίστηκαν,... πότε πρόλαβαν να γίνουν φίλοι;... είπε η Αλέκα, που άρχισε να της αρέσει ο Δωρόθεος και δεν τη βόλευε να είναι φίλος της αδερφής της.

- Περίεργο το όνομά του,... είπε ο πατέρας. Άκου, Δωρόθεος Δωρόθεος. Λέτε να είναι ψεύτικο;

- Είναι πράγματι περίεργο,... αμ το άλλο; Είδατε πως απόφυγε να μου πει, από πού είναι;... είπε η Αλέκα. Σαν ουρανοκατέβατος, μου μοιάζει. Απορώ με τη Μαρία, πως μας κουβάλησε εδώ έναν άγνωστο άνθρωπο, που αρνείται μάλιστα να μας πει, από πού είναι και ποιος είναι.

- Δεν ξέρω τι να πω!... Ανησυχώ,... δεν σας κρύβω!... Μπορεί να μην είναι αληθινή μου κόρη, αλλά όσο να ναι τη νοιάζομαι... είπε η μητέρα των κοριτσιών.

- Μην σε νοιάζει μαμά. Θα μάθω εγώ τι συμβαίνει. Από αύριο, τα λαγωνικά του καναλιού θα ψάξουν παντού. Αστυνομία, Δήμο, ηλεκτρονικά αρχεία, όπου δεν μπορείς να φανταστείς. Τι στο καλό, κάπου θα μάθουμε γι' αυτόν.

- Ναι βρε παιδάκι μου. Να μάθουμε τι σόι άνθρωπος είναι. Η Μαρία μας, φαίνεται τσιμπημένη μαζί του.

- Έλα καλέ μαμά,... υπερβάλεις.

- Άκου με μένα που σου λέω. Το μάτι μου κόβει.

Μ' αυτά και μ' αυτά, η ώρα πέρασε και ο Γιώργος σηκώθηκε απ' το τραπέζι, ευχαριστώντας τους για τη βραδινή φιλοξενία. Η Αλέκα τον συνόδευσε προς την πόρτα.

- Καληνύχτα σας.

- Καληνύχτα,... του απάντησαν και οι δυο γονείς.

Έξω από την εξώπορτα, το ζευγάρι, πριν αποχαιρετιστεί, τα είπε για λίγο. Το διάλογο τον ξεκίνησε η Αλέκα.

- Πως σου φάνηκε ο τύπος;

- Πώς να μου φανεί,... μόλις τώρα τον γνωρίσαμε. Εσένα δεν ξέρω πως σου φάνηκε, που μάλλον του έκανες τα γλυκά μάτια.

- Κουτό παιδί!... Μου ζήλεψες;... Βρε, έχω εγώ μάτια γι' άλλον;

- Δεν ξέρω,... εσύ θα μου πεις.

- Εγώ λέω,... να με καληνυχτίσεις μ' ένα φιλί και να μη σκέφτεσαι τέτοιες κουταμάρες.

- Πόσα ξέρεις!... αρκέστηκε να πει πριν την φιλήσει.

- Καληνύχτα!

* * *

Ζήτημα είναι, αν κοιμήθηκαν όλο το βράδυ. Ο καθένας για τους δικούς του λόγους.

Ο Δωρόθεος, δεν κοιμάται που δεν κοιμάται. Ξεκουράζεται, σε μια κατάσταση που μοιάζει με τον δικό μας διαλογισμό.

Η Μαρία, ήταν τρισευτυχισμένη. Που να κλείσει μάτι. Έφτιαχνε σχέδια για τη διαβίωση με τον Δωρόθεο,... όνειρα αγάπης. «Αυτός είναι άντρας. Όμορφος, έξυπνος, σοφός, καλλιεργημένος, καλοσυνάτος! Τίποτα δεν του λείπει. Θέλω να δω τι έχουνε να πούνε όταν ξαναβρεθούμε ιδιαιτέρως, η Ξένια με την Αλέκα. Ο

Γιώργος και ο Χάρης; Δεν λέω, μπορεί να είναι καλοί, αλλά το Δωρόθεο δεν τον πιάνουμε με τίποτα... Όμως, πως μπορώ να κάνω οικογένεια μαζί του; Αυτό είναι ένα πρόβλημα και μάλιστα μεγάλο,... αλλά έχει τόσα καλά, που τον λατρεύω». Μ' αυτές τις σκέψεις αποκοιμήθηκε.

Οι γονείς της δεν σταμάτησαν όλο το βράδυ να μιλάνε. Γύριζαν πλευρό, ξαναγύριζαν, που να τους κολλήσει ύπνος.

- Γιάννη, κοιμάσαι;

- Όχι... Δεν μου κολλάει ύπνος, με τίποτα.

- Ούτε μένα... Δεν μου λες; Πως τον είδες το Δωρόθεο;

- Τι να σου πω ρε Νίκη; Απ' τη μια, είναι εντυπωσιακός, δε λέω,... και πολύ μάλιστα. Μα απ' την άλλη, πολύ μυστήριο ρε παιδί μου. Δεν ξέρω,... σε καλό να μας βγει.

- Και μένα, κάτι με τρομάζει... Και ξέρεις τι, πιο πολύ; Που η κόρη σου, τον κοιτάζει μες τα μάτια. Λιώνει το καημένο το κοριτσάκι. Ο Θεός να το φυλάει!

- Μακάρι, μακάρι!... Άντε, να κοιμηθούμε τώρα, γιατί το πρωί δεν θα μπορούμε να πάρουμε τα πόδια μας.

- Καληνύχτα.

Η δε Αλέκα, είχε αρχίσει κιόλας να σχεδιάζει την κατάκτηση του Δωρόθεου. Ο Γιώργος δεν φτούραγε μπροστά του. Μπορεί να του έκανε σιρόπια και γαλιφιές, αλλά σιγά να μην τα πίστευε. Ήταν σαν όλους τους άλλους, που τους τουμπάριζε όποτε ήθελε. Ένας απλός υπάλληλος, χωρίς ιδιαίτερη εξυπνάδα, ομορφούτσικος και καθώς έδειχνε, ερωτευμένος μαζί της, αλλά ως εκεί. Σιγά μη μπορούσε να συγκριθεί με έναν ανώτερο σαν το Δωρόθεο. «Απ' όλους ανώτερος», σκεφτόταν, αλλά αυτό δεν την έκανε να κομπλάρει. Άλλωστε είχε τόσο θράσος. Σε λίγο, την πήρε κι αυτήν ο ύπνος.

Είχε ξημερώσει πια, με τα νέα να κάνουν το γύρο της χώρας. Από στόμα σε στόμα κι από τηλέφωνο σε τηλέφωνο, μέσα σε λίγες ώρες ο περισσότερος κόσμος ήξερε ότι το «θαυματουργό λιβάδι» ήταν τελικά ένα απλό λιβάδι. Τίποτα παραπάνω. Οι χθεσινοβραδινές ειδήσεις το υπονοούσαν σαφώς. Τα θαύματα και οι θεραπείες μάλλον οφείλονταν σε ένα θεραπευτή, που είχε ήδη θεραπεύσει και δύο ανθρώπους. Όπως ήταν αναμενόμενο, όποιος μάθαινε γι' αυτόν, περίμενε εναγωνίως να τον γνωρίσει.

Επιτέλους, η πόλη έβρισκε τις απαντήσεις της. Τις ήθελε, όμως; Γιατί οι πρώτες ενδόμυχες σκέψεις, άρχισαν αμέσως να τις ροκανίζουν.

«Είναι δυνατό, μετά από ένα μήνα θαυμάτων και μυστηρίων, που τράβηξαν σαν το μέλι τις σφήγκες χιλιάδες προσκυνητές και τουρίστες, να έρχεται τώρα ένα κοριτσόπουλο και να τα γκρεμίζει όλα με μιας, λέγοντας ότι είναι σκέτα φούμαρα; Ενώ η πόλη ζωντάνεψε, πολιτιστικά και οικονομικά, βάλθηκε τώρα μια ονειροπόλος να ξαναφέρει τη ρουτίνα και τη μιζέρια; Και έπειτα,... ποιος ήταν αυτός ο «θαυματοποιός» που τους ανέφερε; Ποιος ξέρει πως κατάφερε και το θάμπωσε το κορίτσι. Κανένας απατεώνας ήταν σίγουρα».

Η αντίδραση ήταν άμεση, προτού προλάβουν και διαδίδονταν περισσότερο τα καινούργια νέα. Έπρεπε να διαψευστούν και να διαβληθούν εν τη γενέσει τους. Πρώτοι-πρώτοι, οι γυρολόγοι με τα κιόσκια. Πάνω που είχαν βρει μια γωνιά να σταθούν λιγάκι κι αυτοί και να βγάζουν -δόξα τω Θεώ- ένα καλό μεροκάματο, θα ξεριζωνόντουσαν πάλι; Δίπλα τους κι η εκκλησία. Το «θαυματουργό λιβάδι», ήταν η ευκαιρία που έψαχνε καιρό. Καθώς έβλεπε τον κόσμο να απομακρύνεται από τις εκκλησιές, μέσα σε ένα κλίμα αμφισβήτησης και

κριτικής που είχε σιγά-σιγά αναπτυχθεί με την εξέλιξη της σκέψης, τα περιστατικά στο λιβάδι ήταν η «κλιματική αλλαγή» που ζητούσε. Μα και ο κόσμος, που προτιμούσε το μύθο απ' το τίποτα, δεν καλοδέχτηκε τα ανατρεπτικά νέα.

Οι κουβέντες μπόλικες, άρχισαν να γυρίζουν από στόμα σε στόμα.

- Η πολιτεία πρέπει να μας προστατέψει!... Δεν είναι κατάσταση αυτή... Εμείς για τα κίόσκια πληρώνουμε ενοίκιο. Έχουμε απαίτηση ο χώρος να παραμείνει ιερός.

- Δεν μπορεί να έρχεται ο καθένας και να επηρεάζει τον κόσμο. Θα αναγκαστούμε να υποβάλουμε μηνύσεις για διαφυγόντα κέρδη.

- Αν χρειαστεί, θα ανεβάσουμε τις τιμές στα τάματα και τα αγιωτικά.

- Η εκκλησία δηλώνει προς κάθε πιστό, ότι το λιβάδι εξακολουθεί να είναι θαυματουργό και συνιστά να μην δίνεται σημασία στα λόγια των σειρήνων του διαβόλου.

- Το απόγευμα, στο «θαυματουργό λιβάδι» θα πραγματοποιηθεί δέηση, στην οποία θα χοροστατήσει ο επίσκοπος. Σε ειδικό χώρο, τον οποίο θα ευλογήσει ο δεσπότης, θα επιτραπεί να προσέλθουν τα ζώα οποιουδήποτε για θεραπεία.

- Μα είπα κι εγώ Βαγγέλη μου,... άδικα πήγαμε την εκδρομή στο λιβάδι; Ευτυχώς, που τις άσχημες αυτές φήμες περί μη ιερού τόπου, τις διέψευσε η εκκλησία. Τώρα, δεν σου κρύβω, ησύχασα. Μου έφυγε ένα βάρος.

- Α παράτα με, ρε ελαφρόμυαλη... Χαλάσαμε κι ένα σωρό λεφτά.

Όλα αυτά, μέσα σε ένα πρωινό. Ο κίνδυνος τα έκανε όλα και έτρεχαν. Ως και ο χρόνος, είχε αποφασίσει να χασομερήσει για να προλάβουν να διαδοθούν γρήγορα οι διαψεύσεις. Πρώτη-πρώτη η Εκκλησία έβγαλε ανακοίνωση να μην πιστεύουν οι πιστοί τις φήμες περί θεραπευτή και ακολούθησαν όλοι όσοι είχαν άμεσο ή έμμεσο συμφέρον από τη θεραπευτική ικανότητα του

λιβαδιού να μιλούν στις πρωινές εκπομπές των τηλεοπτικών καναλιών και να υπερασπίζονται το θαυματουργό λιβάδι κατηγορώντας ως λαοπλάνο ταχυδακτυλουργό τον Δωρόθεο. Όμως, το γυαλί είχε ραγίσει. Τα σύγχρονα μέσα πληροφόρησης, δεν είχαν χρειαστεί παρά μόνο μερικά λεπτά της χθεσινής νύχτας για να μεταφέρουν σ' ολόκληρη τη χώρα τα καινούργια απρόσμενα νέα. Έστω κι αν ίσως ήταν ακόμη φήμες, ένας θεραπευτής ταίριαζε πολύ περισσότερο στην κοινή λογική από ένα θαυματουργό λιβάδι. Έτσι, οι πρωινές διαψεύσεις φάνταζαν περισσότερο γραφικές και πονηρές, ενισχύοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την άποψη ότι ένας φωτισμένος άνθρωπος του Θεού κυκλοφορούσε ανάμεσά τους. Το ίδιο κιόλας πρωί και προτού καλά-καλά τα πρώτα δρομολόγια των γκρουπς των πιστών ξεκινήσουν, οι ακυρώσεις στα ταξιδιωτικά γραφεία έρχονταν η μία μετά την άλλη. Έτσι, σιγά-σιγά μέχρι το μεσημέρι τα πούλμαν άρχισαν ν' αραιώνουν, για ν' αφήσουν μετά από λίγο, προς το απόγευμα, τη θέση τους σε λιγοστές κούρσες. Οι δε αργόσχολοι, που μυρίστηκαν την επερχόμενη αδιαφορία περιέργων και δημοσιογράφων, άφησαν το λιβάδι που είχε αρχίσει πια να ενδιαφέρει μόνο τους φανατικούς θρησκόληπτους και γύρισαν στα καφενεία. Όλο το απόγευμα μέχρι και αργά το βράδυ, δεν είχαν άλλη δουλειά. Οι σκόρπιες κουβέντες τους έφτιαχναν ένα νέο «προσκύνημα».

- Μα ήταν δυνατόν, να αγιάσει ένα λιβάδι;... Μη τρελαθούμε κιόλας!

- Τι παραμύθια πιστεύει ο κόσμος, φίλε μου!... Τους πουλούσαν χώμα, ότι δήθεν ήταν ιερό κι αυτοί το αγόραζαν!

- Τον έχει δει κανείς, ρε σεις, τον θεραπευτή;... Λένε, πως σε μαγνητίζει με το βλέμμα του.

- Ναι; Κι εγώ άκουσα, πως ότι αγγίζει, γίνεται καλά.

- Να δείτε, που η εκκλησία θα τον ανακηρύξει άγιο!

- Μη βιάζεστε,... ας περιμένουμε να δούμε πρώτα...
Μη την πατήσουμε, όπως πριν με το λιβάδι;

* * *

Εν τω μεταξύ, το πρωινό της ίδιας μέρας τους βρήκε όλους στο σπίτι της Μαρίας μισονυσταγμένους. Η Αλέκα, νωρίτερα από κάθε άλλη φορά, έφυγε για το κανάλι. Είχε ψάξιμο να κάνει και βιαζόταν. Η Μαρία πάλι, έκανε όσο πιο σιγά μπορούσε, για να μην ξυπνήσει ο Δωρόθεος. Δεν ήξερε ακόμα όλες του τις ανάγκες. Έφυγε για τη βιβλιοθήκη, λέγοντας στους γονείς της που ήταν ήδη όρθιοι, να κάνουν ησυχία και να μην ενοχλήσουν τον φιλοξενούμενό τους. Αυτοί πάλι, που την έβλεπαν μέσα σε μια μέρα να έχει ξαναζωντανέψει, ούτε που διανοούνταν να της χαλάσουν το χατίρι. Έτρωγαν ακόμη το πρωινό τους, λίγο νυσταγμένοι και χωρίς πολύ διάθεση για κουβέντες, όταν τους καλημέρισε ο Δωρόθεος.

- Καλημέρα σας... Η Μαρία δεν είναι εδώ;
- Καλημέρα... ανταπάντησαν κι οι δυο.
- Έφυγε για τη δουλειά της και μας ζήτησε να μη σε ξυπνήσουμε... συνέχισε η κυρία Νίκη.
- Είναι πολύ καλό κορίτσι, η Μαρία,... μες την καρδιά μου την έχω... Ασφαλώς, θα την καμαρώνετε.
- Φυσικά!... Δεν υπάρχει δεύτερη!... Κι αυτή όμως, μας έχει πει τα καλύτερα λόγια για σένα!
- !!!...
- Χαμόγελα απ' όλους.
- Τι σκοπεύεις να κάνεις σήμερα Δωρόθεε;
- Να σας πω, κύριε Γιάννη,... λέω να πάω να δω που δουλεύει το Μαράκι. Λέτε να την ενοχλήσω;
- Όχι!... όχι!... ίσα-ίσα, που θα χαρεί άμα σε δει!... Να πας!
- Δεν θα καθίσεις να φας κάτι για πρωινό; Ούτε χθες έφαγες... τον ρώτησε η οικοδέσποινα.

- Ευχαριστώ κυρία Νίκη. Θα φάω κάτι στο δρόμο...
Λοιπόν, σας χαιρετώ προς το παρόν.

- Όπως θες παιδί μου... Να πας στο καλό.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο και ο Δωρόθεος ένιωθε περίεργα. Όλοι βιαστικοί, λίγο τον έσπρωχναν από δω, λίγο από κει, σαν ποτάμι που κυλάει και προς τις δύο κατευθύνσεις. Δεξιά κι αριστερά, μαγαζιά, βιτρίνες, αγάλματα, πάρκα, μνημεία. Άνθρωποι έμπαιναν, έβγαιναν, πουλούσαν και αγόραζαν διάφορα,... κίνηση, ζωντάνια. Ήταν ήδη εντυπωσιασμένος, καθώς στον πλανήτη του δεν ζούνε έτσι. Όλοι εκεί κινούνται νωχελικά, χωρίς σπατάλη ενέργειας. Τελείως άλλος τρόπος ζωής. Ούτε μαγαζιά, ούτε βιτρίνες. Τα προϊόντα διαλέγονταν και παραγγέλλονταν ηλεκτρονικά, για να τα μεταφέρει μετά στον προορισμό τους κάποιο ρομπότ. Δεν υπήρχαν αγάλματα και μνημεία. Θεωρούσαν κουτό το να χρησιμοποιούν τέτοιους συμβολισμούς για ήρωες και επιφανείς μπιζιανούς. Έπιασε τον εαυτό του, να του αρέσει περισσότερο εδώ στη Γη και μάλιστα σ' αυτήν την πόλη. Την πόλη της Μαρίας. Όμως, που πήγαινε; Συνειδητοποίησε ότι περπατούσε χωρίς σχέδιο. Έπρεπε να βρει τη Δημοτική Βιβλιοθήκη, εκεί που εργαζόταν η Μαρία. Ρώτησε τον πρώτο διαβάτη που πέρασε από μπροστά του. Δεν ήξερε. Ρώτησε κι άλλον,... τίποτα,... και τότε κατάλαβε ότι τα όντα της Γης και συγκεκριμένα οι άνθρωποι, δεν γνώριζαν τα πάντα. Μάλλον γνώριζαν λίγα. Συνέχισε να ρωτάει, ώσπου όλο και κάποιος ήξερε κάτι. Του έδειχνε δυο δρόμους, ξαναρωτούσε, του έδειχναν άλλους δυο και σιγά-σιγά βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγαλοπρεπές κτίριο. Στην πρόσοψη, με μεγάλα γράμματα, έγραφε αυτό που έψαχνε.

Μια ανακουφιστική ησυχία επικρατούσε μέσα. Μετά τον θόρυβο των δρόμων, ένιωσε σαν να βρισκόταν στον πλανήτη του, τον Μπίζ. Άλλο ύφος ζωής, εδώ. Σαν να μην ήταν κομμάτι της υπόλοιπης πόλης. Καθώς «χάζευε», μια γνώριμη φωνή τον κάλεσε να στραφεί. Ήταν η Μαρία,

που τον είχε αντιληφτεί και που στο μεταξύ το ίδιο συνέβαινε και με τον Γιώργο. Είχαν αφήσει και οι δυο το τμήμα τους, για χατίρι του.

- Δωρόθεε,... τι κάνεις εδώ;... τον ρώτησε παραξενεμένη η Μαρία.

- Καλημέρα!... Δεν χείρεσαι που με βλέπεις;... Καλημέρα Γιώργο, τι κάνεις;... απευθύνθηκε και στους δυο ο Δωρόθεος.

- Καλημέρα,... του απάντησε ο Γιώργος προτού συνεχίσει η Μαρία.

- Φυσικά και χείρομαι,... αλλά πως ήρθες; Δεν χάθηκες;

- Έλα ρε Μαρία, που θα χηθεί ο άνθρωπος... Κανένα παιδάκι είναι;... Είσαι υπερβολική... Μου φαίνεται, σε παραπροσέχει το Μαράκι, ή κάνω λάθος; Μακάρι να με πρόσεχε και μένα έτσι η Αλέκα!

- Γιώργο, σταμάτα. Ο Δωρόθεος δεν είναι από δω, γι' αυτό φοβάμαι μη χηθεί.

- Ε, καλά. Όπως βρίσκει στην πόλη του ένα μέρος, το ίδιο θα κάνει και δω. Μόνο αν έχει έρθει απ' τον ουρανό, όπως είπε και η αδερφή σου, θα κινδύνευε να χηθεί.

- Πως το κατάλαβες;... ρώτησε ο Δωρόθεος.

- ;;;

- Άσε τα αστεία Δωρόθεε,... βιάστηκε να πει η Μαρία, για να μην αφήσει χρόνο στο Γιώργο να το σκεφτεί.

- Τι θέλεις να κάνεις, για να σου περάσει η ώρα;... τον ρώτησε ο Γιώργος.

- Λέω, να κοιτάξω και να ξεφυλλίσω λίγο τα βιβλία σας. Είμαι σίγουρος, ότι θα βρω θέματα που να με ενδιαφέρουν. Εσείς γυρίστε στη δουλειά σας,... μην σας απασχολώ εγώ.

Η Μαρία και ο Γιώργος ήταν λίγο διστακτικοί, αλλά η επιμονή του Δωρόθεου τους γύρισε στα πόστα τους. Άρχισε να τριγυρνά ανάμεσα στα τραπέζια και στις βιβλιοθήκες. Δεξιά και αριστερά, που και που, σκυμμένα κεφάλια, που ανασηκώνονταν μερικά. «Άκουγε» τα

μυαλά τους. Φτιάχνανε, χαλούσαν σκέψεις, μαθηματικά, ιστορία, φυσική, αστρονομία, φιλοσοφία, διάφορα. Νοητική συγκέντρωση. Ωστε έτσι λοιπόν αποκομίζονταν οι πληροφορίες στη Γη; Άρχισε να κάνει το ίδιο. Έπιανε ένα βιβλίο, το διάβαζε σε μισό λεπτό, μετά άλλο. Δεν είχε καταλάβει, ότι αυτό που έκανε ήταν πρωτοφανές για τους παρευρισκόμενους αναγνώστες. Διάβαζε με εκπληκτική ταχύτητα, τόση, που ο ένας μετά τον άλλο, η μία μετά την άλλη, σταματούσαν το διάβασμά τους και παρακολουθούσαν το καινούργιο θαύμα. Σε λίγο, απ' τον ένα στον άλλο, η είδηση είχε κάνει το γύρο της βιβλιοθήκης. Μόνο τότε, ο Δωρόθεος πρόσεξε ότι δεν ήταν μόνος,... όταν είδε καμιά εικοσαριά άτομα, μαζεμένα πίσω του, να τον παρακολουθούν με θρησκευτική ευλάβεια. Κάποιοι μάλιστα, αν και απαγορευόταν, μιλούσαν κιόλας στο κινητό τους προσκαλώντας φίλους, για να μοιραστούν το θαυμαστό θέαμα.

- Καλημέρα,... τους χαιρέτησε.

Του έγνεψαν, σκύβοντας ελαφρά το κεφάλι.

- Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε κάτι;...

Ντροπαλά χαμόγελα, ήταν η απάντησή τους. Όλοι τους ευγενείς, άνθρωποι καλλιεργημένοι, ένιωθαν αμήχανα που παρακολουθούσαν κάποιον.

- Μπορείτε και διαβάζετε τόσο γρήγορα;... Πως το καταφέρνετε;... ξεθάρρεψε και ρώτησε κάποια.

- Έχω εκπαιδευτεί από μικρός γι' αυτό, όπως και για πολλά άλλα που οι περισσότεροι άνθρωποι δυστυχώς έχουν άγνοια, είτε γιατί δεν θέλησαν οι ίδιοι, είτε γιατί δεν τους άφησαν άλλοι να μάθουν.

- Τι εννοείται;... ρώτησαν μερικοί μαζί... Εσείς θα πρέπει πια να είστε πολύ σοφός με τόσες γνώσεις που αποκομίζετε τόσο γρήγορα.

- Γνώσεις;

- Ναι,... γνώσεις... Τι είναι όλα αυτά, μέσα σε τόσα βιβλία;

- Λυπάμαι αν θα σας απογοητεύσω, αλλά οι γνώσεις που νομίζετε ότι κατακτάτε, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μοντέλα διαδραστικότητας, δηλαδή τρόποι κατανόησης και αλληλεπίδρασης με την υποκειμενική πραγματικότητά σας, που αναπτύσσεται στο νου για να μπορείτε να λειτουργείτε με μια πλασματική συνέπεια μέσα στον κόσμο σας.

- Μας το εξηγείτε καλύτερα;... ρώτησε ένας νεαρός.

- Η γνώση, του ότι κάποιο αντικείμενο είναι παραδείγματος χάρη ποτήρι, είναι απλά μια νοητική προβολή σε κάποιο υλικό, με τα χαρακτηριστικά που εσείς αυθαίρετα αποφασίσατε να δώσετε σ' αυτό. Για οποιονδήποτε άλλο, που δεν συμμετέχει σ' αυτό το δικό σας μοντέλο διαδραστικότητας, το υλικό δεν είναι κατ' ανάγκη ποτήρι. Γι' αυτόν, μπορεί κάλλιστα να είναι μολυβοθήκη ή αν το γυρίσει ανάποδα, κρυψώνα για τα κέρματά του. Μπορεί, να ξέρει να πίνει νερό μόνο με καλαμάκι. Το υλικό δεν συμμετέχει σε όλα αυτά. Δεν παρέχει γνώσεις, όπως τις λέτε. Όλα είναι γεννήματα του μυαλού σας.

- Τι μας λέτε τώρα;... συνέχισε ο ίδιος νεαρός.

- Η εννοούμενη ως γνώση, είναι η συνεχώς συσσωρευόμενη νοητικο-συμβολική ερμηνεία των πάντων και η εξ αυτής απορρέουσα σχέση μεταξύ των. Δεν υπάρχει αληθινή σχέση, μεταξύ των ερμηνευμένων καταστάσεων. Είναι σχέση, που υπάρχει μόνο στα μυαλά σας. Όλα είναι νοητικά κατασκευάσματα, που παύουν να υφίστανται, όταν πάψει να υφίσταται και ο νους που τα επινόησε.

- Και γιατί τα κάνουμε όλα αυτά;... γιατί θεωρούμε ότι γνωρίζουμε;... ρώτησε ένας ηλικιωμένος.

- Τα όντα της Γης –κάτι που το έμαθα κι εγώ πρόσφατα από μια φίλη- φοβούνται το άγνωστο, γιατί το ταυτίζουν με τον κίνδυνο. Έτσι, φτιάχνουν στο μυαλό τους οάσεις γνώσης, για να αισθάνονται ασφαλείς.

- Ναι,... μα με βάση αυτό που αμφισβητείτε,... τη γνώση,... κάνουμε αποδείξεις διαφόρων θεωριών και προβλημάτων. Τι έχετε να πείτε πάνω σ' αυτό;... ξαναρώτησε ο ίδιος.

- Η απόδειξη είναι η κατάληξη ενός συλλογισμού, που αναπτύσσεται σε χαραγμένο μονοπάτι από τους υποκειμενικούς νόμους και κανόνες μιας Θεωρίας και που η κατάληξη αυτή είναι ούτως ή άλλως προδικασμένη από αυτό καθ' εαυτό το μονοπάτι στο οποίο λειτουργεί ο συλλογισμός.

- Δηλαδή;... ρώτησαν σχεδόν όλοι.

- Δηλαδή,... το συμπέρασμα που αναδύεται από μια επιστημονική απόδειξη, βρίσκεται στο πλαίσιο που η αντίστοιχη επιστημονική υπόθεση έχει ορίσει... Με λίγα λόγια,... κάθε απόδειξη αποτελεί το άλλοθι μιας επιχειρηματολογίας, που αρχίζει και τελειώνει μέσα σε ένα υποκειμενικό κόσμο και που πασχίζει να πείσει για την αλήθειά της.

- ∴

Στο μεταξύ, όπως ήταν αναμενόμενο, εμφανίστηκαν έκπληκτοι η Μαρία με τον Γιώργο.

- Συμβαίνει κάτι;... είπε με αγωνία η Μαρία.

- Όχι, απλώς συζητάμε,... απάντησε ο Δωρόθεος μαζί με μερικούς άλλους.

Τη Μαρία τη ζώσανε τα φίδια. Ήξερε το επίπεδο των ανθρώπων εκεί μέσα και φανταζόταν που μπορούσε να φτάσει η συζήτηση. Σε μια τελευταία προσπάθεια να αποτρέψει κάτι τέτοιο, απευθύνθηκε στον Δωρόθεο.

- Είναι καλύτερα να φύγουμε. Οι φίλοι μας θέλουν να μελετήσουν και τους διακόψαμε.

Δεν πρόλαβε να αντιδράσει ο Δωρόθεος,... και η Μαρία βρέθηκε να την εκλιπαρούν να αφήσει τον γνωστό της να μιλήσει. Ήταν εγκλωβισμένη. Δεν μπορούσε να επιμείνει, γιατί κατάλαβε ότι θα κινούσε υποψίες πως κάτι συνέβαινε. Έτσι, αρκέστηκε στο να εύχεται να μην χαθεί ο έλεγχος. Κάποια κοπέλα πρότεινε.

- Μιλήστε μας και για κάποιο άλλο θέμα. Παραδείγματος χάρη, ... ποια είναι η γνώμη σας, για την ύπαρξη της ζωής; Μήπως είναι μάταιη;

Ο αναπάντεχος επισκέπτης της Βιβλιοθήκης άρχισε να τους εξηγεί την άποψή του.

- Αν υποθέσουμε πως η ζωή εκδηλώθηκε κάτω από την εποπτεία ενός Αιτίου ή δημιουργήθηκε από αυτό, τότε δεν πρέπει να είναι μάταιη τουλάχιστον για αυτό. Αν ήταν μάταιη, ή δεν θα την είχε αφήσει καθόλου να εκδηλωθεί, ή αν είχε εκδηλωθεί χωρίς τη βούλησή του, θα φρόντιζε να δώσει ένα τέλος. Όλος αυτός ο κύκλος της Ζωής, μοιάζει με ένα τεράστιο εκτροφείο οργανισμών όλων των ειδών που στην κυριολεξία αλληλοτρώνονται μεταξύ τους, στο οποίο έχουν εισαχθεί μηχανισμοί –με κυριότερους την αυτοσυντήρηση και την αναπαραγωγή- που εξασφαλίζουν την διατήρησή του μέσω ανανέωσης των εκτρεφομένων ειδών, τα οποία αφού επιζήσουν στιγμιαία σε σχέση με τον αχανή χρόνο, παραχωρούν τη θέση τους σε παρόμοιους απογόνους δημιουργημένους από αυτά, χωρίς να χρειάζεται έτσι άλλη εξωτερική παρέμβαση. Το πιθανότερο είναι, πως εκτός από το γήινο εκτροφείο που περιλαμβάνει όλους εμάς –ανθρώπους, ζώα, ψάρια και φυτά-, ανάλογα εκτροφεία υπάρχουν και σε πάρα πολλούς άλλους πλανήτες, με κάποια άλλα πλάσματα στο εσωτερικό τους. Και φυσικά, ο Επόπτης ή ο Δημιουργός όλων αυτών, μας αφήνει να υπάρχουμε για κάποιο σκοπό.

- Και ποιος μπορεί να είναι ο σκοπός της ύπαρξης όλων μας σε αυτά το εκτροφεία;... ρώτησε ένας άλλος παριστάμενος.

Και ο Δωρόθεος συνέχισε.

- Όποιος και αν είναι ο σκοπός, είναι πολύ πιθανό να είναι αυτός που αναιρεί την ματαιότητα της ύπαρξης της ζωής για λογαριασμό του Αιτίου. Τρεις είναι ίσως οι πιθανές εκδοχές και σε όλες δε ανεξαιρέτως, το Αίτιο αδιαφορεί για το αλληλοφάγωμα των εκτρεφομένων ειδών. Κατά πρώτον, μπορεί να του αρέσει να παίζει με

τον αλληλοσπαραγμό που συμβαίνει μέσα σε καθένα από αυτά. Σε αυτή την περίπτωση, αν όντως επιθυμεί να παίζει με το αλληλοφάγωμά μας, τότε μας θεωρεί παιχνίδια και προφανώς αδιαφορεί για την τύχη μας. Κατά δεύτερον, ίσως το Αίτιο να ενδιαφέρεται για κάποιας μορφής έργο που παράγουμε όλα εμείς τα εκτρεφόμενα είδη και υπό αυτή την έννοια δεν αδιαφορεί για μας, μόνο και μόνο για να μη σταματήσει η παραγωγή του έργου που το ενδιαφέρει, ενώ κατά τρίτον, μπορεί να ενδιαφέρεται για μας, δηλαδή για αυτά κάθε αυτά τα εκτρεφόμενα είδη, στο βαθμό που θα καταφέρουν να γλυτώσουν από το αλληλοφάγωμα και να αναπτυχθούν κατά την μικρή παρουσία τους στο εκτροφείο. Σε αυτή την τρίτη περίπτωση, το ενδιαφέρον του πρέπει να στρέφεται στο «περιεχόμενο» των εκτρεφομένων ειδών –γνωστό στους ανθρώπους ως πνεύμα ή ψυχή, σύμφωνα πάντα με τη δική μας αντίληψη- καθώς η ανάπτυξη των σωμάτων δεν έχει νόημα αφού καταστρέφονται με τον θάνατο. Δεν φαίνεται να το ενδιαφέρει η μεγάλη ανάπτυξη λίγων εκτρεφομένων, αλλά η οποιαδήποτε ανάπτυξη πολλών, καθώς ανανεώνεται συνεχώς ο πληθυσμός των ειδών. Το σίγουρο πάντως είναι, πως δεν υπάρχουν σημάδια που να συνηγορούν υπέρ κάποιας από τις τρεις εκδοχές και που συγχρόνως να βγάζουν και μας από το σκοτάδι της άγνοιας. Ίσως ο υποκειμενισμός μας να εύρισκε ένα σωρό τρυκ για να απορρίψει την πρώτη εκδοχή και να εξασθενήσει τη δεύτερη. Αυτό όμως θα ήταν άλλη μια πλάνη μας.

- Και αν δεν υπάρχει Αίτιο;

- Τότε η ζωή εμφανίστηκε αυθόρμητα, χωρίς να ξέρει και αυτή γιατί το έκανε. Δηλαδή αναίτια,...χωρίς να χρειάστηκε να ικανοποιήσει κάποιους λόγους. Σε αυτή την περίπτωση, προφανώς δεν υπάρχει σκοπός.

- Δηλαδή, εμείς τελικά δεν έχουμε ιδέα για τον σκοπό της ζωής μας;... ξαναρώτησε ο ίδιος.

- Αν δεν θέλουμε να αυταπατώμεθα και να φτιάχνουμε υπερβατικούς μύθους, πράγματι δεν έχουμε. Πρέπει να δεχτούμε, ότι εκτός από το ότι αντιλαμβανόμαστε πως είμαστε μέσα σε ένα από τα πολλά ανά το Σύμπαν εκτροφεία, δεν γνωρίζουμε γιατί ζούμε, αυτοσυντηρούμεθα και αναπαραγόμαστε, για να ξανακάνουν τον ίδιο κύκλο κάποιοι επόμενοι απόγονοι. Αποτελεί το επτασφράγιστο μυστικό του Αιτίου και θα παραμείνει έτσι, γιατί πολύ απλά δεν υπάρχουν λόγοι για να το μοιραστεί μαζί μας. Όπως ακριβώς το παιδί δεν εξηγεί στο παιχνίδι του γιατί παίζει μαζί του και όπως ο αγρότης και ο κτηνοτρόφος που εκτρέφουν λαχανικά και ζώα αντίστοιχα, δεν τους εξηγούν γιατί το κάνουν. Σε κάθε περίπτωση πάντως, είτε ύπαρξης είτε μη ύπαρξης ενός Αιτίου, η μόνη μορφή σκοπού της ζωής μας για μας τους ίδιους, ενός νοήματος να ζούμε όπως λέμε, θα ήταν ένας επινοημένος από μέρους μας σκοπός, απλά και μόνο για να δώσουμε ένα υποκειμενικό ενδιαφέρον στο ταξίδι της ζωής μας και να μας κάνει διάθεση να το πραγματοποιήσουμε.

- Και όντας μέσα σε αυτό το εκτροφείο που ζούμε, πως αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο;... τον ρώτησε μια νεαρή που έμοιαζε φοιτήτρια.

- Εσύ τι νομίζεις;... απάντησε ο Δωρόθεος.

- Νομίζω, ότι ο καθένας αντιλαμβάνεται τον κόσμο με τον δικό του τρόπο,... με βάση τα πνευματικά χαρακτηριστικά του...

- Πολύ ωραία τα λες!

- Ευχαριστώ,... όμως, δεν μου απαντήσατε....

- Θα σου απαντήσω,... Πράγματι, οτιδήποτε είναι ζωντανό, ανταλλάσει δηλαδή υλικά –τροφή και απόβλητα- με το περιβάλλον του, προκειμένου να εξασφαλίζει αυτήν καθεαυτή τη δυνατότητά του να ζει, χωρίς καν να ξέρει γιατί χρειάζεται να την εξασφαλίζει, έχει μια συναίσθηση ενός κόσμου, μέσα στον οποίο βρίσκεται. Εσείς, θεωρείτε αυθαίρετα ότι όσα ζωντανά

ανήκουν στο ζωικό βασίλειο, έχουν πληρέστερη αντίληψη ενός τέτοιου κόσμου από όσα ανήκουν στο αντίστοιχο φυτικό, ίσως γιατί πιστεύετε ότι έχετε καταμετρήσει περισσότερες αισθήσεις στα πρώτα, σε σχέση με τα δεύτερα. Πάντως, είτε είναι πλάνη είτε όχι αυτή η θεώρηση, ο κόσμος που κάθε ζωντανό συναισθάνεται με τον δικό του τρόπο, είναι ο «δικός του κόσμος».

- Όμως, πόσο μπορεί να μοιάζει αυτός ο κόσμος που συναισθανόμαστε, με την υποτιθέμενη αντικειμενική πραγματικότητα;... επέμεινε η νεαρή.

- Πάρα πολύ πιθανό, καθόλου. Ο εγκέφαλός σας, το κέντρο ελέγχου της ζωής σας, είναι ερμητικά κλεισμένος μέσα σε ένα κοκάλινο κουτί, το κρανίο σας. Έτσι ο νους σας, που εδράζεται στον όντως φυλακισμένο μέσα στο κρανίο εγκέφαλό σας, δεν επικοινωνεί άμεσα με τον αληθινό κόσμο που βρίσκεται απ' έξω από το -αναγκαίο προστάτη του εγκέφαλου- κρανίο παρά μόνο μέσω πέντε αισθητήρων γνωστών σαν οι πέντε αισθήσεις σας. Δηλαδή ο νους σας μαθαίνει για τον αληθινό, αντικειμενικό κόσμο, ότι καταφέρνει να αποκωδικοποιεί ο ίδιος από τα νευρικά σήματα που λαμβάνει σε κατάλληλες περιοχές του εγκέφαλου από τις πέντε αισθήσεις σας. Αυτές οι «εικόνες» -οπτικές, ακουστικές, γευστικές, κ.λ.π.- που καταφέρνει και φτιάχνει το μυαλό σας, δεν ξέρει τι σχέση έχουν με την αληθινή αντικειμενική πραγματικότητα. Υποθέτει ότι της μοιάζουν. Παραδείγματος χάρη, το γεγονός ότι βλέπετε ένα βάζο χρώματος μπλε, αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι το βάζο αυτό καθ' εαυτό έχει χρώμα μπλε, ή ακόμα περισσότερο, ότι έχει καν χρώμα. Το μπλε χρώμα είναι μια οπτική αίσθηση, που προκύπτει στον εγκέφαλο σας σαν αποτέλεσμα μιας «επιρροής» αυτού του αντικειμένου που βρίσκεται πλησίον σας και το αποκαλείτε βάζο. Αυτή η «επιρροή» εισέρχεται μέσα από τα μάτια σας, διατρέχει το οπτικό σας νεύρο και καταλήγει σε μια ειδικά διαμορφωμένη από τον εγκέφαλο περιοχή, δίνοντάς σας την εντύπωση αυτού που

αποκαλείτε μπλε χρώμα. Δηλαδή αυτό που εκπέμπει το βάζο –η λεγόμενη μπλε ακτινοβολία- δεν είναι μπλε. Δεν ξέρετε τι, ή πως είναι. Μπλε είναι η μετάφραση της εισερχόμενης «επιρροής», ή αλλιώς ακτινοβολίας, που γίνεται μέσα στον εγκέφαλο. Παρ’ όλα αυτά, ο νους συνθέτει αυτές τις εικόνες με τον καλύτερο τρόπο που νομίζει ο ίδιος, φτιάχνοντας έτσι το κολάζ μιας πραγματικότητας, της υποκειμενικής του πραγματικότητας. Αυτός ο νοερός κόσμος, ο κόσμος κολάζ, ο προσωπικός για τον καθένα σας, βρίσκεται κλεισμένος και στριμωγμένος ολόκληρος μέσα στο κρανίο σας, αλλά ο νους σας χάρη στις αριστουργηματικές του ικανότητες καταφέρνει να σας τον παρουσιάζει ωσάν να βρίσκεται απ’ έξω σας, σαν τον κανονικό κόσμο, πείθοντάς σας, δηλαδή ξεγελώντας τον εαυτό του, ότι αυτός είναι και ο πραγματικός κόσμος.

- Είναι δυνατό να μας παίζει τέτοια παιχνίδια το μυαλό μας;... ρώτησε κάποιος άλλος.

Ο Δωρόθεος χαμογέλασε και στρεφόμενος προς αυτόν του απάντησε.

- Για να γίνει ακόμα πιο κατανοητό, όταν κάποιος έχει ίλιγγο και αισθάνεται τον κόσμο να γυρίζει γύρω του, δημιουργώντας του έτσι αστάθεια και αναστάτωση, αυτός που γυρίζει είναι ο κόσμος του, ο αποτυπωμένος μέσα στο μυαλό του και όχι ασφαλώς ο αληθινός κόσμος. Επίσης, αν ο εγκέφαλός σας είχε άλλη κατασκευή, άρα άλλη λειτουργία, θα άλλαζε και η μορφή του κόσμου που θα δημιουργούσε για να ζήσετε μέσα του, χωρίς καν να έχει αλλάξει σε τίποτα η αντικειμενική πραγματικότητα γύρω σας. Κάτι ανάλογο συμβαίνει, όταν παρεμβαίνετε εσείς στην λειτουργία του μυαλού με κατάλληλα ψυχοτρόπα φάρμακα. Μπορείτε να αλλάξετε τον κόσμο στον οποίο θα ζει ο δέκτης των φαρμάκων. Για να ολοκληρώσω, οι προσπάθειες που καταβάλετε για να γνωρίσετε τον αληθινό κόσμο, το σύμπαν και τη γέννησή του, είναι μάταιες. Αυτό θα ήταν εφικτό, μόνο εάν υπήρχε ένας

παρατηρητής με πρόσβαση συγχρόνως και στους δύο κόσμους, υποκειμενικό και αντικειμενικό, ο οποίος θα ήταν έτσι σε θέση να σας ενημερώσει για ομοιότητες και διαφορές.

- Παρατήρησα, ότι χρησιμοποιείτε το δεύτερο πρόσωπο. Εσείς, δηλαδή, δεν αντιλαμβάνεστε τον κόσμο με τον ίδιο τρόπο;... παρενέβη ένας ηλικιωμένος, κουνώντας λίγο ερευνητικά το κεφάλι του.

- Εεεε,... να,... ξέρετε,... θεωρώ ότι έχω αντιληφτεί αυτές τις πλάνες,... οπότε,... μπέρδεψε τα λόγια του αιφνιδιασμένος, ο Δωρόθεος.

Η Μαρία, που βρισκόταν σε εγρήγορση όλη αυτή την ώρα, προσπάθησε να ακυρώσει τις υποψίες.

- Ο κύριος Δωρόθεος, ασχολείται πολλά χρόνια με τέτοια θέματα. Έτσι, παρασύρεται και μιλάει συνήθως, σαν να μην τον αφορούν οι ατέλειες της φυσιολογίας μας... Και της δικής του φυσικά.

Στο μεταξύ, τα τηλεφωνήματα από τα κινητά είχαν κάνει τη δουλειά τους. Τώρα πια, οι είκοσι ακροατές είχαν γίνει καμιά πενηνταριά και όχι μόνο. Ανάμεσά τους και δυο τρεις δημοσιογράφοι, ειδοποιημένοι από κάποιους γνωστούς τους εργαζόμενους στη βιβλιοθήκη, κατέγραφαν ήδη με κρυμμένα κασετοφωνάκια την ενδιαφέρουσα συζήτηση με τον άνθρωπο του οποίου ο τρόπος διαβάσματος και ομιλίας εξέπληττε. Είχαν αρχίσει να πονηρεύονται. Λες να ήταν ο άγνωστος που προκάλεσε το προηγούμενο βράδυ τη διακοπή των τηλεοπτικών προγραμμάτων με τα θαύματά του; Περίμεναν.

- Μόνο για τα χρώματα ισχύουν όσα μας είπατε;... ρώτησε μια δημοσιογράφος χωρίς να γνωστοποιήσει την ιδιότητά της.

- Όχι φυσικά,... απάντησε ο Δωρόθεος, δείχνοντας συγχρόνως στη Μαρία, με μια καθησυχαστική κίνηση του χεριού του, ότι δεν έχει ανάγκη την προστασία της. Και συνέχισε.

- Σας είπα και προηγουμένως, ότι ανάλογες «επιρροές» ασκούν στον εγκέφαλο όλα τα σχήματα του αντιληπτού κόσμου, η θέση τους σ' αυτόν, οι ήχοι κάθε μορφής, οι μυρωδιές, οι γεύσεις, ακόμη και η αίσθηση της αφής, δηλαδή το μαλακό, το σκληρό, το ζεστό, το κρύο, κάθε άγγιγμα. Ότι αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις. Όλα, διατρέχουν τα αντίστοιχα νεύρα και καταλήγουν σε επίσης ειδικά διαμορφωμένες από τον εγκέφαλο περιοχές και αποκωδικοποιούνται δίνοντάς μας – συμπεριλαμβάνοντας και τον εαυτό του τώρα πια, τονίζοντας το μας- τις εντυπώσεις, αυτών που αποκαλούμε σχήματα, ήχους, μυρωδιές, γεύσεις, αγγίγματα. Όπως σας είπα, όλα είναι μόνο εντυπώσεις που συρραπτόμενες φτιάχνουν τον υποκειμενικό μας κόσμο. Δεν γνωρίζουμε τι ή πως είναι ο κόσμος και η θέση του στο χώρο, εκεί «έξω από μας». Δεν γνωρίζουμε την πραγματικότητα. Όλες αυτές οι εντυπώσεις μέσω των αισθήσεων, δεν είναι παρά η «μετάφραση» που δημιουργεί ο εγκέφαλος. Έτσι ο νους μας, ο εαυτός μας, καθησυχάζει από την αγωνία του ποιος είναι και που βρίσκεται, καθώς επαναπαύεται με το μύθο που κατάφερε και έφτιαξε και που του λέει, «ο κόσμος μέσα στον οποίο είσαι, έχει αυτά τα σχήματα, αυτά τα χρώματα, αυτούς τους ήχους, εσύ είσαι έτσι, έχεις αυτή τη μυρωδιά, αυτή την εμφάνιση κ.λ.π.». Συνεπώς πείθεται, «παραμυθιάζεται», ότι ο κόσμος που κατασκευάστηκε μέσα στο μυαλό του και πουθενά αλλού, είναι ο αληθινός κόσμος. Και νιώθει καλά!

- Δηλαδή και οι αναμνήσεις της ζωής μας είναι αναμνήσεις από αυτόν τον κόσμο του μυαλού μας;... τον ξαναρώτησε η δημοσιογράφος.

- Ακριβώς. Σε κάθε κλάσμα του δευτερολέπτου, με κάθε γύρισμα της ματιάς μας κάπου αλλού, με κάθε νέο ήχο, μυρωδιά, γεύση, με κάθε άγγιγμα, δηλαδή με κάθε αποκωδικοποίηση ενός νέου νευρικού ερεθίσματος που προκύπτει από τις γνωστές μας αισθήσεις, ένα καινούργιο

κολάζ του υποκειμενικού μας κόσμου δημιουργείται. Είναι το καινούργιο μας παρόν που διαρκεί στιγμιαία. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου και αυτό το κολάζ του κόσμου μας θα αντικατασταθεί από κάποιο άλλο και θα αποθηκευτεί και αυτό στις μνήμες του εγκεφάλου μας μαζί με όλα τα προηγούμενα. Κάθε τέτοιο αποθηκευμένο κολάζ είναι και μια ανάμνηση από τις στιγμές της ζωής μας. Άλλο πιο έντονο, άλλο πιο αμυδρό και άλλο σχεδόν σβησμένο.

Οι παριστάμενοι άρχισαν να συζητούν χαμηλόφωνα μεταξύ τους για όλα όσα άκουσαν, δίνοντας έτσι και μια επιβεβαίωση κατανόησης. Μικρά πηγαδάκια φτιάχνονταν εδώ και κει, απασχολώντας τα μέλη του κύκλου τους με διάλογο.

- Συνεπώς, διάγουμε τη ζωή μας μέσα σε ένα παραμυθένιο κόσμο; Ένα κόσμο κατασκευασμένο από και μέσα στο μυαλό μας;... ρώτησε κάπως επιβειωτικά ένας κύριος μόνος σε ένα τραπέζι, στην άκρη της σάλας, που τόση ώρα άκουγε χωρίς να συμμετέχει στις συνομιλίες.

Η ερώτηση με μιας διέλυσε τις ομαδούλες, συσπειρώνοντας και πάλι τα μέλη τους γύρω από τον επισκέπτη της Βιβλιοθήκης.

- Βεβαίως... του απάντησε ο Δωρόθεος κοιτάζοντας προς το μέρος του. Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι διάγουμε τη ζωή μας μέσα σε κάποιας μορφής είδωλο του αντικειμενικού κόσμου, όπως καταφέρνει ο καθένας μας να το φτιάχνει για τον εαυτό του. Ζούμε τη ζωή μας μέσα στο μυαλό μας και όχι έξω απ' αυτό. Είναι προφανές, ότι ο υποκειμενικός κόσμος του καθενός, πεθαίνει μαζί του. Με άλλα λόγια, ο καθένας από τα δισεκατομμύρια αντιληπτούς κόσμους, δηλαδή ο καθένας κατασκευασμένος κόσμος, ζει όσο υπάρχει αυτός και μόνον αυτός που τον δημιούργησε με το γνωστό κολάζ μέσα στο μυαλό του. Αν κάποτε εξέλειπαν όλοι οι ανά το σύμπαν παρατηρητές του αντικειμενικού κόσμου, δηλαδή

κάθε μορφή ζωής που με κάποιο τρόπο τον μετατρέπει σε υποκειμενικό της, τότε πολύ πιθανό αυτός ο αληθινός κόσμος να «πέθαινε από πλήξη» αφού δεν θα υπήρχε κανείς να τον αντιληφτεί. Θα ήταν σαν να μην υπάρχει, αφού δεν θα υπήρχε κανένα είδος ζωής για να πιστοποιήσει την ύπαρξή του αφουγκραζόμενη αυτόν. Θα μπορούσαμε έτσι να καταλήξουμε και σε ένα κάπως πονηρό, ίσως μυθοπλαστικό, συμπέρασμα για το νόημα της ζωής. «Η ζωή επιτρέπη να δημιουργηθεί σε διάφορα μέρη του σύμπαντος, γιατί το Αίτιο ένιωσε την ανάγκη κάποιων που να πιστοποιήσουν την δημιουργία του κόσμου που έφτιαξε».

Ο κύριος, καθισμένος σε μια καρέκλα με ρόδες, αμίλητος, στοχαστικός θα έλεγε κανείς, απολάμβανε τη συζήτηση με τον δικό του τρόπο. Ατάραχος, άκουγε τον Δωρόθεο που στο μεταξύ τον πλησίασε ευγενικά και κάθισε δίπλα του, για να μην τονίζεται η αναπηρία του. Ο άλλος το κατάλαβε και τον ευχαρίστησε σιωπηρά με ένα νεύμα.

- Γεια σας,... συμφωνείτε με αυτά που ακούσατε;
- Βεβαίως.
- Λέγομαι Δωρόθεος,... και του πρότεινε το χέρι.
- Χαίρω πολύ,... είμαι ο Κώστας,... Κώστας Κωστόπουλος... Να σας ρωτήσω και κάτι άλλο αν δεν σας κουράζω;

- Παρακαλώ!... τον ενθάρρυνε ο επισκέπτης του.
- Αν και το είπατε πριν, μήπως μπορείτε να μου ξαναεξηγήσετε πως δεν συνειδητοποιούμε ότι ζούμε μέσα σε είδωλο και νομίζουμε ότι ζούμε στον αυθεντικό κόσμο;

- Το μυαλό κατά τη διάρκεια της ιστορίας του, μαθαίνοντας και αποκτώντας την εμπειρία χιλιάδων χρόνων μέσω των εκάστοτε γενιών που προηγήθηκαν απ' αυτό φτιάχνοντας εικονικούς κόσμους μόνο και μόνο από τις αποκωδικοποιήσεις νευρικών ερεθισμάτων, αποδέχτηκε σιγά-σιγά ότι αυτές οι αποκωδικοποιήσεις που κατάφερε να κάνει και το ίδιο, ήταν οι μόνες δυνατές

να γίνουν και ότι ήταν πιστές απεικονίσεις του κόσμου. Έτσι πείστηκε από τον μύθο που το ίδιο έφτιαξε, ότι δηλαδή ο κόσμος που φτιάχνει μέσα του με το κολάζ, είναι ίδιος και απαράλλαχτος με τον αληθινό κόσμο. Αυτό το ξεγέλασμα του εαυτού του, το κάνει πλέον και νοιώθει ευχάριστα και καταφέρνει να «γκρεμίσει» τη φυλακή του. Νομίζει ότι είναι απ' ευθείας έξω και βιώνει τον αληθινό κόσμο.

- Μα, τότε ο Δημιουργός μας είναι τόσο σκληρός και μας έφτιαξε πράγματι έτσι, ώστε να μην μπορούμε να αντιληφτούμε τον αληθινό κόσμο;

- Δεν είναι απαραίτητο να είναι σκληρός. Μπορεί κάλλιστα να περιορίσει τις δυνατότητές μας, φροντίζοντας να μας προστατέψει, γιατί πολύ πιθανό δεν θα μπορούσαμε να αντέξουμε τις αχανείς πληροφορίες του αληθινού κόσμου.

- Κατάλαβα.

- Χωρίς να θέλω να γίνω αγενής,... τι πρόβλημα αντιμετωπίζετε;

- Δυστυχώς, μια ασθένεια του νευρικού μου συστήματος με έχει καθηλώσει, ένα χρόνο τώρα, σ' αυτή την καρέκλα. Αλλά, μη σας απασχολώ με τα δικά μου.

- Μου επιτρέπετε;...

Και λέγοντας αυτά, ο Δωρόθεος, ακούμπησε το ένα χέρι στο κεφάλι του ασθενούς, ενώ το δεύτερο πάνω στη σπονδυλική του στήλη. Ο άλλος τρόμαξε και πήγε να τραβηχτεί, μα το αποφασιστικό κράτημα του θεραπευτή δεν άφηνε επιλογές. Πέρασε έτσι ένα δεκάλεπτο. Τα «πηγαδάκια» που τόση ώρα έτρεχαν ιδέες, άρχισαν ν' ανοίγουν και να φτιάχνουν ένα μοναδικό και μεγάλο. Μέσα του, στο κέντρο, ετοιμαζόταν ένα «θαύμα». Όπως ακριβώς ο τυφλός, αλλά και αυτός με τα πονεμένα γόνατα στο δρόμο, ο κύριος Κωστόπουλος ανέτεινε τα χέρια του σε μια ευχαριστία και σηκώθηκε κοιτώντας τον ευεργέτη του με πλημυρισμένα μάτια. Έπιανε τα πόδια του, τη μέση, το λαιμό του. Δεν πίστευε ότι στεκόταν. Έκανε

μερικά βήματα και χαμογέλασε, για να καταφέρει τελικά να ψελλίσει.

- Τι μου κάνατε;... Αυτό είναι θαύμα!,... Σας ευχαριστώ!... Επιτέλους, ξαναστέκομαι στα πόδια μου!

Ο Δωρόθεος πήγε να αρχίσει να του εξηγεί, αλλά το πλήθος δεν ήθελε εξηγήσεις. «Είσαι ο θαυματοποιός», άρχισαν να φωνάζουν, ξεχνώντας τους κανόνες ευπρέπειας που μέχρι τώρα υπάκουαν.

- Δεν είμαι θαυματοποιός,... επέμεινε ο Δωρόθεος. Όλοι μπορείτε, αν θελήσετε να εξασκηθείτε, να βοηθήσετε τον εαυτό σας και τους άλλους.

- Δίδαξέ μας,... τον παρακάλεσαν μερικοί που ήταν κοντά του.

Ακούγοντας το αίτημα, οι υπόλοιποι παριστάμενοι, σταμάτησαν να συζητούν και να φωνάζουν. Έφτιαξαν ένα μισοφέγγαρο για να τον βλέπουν και έμειναν σιωπηλοί, περιμένοντας τη συνταγή των θαυμάτων. Ο Γιώργος, δεν πίστευε στα μάτια του με την εξέλιξη που είχαν πάρει τα πράγματα, ενώ η Μαρία, ανήμπορη να παρέμβει τώρα πια, αρκέστηκε να απολαμβάνει την ανωτερότητα του αγαπημένου της. Ναι,... ήταν πια ο αγαπημένος της και ήθελε να το φωνάξει σ' όλους,... αλλά κρατιόταν. Της αρκούσε να το φωνάζει στον εαυτό της. Και μόνον αυτό, την έκανε ευτυχισμένη. Ο κύριος Κωστόπουλος, που περπάταγε μετά τη θεραπεία του, πάνω κάτω, δεξιά αριστερά, ήρθε και στάθηκε κοντά στον σωτήρα του. Πολύ κοντά, σαν δικαιωματικά να ήταν ευνοούμενος. Ο Δωρόθεος δεν είχε να πει πολλά,... παρά τα σημειωματάρια που είχαν ανοίξει και περίμεναν.

- Πρέπει ν' ανοίξετε την καρδιά σας και να πετάξετε από μέσα ότι άσχημο έχετε για τους άλλους, μα και για τον εαυτό σας. Ζήλεια, έπαρση, αλαζονεία, ματαιοδοξία, εγωισμός, δεν έχουν θέση σε ένα διευκολυντή θεραπείας. Καλά καταλάβατε... Δεν θεραπεύουμε εμείς, αλλά διευκολύνουμε τον έχοντα ανάγκη, να ανασυγκροτηθεί και να διορθώσει τις ατέλειές του. Δεν τον

αντιμετωπίζουμε σαν κατώτερο, μα σαν ισότιμο. Σήμερα τον βοηθάμε εμείς, αύριο θα μας βοηθήσει αυτός.

- Δηλαδή, πρέπει να αγαπάμε τον εαυτό μας και τον πλησίον μας;... ρώτησε μια κυρία.

- Μεγάλη κουβέντα, αυτή που είπατε. Αγαπάτε τον σύζυγό σας από την στιγμή που θα τον νιώσετε δικό σας. Όσο ήταν ένας άγνωστος άνδρας, ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλους, δεν νομίζω ότι τον αγαπάγατε. Αγαπάτε το παιδί σας επειδή είναι δικό σας. Ένα ξένο παιδί μπορεί να έχει το ενδιαφέρον σας, την φροντίδα σας ίσως, αλλά δεν το αγαπάτε. Αν όμως, μάθετε ξαφνικά ότι αυτό το ξένο παιδί είναι αυτό που σας είχαν απαγάγει όταν γεννήθηκε; Δεν θα το αγαπήσετε; Φυσικά, γιατί πλέον το θεωρείτε δικό σας.

- Τι θέλετε να πείτε με όλα αυτά;... ξαναρώτησε η κυρία.

- Νομίζω, ότι ο μόνος που αγαπάμε είναι ο εαυτός μας καθώς και ότι εκλαμβάνουμε σαν προεκτάσεις του. Όταν λέμε «αγαπάμε», αυτό δηλαδή το γνωστό συναίσθημα της αγάπης, δεν είναι τίποτε άλλο από τη δημιουργία ενός «κουκουλιού» -φτιαγμένου από ανθρώπους, ζώα, φυτά, ακόμη και αντικείμενα- γύρω από το εγώ μας, που εξασφαλίζει συναισθηματική ασφάλεια στην ύπαρξή μας.

- Μα, αν αγαπάμε μόνο τον εαυτό μας και βλέπουμε τους άλλους σαν ένα κουκούλι συναισθηματικής ασφάλειας, όπως είπατε, πως εξηγείτε την αυτοθυσία τόσων και τόσων ανθρώπων χάριν του παιδιού τους ή της πατρίδας, για παράδειγμα;... απόρησε ένας δημοσιογράφος.

- Θα σας εξηγήσω... Όταν η προσήλωση στη δημιουργία αυτής της συναισθηματικής μας ασφάλειας είναι υπέρμετρα μεγάλη, τότε ασκείται τόσο έντονη και καθοριστική επίδραση στην ψυχολογία μας, που πολλές φορές υπερβαίνει και τα ένστικτα αυτοσυντήρησής μας, οδηγώντας μας σε αυτοθυσία. Αυτοθυσία για το παιδί μας, αυτοθυσία για την πατρίδα, όπως είπατε. Προκειμένου να

μη χάσουμε κάτι ή κάποιον πάρα πολύ σημαντικό για την συναισθηματική μας ασφάλεια, αποφασίζουμε να χάσουμε τον εαυτό μας. Το εγώ παύει να προστατεύει τον εαυτό του υποκύπτοντας σε έναν αντιφατικά, συγκριτικό ως προς την σημαντικότητα, μοιρολατρισμό.

Οι ακροατές, έμειναν σιωπηλοί. Δεν είχαν εξοικειωθεί με το να ακούνε αιρετικές, ως προς τη συνήθη λογική, απόψεις. Έδειχναν να το σκέφτονται. Οι περισσότεροι, αφού κράτησαν τα προσχήματα και παρέμειναν για λίγο ακόμη μέσα στην αίθουσα, άρχισαν να φεύγουν κάπως απορημένοι. «Αυτά είναι ψιλά γράμματα», έλεγαν. Καθώς άδειαζε ο τόπος, έβλεπες πια ποιοι είχαν καταλάβει τα λόγια του Δωρόθεου. Καμιά δεκαριά όλοι κι όλοι, σκεφτικοί και με ένα αδιόρατο μειδίαμα. Ήταν ευτυχισμένοι, καθώς είχαν αρχίσει να μεταλαμβάνουν σκέψεις που δεν είχαν μέχρι τώρα περάσει απ' το μυαλό τους.

Η Μαρία ευχαρίστησε αυτούς που είχαν μείνει τελευταίοι και συνοδεύοντάς τους, πήγε για να κλείσει την εξώπορτα. Ήταν πια μεσημέρι, δύο η ώρα και η Βιβλιοθήκη έπρεπε να κλείσει. Άνοιγε μόνο τα πρωινά, ελλείψει προσωπικού. Την ώρα που ακούμπηγε την μια πόρτα πάνω στην άλλη, ένα χέρι την ξανάσπρωξε απ' έξω. Ήταν η Αλέκα, που στο μεταξύ είχε μάθει τα νέα από συναδέλφους, αλλά μέχρι τώρα δεν μπορούσε να φύγει από το κανάλι. Μαζί της είχε φέρει και την Ξένια, που κι αυτή ότι είχε σχολάσει από τα δικαστήρια.

- Γεια σας,... είπαν και οι δυο, σχεδόν μαζί.

Ο Γιώργος, πήγε αμέσως κοντά στην Αλέκα και τη φίλησε.

- Καλώς το μωρό μου,... είπε παιχνιδιάρικα και συνέχισε.

- Τι κάνεις Ξένια;... στις ομορφιές σου είσαι, βλέπω.

- Σ' ευχαριστώ Γιώργο,... δεν θα με συστήσετε στον ωραίο φίλο σας;

- Φυσικά,... παρενέβη η Μαρία,... από δω ο Δωρόθεος.

- Χαίρω πολύ,... είπε η Ξένια προτείνοντάς του το χέρι με νάζια και τσαλιμάκια, αρχίζοντας έτσι να συναγωνίζεται την Αλέκα στο ποια θα τον κατακτήσει.

Η Μαρία, αφού άφησε να ολοκληρωθούν οι συστάσεις, προσπάθησε να τις ξεφορτωθεί, λέγοντας.

- Κορίτσια, είμαι πολύ κουρασμένη και λέω να φύγω για το σπίτι. Δωρόθεε;... τι λες, πάμε;

Πριν αρθρώσει λέξη ο Δωρόθεος, είχε καταλάβει το λάθος της, μα ήταν πια αργά, καθώς άκουγε την Αλέκα να προτείνει.

- Λέγαμε να πάμε κάπου έξω για φαγητό... Λοιπόν Μαράκι,... πήγαινε εσύ σπίτι να ξεκουραστείς και αναλαμβάνουμε εμείς τον Δωρόθεο... Δεν θέλουμε αντιρρήσεις.

- Ναι, ναι!... σιγοντάρισε κι η Ξένια.

- Να προσέχεις,... είπε η Μαρία καθώς τους άφηνε, αφού δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Για άλλη μια φορά, η αδερφή της με την Ξένια έκαναν ότι μπορούσαν για να της χαλάσουν τη ζωή. Μόλις ενδιαφέρθηκε για κάποιον, αμέσως να της τον αρπάξουν. Έφυγε σχεδόν βουρκωμένη.

Στο μεταξύ, οι δυο φιλενάδες είχαν βάλει στη μέση τον Δωρόθεο αφήνοντας στην άκρη προς τη μεριά της Αλέκας τον Γιώργο. Δεν χρειάστηκε να πάρουν το αμάξι της Ξένιας, ένα μικρό ξεσκεπάστο σπορ αυτοκίνητο, αν και πολύ θα το ήθελε για να κάνει φιγούρα στον νεόφερτο της παρέας. Σε λίγο, με τα πόδια, έφθαναν σε ένα μοντέρνο εστιατόριο, δύο τετράγωνα πιο πέρα απ' τη Βιβλιοθήκη. Με το που βρήκαν τραπέζι, φρόντισαν να καθίσουν η μια απέναντι στην άλλη, αναγκάζοντας μ' αυτόν τον τρόπο και τους άνδρες να κάνουν το ίδιο μεταξύ τους. Έτσι, είχαν και οι δυο τους τον Δωρόθεο στο πλάι τους. Σε λίγο άρχισαν τα κόλπα. Πότε η μία έσκυβε για να του πει δήθεν κάτι εμπιστευτικό στο αυτί, αφήνοντας έτσι

ακάλυπτο τον κατάλευκο λαιμό της με το διεγερτικό άρωμα που απέπνεε μπροστά στο πρόσωπο και ιδιαίτερα μπροστά στο στόμα και τη μύτη του, πότε η άλλη αλλάζοντας θέση στα σταυρωμένα της πόδια, άφηνε την γάμπα της να τριφτεί στη δική του. Κάθε άλλος άνδρας θα έδειχνε κολακευμένος απ' το απροκάλυπτο ενδιαφέρον τους, μα ο Δωρόθεος φαινόταν ν' αδιαφορεί, ίσως και να δυσφορεί μερικές φορές.

- Καλά, είσαι καταπληκτικός!... του είπε σε μια στιγμή η Αλέκα, αφήνοντας την Ξένια να συνεχίσει.

- Πράγματι,... νομίζω, είσαι ο καλύτερος φίλος που είχαμε ποτέ!

Ο Γιώργος, που τόση ώρα τα είχε χαμένα, διαμαρτυρήθηκε.

- Καλά ρε κορίτσια,... εγώ τι είμαι;... Δεν είμαι ο καλύτερος φίλος σας;... Ή ξεχάσατε τι μου λέγατε μέχρι χτες, που δεν είχατε γνωρίσει ακόμη το Δωρόθεο;

- Πάψε ζηλιάρη,... αναγκάστηκε να του απαντήσει η Ξένια, βλέποντας την αδιαφορία της Αλέκας.

Ο Δωρόθεος, που δεν μπορούσε ν' αντέξει άλλο τις ψεύτικες κολακείες τους, αποφάσισε να τις ξεγυμνώσει.

- Έγινα φίλος σας, τόσο γρήγορα;... τις ρώτησε.

- Ου, ου!... Με το που σε γνωρίσαμε, μας κατέκτησες!... του απάντησαν κι οι δυο μαζί με σκέρτσο.

- Μπορώ να σας ρωτήσω όμως, με ποιό μέρος μου σας κατέκτησα και γίνατε φίλες μου; Με την ουσία μου ή με την προσωπικότητά μου;... Και με ποιούς ρόλους αυτής;

- Τι θες να πεις;... ρώτησε κάπως ενοχλημένη η Αλέκα.

- Τις πιο πολλές φορές, η υποτιθέμενη φιλία είναι κατά βάθος υστεροβουλία, συμφέρον. Κάποιος, γίνεται φίλος με τα χαρακτηριστικά μας που εκπέμπουν ακτινοβολία, αδιαφορώντας για πολλά άλλα σημαντικά της προσωπικότητάς μας. Θέλει να είναι φίλος με το γιατρό, γιατί μπορεί να τον χρειασθεί στην αρρώστια του, με τον πολιτικό, για να εκμεταλλευθεί την εξουσία του, με τον

βιομήχανο, για να έχει την ψευδαίσθηση του πλούτου, με τον καταξιωμένο γενικά, γιατί έτσι καταξιώνεται κι αυτός.

Και αφού πήρε μιαν ανάσα, συνέχισε.

- Λέμε φίλος, αντί να πούμε επικαρπωτής. Καλά καταλάβατε,... επικαρπωτής. Γιατί καρπούται την κοινωνική καταξίωση, τις ικανότητες, την επαγγελματική επιτυχία, το κάθε ζηλευτό χάρισμα του άλλου, προσφέροντας ως αντάλλαγμα τη συναισθηματική πλήρωση που χρειάζεται αυτός ο άλλος, για να του επιτρέψει την επικαρπία. Και όλα αυτά, γιατί χρειαζόμαστε ένα αντίδοτο στη μοναξιά μας, μια συντροφιά και συνήθως την αποκτούμε προσφέροντας την επικαρπία των χαρισμάτων μας. Πολύ σπάνια αναπτύσσεται μια ανιδιοτελής φιλία κατά την οποία κανείς δεν προσδοκά τίποτα απ' τον άλλο.

- Τώρα μας προσβάλεις... Φταίμε εμείς, που είπαμε να σε ξεκολλήσουμε λίγο από τη Μαρία... Και συ τι κάνεις;... Μας λες ότι είμαστε επικαρπωτές σου!... είπε η Ξένια.

- Δεν ήθελα να σας προσβάλω, αλλά να δώσω στις λέξεις που χρησιμοποιήσατε την αξία τους... της απάντησε ο Δωρόθεος. Και συνέχισε.

- Είναι δυνατόν να γίναμε φίλοι μετά από μιας ώρας γνωριμία;

- Όπως και να 'χει, μου φαίνεται ότι πρέπει να ζητήσεις συγγνώμη από τα κορίτσια,... επενέβη, λίγο αστεεινόμενος ο Γιώργος.

- Συγγνώμη κορίτσια,... φίλοι;... είπε ο Δωρόθεος για να κλείσει το θέμα, κοιτώντας αδιόρατα κοροϊδευτικά το Γιώργο, σαν να του 'λεγε, «Γι' αυτό σου φέρονται, όπως σου φέρονται».

- Φίλοι!... του απάντησαν κι αυτές.

Το κλίμα είχε ήδη χαλάσει. Ευτυχώς, γιατί έτσι ο Δωρόθεος δεν χρειάστηκε να περάσει την περιπέτεια του φαγητού και συμπλήρωσε σχεδόν αμέσως.

- Ξέρετε,... δεν πεινάω. Έχεις την καλοσύνη Αλέκα, να μου δείξεις πως θα γυρίσω στο σπίτι;

- Άσε τα κορίτσια να πούνε τα δικά τους,... θα σου δείξω εγώ το δρόμο,... επενέβη ο Γιώργος, που είχε χάσει το κέφι του απ' τη συμπεριφορά τους και βρήκε έτσι την ευκαιρία να φύγει κι αυτός.

Σε λίγο, ο Δωρόθεος με το Γιώργο βάδιζαν παρέα. Πρώτος άνοιξε τη συζήτηση ο Γιώργος.

- Βιάζεσαι να γυρίσεις στο σπίτι;

- Όχι ακριβώς,... απλά κατάλαβα πως το κλίμα με τις κοπέλες είχε χαλάσει.

- Το πρόσεξα... Τι λες, καθόμαστε σε μια καφετέρια να κουβεντιάσουμε λιγάκι;

- Γιατί όχι;

Στο μεταξύ, η Αλέκα με την Ξένια, από τη στιγμή που έφυγε από την παρέα ο Δωρόθεος, χάρηκαν που ξεφορτώθηκαν και τον Γιώργο. Είχαν μείνει μόνες και μπορούσαν να μιλήσουν με την ησυχία τους.

- Καλά,... τον είδες αναίδεια ο «σοφός»;... Ακούς εκεί να μας πει επικαρπωτές... Εμείς δείξαμε κάθε καλή διάθεση για να τον πλησιάσουμε και να γνωριστούμε κι αυτός;... ξεκίνησε εκνευρισμένη η Ξένια.

- Τον είδα, πως δεν τον είδα... Μας αγνόησε κανονικά... Πρώτη φορά με σνομπάρει αρσενικός.

- Ποιος νομίζει ότι είναι, πια;... Ένας ανύπαρκτος είναι. Το ξέρεις ότι έψαξα να βρω τα στοιχεία του, όπως μου είπες και δεν βρήκα τίποτα;.. Όλα τα αρχεία της αστυνομίας έκανα άνω κάτω, αλλά Δωρόθεος Δωρόθεος δεν υπάρχει πουθενά. Ρε συ Αλέκα, μήπως σας δουλεύει οικογενειακώς;

- Σα να 'χεις δίκιο... Κι εμείς στο κανάλι, δεν τον βρήκαμε πουθενά. Ένας άνθρωπος που ξέρει τόσα πολλά και μάλιστα κάνει και θαύματα, δεν μπορεί, όλο και κάπου θα είχαν γράψει κάτι γι' αυτόν. Τίποτα όμως. Να δεις, που τα θαύματα είναι στημένα. Σιγά μη μας βγει και άγιος τελικά.

- Λοιπόν, φιλενάδα,... να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα. Αυτόν τον τύπο, μετά και απ' τη χυλόπιτα που μας έριξε, πρέπει να τον στριμώξουμε.

- Για κοίτα ρε, ένα θαυματοποιό που μας έφερε στο σπίτι η Μαρία.

- Και τι θαυματοποιό!... Θαυματοποιό, χωρίς στοιχεία!

* * *

Ο Γιώργος με τον Δωρόθεο, βρήκαν μια απόμερη γωνιά σε μια ήσυχη καφετέρια και κάθισαν αναπαυτικά στις πολυθρόνες τους. Ο Γιώργος παρήγγειλε ένα καφέ, ενώ ο Δωρόθεος προφασίστηκε ότι θα παραγγείλει αργότερα. Τη συζήτηση άνοιξε ο Γιώργος.

- Ξέρεις,... μου αρέσεις που είσαι τόσο πολύ άνετος!... Μακάρι, να ήμουν κι εγώ έτσι.

- Η συμπεριφορά μας, Γιώργο μου, προκύπτει από τον τρόπο που βλέπουμε τα πράγματα. Αν μάθεις να είσαι χαλαρός και να μη βιάζεις τις καταστάσεις να συμβούν, αναπόφευκτα θα αλλάξει και η συμπεριφορά σου που τόσο επιθυμείς.

- Να,... βλέπω την Αλέκα που νόμιζα ότι λιώνει για μένα, πως, με το που εμφανίστηκες εσύ, έστρεψε αμέσως τα μάτια της επάνω σου... Κι αυτή,... κι άλλη, η κολλητή της η Ξένια.

- Και οι δυο τους, δεν ξέρουν κατά βάθος τι θέλουν. Ότι τις εντυπωσιάζει, θέλουν να το αποκτήσουν και αν δεν το καταφέρουν, ηρεμούν μόνο αν το καταστρέψουν.

- Λίγο τις γνώρισες και πολύ τις κατάλαβες, ε;... Πάντως δεν μπορείς να πεις; Είναι και οι δυο τους περιποιημένες, προκλητικές, κούκλες. Ε;... Πανέμορφες!

- Φίλε μου, οι ακριβοί και πολύτιμοι θησαυροί φυλάσσονται μέσα σε άχαρα, απαρατήρητα περιτυλίγματα, ενώ το «τίποτα» αναζητεί λαμπερά κοντιά με γυαλιστερές κορδέλες για να κρύψει μέσα τους την ασημαντότητά του ξεγελώντας ακόμη και τον ίδιο του τον

εαυτό, ότι αξίζει τουλάχιστον σαν περιτύλιγμα. Το ίδιο ισχύει και για τους ανθρώπους. Γι' αυτό, άφησέ τις αυτές. Δεν σου ταιριάζουν τέτοιες κοπέλες... Η ζωή σου πρέπει να χει κι ένα νόημα, που σίγουρα δεν θα στο δώσουν αυτές... Δε νομίζεις;

- Πράγματι, δε βρίσκω νόημα σε ότι κάνω... Δεν εμπνέομαι από κάτι.

- Δυστυχώς, όλη μας η προσπάθεια να βρούμε ένα υπερβατικό νόημα είναι μάταιη. Καταδικασμένη. Το ανθρώπινο γένος νομίζει ότι κατέχει πρωταγωνιστικό ρόλο στη δημιουργία του κόσμου και ότι, ως ευνοούμενο από τον Δημιουργό, κάποια εποχή θα γνωρίσει την αλήθεια. Θα βρει το νόημα της ζωής. Μεγάλη πλάνη! Καθώς η ουσιαστική αντίληψη του κόσμου από μέρους μας είναι ανέφικτη και περιορίζεται σε έναν υποκειμενισμό, κάθε νόημα που επιχειρούμε να δώσουμε σ' αυτόν, είναι καταδικασμένο να είναι επίσης υποκειμενικό.

- Δηλαδή, τι προσπαθείς να μου πεις;

- Κανείς δεν μπορεί να σε βοηθήσει να βρεις το νόημα που ψάχνεις, γιατί απλούστατα, δεν γνωρίζει καμιά αλήθεια. Το βέβαιο είναι, ότι για κάποιο πιθανό Αίτιο όλων αυτών που υπάρχουν, για τον Θεό κατά πολλούς, υφίσταται νόημα στη Δημιουργία, αλλά μόνο για αυτό που την προξένησε. Η εντύπωση ότι γνωρίζουμε την αλήθεια, είναι μια πλάνη, καθώς όλοι μας δομούμε στο μυαλό μας την προσωπική μας αλήθεια και μόνον αυτή. Έτσι καταφέρνουμε και έχουμε μια ψευδαίσθηση ορθολογισμού.

- Τότε, πως μου λες να βρω ένα νόημα, αφού η προσπάθεια είναι μάταιη;

- Εννοώ, να δώσεις στη ζωή σου ένα νόημα δικό σου,... προσωπικό,... για να περάσεις εσύ καλά στο «ταξίδι» σου, χωρίς να ελπίζεις ή να περιμένεις, ότι το νόημα αυτό θα έχει κάποια καθολικότητα,... ότι θα το συμμαρτυρούν, δηλαδή, κατ' ανάγκη κάποιοι άλλοι.

- Για να περάσω καλά στο ταξίδι μου, ε;... Αυτό είναι όλο;

- Αυτό!... Το ταξίδι της ζωής μας, για να γίνει υποφερτό από τη στιγμή που αρχίζουμε και αναρωτιόμαστε για τον λόγο του, το γεμίζουμε με ηδονές, με νοήματα. Αλλιώς, θα μας φαινόταν άχαρο, ανούσιο. Γεμίζουμε, σα να λέμε, την τούρτα με κερασάκια, για να μας κάνει όρεξη να τη φάμε.

- Δηλαδή από μικρά παιδιά αυτό κάνουμε;

- Όχι φυσικά! Όταν είμαστε παιδιά, η τούρτα της ζωής μας είναι μια πρωτόγνωρη γλυκιά εμπειρία. Δεν χρειαζόμαστε οπωσδήποτε κερασάκια για να εξακολουθούμε να την τρώμε λαίμαργα και με όρεξη. Ίσα-ίσα μάλιστα, όσο περισσότερα συμπληρώματα και καλούδια έχει η τούρτα μας κατά την παιδική μας ηλικία, τόσο δυσκολότερα θα βρούμε αργότερα αντίστοιχα υποκατάστατα. Γιατί καθώς μεγαλώνουμε, η τούρτα μας φαίνεται ανιαρή, βαριόμαστε την ίδια γεύση της. Γι' αυτό αρχίζουμε και της βάζουμε τα κερασάκια και τα άλλα στολίδια που σου είπα πριν. Για να μπορέσουμε να φάμε όσο το δυνατόν περισσότερη από την τούρτα της ζωής γίνεται.

- Σαν να έχεις δίκιο!... Δηλαδή η τούρτα της ζωής μας, πρέπει να έχει τη γαρνιτούρα που μας αρέσει, ε;

- Ακριβώς!

- Με βοήθησες πολύ Δωρόθεε,... σ' ευχαριστώ!

- Να είσαι καλά,... και να προσέχεις σε ποιους και σε ποιες προσανατολίζεις το βλέμμα σου.

- Ναι, ναι!... Κατάλαβα!... ..

- Πάμε σιγά-σιγά;

X

Είναι πια απόγευμα. Στο σπίτι της Μαρίας, αυτή μαζί με το Δωρόθεο και τους γονείς της, κουβεντιάζουν καθισμένοι αναπαυτικά στο σαλόνι. Ο Ρεξ, γλείφεται κουρνιασμένος στα πόδια της αφεντικίνας του, ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές ευγνωμοσύνης στο θεραπευτή του. Η Αλέκα δεν έχει γυρίσει ακόμα. Προτίμησε να πάει στις Ξένιας για καφέ και να μείνει εκεί ως αργά, για να αποφύγει έτσι στην επιστροφή ανεπιθύμητες συναντήσεις. Μέχρι το βράδυ, οι δυο τους δεν είχαν άλλο θέμα συζήτησης, εκτός από το πώς να εκδικηθούν το Δωρόθεο.

Στο μεταξύ, τα νέα έχουν δραπετεύσει από τα σύνορα της πόλης. Οι δημοσιογράφοι, που παρευρέθησαν στην πρωινή συζήτηση της Δημοτικής Βιβλιοθήκης και έγιναν αυτόπτες μάρτυρες του «θαύματος» που θεράπευσε τον παράλυτο αναγνώστη, είχαν κιόλας στείλει ανταποκρίσεις σε όλη τη χώρα και ιδιαιτέρως στην πρωτεύουσα. Ήδη, η είδηση είχε μπει πρώτη για να ειπωθεί στα βραδινά δελτία ειδήσεων που ετοιμάζονταν. Παράλληλα, ετοιμαζόταν να τυπωθεί στην πρώτη σελίδα των αυριανών εφημερίδων. Τα πρώτα τηλεοπτικά συνεργεία με προορισμό την πόλη της Μαρίας, βρίσκονταν καθ' οδό. Η ήσυχη πόλη, έμελε ν' αναστατωθεί.

Κατά τις επτά, η κυρία Νίκη ζήτησε από τη Μαρία να τη συνοδέψει στο σουπερμάρκετ. Χρειαζόντουσαν διάφορα πράγματα και έστω κι αν το κατάστημα βρισκόταν στην άλλη γωνία, μόνη της δεν μπορούσε να τα μεταφέρει. Είχε πια αρχίσει, να μη μπορεί να σηκώσει πολύ βάρος. Κάτι τα αρθριτικά, κάτι η μέση που πονούσε, είχε καταντήσει ένα μικρό «ερείπιο». Η Μαρία, δεν αρνήθηκε να τη συνοδέψει. Το μόνο που την απασχολούσε, ήταν το ότι οι δυο άντρες θα έμεναν μόνοι μεταξύ τους. Ήξερε καλά τον πατέρα της. Θα

προσπαθούσε να μάθει όσο το δυνατόν περισσότερα μυστικά μπορούσε, απ' το Δωρόθεο. Παλιός δικηγόρος καθώς ήταν, την γνώριζε καλά την τέχνη της απόσπασης πληροφοριών.

Σε λίγο, πράγματι ο κυρ Γιάννης έμεινε μόνος με το Δωρόθεο, που πήρε σειρά στη φιλοξενία του Ρεξ. Μόλις σηκώθηκε η Μαρία για να φύγει, μ' ένα σάλτο βρέθηκε να μοιράζεται τη μισή πολυθρόνα και τους μηρούς του φίλου του. Μια αντρική παρέα είχε δημιουργηθεί. Θεσ που ο Ρεξ δεν καταλάβαινε, θεσ που ο επισκέπτης τους δεν ήταν της οικογενείας, ο κυρ Γιάννης άρχισε να μονολογεί με μια ανακούφιση. Εδώ και καιρό, έψαχνε ευκαιρία για να ξαλαφρώσει. Εξ' άλλου, αυτή η γαλήνη και η πραότητα του Δωρόθεου, απέπνεαν εμπιστοσύνη και εχεμύθεια. Σιγά-σιγά, τα λόγια του άρχισαν να κατηφορίζουν στη γλώσσα, με τα υγρά του μάτια να παρατηρούν έκπληκτα αυτά που «άκουγαν». Ο Ρεξ, σαν να κατάλαβε τη μεγάλη συγκίνηση του κυρ Γιάννη, σταμάτησε το γλείψιμο των ποδιών του και στράφηκε προς αυτόν.

- Γέρασα, Δωρόθεε,... σιγά-σιγά ο χρόνος μου πήρε τη ζωή... Αναρωτιέμαι αν είναι φίλος ή εχθρός... Σαν ήμουν μικρός, μάταια του ζήτηγα να τρέξει, να μ' απαλλάξει από σχολεία και διαβάσματα, από εντολές που έπρεπε ν' ακούσω. Περπάταγε αργά, μεγάλωνε τις μέρες... Και τώρα;... Και τώρα, που του λέω να σταθεί;... αυτός τρέχει. Βιάζεται, να φτάσω στο ταμείο της ζωής μου... Πως πέρασαν εβδομήντα χρόνια; Άλλα γλυκά κι άλλα πικρά. Τα περισσότερα...

Ο Δωρόθεος δεν σχολίασε τα λόγια του. Αρκέστηκε μόνο να νεύσει συγκαταβατικά. Ο δε κυρ Γιάννης, σαν να ανακουφίστηκε απ' την αντιμετώπιση που είχε η εισαγωγή του, πήρε μια αναπνοή για να πάρει κουράγιο και συνέχισε.

- Ήμουν μεγαλοδικηγόρος. Με παρακαλάγανε να τους εκπροσωπήσω στα δικαστήρια. Είχα άκρες παντού, στα δικαστήρια, στην αστυνομία, στις φυλακές, στους

πολιτικούς. Λάδωνα, εκβίαζα αν χρειαζόταν, τίποτα δεν μου αντιστεκόταν,... και χρήμα;... Με ουρά!... Πως τα έκανα εγώ αυτά τα πράγματα;...

Είχα και ένα κολλητό. Τον φίλο μου το Θάνο, το μεγαλογιατρό. Εγχείρηση χωρίς φακελάκι, δεν ήξερε ο αθεόφοβος. Έπρεπε να πέσει το παραδάκι, κάτω από το τραπέζι φυσικά, για να βάλει τη μπλούζα του χειρουργείου. Φακελάκι στο φακελάκι, τη σκάρωσε τη βιλάρα μες τα πρώην καμένα δάση...

Να είναι καλά γι' αυτό, ο άλλος της παρέας, ο Ανάργυρος. Ανάργυρος να σου πετύχει. Μόνο τα αργύρια είχε στο μυαλό του. Ο Αργύρης λοιπόν που λες, είχε δική του μια μεγάλη κατασκευαστική οικοδομική εταιρία, με συνεργεία, εργάτες κι ένα σωρό μηχανήματα. Αυτός κι αν δεν είχε τα μέσα. Πρώτα έδινε ένα ξεροκόμματο σ' ένα δυο αλλοδαπούς που πέθαιναν της πείνας και να σου τα δάση στάχτη. Μετά, άφηνε να περάσουν κάνα δυο χρόνια να ξεχαστεί το πράγμα και το συρματόπλεγμα έπεφτε βροχή. Έβρισκε μερικούς ψευδομάρτυρες και σε λίγο, είχε έτοιμα οικόπεδα με μεζονέτες για πούλημα... Πολλά λεφτά, αλλά τι να τα κάνεις; Μια αληθινή αγκαλιά, ποτέ δε ζέστανε το κρύο του κορμί.

Αμ ο άλλος;... ο Ευκλείδης ο μαθηματικός, που τον λέγαμε φροντιστηριάκια;... Αυτός, έκανε δεν έκανε μάθημα στο σχολείο, γιατί ο νους του ήταν όλο στα ιδιαίτερα. Όλο παραπονιόταν πως το Κράτος κακοπληρώνει τους καθηγητές. Χρειαζόταν βλέψεις ένα άλλοθι για την παραπαιδεία στην οποία ήταν βουτηγμένος. Ο Θεός να τον συγχωρέσει,... μπορεί να έκανε λεφτά, να έφτιαξε σπίτια, αυτοκίνητα,... μα, στο φροντιστήριο τον βρήκε το έμφραγμα. Ούτε τη σύνταξη δεν πρόλαβε να πάρει.

- Πως μπόρεσες να ζήσεις έτσι, κύριε Γιάννη;... Και οι φίλοι σου;... Δεν έχουν κι αυτοί τύψεις για τις αδικίες που έκαναν;... απόρησε ο Δωρόθεος.

- Πρέπει να χουν... Σπαταλήσαμε τη ζωή που μας χαρίστηκε, με τον μύθο του πλούτου... Και όσο τον κυνηγούσαμε, τόσο χάναμε την ανθρωπιά μας.

- Κρίμα,... ολόκληρη παρέα και να μην υπάρχει ούτε ένας να σας δείξει το λάθος σας;

- Κι όμως,... υπήρχε. Υπήρχε άλλος ένας στην παρέα, μα όλοι τον κοροϊδεύαμε. Ο Περικλής. Ο Περικλάκος, όπως τον λέγαμε λίγο κοροϊδευτικά. Είχε ένα ραφτάδικο, λίγο πιο κάτω από δω και από πάνω, σ' ένα τριάρι, έμενε μαζί με την οικογένειά του. Τίμιος, ως εκεί που δεν παίρνει άλλο. Και τι δεν κάναμε οι άλλοι τέσσερις, για να τον βάλουμε στα κόλπα... Πριν χρόνια, είχε γίνει μια κομπίνα με το Χρηματιστήριο. Όλος ο κόσμος πίστεψε τότε –τα κορόιδα– ότι μπορεί να γίνει πλούσιος, όμως αντί γι' αυτό έχασε ολόκληρες περιουσίες. Του λέγαμε λοιπόν του Περικλάκου, να του επενδύσουμε κάτι οικονομίες που είχε και να εικοσαπλασιαστούν. Έτσι οικονομήσαμε εμείς οι υπόλοιποι. Γνωρίζαμε κάτι χρηματιστές που είχαν άκρες μέσα στις περισσότερες εταιρίες, τους λαδώναμε και μας έλεγαν όλη την εσωτερική πληροφόρηση. Παρ' όλα αυτά, αυτός τίποτα... «Δε θα γλύψω εγώ εκεί που φτύνω», μας έλεγε. Μέχρι και το σπίτι του λέγαμε να δώσει αντιπαροχή, για να πάρει ένα δυο διαμερίσματα παραπάνω. Ευτυχώς που δεν μας άκουσε. «Εγώ το σπίτι που γεννήθηκα, δεν το γκρεμίζω. Στα θεμέλιά του είναι οι ρίζες μου», μας απαντούσε. Τότε δυστυχώς, δεν τον καταλαβαίναμε... Νομίζαμε, πως εμείς είμαστε οι έξυπνοι κι αυτός το κορόιδο...

- Αχ, κυρ Γιάννη μου,... έπρεπε να φτάσεις στα εβδομήντα, για να δεις;... συνέχισε να απορεί ο συνομιλητής του.

- Συγχώρα μας, ρε Περικλάκο,... όπου κι αν είσαι.

- Γιατί δεν το λες του ίδιου; Δεν τον βλέπετε πια, τον κύριο Περικλή;

- Έχουμε χρόνια που χαθήκαμε... Εμείς οι τέσσερις τον κάναμε πέρα, γιατί από ένα σημείο και μετά, δεν τον θεωρούσαμε του κύκλου μας,... οι βλάκες!

- Τι να πω;...

- Αχ και να μπορούσα να ξαναζήσω Δωρόθεε... Τώρα ξέρω...

- Πάντα μπορείς να ξαναζήσεις κυρ Γιάννη, όσο τα μάτια σου είναι ανοιχτά...

- Τι εννοείς;

- Λοιπόν,... από αύριο το πρωί, αρχίζεις να ξαναζεις...

Και ξεκινάς, πηγαίνοντας να συναντήσεις τον φίλο σου, τον Περικλή... Η καινούργια μας ζωή μπορεί ν' αρχίσει οποτεδήποτε, αρκεί να το θελήσουμε...

- Πως μπορεί να γίνει αυτό;

- Αρκεί ν' αλλάξεις την προσωπικότητά σου.

- Ορίστε;

- Άκουσέ με... Η προσωπικότητά μας, το είδωλό που δείχνουμε στην κοινωνία αντί για μας, δεν ταυτίζεται με την ύπαρξη μας, αλλά προκύπτει σιγά-σιγά με την εξέλιξή μας, με την επεξεργασία των συμπεριφορών μας. Είναι ένα κατασκευάσμα μας, που χτίζεται μεν από τις συμπεριφορές και όλες τις ενέργειές μας, αλλά και που καθορίζει τις επόμενες, για να ξανατραφεί απ' αυτές. Γίνεται δηλαδή το κάστρο, μέσα στο οποίο κρυβόμαστε. Σε λίγο, χωρίς να το καταλάβουμε, ονειρευόμαστε ότι αυτή είναι ο εαυτός μας... Αλλάζοντας λοιπόν την προσωπικότητά σου, θεραπεύοντας δηλαδή τα λάθη του παρελθόντος, ένας άλλος άνθρωπος χτίζεται στη θέση του παλιού.

- Σ' ευχαριστώ Δωρόθεε,... σ' ευχαριστώ παιδί μου...

Για να πω την αλήθεια, δεν το είχα σκεφτεί έτσι!... Ποτέ δεν είναι αργά, για να γίνουμε άλλοι άνθρωποι!

- Ακριβώς, κύριε Γιάννη. Η προσωπικότητά μας, όπως σου είπα, είναι σαν κάστρο, που όποτε θέλουμε το γκρεμίζουμε και το ξαναχτίζουμε.

Το κλειδί που γαργάλαγε την εξώπορτα, σταμάτησε την κουβέντα. Είχε άλλωστε τελειώσει. Πρώτη μπήκε η κυρία Νίκη, μιας και ήταν αυτή που άνοιξε την πόρτα. Τα χέρια της ήταν σχεδόν άδεια, καθώς όλα τα βαριά ψώνια τα είχε κουβαλήσει η Μαρία, για να μην κουράζεται η μητριά της.

- Αργήσαμε;... Δεν αργήσαμε;... Γιάννη; Δεν πιστεύω να τρέλανες το παλικάρι στην πολυλογία;

- Όχι, όχι,... παρενέβη ευγενικά ο Δωρόθεος.

- Άσε τα λόγια κυρά Νίκη και κάνε στην άκρη να περάσει το κορίτσι μας, που είναι φορτωμένο!

Από πίσω της εμφανίστηκε η Μαρία με τα χέρια γεμάτα τσάντες. Θέλησε κι αυτή να χαριτολογήσει σαν τη μητριά της.

- Τι κάνετε εσείς οι δυο;... Τα λέτε; Τα λέτε;

- Ο Δωρόθεος, Μαρία μου, είναι πολύ καλός συνομιλητής... είπε ο πατέρας της.

- Ναι, αλλά και σεις, είχατε πολλά να πείτε... του απάντησε ο Δωρόθεος με νόημα.

Οι δυο γυναίκες, αφού έβαλαν τα ψώνια στο ψυγείο και στα ντουλάπια, ήρθαν κι έκατσαν μαζί τους. Ήταν η πρώτη φορά, που έβλεπαν και άκουγαν τις ειδήσεις να μιλούν για τα κατορθώματα και τα θαύματα του Δωρόθεου, χωρίς έκπληξη. Ήξεραν πια, ότι ίσως δεν ήταν ένας άγιος, αλλά σίγουρα ήταν ένας φωτισμένος. Σε λίγο, γύρισε και η Αλέκα. Δεν είχε κέφια. Είπε ένα τυπικό γεια και πήγε για ύπνο. Η κυρά Νίκη, που πρόσεξε την κακοκεφιά της κόρης της, δεν άντεξε να μην σχολιάσει.

- Τι έχει πάλι αυτό το κορίτσι; Κι απόψε, με κατεβασμένα μούτρα ήρθε. Κάτι δεν θα έγινε όπως το ήθελε και συννέφιασε.

- Δεν θα πρέπει να της χαλάγατε και πολλά χατίρια, όταν ήτανε μικρή. Είναι έτσι;... ρώτησε ο Δωρόθεος.

- Έτσι είναι αγόρι μου... Το κακό είναι ότι της ικανοποιούσαμε μαζί με το συγχωρεμένο τον πατέρα της, ακόμα και τις πιο παράλογες απαιτήσεις της. Βλέπεις,

είχαμε αδυναμία στην κόρη μας, από μικρή. Όμως, ας είναι μπροστά η Μαρία κι ας την ξέρω λίγο, εγώ θα το πω. Άλλο παιδί ετούτο. Ποτέ της δεν ζήτησε παράλογα πράγματα,... και πάντα είναι με το χαμόγελο στα χείλη.

Τώρα, να έπαιζε θέατρο; Να τα εννοούσε αυτά που είπε τελευταία για την Μαρία; Κανείς δεν ξέρει.

- Την πρόσεξα κι εγώ, τη διαφορά μεταξύ τους... είπε δειλά-δειλά ο Δωρόθεος.

- Τι να πω; Φαίνεται από μακριά πως δεν είναι αδερφές. Άλλοι άνθρωποι... πήρε το λόγο κι ο κυρ Γιάννης.

- Ελάτε τώρα,... είστε υπερβολικοί. Μια χαρά κοπέλα είναι κι η Αλέκα. Απλά απόψε, φαίνεται δεν έχει και πολλά κέφια... παρενέβη η Μαρία, για να σταματήσει έτσι η σύγκριση μεταξύ τους.

Δεν κουβέντιασαν για πολύ ακόμα. Είχαν αρχίσει να νυστάζουν. Έτσι σε λίγο, μετά τα σχετικά καληνυχτίσματα, τράβηξαν για τα κρεβάτια τους.

* * *

Πρώτη ξύπνησε η κυρία Νίκη. Δεν είχε προλάβει ακόμα να ετοιμάσει καφέ και τσάι, όταν της τράβηξε την προσοχή ο θόρυβος απ' έξω. Πλησίασε περιέργη πίσω από μια κουρτίνα. Τι να δει. Περικυκλωμένοι από κάμερες, μικρόφωνα, δημοσιογράφους, που δεν πλησίαζαν μεν το σπίτι, αλλά στέκονταν κουβεντιάζοντας μεταξύ τους, περιμένοντας κάποιον να βγει. Μαζί τους κι ένα σωρό κόσμος, που περίμενε όλο περιέργεια κι ενδιαφέρον να γνωρίσει τον θεραπευτή. Γρήγορα, έτρεξε να ξυπνήσει τους υπόλοιπους. Δεν χρειάστηκε πολλή προσπάθεια. Το ανήσυχο πρόσωπό της, τους σήκωσε αμέσως. Το σπίτι τους, σε ζωντανή μετάδοση, το έδειχναν όλες οι πρωινές εκπομπές. «Αυτό είναι το σπίτι, που μένει ο Θαυματοποιός. Από στιγμή σε στιγμή περιμένουμε να βγει, για να του θέσουμε ερωτήματα που σίγουρα σας

ενδιαφέρουν», έλεγαν οι παρουσιαστές. Στην πόρτα, όπως ήταν αναμενόμενο, εμφανίστηκε ο νοικοκύρης, ο κυρ Γιάννης. Δεν θα είχε φτάσει ακόμα κοντά στους δημοσιογράφους και η Αλέκα έτρεχε πίσω του, για να πάρει μερίδιο προβολής.

- Τι θέλετε;... τους ρώτησε ο κυρ Γιάννης.

- Θέλουμε να μιλήσουμε με τον κύριο Δωρόθεο,... αυτόν, που μπορεί και κάνει θαύματα.

- Είμαι συνάδελφος,... παρενέβη η Αλέκα χαμογελαστή. Μπορώ εγώ να σας δώσω πληροφορίες,... άλλωστε μας έχει πει τα πάντα.

Άρχισε έτσι μια κουβέντα, με την Αλέκα στο κέντρο – άλλο που δεν ήθελε- και όλους τους συναδέλφους της να την έχουν περικυκλώσει. «Δεν κάνει ο ίδιος τα θαύματα», έλεγε και ξανάλεγε, «όλοι μας μπορούμε να βοηθήσουμε τους ασθενείς να γιαιτρευτούν».

- Δηλαδή, εσείς μπορείτε να κάνετε καλά το χέρι μου, που πονάει απ' το βάρος της κάμερας;... τη ρώτησε ένας, λίγο περιπαικτικά.

- Εεε,... όχι βέβαια,... χρειάζεται εκπαίδευση.

- Μπορούμε να μιλήσουμε με τον ίδιο τον θαυματοποιό;

- Θα δω, τι μπορώ να κάνω.

Και λέγοντας αυτά, γύρισε προς το σπίτι, παίρνοντας μαζί της και τον πατέρα της. Μάταια έψαξε το Δωρόθεο, για να τον πείσει να δώσει συνέντευξη. Όση ώρα απασχολούσε τους δημοσιογράφους, η Μαρία με το Δωρόθεο είχαν βρει την ευκαιρία να φύγουν από μια πίσω πόρτα, που ευτυχώς είχε το σπίτι προς τη μεριά της κουζίνας. Λύσσαξε απ' το θυμό της.

- Μα καλά, τέτοια γαϊδούρια είναι;... Χάθηκε λίγη ευγένεια;... Τι ήταν, να πει ο Δωρόθεος δυο λόγια... Αμ δεν φταίει αυτός,... η άλλη, η σιγανοπαπαδιά τα κάνει όλα... Τον έχει ερωτευτεί και κοιτάει να τον προστατέψει.

- Γιατί κάνεις έτσι ρε παιδάκι μου;... Εγώ τους είπα να φύγουν,... της απάντησε η μάνα της και συνέχισε ο κυρ Γιάννης.

- Κι εγώ, θα πάρω την αστυνομία να έρθει να τους διώξει... Δεν είναι κατάσταση αυτή, να μη μπορούμε να βγούμε από την πόρτα μας!

- Όχι σε παρακαλώ, όχι... Ξεχνάς ότι είναι συνάδελφοί μου;... Με τι μούτρα θα εμφανιστώ μετά στη δουλειά;

- Να τους βράσω τέτοιους συναδέλφους... Τέλος πάντων, άσε να δούμε πόσο θα το τραβήξουν και βλέπουμε.

* * *

Η Μαρία με τον προστατευόμενό της, ανακουφισμένοι που είχαν γλυτώσει τις συνεντεύξεις και τα τοιαύτα, περπατούσαν αμέριμοι στο δρόμο. Δεν θέλανε να πάνε και πολύ μακριά, απλώς κάπου που να έχουν την ησυχία τους. Σε λίγο, καθόντουσαν σε μια καφετέρια για να πει ένα καφέ η Μαρία. Είχαν φύγει τόσο βιαστικά απ' το σπίτι που δεν είχε φάει ούτε πρωινό. Το άρωμα του ζεστού καφέ και η γεύση του φρέσκου κρουασάν, κέρδισαν για δυο τρία λεπτά την προσοχή της. Της ήταν τόσο απαραίτητα και τα δυο. Όμως η νίκη τους κράτησε λίγο, μόνο τρία λεπτά. Αμέσως μετά, το βλέμμα της χάθηκε στο δικό του. Ήταν τόσο ωραίο να τους κοιτάς. Δυο ερωτευμένοι, που ο ένας δεν ήξερε τι θα πει έρωτας. Δεν είχαν μάτια γι' άλλον.

- Τι θέλεις να κάνουμε;... τον ρώτησε η Μαρία.

- Δεν πρέπει να πας στη δουλειά;

- Πρέπει, αλλά δε θέλω να σ' αφήσω μόνο... Έπειτα,... δεν θα σε συμβούλευα να έρθεις πάλι στη βιβλιοθήκη. Θα σε περιμένουν σαν κοράκια.

- Εντάξει,... Εσύ θα πας στη δουλειά σου, για να μην έχεις προβλήματα κι εγώ θα γυρίσω σπίτι από την πίσω

πόρτα. Θα περιμένω να γυρίσεις, διαβάζοντας και βλέποντας τηλεόραση...

- Ωραία! Τότε, το απόγευμα που δεν έχω δουλειά, λέω να βγούμε για βόλτες. Πως σου φαίνεται;

- Θαυμάσιο!

- Σκέφτομαι μάλιστα να ζητήσω άδεια για μερικές μέρες, ώστε να κάνουμε ότι θέλουμε χωρίς να μας ενοχλήσει κανείς.

- Υπέροχα!... Α,... και κάτι άλλο.... Θέλω να μου κάνεις μια χάρη...

- Ότι θέλεις!

- Συνενοήσου σε παρακαλώ με τον νυχτοφύλακα, να με αφήσει να μπω κάποιο βράδυ αργά, για μια δυο ώρες. Θέλω να διαβάσω και τα υπόλοιπα βιβλία που δεν πρόλαβα.

- Ξέρεις, αυτό είναι παράνομο,... αλλά εσένα,... μπορώ να σου χαλάσω εγώ χατίρι;... Μη σε νοιάζει, θα το κανονίσω.

Πρώτος έφυγε ο Δωρόθεος και σε λίγο, για να μη δώσει στόχο, αφού πλήρωσε ξεκίνησε και η Μαρία. Όπως το είχε φανταστεί. Ουρά ο κόσμος, χάζευε στα διάφορα τμήματα της Βιβλιοθήκης. Από τότε που χτίστηκε, δεν πρέπει να είχε ξαναδεί τόσους επισκέπτες. Ούτε και τότε, στα εγκαίνιά της. Η Μαρία το διασκεδάζε, μη λέγοντας όμως τίποτα. Κοιτούσαν δήθεν τα βιβλία, κοντοστεκόντουσαν σε κάποιο, μα τα μάτια τους ήταν καρφωμένα στην πόρτα. Ο Γιώργος, που κι αυτός είχε καταλάβει κι είχε αρχίσει να διασκεδάζει με την περιέργεια των ανθρώπων, πήγαινε κοντά τους και ρώταγε δήθεν μήπως ήθελαν να τους βοηθήσει σε κάτι.

- Ψάχνετε κάτι συγκεκριμένο; Μήπως μπορώ να σας βοηθήσω;

- Ευχαριστώ,... απλώς ρίχνω μια ματιά, για να ξέρω τι υπάρχει.

- Καλώς... Εσείς; Χρειάζεστε καμιά βοήθεια;

- Ξέρετε,... ψάχνω το «Όσα δεν φέρνει ο αέρας». Το έχετε;

- Το έχουμε, αλλά εδώ που κοιτάτε, είναι τα μαθηματικά. Πρέπει να πάτε στον πίσω διάδρομο, που είναι η λογοτεχνία.

- Α, μάλιστα,... σας ευχαριστώ... Θα πάω όμως σε λίγο, γιατί από κει δεν φαίνεται η είσοδος και περιμένω κάποιον γνωστό μου.

- Κατάλαβα, κατάλαβα!

Στο μεταξύ ο Δωρόθεος, βρήκε την ευκαιρία γυρίζοντας προς το σπίτι, να απολαύσει λίγο τη διαδρομή. Φρόντισε να μη τραβάει την προσοχή και άρχισε να παρατηρεί και να μελετά τα δημιουργήματα των ανθρώπων. Μπήκε σε υπερκαταστήματα, επισκέφτηκε το Μουσείο, κυκλοφόρησε στην αγορά,... αλλά απέφυγε να μιλήσει σε κάποιον. Είχε φοβηθεί το μάτι του. Σιγά-σιγά, βρέθηκε στην γειτονιά της Μαρίας. Από μακριά, είδε το συνωστισμό των δημοσιογράφων στο δρόμο του σπιτιού της και κίνησε για το στενάκι απ' την πίσω μεριά. Ευτυχώς, οι ρεπόρτερ που είχαν στρατοπεδεύσει μπροστά, δεν είχαν ανακαλύψει την πίσω πόρτα. Του άρεσε που τρύπωσε έτσι μυστικά στην κουζίνα, κοροϊδεύοντάς τους. Δεν ήταν συνηθισμένος σε τέτοια ξεγελάσματα, αλλά το κατά-διασκέδασε. Όλοι αυτοί, με τις κάμερες και τα μικρόφωνα στα χέρια, προκειμένου να κάνουν τη δουλειά τους, είχαν φορτική συμπεριφορά. Δεν σέβονταν, ούτε την προσωπική ζωή του άλλου, ούτε τίποτα. Έτσι, δεν ένιωσε τύψεις που τους άφησε να τον περιμένουν.

Στο δωμάτιο της Μαρίας, ήσυχος από όλα αυτά, εξερευνούσε το ένα βιβλίο μετά το άλλο. Στο σπίτι, δεν ακουγόταν τσιμουδιά. Η Αλέκα έλειπε απ' το πρωί, για την εκπομπή της στον τηλεοπτικό σταθμό, ο δε κυρ Γιάννης είχε αρχίσει την καινούργια του ζωή, πηγαίνοντας να επισκεφτεί τον παλιό του φίλο, τον Περικλή. Όσο για την κυρία Νίκη,... αμίλητη, έκανε όπως πάντα τις δουλειές του σπιτιού.

Γύρω στις δύομιση, η πίσω πόρτα της κουζίνας άνοιξε, για να εμφανιστεί η Μαρία. Τον τελευταίο καιρό, από τότε που γνώρισε το Δωρόθεο, ένα μόνιμο χαμόγελο έμενε ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Το είχαν προσέξει όλοι τους.

- Καλώς το χαμογελαστό κορίτσι του σπιτιού μας!... είτε με μια μικρή ειρωνεία η κυρία Νίκη.

- Γεια... της απάντησε άκεφα η Μαρία. Ξέρεις,... με πήρανε χαμπάρι οι δημοσιογράφοι και μαζεύτηκαν και στο πίσω στενάκι...

- Τι λες ρε παιδί μου;... Μα καλά,... και συ δεν πρόσεχες να μη σε δουν;

- Πρόσεχα, αλλά με είδαν... Ο Δωρόθεος;

- Στο δωμάτιό σου, που αλλού;... Να σου βάλω να φας;

- Δεν πεινάω. Κολάτσισα μια τυρόπιτα και μ' έχει πιάσει.

- Ε, τι να σου πω... Τόσες φορές σου έχω πει να μην τρως αυτές τις αηδίες και συ τίποτα. Ξέρεις τι βάζουν μέσα; Εσείς η νεολαία, πάτε και τρώτε αυτά τα παλιοπράματα απ' έξω κι αφήνετε το φαγητό του σπιτιού σας άθικτο.

- Έλα τώρα,... μην αρχίζεις πάλι. Λοιπόν,... θα είμαι μέσα με το Δωρόθεο.

Σχεδόν μετά τη Μαρία, επέστρεψε κι η αδερφή της, αλλά απ' την κύρια είσοδο. Τι γινόταν απ' έξω; Τα ίδια και χειρότερα. Χαμός! Της άρεσε να την περικυκλώνουν οι συνάδελφοί της, μήπως και μάθουν κάτι. Κοίταζε τότε τη μια κάμερα και τότε την άλλη. Σαν αστέρας του σινεμά ένωθε. Λίγο ακόμα και θα άρχιζε να δίνει αυτόγραφα. Αντί αυτών όμως, εισέπραξε τη γκρίνια των συναδέλφων της, επειδή δεν τους είχε πει ότι ο Δωρόθεος μπαινόβγαινε στο σπίτι απ' την πίσω πόρτα.

Έπιασαν διαφορετικές γωνιές του σπιτιού, για να χει ο καθένας την ησυχία του. Η Αλέκα έμεινε στο δωμάτιό της και έπεσε με τα μούτρα στα χαρτιά της, ενώ η Μαρία με το Δωρόθεο κουβέντιαζαν καθισμένοι στο σαλόνι, για το

τι θα κάνουν το απόγευμα, χωρίς να χορταίνουν ο ένας τον άλλο. Σε λίγο, κατά τις τέσσερις παρά, έκανε την εμφάνισή του και ο κυρ Γιάννης. Πανευτυχής, που είχε αναζωπυρώσει τη φιλία του με τον Περικλή, κρατούσε ένα μπολ με σπιτικό μπακλαβά, που του είχε δώσει η γυναίκα του φίλου του για να γλυκάνει την οικογένειά του. Τη χαρά του, η αλήθεια είναι ότι συμμερίστηκε αμέσως η κυρία Νίκη. Είχε πολύ καιρό, να τον δει έτσι χαρούμενο.

- Καλώς, τον!... Πως έτσι κι άργησες;

- Καλησπέρα Νίκη μου... Δε θα το πιστέψεις, αλλά νιώθω άλλος άνθρωπος. Πως άφησα τόσα χρόνια, να μου φύγουν απ' τη ζωή μου; Να ναι καλά ο Δωρόθεος, που μου άνοιξε τα μάτια!... Πάρε αυτό... Είναι μερικά κομμάτια μπακλαβάς,... τα στέλνει η γυναίκα του Περικλή.

- Μμ,... είδες; Είχες και τα τυχερά σου... Κι όσο για την αλλαγή στη ζωή σου;... Κάλιο αργά, παρά ποτέ!

- Πράγματι, έτσι είναι... Μέχρι να βάλεις να φάμε, πάω να πω ένα γεια στα παιδιά. Μέσα είναι;

- Ναι, ναι,... έχουν γυρίσει όλοι.

Ο κυρ Γιάννης, αφού πήγε στο υπνοδωμάτιο των κοριτσιών για να χαιρετήσει την Αλέκα, κατέληξε στο σαλόνι για να κάνει το ίδιο με τη Μαρία και το Δωρόθεο. Ήταν συγκινημένος όταν του μίλαγε. Του εξομολογήθηκε ότι η ζωή του είχε αρχίσει πράγματι ν' αλλάζει κι ότι αυτό το χρωστούσε σ' αυτόν και τις συμβουλές του. Ευτυχώς, από την αμηχανία τούς έβγαλε όλους η φωνή της κυρά Νίκης, που τον καλούσε στο τραπέζι για φαγητό.

* * *

Κατά τις πεντέμισι, η Μαρία με το Δωρόθεο ξεκίνησαν για την προγραμματισμένη απογευματινή τους βόλτα, παίρνοντας μαζί τους και τον Ρεξ. Είχε τον λόγο της που έπαιρνε μαζί της και τον Ρεξ, η Μαρία. Θα συναντούσαν

κάποιους φίλους της, που θα χαιρόντουσαν πάρα πολύ όταν έβλεπαν το σκύλο της θεραπευμένο. Δεν θα πίστευαν στα μάτια τους. Βγήκαν από την κεντρική πόρτα του σπιτιού, καθώς δεν μπορούσαν ούτως ή άλλως ν' αποφύγουν τους δημοσιογράφους. Είχαν ήδη εγκατασταθεί και στο πίσω στενάκι,... αυτό, έξω απ' την κουζίνα. Έτσι, αναγκάστηκαν ν' αποδεχθούν το ότι από δω και πέρα θα είχαν μια αδιάκριτη παρέα όπου κι αν πήγαιναν. Μέχρι να φτάσουν στο αυτοκίνητο και να μπουν μέσα, έπρεπε να περάσουν από ένα σφυροκόπημα ερωτήσεων. «Από που έχετε έρθει; Πως θεραπεύετε; Πως διαβάζετε τόσο γρήγορα; Τι άλλο μπορείτε να κάνετε; Έως που, φτάνουν οι δυνάμεις σας; Μπορείτε να κάνετε ένα θαύμα μπροστά στην κάμερα;». Τα φλας που άστραφταν, τα μικρόφωνα που συναγωνίζονταν ποιο θα φτάσει πιο κοντά, όλα μαζί περίμεναν μια λέξη του Δωρόθεου. Κι αυτός, δεν τους χάλασε χατίρι.

- Μην αναζητάτε θαύματα και ειδικές ικανότητες από κάποιον, για να σας λυτρώσουν. Ψάχνετε σε λάθος μέρος. Το μυστικό κρύβεται στην κατανόηση της κοινής μας μοίρας. Απλά, διευκολύνετε ο ένας τη ζωή του άλλου, χωρίς κανένα ανταποδοτικό κίνητρο.

- Τι εννοείτε λέγοντας, να διευκολύνουμε ο ένας τη ζωή του άλλου;

- Ταΐστε όσους πεινάνε, χωρίς να περιμένετε κάποτε να σας ταΐσουν. Δώστε από τα ρούχα σας, σε όσους κρυώνουν και στεγάστε αυτούς που δεν μπορούν να πληρώσουν για ένα ζεστό κατάλυμα. Βρείτε ή δώστε δουλειά στους άνεργους και αγκαλιάστε τους απελπισμένους. Και όλα αυτά, μη προσδοκώντας ανταπόδοση... Να είστε σίγουροι, ότι τότε θα βρείτε τη γαλήνη... Θα έχετε επιτελέσει ένα θαύμα. Εσείς είστε οι «θαυματοποιοί», απλά, δεν το ξέρετε!

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, μπήκε μαζί με την Μαρία στο αυτοκίνητο της, που ξεκίνησε αμέσως με κατεύθυνση λίγο πιο έξω από την πόλη. Οι ανταποκριτές των

διαφόρων μέσων ενημέρωσης, αφού έχασαν μερικά λεπτά μέχρι να συνειδητοποιήσουν τις κουβέντες που άκουσαν, τους πήραν στο κατόπι. Δεν ήταν όμως μόνο αυτοί. Ο κόσμος, που όλες αυτές τις ώρες περίμενε να γνωρίσει το Δωρόθεο και που μόλις το είχε καταφέρει, δεν ήταν πια διατεθειμένος να τον ξαναχάσει. Σε λίγο, πίσω από το αμάξι της Μαρίας, εκτός από τα δυο τρία βαν από κάποιους τηλεοπτικούς σταθμούς και τις δύο κούρσες με δημοσιογράφους εφημερίδων και περιοδικών, καμιά δεκαριά κούρσες ιδιωτών, ξέχειλα γεμάτες, ακολουθούσαν διατηρώντας κάποια απόσταση. Καθώς το κομβίο περνούσε από διάφορους κεντρικούς δρόμους, οι εναλλαγές στα τοπία όπως, πλατείες, διασταυρώσεις, μεγάλα και μικρά μαγαζιά, αγάλματα, πάρκα, κτίρια, τροχοφόρα κάθε μορφής, διαφημιστικές πινακίδες που εναλλάσσονταν σε χρώματα και μέγεθος, χάριζαν αν μη τι άλλο, μια πρωτόγνωρη εμπειρία στο Δωρόθεο. Αυτό που του άρεσε περισσότερο και φαινόταν να τον εντυπωσιάζει, ήταν τα φανάρια που αναβόσβηναν τα τρία χρώματά τους, αναγκάζοντας οχήματα και διαβάτες, τότε να σταματούν και τότε να ξεκινάνε. Δεν είχε άδικο. Τα μάτια του εξωγήινου έβλεπαν έκπληκτα αυτή την ιδιότυπη εξουσία, την παραχωρημένη από τους ίδιους τους εξουσιαζόμενους σε ένα φανάρι, που ανάγκαζε να σταματούν ή να ξεκινούν όσοι κινούνταν στους δρόμους απλά και μόνο επειδή το φως του άλλαζε χρώμα. Στον πλανήτη του, τον Μπίζ, δεν υπήρχαν όλα αυτά. Η διαφορετική φυσιολογία των μπιζιανών, είχε προκαλέσει μια τελείως άλλη δομή στις εκεί κοινωνίες και στον οικιστικό εξοπλισμό που χρειάζονταν για να διευκολυνθεί η διαβίωσή τους. Όταν μάλιστα σε κάποια συζήτησή που είχαν η Μαρία με το Δωρόθεο, τον ρώτησε πως είναι η ζωή στον Μπίζ και αν υπήρχαν πόλεις με παρόμοια διαμόρφωση, αυτός της είχε απαντήσει πως δεν μπορούσε να της παραστήσει με λόγια την τελείως διαφορετική μορφή που είχαν όλα στον πλανήτη του. Ο μόνος τρόπος για να μπορούσε να

καταλάβει, όπως της είπε, θα ήταν να επισκεπτόταν τον Μπίζ.

Αφού πέρασαν από πολλά ενδιαφέροντα σημεία της πυκνοκατοικημένης πόλης για τα οποία ο συνοδηγός της Μαρίας έδειχνε ενθουσιασμό μικρού παιδιού, άρχισαν σιγά-σιγά να συναντούν μεγάλες εκτάσεις με οργωμένα χωράφια και μαντριά ζώων κάθε λογής. Σε μια από αυτές τις εκτάσεις, βρισκόταν και ο προορισμός τους. Το Κέντρο προστασίας κακοποιημένων ζώων που φτιάχτηκε από συνδρομές φιλόζωων, ήταν ένα πρώτης τάξεως καταφύγιο για κάθε δυστυχημένο ζώακι. Για την ιατρική περίθαλψη των «ενοίκων» του Κέντρου, απασχολούνταν δυο μόνιμοι κτηνίατροι, που πάντα είχαν κοντά τους ως βοηθούς, τρεις τέσσερις –καμιά φορά και περισσότερους– εθελοντές. Οι ίδιοι φρόντιζαν επίσης και για την περιποίηση των ζώων. Η Μαρία ήταν από τις πιο αγαπητές εθελόντριες, κάτι που φάνηκε άλλωστε από την υποδοχή που τους έκαναν μόλις έφτασαν. Ο πρώτος που πετάχτηκε από το αυτοκίνητο και άφησε άναυδους τους οικοδεσπότες του Κέντρου που πήγαν να τους υποδεχτούν, ήταν ο Ρεξ. Πήδηξε πάνω τους και έκανε σαν τρελός, ενώ όλοι τους τον γέμιζαν χάρια και αγκαλιές.

- Γαβ!... Γαβ, γαβ!

- Ρεξ,... περπατάς;... είπαν όλοι με μια αυθόρμητη φωνή.

Η έκπληξή τους ήταν μεγάλη, γιατί γνώριζαν το πρόβλημα του μικρού σκύλου της Μαρίας. Όσο κι αν είχαν προσπαθήσει να γιατρέψουν το κουτσό του ποδαράκι, δεν είχαν καταφέρει τελικά να τον θεραπεύσουν.

- Περπατάει και μάλιστα καλύτερα από πριν!... είπε υπερβάλλοντας η Μαρία... Ας είναι καλά ο Δωρόθεος!

- Ποιος;... ξαναείπαν όλοι μαζί.

- Ο Δωρόθεος, καλέ! Ο πιο χρυσός άνθρωπος του κόσμου!

Και λέγοντας αυτά, έδειξε με το χέρι της τον φίλο της, κάνοντας μια ελαφριά ευγενική υπόκλιση προς το μέρος του, τονίζοντας έτσι την ανωτερότητά του. Ο ένας μετά τον άλλο έπεφταν στην αγκαλιά της Μαρίας και αμέσως μετά συστήνονταν στο Δωρόθεο. Ο Τάσος με τη Νατάσα οι δυο κτηνίατροι και οι εθελοντές που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο Κέντρο, Έφη, Αντωνία, Χριστίνα, Διονύσης, Γιώργος. Ο κυρ Παντελής, που μεταφέρει τροφές και φάρμακα για τα ζώακια και είναι ένα είδος επιστάτη, δεν ήταν εκεί αυτή την ώρα. Μέσα σε λίγα λεπτά, το Κέντρο γέμισε χαρές και φωνές.

- Που ήσουν τις τελευταίες μέρες ρε Μαράκι; Δεν πήρες ούτε ένα τηλέφωνο... είπε η Νατάσα.

- Έχεις δίκιο, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν ευκαιρήσα καθόλου... της απάντησε με νόημα η Μαρία.

- Τον τελευταίο καιρό, τα ζώα είναι πολύ ανήσυχα... είπε ο Τάσος, θέλοντας να ανοίξει μια συζήτηση... Παρατηρήσαμε μάλιστα, ότι αυτό συμβαίνει καθ' όλη την περίοδο που γίνονται όλα εκείνα τα δήθεν θαύματα στο «θαυματουργό λιβάδι». Σαν να θέλουν να φύγουν προς τα κει... Όμως, ακούτε τίποτα;... Μόλις ήρθατε, ησύχασαν όλα!... Πολύ περίεργο!

- Μη βιάζεσαι,... θα σου λυθούν οι απορίες... αρκέστηκε να του απαντήσει η Μαρία.

Στο μεταξύ, είχαν φτάσει εκεί κι όλοι οι υπόλοιποι. Οι δημοσιογράφοι με τα σύνεργά τους, μα κι ο κόσμος που ακολουθούσε καρτερικά. Μπορεί σε όλο το ταξίδι να ακολουθούσαν από απόσταση και διακριτικά, αλλά τώρα δεν κρατιόντουσαν. Ήθελαν να ρουφήξουν το κάθε τι που θα συνέβαινε. Οι οικοδεσπότες τους υποδέχτηκαν όλους ευγενικά και τους προέτρεψαν να περάσουν μαζί με τη Μαρία και το Δωρόθεο, σε μια μεγάλη σάλα γεμάτη με αφίσες και φωτογραφίες ζώων σε στιγμές ευτυχίας και πόνου. Για να λέμε την αλήθεια, τους καλάρεσε που οι δημοσιογράφοι θα πρόβαλαν το Κέντρο τους. Είχαν ανάγκη την οικονομική και προσωπική βοήθεια επιπλέον

φιλόζωων και αυτή η προβολή ήταν ότι χρειάζονταν. Όμως και όλοι αυτοί οι άνθρωποι που τους συνόδευαν, ήταν καλοδεχούμενοι για παρόμοιους λόγους. Περιφερειακά από αυτή την αίθουσα, υπήρχαν δωμάτια με διάφορες χρήσεις. Χειρουργείο, αναρρωτήριο, κοιτώνες, κουζίνα, τουαλέτες. Σε ένα σημείο μόνο, ακριβώς απέναντι από την είσοδο, ήταν μια διπλή πόρτα που οδηγούσε προς τα κλουβιά των ζώων. Υπήρχαν πάρα πολλά κλουβιά. Όλα σκεπασμένα και προφυλαγμένα από τη βροχή και τον αέρα, σχημάτιζαν ένα μεγάλο Π, αφήνοντας στο κέντρο μια αυλή προς την οποία όλα είχαν πόρτα. Οι επισκέπτες του Κέντρου άρχισαν να ξεναγούνται από το προσωπικό στα διάφορα δωμάτια, πίνοντας και τρώγοντας ένα κέρασμα που τους πρόσφεραν.

Κάποια στιγμή, ο Δωρόθεος που με τρόπο είχε ακουμπήσει σε ένα τραπέζι τα κεράσματα που του είχαν δώσει, βγήκε στην αυλή. Μαζί του και ο Ρεξ, που δεν ξεκόλλαγε στιγμή από κοντά του. Πήγε και κάθισε κατάχαμα στο κέντρο της, έχοντας πλάι του ακίνητο σαν άγαλμα τον αγαπημένο του φίλο. Όλα τα ζώα κόλλησαν το μουσουδάκι τους στα κάγκελα προς το μέρος του επισκέπτη τους. Τον κοίταγαν εκστατικά και μάλλον ανυπόμονα. Σαν να ήθελαν να πλησιάσουν κοντά του. Ο πρώτος που ακολούθησε τα βήματα του Δωρόθεου, ήταν ένας δημοσιογράφος τηλεοπτικού καναλιού, που έκανε νόημα στον καμεραμάν του να τον ακολουθήσει. Με μιας, όλοι στράφηκαν προς την πόρτα που βγάζει στην αυλή των ζώων. Δεν ήθελαν και πολύ άλλωστε για να καταλάβουν, πως ίσως τώρα άρχιζε το ενδιαφέρον της επίσκεψής τους. Καθώς όλοι πλησίαζαν τον καθισμένο άνδρα, οι κάμερες και τα μικρόφωνα έπιαναν δουλειά. Κάποιοι, κάτι πήγαν να ρωτήσουν, αλλά σταμάτησαν μπροστά στο χέρι του καθισμένου οκλαδόν Δωρόθεου, που σηκωνόταν σαν ένα σύνθημα προς όλους να

σταματήσουν τη φασαρία που είχαν αρχίσει να κάνουν. Έπειτα, με αργή και ήρεμη φωνή, ζήτησε.

- Ανοίξτε σας παρακαλώ τις πόρτες των κλουβιών.

Οι οικοδεσπότες του Κέντρου τρώμαζαν. Ανησύχησαν και άρχισαν στρεφόμενοι προς τη Μαρία να δείχνουν άρνηση. «Να βγουν όλα τα ζώα στην αυλή; Ανάμεσά τους ήταν πολλά άγρια, χτυπημένα, επιθετικά και αρκετά ανήμπορα να προστατέψουν τον εαυτό τους. Άσε που κινδύνευαν και οι ίδιοι μαζί με τους επισκέπτες από τόσα ζώα». Η Μαρία στράφηκε πρώτα στο Δωρόθεο, σαν να ήθελε να σιγουρευτεί ότι εννοούσε τα λόγια του. Όταν όμως αυτός γύρισε και την κοίταξε με αυτό το θεϊκό του βλέμμα, ντράπηκε και κοκκίνισε. Πως μπόρεσε να τον αμφισβητήσει; Σχεδόν της ήρθαν κλάματα. Με ένα νεύμα της προς τους κτηνίατρους και τους εθελοντές, τους κάλεσε να υπακούσουν. Δεν χρειάστηκε άλλη προτροπή. Αν έκρινε κανείς από την άμεση ανταπόκρισή τους στο κάλεσμά της, θα έλεγε ότι τους διέταξε.

Διστακτικά, αλλά χωρίς καθυστέρηση, το ένα μετά το άλλο, όλα τα κλουβιά άνοιξαν. Ασυναίσθητα, όλοι όσοι βρίσκονταν στην αυλή υποχώρησαν και στάθηκαν δίπλα στην διαχωριστική πόρτα που οδηγούσε στην ασφαλή εσωτερική σάλα. Δεν χρειάστηκε όμως να την ανοίξει κανείς. Αυτό που έβλεπαν, δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Όλα τα ζώακια, όπως μπορούσε το καθένα, άλλα κουτσαίνοντας, άλλα με σπασμένες φτερούγες, με κομμένες ουρές, χτυπημένα σε διάφορα σημεία του σώματός τους, μαζεύτηκαν σιγά-σιγά σε απόσταση αναπνοής από το Δωρόθεο, σχηματίζοντας ένα τέλειο κύκλο. Σαν να ήξεραν άριστη γεωμετρία. Εκεί, σ' αυτή τη θέση, έμειναν για αρκετή ώρα όλα τους σιωπηλά. Η ιεροτελεστία είχε ξεκινήσει. Άχνα δεν ακουγόταν, ακόμα κι από τους ανθρώπους. Φαίνόντουσαν αφοσιωμένα μόνο στον Δωρόθεο, που τον κοίταζαν στα μάτια. Τίποτα δεν μπορούσε να τους τραβήξει την προσοχή. Και το απίστευτο; Κανένα δεν πείραζε το άλλο, έστω και αν είχαν

καθίσει δίπλα-δίπλα τα πιο ετερόκλητα. Αφού πέρασε περίπου ένα τέταρτο, ο Δωρόθεος άπλωσε τα χέρια αρχίζοντας συγχρόνως να μιλάει ακαταλαβίστικα απευθυνόμενος προς τους καινούργιους φίλους του. Σχεδόν αμέσως, με τρόπο που φανέρωνε ότι καταλάβαιναν, ένα-ένα τα ζώακια σηκώνονταν και ακουμπούσαν στα χέρια του, άλλο την ουρά του, άλλο το πόδι του, το κεφάλι του, τα πληγωμένα πλευρά του, βγάζοντας το καθένα ένα δικό του παράξενο ήχο, σαν απάντηση στα λόγια του θεραπευτή του. Κι όλα αυτά, με μια αξιοθαύμαστη τάξη, λες και ήξερε το κάθε δυστυχημένο ζώο πότε ήταν η σειρά του να πλησιάσει το Δωρόθεο. Δυστυχημένο; Δεν θα το 'λεγε πια αυτό κανείς. Μετά από αυτή την ασυνήθιστη τελετουργία, ένα-ένα επέστρεφε ευτυχισμένο στο κατάλυμά του. Οι φωνούλες τους γεμάτες χαρά κι ευγνωμοσύνη ανέβαιναν στον ουρανό, αναγκάζοντας ακόμα και τα γύρω βουνά που παρακολουθούσαν να συγκινηθούν.

Μια έκσταση είχε απλωθεί σε ολόκληρο το Κέντρο. Οι κτηνίατροι κι οι βοηθοί τους, μετά το αναπάντεχο σοκ, το μόνο που αρκέστηκαν να κάνουν ήταν να επιβεβαιώσουν την θεραπεία των περισσοτέρων και την βελτίωση των υπολοίπων, καθώς έκλειναν πάλι τις πόρτες των κλουβιών τους. Ακόμα και οι δημοσιογράφοι, πράγμα πρωτόγνωρο γι' αυτούς, δεν είχανε διάθεση να χαλάσουν την κατανυκτική ατμόσφαιρα με τετριμμένες ερωτήσεις και άλλες παρόμοιες ενέργειες. Αρκέστηκαν σε ότι κατέγραψαν οι κάμερες και τα μικρόφωνα. Όσο για τον κόσμο; Ήταν πια όλοι πεπεισμένοι, ότι ένα ανώτερο, ένα θεϊκό ον τους είχε κάνει τη χάρη να βρεθεί ανάμεσά τους και μακάριζαν την τύχη τους που ήσαν τόσο κοντά του.

Σε λίγο, βρίσκονταν όλοι στο δρόμο της επιστροφής. Βουβοί και σκεπτικοί, χώνευαν την ανώτερη εμπειρία που είχαν μεταλάβει. Το Κέντρο είχε μείνει ξανά μόνο του, αλλά τώρα πια δεν ήταν όπως πριν. Χωρίς να το ξέρει, δύο εξωγήινα χέρια το είχαν ευλογήσει.

Όσοι είχαν παραμείνει ξύπνιοι ως αργά, ήταν οι πρώτοι που έμαθαν από τις έκτακτες ειδήσεις τα καινούργια απίστευτα νέα. Οι υπόλοιποι, θα τα μάθαιναν το πρωί. Εν τω μεταξύ, η Μαρία με το Δωρόθεο γύριζαν στο σπίτι με την έγνοια ότι θα συναντήσουν και πάλι τις ερωτήσεις των δημοσιογράφων που είχαν παραμείνει απ' έξω. Και μπροστά στην είσοδο και πίσω στην κουζίνα. Είχαν κάνει όμως, λάθος. Τα νέα είχαν μεταδοθεί αστραπιαία και όλα όσα συνέβησαν ήταν ήδη γνωστά και στους πολιορκητές του σπιτιού. Όταν έφτασαν, η αγωνία τους μετατράπηκε σε έκπληξη. Ένας ανθρώπινος διάδρομος ανοίχτηκε μπροστά τους, που έφτανε μέχρι την πόρτα του σπιτιού. Κανείς δεν ρώτησε τίποτα. Μόνο χειροκροτήματα συνόδευσαν το πέρασμά τους. Οι γονείς της Μαρίας είχαν μείνει ξύπνιοι ως αργά, ανυπομονώντας να μάθουν από πρώτο χέρι αυτά που ήδη είχαν προλάβει να μεταδώσουν οι τηλεοράσεις. Όσο για την Αλέκα; Επέμενε πεισματικά, να θέλει να βλέπει τη δική της εικόνα. Ενός Δωρόθεου απατεώνα, που δεν της έδινε σημασία και που ήθελε με κάθε τρόπο να τον ξεφτιλίσει και να χαλάσει το όνειρο της αδερφής της. Έτσι, είχε πάει προ πολλού για ύπνο, μη συμεριζόμενη την χαρά του κυρ Γιάννη και την περιέργεια της κυρά Νίκης. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι χαρές κι οι συζητήσεις που προσπαθούσαν να λύσουν απορίες, κράτησαν αρκετή ώρα. Σιγά-σιγά, όλοι μέσα στο σπίτι αντιλαμβάνονταν πια την κατάσταση που βίωναν. Αισθάνονταν ευλογημένοι, που είχε διαλέξει αυτούς για να μείνει κοντά τους ο Δωρόθεος. Τη Μαρία πιο συγκεκριμένα. Άλλωστε και ποιος δεν θα 'θελε να μένει στο σπίτι του ένας τέτοιος «άνθρωπος»; Ρώταγαν, τους απάνταγε, ξαναρώταγαν,... ώσπου η κούραση της ημέρας που έφυγε, τους έστειλε όλους στα κρεβάτια τους. Εκτός απ' το Δωρόθεο, φυσικά. Μα και έξω από το σπίτι, οι δημοσιογράφοι που μέχρι τώρα είχαν πέσει σε περισυλλογή, καθώς δεν είχαν ξαναζήσει ποτέ άλλοτε

στην καριέρα τους τέτοια εμπειρία, υπέκυπταν στην νύστα τους. Ένας-ένας πήγαινε και παραδιδόταν στον Μορφέα.

* * *

Σε λίγες ώρες, το ξημέρωμα που ξεπρόβαλε άρχισε να ετοιμάζει τη λίστα με τις καινούργιες βόλτες του αγαπημένου ζευγαριού. Τα τεμπέλικα πρωινά χασμουρητά, έδωσαν τη θέση τους σε σχέδια χαράς.

- Που θες να πάμε σήμερα;... ρώτησε ο Δωρόθεος τη Μαρία.

- Είσαι έτοιμος να φύγουμε;... τον ρώτησε κι εκείνη, αντί να του απαντήσει.

- Καθίστε πρώτα να φάτε κάτι... παρενέβη η κυρία Νίκη.

Δεν της χάλασαν το χατίρι. Είχε ξυπνήσει κι η Αλέκα και σκέφτηκαν ότι ήταν μια καλή ευκαιρία να κάνουν και λίγη παρέα μαζί της. Για αρκετή ώρα έτρωγαν και έπιναν το πρωινό τους μιλώντας για διάφορα θέματα, με τον Δωρόθεο να παριστάνει αριστοτεχνικά ότι πίνει τον καφέ του. Μόνο αν κοίταζε κάποιος το φλιτζάνι του από πάνω, θα παρατηρούσε πως η στάθμη του καφέ δεν κατέβαινε. Εξ άλλου, το θέατρό του ολοκλήρωσε η Μαρία, που επέμενε να μαζέψει αυτή τα ποτήρια και τα πιάτα, βρίσκοντας έτσι την ευκαιρία να χύσει πρώτο-πρώτο τον καφέ του Δωρόθεου, χωρίς κανείς από τους γονείς και την αδερφή της να καταλάβει κάτι. Πάντως, η προσπάθεια για βελτίωση των σχέσεων με την Αλέκα δεν ευοδώθηκε. Με το παραμικρό, προέβαλε αντιρρήσεις και δεν σταμάτησε καθόλου να κρατάει τη συζήτηση σε ένταση. Σκέτο πνεύμα αντιλογίας.

Είπαν να βγουν χωρίς σχέδιο. Σκέφτηκαν δηλαδή, ότι θα ήταν καλή ιδέα να περπατήσουν πιασμένοι χέρι-χέρι και να μη νοιάζονται που θα τους βγάλει. Έτσι, γύρω στις δέκα, βρέθηκαν να τριγυρνούν σε δρόμους και δρομάκια, με τη Μαρία να κρατάει ολοένα και πιο σφιχτά το χέρι του

αγαπημένου της. Ο πόθος της γι' αυτόν, μεγάλος, μονοσήμαντος, καταδικασμένος να μη συναντήσει ποτέ την ανταπόκριση. Μια μόνιμη φωτιά στα σπλάχνα της. Κι αυτός; Ο μοναδικός της; Δεν ξεκόλλαγε τα μάτια του απ' τα δικά της. Ένωθε ωραία, πρωτόγνωρα. Ποτέ του δεν περίμενε ότι θα δενόταν τόσο πολύ μ' ένα πλάσμα από άλλο πλανήτη. Συνειδητοποιούσε τώρα πια, ότι η χαρισματική Μαρία είχε καταφέρει να του μεταδώσει τα καλύτερα γήινα συναισθήματα. Που και που, σταματούσαν με το πρόσχημα κάποιας βιτρίνας και προσπαθούσαν να γίνουν ένα, ακουμπώντας ο ένας τον άλλο σε όσο πιο πολλά σημεία του μπορούσε. Κάποια στιγμή τον άφησε άναυδο φιλώντας τον, να προσπαθεί να καταλάβει τι ήταν αυτό που του άρεσε τόσο πολύ και πως μπορούσε να το ανταποδώσει. Δεν άργησε πολύ. Σε λίγο, τα φιλιά του συναγωνίζονταν την αγκαλιά του. Και ήταν το ίδιο καυτά.

- Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ πολύ, καλέ μου!... Είμαι τόσο ευτυχισμένη, όσο δεν ήμουν σ' ολόκληρη την προηγούμενη ζωή μου!

- Κι εγώ, δεν μπορώ πια χωρίς εσένα. Αυτό που νιώθω, είναι άγνωστο στον πλανήτη μου και αν είναι το ίδιο μ' αυτό που νιώθεις κι εσύ για μένα, τότε ναι, μπορώ να του δώσω ένα όνομα... Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ Μαρία μου!

- Αν σε χάσω, θα χαθώ!... Δεν θα το αντέξω!

- Δεν θα με χάσεις,... στο υπόσχομαι!

Η τραγικότητά τους ήταν μεγάλη,... τόση,... που συγκίνησε ακόμη και τον θεό του έρωτα. Ήρθε από πάνω τους, τους αγκάλιασε και υπερβαίνοντας κάθε συνήθη πρακτική, άρχισε να ρέει ανάμεσά τους. Περνούσε από το ένα σώμα στο άλλο μέσα από το άγγιγμά τους, χαρίζοντάς τους ανυπέβλητη ηδονή. Τώρα πια, τα βήματά τους είχε αναλάβει να τα οδηγεί ο έρωτας και χωρίς καν να το καταλάβουν, τους άφησε να κάθονται σε ένα παγκάκι του μεγάλου πάρκου της πόλης. Σ' αυτό, που ήταν μπροστά στο ωραιότερο ξέφωτο, ανάμεσα σε ένα πλήθος από

δέντρα και λουλούδια, που μοσχοβόλαγαν στην πρωινή δροσιά. Λίγο πιο πίσω, καμιά τριανταριά με σαράντα μέτρα, οι δημοσιογράφοι έκλειναν τις κάμερες ωσάν να σέβονταν τον υπερανθρώπινο έρωτα και κάθονταν κι αυτοί σε μερικά παγκάκια. Όσο για τον υπόλοιπο κόσμο που συνόδευε πλέον μόνιμα το ζευγάρι,... ένας-ένας, έβρισκαν κάποιο βολικό σημείο –παγκάκι, μεγάλη πέτρα, οριζόντιο κάγκελο- για να λυγίσουν το από ώρα όρθιο, τετωμένο σώμα τους. Οι γλώσσες όλων έμεναν ακίνητες, τιθασευμένες μέσα σε αμίλητα στόματα, ενώ που και που μερικά συγκινημένα δάκρυα σκουπίζονταν έντεχνα.

Δεν θα είχε περάσει μισή ώρα, όταν μερικοί απ' τους άγνωστους επισκέπτες του πάρκου, που κάθονταν σε παρακείμενα καθίσματα και παρατηρούσαν το ζευγάρι χωρίς να τολμούν να πλησιάσουν, αποφάσισαν να το κάνουν.

- Είστε ο κύριος Δωρόθεος, που μας είχε μιλήσει στη Βιβλιοθήκη;... ρώτησε μια ευγενική κοπέλα.

- Ναι, εγώ είμαι.

Αυτό ήταν. Σαν να δόθηκε ένα σύνθημα και το παγκάκι τους άρχισε να τραβάει σαν μαγνήτης όποιον περνούσε από κει. Οι δυο ερωτευμένοι έπαψαν να είναι μόνοι. Προτού καλά-καλά το καταλάβουν, μια συζήτηση με άπειρα θέματα είχε ανοιχτεί. Σε λίγο, όλοι σχεδόν οι επισκέπτες του πάρκου, άγνωστοι και μόνιμοι συνοδοί, βρίσκονταν καθισμένοι κατάχαμα μπροστά στο παγκάκι του Δωρόθεου και της Μαρίας, ενώ και οι δημοσιογράφοι είχαν αφήσει τώρα πια τα καθίσματά τους και κάθονταν ανάμεσα στο πλήθος. Η συζήτηση ήταν στην ουσία μονόλογος. Κήρυγμα. Ο κόσμος ρωτούσε και ο Δωρόθεος τους φώτιζε! Δεν υπήρξε θέμα που θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς και να μη μίλησαν γι' αυτό. Για τον άνθρωπο, για τον Θεό, τη Δημιουργία, τις επιστήμες, τις αξίες, την καλοσύνη, την αλληλοβοήθεια, τα πάθη, τις αρετές, για την ζωή, για τον θάνατο, για το «μετά». Σιγά-σιγά, ο ένας μετά τον άλλο καταλάβαιναν πως ουσιαστικά

όλες αυτές οι έννοιες θα παρέμεναν για πάντα άγνωστες, ενώ κάθε προσπάθεια αντίληψής τους θα ήταν πάντα καταδικασμένη στο να τις γνωρίσουν από ένα θαμπό σκίτσο τους κρεμασμένο κάπου στον υποκειμενικό κόσμο του μυαλού του καθενός, που φτιάχτηκε μάλιστα απ' αυτό το ίδιο.

Για ώρες ολόκληρες, μέχρι το απόγευμα, κανείς δεν παραπονέθηκε ότι πείνασε ή δίψασε. Σαν στεγνό σφουγγάρι, οι εκατοντάδες πια παριστάμενοι, ρουφούσαν κάθε σταγόνα σκέψης που ανάβλυζε καβάλα σε μια λέξη, μέσα απ' το στόμα του Δωρόθεου. Κατά διαστήματα, σταμάταγε να μιλά κι έκανε νόημα ν' αφήσουν να περάσει για να πάει κοντά του, κάποιος πονεμένος. Τον αγκάλιαζε, τον βοηθούσε στο βαθμό που μπορούσε να γιατρευτεί κι ύστερα απευθυνόταν ξανά σ' όλους αυτούς που τον περίμεναν καρτερικά. Η Μαρία πάλι, νόμιζε ότι πετούσε στον έβδομο ουρανό. Ανείπωτη η χαρά της.

Το απόγευμα είχε έρθει για τα καλά, όμως κανείς δεν θα το πρόσεχε αν δεν φρόντιζαν γι' αυτό τα πέντε κτυπήματα του ρολογιού μιας κοντινής εκκλησιάς. Κανείς δεν ήθελε να φύγει, ν' αποχωριστεί τη λυτρωτική συντροφιά του Δωρόθεου. Με κρύα καρδιά και αφού οι περισσότεροι κατάφεραν να τον ακουμπήσουν και να τον ασπαστούν, έβλεπαν μετά από λίγο το ζευγάρι ν' απομακρύνεται. Σιγά-σιγά, ο ένας μετά τον άλλο άρχισαν να φεύγουν χαμένοι στην περισυλλογή τους, μέχρι που το ξέφωτο άδειασε.

Όμως, δεν έμελε να τελειώσει όμορφα όλη αυτή η σχεδόν ημερήσια εμπειρία. Μπροστά σε κείνη την έξοδο του πάρκου που είναι προς το μέρος του σπιτιού της Μαρίας, ένα τσούρμο από καμιά εικοσιπενταριά με τριάντα άτομα τους περίμεναν με άσχημες διαθέσεις. Ήταν οι γυρολόγοι, που αφού είχαν χάσει πια το εισόδημα απ' τα μαγαζάκια τους στο μέχρι πρότινος θαυματουργό λιβάδι, είχαν βαλθεί, μαζί με μερικούς συγγενείς τους, να βγάλουν πάση θυσία από τη μέση τον ανεπιθύμητο

σωτήρα. Μερικοί απ' αυτούς, που είχαν παρεισφρήσει έντεχνα στην κομπανία που ακολουθούσε τον Δωρόθεο, αν και τον είχαν δει με τα μάτια τους να κηρύσσει και να θεραπεύει απ' το πρωί στο πάρκο, παρ' όλα αυτά είχαν ειδοποιήσει με τα κινητά τηλέφωνα και τους υπόλοιπους, με σκοπό να τον ξεφτιλίσουν και να τον διαβάλουν λίγο πριν επιστρέψει στο σπίτι που τον φιλοξενούσε. Κανένα θαύμα και κανένας γλυκός λόγος δεν μπορούσε να σβήσει το μίσος της τσέπης τους. Έτσι, είχαν στηθεί και τον περίμεναν.

- Νάτος, νάτος... ακούστηκαν δυο τρεις που είδαν πρώτοι τον θεραπευτή.

Αμέσως, σαν καλοσυντονισμένη μηχανή, η παρέα των εξαγριωμένων αθλίων περικύκλωσε το Δωρόθεο με τη Μαρία, φτιάχνοντας γύρω τους ένα φράχτη από υψωμένες νευριασμένες γροθιές, που ανέμιζαν απειλητικά. Μαζί τους, μέσα σ' αυτόν τον ασφυκτικό κλοιό και δυο γυναίκες δημοσιογράφοι, που παγιδεύτηκαν μέσα στη φούρια. Αρχικά, η επιθετικότητα δαμαζόταν με το ζόρι από τις ασυνάρτητες βρισιές και κλωτσιές που έδιναν άθελά τους μεταξύ τους οι πολιορκητές, μέσα στον ανεξέλεγκτο εκνευρισμό τους. Έτσι όμως, το πάθος τους δυνάμωνε περισσότερο. Οι δυο παγιδευμένες δημοσιογράφοι, αφού στην αρχή προσπάθησαν μάταια να απεμπλακούν φωνάζοντας την ιδιότητά τους, έβαλαν τα κλάματα μαζί με τη Μαρία και προσπάθησαν και οι τρεις τους να κρυφτούν κάτω από την αγκαλιά του Δωρόθεου. Με τίποτα, οι δημοσιογράφοι και ο κόσμος που συνόδευε τον Θεραπευτή, δεν μπορούσαν να σπάσουν τον συμπαγή κλοιό. Όσο και αν τράβαγαν, όσο και αν φώναζαν, τίποτα. Το μυαλό του ανθρώπινου αυτού κύκλου είχε θολώσει. Το μόνο που κατάφεραν, ήταν να καλέσουν σε βοήθεια την αστυνομία, τις πρώτες βοήθειες και αρκετούς γνωστούς.

Την ώρα που τα πρώτα περιπολικά και ασθενοφόρα παρκάριζαν στα γύρω πεζοδρόμια όπως να 'ταν, ο πύρινος αλλόφρων κλοιός συγκλονιζόταν από τέσσερις πονεμένες

κραυγές. Οι φωνές πάγωσαν από τη φρίκη και οι γροθιές κρύφτηκαν μες τις τσέπες απ' το φόβο. Καθώς το τρομαγμένο ανθρώπινο κύμα αποτραβιόταν, ένα μαρμαρωμένο ζωντανό γλυπτό πρόδιδε το μέχρι πρότινος κρυμμένο συμβάν. Ο Δωρόθεος με ορθωμένο το ανάστημά του, αγκάλιαζε με το ένα του χέρι τις τρεις φοβισμένες γυναίκες, κρατώντας τες κι αυτές ανυψωμένες μαζί του περί τα δέκα εκατοστά από το έδαφος, ενώ το άλλο του παρέμενε υψωμένο σαν να 'δινε κάποια εντολή. Γύρω τους, τέσσερις άνδρες σφάδαζαν από τον πόνο που τους προκαλούσαν τα μαρμαρωμένα μέλη τους. Οι δυο γροθιές και δυο κλωτσιές, που προσπάθησαν να χτυπήσουν τον ήρεμο και πράο λευκοντυμένο Δωρόθεο, δεν πρόλαβαν να βρουν το στόχο τους. Πέντε εκατοστά προτού τον ακουμπήσουν, άφηναν στη θέση τους δυο χέρια και δυο πόδια αγκυλωμένα,... νεκρά. Μάταιες οι φωνές τους και τα παρακάλια. Ζητούσαν έλεος, εκλιπαρούσαν για συγχώρεση, μα, ο Δωρόθεος δεν μπορούσε να αναιρέσει την τιμωρία που είχε ο ίδιος επιβάλει. Στην υπόλοιπη ζωή τους, το άρρωστο, παράλυτο χέρι ή πόδι, θα τους θύμιζε την απληστία, την αδικία, την αχαριστία τους. Σε λίγο, τα ασθενοφόρα που τους μετέφεραν –χωρίς ελπίδα– σε κάποιο νοσοκομείο σφυρίζοντας και οι αστυφύλακες που διέλυαν το εντυπωσιασμένο πλήθος, έγραφαν το τέλος της στενάχωρης αυτής περιπέτειας. Η Μαρία δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ' την αγκαλιά του αγαπημένου της, ενώ οι δύο γυναίκες δημοσιογράφοι, ευχαριστούσαν και ξαναευχαριστούσαν τον σωτήρα τους. Την εμπειρία τους, μετά από λίγο, θα την μοιράζονταν με εκατομμύρια άλλους.

Τα μακροσκελή βίντεο και ηχητικά αποσπάσματα που τράβηξαν όλες αυτές τις ώρες οι κάμερες και τα μικρόφωνα, είχαν ήδη σταλεί μέσω διαδικτύου στα κανάλια, τις εφημερίδες και τα περιοδικά. Έτσι, στις ειδήσεις των οκτώ, εκατομμύρια θεατών καθισμένοι στους

καναπέδες τους, παρακολουθούσαν εντυπωσιασμένοι τον «άνθρωπο». Τον έβλεπαν να διδάσκει αυτά που ουσιαστικά γνώριζαν, αλλά αρνούσαν να παραδεχτούν, να αντιμετωπίσουν, να εφαρμόσουν. Οι τόσο απλές συμβουλές του, φάνταζαν ρομαντικές μέσα στην αλλοτριωμένη ζωή τους. Δεν ήταν εύκολο ν' απαγκιστρωθούν απ' τη μιζέρια. Έβλεπαν την ανθρώπινη κακία να μην μπορεί να τον αγγίξει και αυτό τους φόβιζε. Ναι, ... τους φόβιζε πολύ.

Η Μαρία, μπροστά στην τηλεόραση κι αυτή μαζί με τους άλλους, καθόταν τρισευτυχισμένη στον καναπέ δίπλα-δίπλα με το Δωρόθεο, σχεδόν στην αγκαλιά του. Που και που, έσκυβε σ' αυτήν, χουζούρευε και του έδινε ένα πεταχτό φιλί. Η χαρά της, που δεν κρυβόταν, δημιουργούσε διάφορα συναισθήματα τριγύρω της. Ευτυχία στον πατέρα της, απάθεια και ζήλεια –που δεν ήταν η κόρη της στη θέση της- στην κυρά Νίκη και μια έντονη ζηλοφθονία στην Αλέκα.

Πέρασαν πολλά άλλα τέτοια βράδια, ώσπου να 'ρθει η μοιραία εκείνη νύχτα. Ευχάριστα βράδια, ... λυτρωτικά. Ανασκοπητικά σαν επίλογοι γεμάτων ημερών. Ημερών, που οι δυο τους γύρισαν όλο τον κόσμο, με τον Δωρόθεο να διδάσκει και να θεραπεύει όσους πίστευαν σ' αυτό. Όσους πίστευαν στη δύναμη του εαυτού τους. Και που δεν πήγαν. Σε εκθέσεις, σε συγκεντρώσεις, σε κοινωνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, ... παντού. Παρέα τους, μια μόνιμη συνοδεία δημοσιογράφων που μοίραζαν τα νέα σ' ολόκληρη τη χώρα -και όχι μόνο- και μια κουστωδιά οπαδών, που ο φανατισμός της δυνάμωνε μαζί με το μέγεθός της. Πιστούς του Δωρόθεου, θα τους έλεγε κανείς, παρά οπαδούς.

Τι ήθελε και μίλαγε και δεν έμενε στις σκέψεις της; Το μυαλό της ήδη αναπολούσε τις σημερινές του εμπειρίες, «ξαναβολτάροντας» την πρωινή τους βόλτα, για να σταματήσει μετά από λίγο επίμονα στην επίσκεψή τους στο ορφανοτροφείο. Τι χαρά ήταν κι αυτή που έζησαν;

Όλοι όσοι ήταν εκεί, σίγουρα θα θυμόνταν τώρα όπως κι αυτή, τα παιδιά να μαζεύονται γύρω του και να σκαρφαλώνουν πάνω του σαν τους ναυαγούς στη σχεδία. Τα θλιμμένα τους πρόσωπα, έλαμπαν με μιας καθώς τα ευλογούσε ο θεόσταλτος. Τα χέρια του, λες και μεγάλωναν, χώραγαν από κάτω όλα τα κεφαλάκια που ζουζούνιζαν ενώ στριμώχνονταν να χωθούν στην αγκαλιά του. Το μουντό ίδρυμα, είχε γεμίσει πια με ευτυχία και φωνές αγγέλων που ξαναγεννιόνταν. Τα ξένα μεταξύ τους προσωπάκια, αδερφωνόντουσαν κάτω απ' την αγκαλιά του ίδιου πατέρα. Ποιος μπορούσε να ξεχάσει;

Κάποια στιγμή αναπήδησε.

- Δωρόθεε!... Γι' απόψε, έχω κανονίσει με τον νυχτοφύλακα, να σε περιμένει αργά στη Βιβλιοθήκη. Μην το ξεχάσεις;

- Όχι βέβαια... Το περιμένω πως και πως!

* * *

Λίγο μετά τις δώδεκα, όλοι είχαν πέσει για ύπνο. Μάλλον,... σχεδόν όλοι. Η Αλέκα είχε ήδη αποκοιμηθεί στο δωμάτιό της, αδιαφορώντας για την αδερφή της και τον προστατευόμενό της που παρέμεναν στο σαλόνι, ενώ η κυρά Νίκη σκέπαζε και ξανασκέπαζε με το μαξιλάρι τα αυτιά της, για να γλυτώσει απ' το ροχαλητό του κυρ Γιάννη που ακουγόταν μέχρι το καθιστικό. Ο Δωρόθεος, αφού χαιρέτησε τη Μαρία που είχε μείνει κι αυτή ξύπνια ως αργά, ξεκίνησε για τη Βιβλιοθήκη. Ευτυχώς απ' έξω δεν υπήρχε ούτε ένας δημοσιογράφος. Έτσι όπως ήταν ταλαιπωρημένοι, θα είχαν πάει κι αυτοί για ύπνο. Οι δρόμοι ήταν άδειοι και μόνο τα φώτα του κρατούσαν συντροφιά. Που και που μόνο, μερικές ανθρώπινες σκιές πρόβαλαν και ξαναχάνονταν σε εσοχές, προσπαθώντας να κρύψουν την ερημιά τους. Οι ζεστές εστίες είχαν κλείσει προ πολλού γι' αυτές, αφήνοντάς τις απέξω. Οι περισσότερες, ζωντανά ναυάγια της ζωής που έψαχναν

ένα απάγκιο, μια απάνεμη γωνιά για να βυθίσουν την εγκατάλειψή τους. Άδικες κατάρες, που στριφογύριζαν στοιχειωμένες προτού καταφέρουν να κουρνιασουν. Δεν άργησε και πολύ να φτάσει. Άλλωστε, τη διαδρομή την είχε μάθει τώρα πια και δεν χασομερούσε ψάχνοντας. Βρήκε το νυχτοφύλακα να τον περιμένει.

- Καλησπέρα!... Έλα,... έλα γρήγορα μέσα, μη τραβάμε την προσοχή. Δεν σου κρύβω, ότι μου έχει κάνει μεγάλη εντύπωση αυτή η μυστικοπάθειά σου, αλλά για χατίρι της Μαρίας,... άντε, έλα,... δεξ ότι θέλεις.

- Καλησπέρα... Δεν έχω μυστικοπάθεια. Απλά, θέλω ν' αποφύγω τη φασαρία του πολύ κόσμου. Οι περισσότεροι, δυστυχώς, δεν ενδιαφέρονται για την ουσία μιας διδαχής, είτε αυτή αφορά το πώς μπορούν να βοηθήσουν τους συνανθρώπους τους, είτε το πώς να σμιλέψουν τον εαυτό τους και να αποκτήσουν ιδιαίτερες δεξιότητες, όπως παραδείγματος χάρη το γρήγορο διάβασμα. Είναι απλώς περίεργοι, για τον εντυπωσιασμό που πιθανόν προκαλεί, μια τέτοιου είδους διδασκαλία.

- Κατάλαβα. Λοιπόν, σ' αφήνω να δεις με την ησυχία σου ότι θέλεις!

- Σ' ευχαριστώ... Α!... Με την ευκαιρία μιας και είμαι δω, μήπως υπάρχει κάτι που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον;

- Θα στο 'λεγα αργότερα, αλλά με πρόλαβες. Έλα μαζί μου...

- ∴

- Ορίστε!... Αυτό είναι το διαμάντι της Βιβλιοθήκης. Ένα σπανιότατο παλιό βυζαντινό βιβλίο, μοναδικής αξίας, που περιέχει αρκετά απ' τα ιατρικά μυστικά του αρχαίου Ιπποκράτη... Αντιγραφές, δηλαδή, από πολλά χειρόγραφα του... Το φυλάμε σαν τα μάτια μας!

- Πράγματι,... είναι εξαιρετικό!

- Εμένα,... με συγχωρείς. Πρέπει να πάω στη δουλειά μου. Όταν τελειώσεις με το διάβασμα των βιβλίων, μου φωνάζεις για να σου ανοίξω να φύγεις.

* * *

Το πρωινό ήρθε στην ώρα του, ... που να μην ερχόταν. Είχε περάσει βέβαια κάπως η ώρα, μα λίγο ύπνο παραπάνω, όλοι τον δικαιούνταν μιας κι είχαν αργήσει να κοιμηθούν. Αυτή τη φορά, δεν ήταν ο θόρυβος απ' τους δημοσιογράφους που τους ξύπνησε όλους, αλλά το έντονο κτύπημα στην πόρτα. Ένα άγριο κτύπημα. Η οικογένεια είχε ξαπλώσει αργούτσικα, γύρω στις δώδεκα, ενώ ο Δωρόθεος πρέπει να είχε γυρίσει κατά τις τέσσερις παρά, με τέσσερις. Έτσι μάλλον θυμόταν η κυρά Νίκη, που έριξε μια ματιά στο ρολόι, την ώρα που άκουσε την εξώπορτα να κλείνει. Της φάνηκε πολύ περίεργο. «Αλήθεια, που γύριζε τέτοια ώρα;», είχε αναρωτηθεί. Το χτύπημα, συνεχίστηκε ακόμη πιο επίμονο και δυνατό, τόσο, που ανάγκασε την κυρία Νίκη να σηκωθεί βιαστικά απ' το κρεβάτι και να πάει ν' ανοίξει. Τα μάτια της γούρλωσαν. Να συνέβη κάτι με την οικογένεια; Μα, τα κορίτσια, ο άντρας της κι ο Δωρόθεος, δεν είχαν ξυπνήσει ακόμα καλά-καλά. Οι τέσσερις αστυνομικοί που αντίκρισε, την παραμέρισαν λέγοντας ότι έχουν ένταλμα έρευνας και σύλληψης, ενώ πίσω τους τα φώτα των περιπολικών συναγωνίζονταν τα φώτα των δημοσιογράφων.

- Τι συμβαίνει;... πρόλαβε να πει.

- Κυρία μου, πρέπει να ψάξουμε το σπίτι... Εκλάπη απ' τη Βιβλιοθήκη κάτι πολύ σημαντικό!

- Και τι δουλειά έχουμε μείς;

- Δεν μπορώ να σας πω περισσότερα.

Και λέγοντας αυτά ο αρχηγός της ομάδας των αστυνομικών, έδωσε εντολή σε δύο, που άρχισαν ν' ανοίγουν συρτάρια, ντουλάπες, κομοδίνα και να κάνουν το σπίτι άνω κάτω. Άλλος ένας παρέμεινε δίπλα του σιωπηλός, ενώ ο αρχηγός συνέχισε.

- Ο κύριος Δωρόθεος Δωρόθεος, εδώ διαμένει;

- Μάλιστα,... τι τον θέλετε;

- Έχουμε ένταλμα σύλληψής του... Χθες αργά το βράδυ, προς τα χαράματα, βρέθηκε απ' τις αστυνομικές δυνάμεις, αιμόφυρτος, ο νυχτοφύλακας της Δημοτικής Βιβλιοθήκης... Ο ίδιος μας κατέθεσε, μετά την μεταφορά του στο νοσοκομείο, ότι ο κύριος Δωρόθεος παρέμεινε στη Βιβλιοθήκη μέχρι τις τρεις και μισή αργά τη νύχτα και αμέσως μετά την αποχώρησή του, εκλάπη ένα ξεχωριστό βιβλίο ιδιαίτερης αξίας, που φυλαγόταν σε ειδική προθήκη με συναγερμό, απ' τον οποίο και ειδοποιηθήκαμε. Κατά την ώρα της ληστείας, ο νυχτοφύλακας χτυπήθηκε από πίσω και έχασε τις αισθήσεις του.

Στο μεταξύ, όλοι, που είχαν ξυπνήσει τώρα πια από τη φασαρία, έμπαιναν ένας-ένας στο σαλόνι. Πρώτη έκανε την εμφάνισή της η Μαρία.

- Τι συμβαίνει;... ρώτησε τον αστυνομικό.

Αυτός, αφού επανέλαβε για άλλη μια φορά τις κατηγορίες κατά του Δωρόθεου, τη ρώτησε κάπως επιτακτικά.

- Είστε η Μαρία Αγγελάκη;

- Μάλιστα.

- Εσείς κανονίσατε έτσι ώστε ο Δωρόθεος Δωρόθεος να πάει πολύ αργά στη Βιβλιοθήκη, ενώ ξέρατε ότι απαγορεύεται;

- Όχι,... όχι!... Εγώ δεν κανόνισα τίποτα.

- Ναι,... αλλά ο νυχτοφύλακας, άλλα μας είπε.

- Σας είπα όχι!

- Δεσποινίς μου,... θα σας ρωτήσω για τρίτη φορά... Δεν έχετε καμία σχέση με την επίσκεψη του κυρίου Δωρόθεου στην Βιβλιοθήκη;

- Όχι!... Τι άλλο να σας πω;...

Δεν αναγνώριζε τον εαυτό της. Τι ψέματα ήταν αυτά που έλεγε; Τόσο πολύ λοιπόν φοβόταν να ταχθεί στο πλευρό του δασκάλου της; Προτού προλάβει να ανασκευάσει, την λύγισε η μιλιά του Δωρόθεου.

- Κι εσύ Μαρία με απαρνιέσαι;

Μια μαχαιριά της τρύπησε την καρδιά. Ο πόνος, αφού τη συγκλόνησε, έσπρωξε βίαια τη φωνή της συγνώμης.

- Συγχώρα με καλέ μου. Δεν ξέρω τι λέω... Εγώ η ασήμαντη, να απαρνηθώ εσένα;... Είπα ψέματα κύριε αστυνόμη, ... είπα ψέματα!... Εγώ κανόνισα το ραντεβού του στη Βιβλιοθήκη!

Ήταν όμως πια αργά για εξιλέωση. Ο πατέρας της την κοίταζε έκπληκτος, η κυρία Νίκη απαξιωτικά, ενώ η Αλέκα παρατηρούσε χαιρέκακα την τραγωδία της. Μόνο ο Δωρόθεος την χάιδεψε τρυφερά κάνοντάς της ένα νεύμα κατανόησης. Την είχε ήδη συγχωρέσει.

- Ο κύριος Δωρόθεος Δωρόθεος;... παρενέβη ο αστυνομικός.

- Μάλιστα.

- Συλλαμβάνεστε, ως βασικός ύποπτος για την κλοπή αντικειμένου εξαιρετικής αξίας και τον τραυματισμό εκ προθέσεως, του νυχτοφύλακα της Δημοτικής Βιβλιοθήκης.

XI

Αν έγινε και ένα καλό –ας το πούμε καλό– με την σύλληψη του Δωρόθεου, ήταν το ότι οι δημοσιογράφοι ελευθέρωσαν το σπίτι που πολιορκούσαν και μετανάστευσαν έξω από τα κρατητήρια της Ασφάλειας. Μια κατήφεια είχε απλωθεί στο σπίτι της Μαρίας. Η μόνη που θα έλεγες ότι το ψιλοχαιρόταν, ήταν η Αλέκα. Με το θάρρος της γνωριμίας της με το Δωρόθεο, τον επισκέφτηκε το ίδιο πρωί στο κρατητήριο και του πήρε μια συνέντευξη που σε λίγο πρόβαλε το κανάλι της. Τα νούμερα τηλεθέασης έφτασαν στα ύψη, τέτοια που δεν είχε ξαναδεί στην καριέρα της. Και ο διευθυντής της; Άρχισε να της τάξει προαγωγές. Η επιτυχία που χτίζεται πάνω στο τσαλάκωμα της αξιοπρέπειας, σ’ όλο της το μεγαλείο.

Τι ήταν να μαθευτεί, ότι συνέλαβαν το Δωρόθεο; Ένα κύμα αγανάκτησης και αγριότητας, κρυμμένο όλον αυτό τον καιρό σε θιγμένες τσέπες, ξεχύθηκε στ’ αυτιά των επιπόλαιων, δηλητηριάζοντας και συκοφαντώντας το «Δώρο του Θεού». Οι εποχές αλλάζουν, μα οι άνθρωποι μένουν ίδιοι. Μπορεί να σμιλεύουν το μυαλό, το σώμα, ν’ ανακαλύπτουν τεχνολογία, να προάγουν τέχνες, να βελτιώνουν τις συνθήκες της ζωής τους, όμως στους περισσότερους η ψυχή βρίσκεται βαθιά, μακριά απ’ το αλέτρι της καλλιέργειας. Η ευαισθησία τους, παραμένει αναίσθητη.

Τα λόγια έσκαγαν, σαν τον αφρό στα βράχια.

- Επιτέλους αποκαλύφθηκε, ο απατεώνας!... Να τον κλείσουν μέσα για πάντα, να γλυτώσουμε απ’ αυτόν!

- Είδες όμως, ρε συ Τάσο, πως μας είχε ξεγελάσει; Τον περάσαμε για σοφό,... για κάτι ανώτερο, θα έλεγα.

- Ρε Βασίλη μου, σε είχα για έξυπνο... Τι σοφός και κουραφέξαλα;! Είχε σχέδιο, ο λωποδύτης! Τα μάτια του, ήταν πάνω σ' αυτό το βιβλίο!

- Φαντάζομαι αυτούς τους δύστυχους, που έβγαζαν ένα μεροκάματο εκεί στο «θαυματοουργό λιβάδι» και αναγκάστηκαν να τα παρατήσουν λόγω αυτού του λαοπλάνου.

- Α, να ρε,... έρχεται κι ο Θανάσης, που είχε κιόσκι εκεί και θα μας τα πει καλύτερα. Παράγγειλέ του ένα καφέ.

Ήρθε κι ο Θανάσης,... άρχισε να πίνει τον παραγγελλμένο καφέ του και σιγά-σιγά μαζεύτηκαν πολλοί. Κανένας δεν είχε να πει μια καλή κουβέντα, για τον «άνθρωπο» που ανιδιοτελώς βοήθησε τόσους.

- Λοιπόν, για πες μας ρε Θανάση,... τι θα γίνει τώρα που συνέλαβαν αυτό τον άχρηστο; Θα σας αποζημιώσει κανείς, για τα λεφτά που χάσατε;

- Να σας πω. Εμείς που είχαμε κιόσκι στο λιβάδι, είμαστε καμιά εικοσαριά και αν βάλετε και τα δύο της ενορίας, είκοσι δύο. Είχαμε ήδη βάλει δικηγόρο και είχε καταθέσει αγωγή για διαφυγόντα κέρδη, αποζημιώσεις, ηθική βλάβη και μερικές άλλες κατηγορίες. Πιστεύω θα του τα πάρουμε χοντρά, του «Αγίου Δωρόθεου». Τώρα μάλιστα, που τον έπιασαν για κλοπή και για το ξυλοφόρτωμα του φύλακα, δεν ξεμπερδεύει εύκολα.

- Χα, χα, χα!... άκου, «Άγιος Δωρόθεος»; Έχεις πολύ χιούμορ, ρε Θανάση!

- Και με το λιβάδι τι θα κάνετε;

- Έχουμε στείλει έγγραφο στην επισκοπή, με το οποίο ζητάμε να το ανακηρύξει ξανά ως θαυματοουργό. Τώρα που μπήκε στη φυλακή ο περιβόητος θεραπευτής, νομίζω ότι είναι θέμα λίγων ημερών να τελειώσει το ζήτημα και να ξαναπάρουμε τις θέσεις μας στο λιβάδι. Καιρός είναι, ν' αρχίσει πάλι ο κόσμος να πιστεύει!

- Για σταθείτε λίγο, ρε παιδιά... Σαν πολύ γρήγορα δεν τον καταδικάσαμε τον άνθρωπο; Ξεχάσατε πως θεράπευσε

τόσους ανθρώπους; Πόσα ζώα και φυτά ανακούφισε; Εμείς οι ίδιοι δεν είμαστε, που ακούγαμε τις διδασκαλίες του; Που θαυμάζαμε τις νοητικές του ικανότητες, με τις οποίες είχε βουίξει όλος ο τόπος; Έτσι τα σβήνουμε όλα με μιας, επειδή έχασε μερικά λεφτά ο Θανάσης και μερικοί άλλοι; Τόσο αγάριστοι είμαστε;

- Δεν έχεις άδικο, ρε κυρ Νίκο... Αυτός ο άνθρωπος δεν έβλαψε κανένα,... ίσα-ίσα μάλιστα.

- Α,... για να σας πω! Δεν θα βγάλουμε άγιο ένα κλέφτη!... Ακούς εκεί θεράπευσε... Τι θεράπευσε;... Κάτι κόλπα έκανε και ξεγέλασε τον κυρ Νίκο και τόσους άλλους!

- Έχει δίκιο ο Θανάσης. Μέχρι που εμφανίστηκε αυτός ο «θεόσταλτος», ήμασταν μια χαρά. Κόσμος ερχότανε στον τόπο μας, λεφτά κυκλοφόραγαν πολλά, οι δουλειές όλων μας είχαν ανοίξει. Άσε τη δημοσιότητα, που είχε αποκτήσει η ξεχασμένη πόλη μας... Να τον καταδικάσουν,... να φύγει από δω ο μπελάς.

- Να τον καταδικάσουν,... ναι, ναι,... να τον καταδικάσουν.

* * *

Ο ανακριτής, αφού έφτιαξε τον αρχικό φάκελο της υπόθεσης, με τις καταθέσεις των πρώτων μαρτύρων, κάλεσε για ακρόαση το Δωρόθεο.

- Κύριε Δωρόθεε Δωρόθεε, δεν έχουμε στοιχεία για την ταυτότητά σας. Μπορείτε να μας διαφωτίσετε που οφείλεται αυτό;... Όλα δείχνουν, ότι κάποιος έσβησε τα στοιχεία σας από τα αρχεία μας.

- Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να σας βοηθήσω.

- Μη νομίζετε ότι θα ξεφύγετε έτσι... Θα σας φτιάξουμε καινούργιο φάκελο, με ότι στοιχεία διαθέτουμε.

- Όπως νομίζετε.

- Λοιπόν... Μεταξύ τρεις και τέσσερις, που ήσασταν;... τον ρώτησε.

- Ήμουν στη Βιβλιοθήκη και διάβαζα μέχρι τις τρεις και μισή... Όταν έφυγα, δεν είχε συμβεί τίποτα απολύτως και ο νυχοφύλακας ήταν καλά... Μου άνοιξε μάλιστα και την πόρτα για να φύγω.

- Σύμφωνα με τον ίδιο, ήσασταν ο μοναδικός επισκέπτης της Βιβλιοθήκης, κάτι που απαγορεύεται τόσο αργά. Μας είπε επίσης, ότι έκανε το λάθος και σας άφησε να διαβάσετε και να περιεργαστείτε το πολύτιμο βιβλίο που εκλάπη. Όλα τα στοιχεία δείχνουν, ότι επίτηδες φροντίσατε να επισκεφτείτε τη Βιβλιοθήκη τόσο αργά, ώρα που δεν υπήρχε κανείς άλλος επισκέπτης. Έτσι, με την άνεσή σας επιβεβαιώσατε την αξία του στόχου σας και παραστήσατε ότι δήθεν φύγατε, για να επιστρέψετε αμέσως μετά, να διαρρήξετε την πόρτα και χτυπώντας τον ανυποψίαστο φύλακα από πίσω, να κλέψετε το βυζαντινό αυτό κειμήλιο.

- Προφανώς, ότι έγινε θα έγινε στη μισή ώρα αφ' ότου έφυγα... Εγώ είμαι αθώος.

- Γιατί δεν ομολογείτε, να τελειώνουμε κύριε;... δεν έχετε ίχνος ηθικής;

- Ηθικής είπατε;

- Ακριβώς... Με τόσα που έχουν ακουστεί για σας, θα περίμενε κανείς να έχετε αυτή την ευαισθησία.

- Έχετε αναρωτηθεί, κύριε ανακριτά, που εδράζεται αυτή η εσωτερική παρακίνηση προς το λεγόμενο ηθικό;

- Μα,... νομίζω στο Θεό, για να παραμένουμε κατά το δυνατόν ενάρετοι... Τι ερώτηση είναι αυτή; Άλλωστε τις ερωτήσεις τις κάνω εγώ και σεις απαντάτε.

- Καλώς... Πρόκειται, λοιπόν, για έναν υπερβατικό εφοδιασμό, σύμφωνα με την άποψη της θρησκείας και τη δική σας φυσικά και όχι για κάτι επίκτητο; Είναι μια θεία συνταγή καλής διαβίωσης και όχι το αποτέλεσμα της συνειδητοποίησης μιας ίδιας μοίρας και της κατανόησης μιας κοινής επιθυμίας για ομοιότροπη ζωή;

- Δεν καταλαβαίνω που το πάτε.

- Θα καταλάβετε... Εδώ και χιλιάδες χρόνια, αρχίσαμε να ορίζουμε αξίες (συμπεριέλαβε στην έκφρασή του και τον εαυτό του, για να μην κινήσει υποψίες ότι δεν είναι άνθρωπος) που μας βοηθούν να τοποθετηθούμε και να τοποθετήσουμε και τους άλλους, όμοιους και μη, σ' αυτόν τον κόσμο που «ανακαλύψαμε». Αυτό είναι καλό, εκείνο δεν είναι. Δεν πρέπει να βλάψω τους ομοίους μου, γιατί ελπίζω να μου το ανταποδώσουν. Αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε το συμφέρον του εαυτού, μέσα από το συμφέρον των άλλων. Αυτή είναι η ηθική,... ένας φορέας καλής και ασφαλούς επιβίωσης... Την εποχή της ιεράς εξέτασης, ήταν ηθικό να καίγονται οι άνθρωποι ως μάγοι ή άπιστοι. Σήμερα είναι ανήθικο, είναι έγκλημα... Δεν νομίζω λοιπόν, ότι η ηθική έχει υπερβατική προέλευση. Είναι η αρχέγονη ανακάλυψή μας, ο βολικός τρόπος να ζούμε. Ο «αυτόματος πιλότος» μας, που μερικές φορές μας θυσιάζει.

- ∴

- Εξακολουθείτε λοιπόν να πιστεύετε, ότι στερείται ηθικής, όποιος αρνείται μια ομολογία εις βάρος του και ενδεχομένως εις βάρος κάποιων, που επιθυμεί να προστατέψει;

- Τι να σας πω... Σύμφωνα με τα στοιχεία, πάντως, είμαι υποχρεωμένος να σας παραπέμψω σε δίκη ως κατηγορούμενο, για τον σοβαρό τραυματισμό εκ προθέσεως του Πέτρου Αγρυπνάκη, του νυχτοφύλακα, καθώς και για την κλοπή του σπάνιου αυτού παλιού βιβλίου... Χρηματική εγγύηση δεν γίνεται δεκτή,... παρακαλώ πηγαίνετε.

Ο Δωρόθεος γύρισε στο κελί του. Πόσο εύκολα, ο ήρωας μπορεί ν' αποπεμφθεί. Μέσα σε λίγες ώρες, χωρίς κανένα δισταγμό, μια χώρα μιλούσε για τον εγκληματία που παρίστανε τον σωτήρα. Το κακό είναι, ότι μιλούσαν και αυτοί που ήξεραν ότι δεν μπορεί να είναι έτσι. Οι ώρες κι οι μέρες περνούσαν κάνοντας ησυχία. Μια ησυχία

αναμονής. Μόνο η γατούλα, που ερχόταν κάθε τόσο στο παράθυρο του κελιού, γέμιζε τον αέρα με το νιαούρισμά της. «Συντροφιά», την αποκαλούσε ο Δωρόθεος. «Καλώς την Συντροφιά μου», έλεγε μόλις την έβλεπε. Περνούσε από πεζούλια, παραθύρια... Ποιος ξέρει από που ξεκινούσε για να έρθει. Βασιόταν απ' τα κάγκελα μη πέσει κι έκανε σκέρτσα, γκριμάτσες,... διασκεδάζε τον θλιμένο φίλο της. Κι όταν αυτός, κάποια στιγμή, άπλωνε τα χέρια του σε μια ευχαριστία από καρδιάς,... σταμάταγε, ανασηκωνόταν τεντώνοντας το κορμάκι της,... κι έσκυβε το κεφάλι σε στάση ευγνωμοσύνης... Υποκλινόμενη... Μα, σαν έφευγε η «Συντροφιά»,... μια ιτιά μπροστά στο δεύτερο κτίριο των φυλακών, περίμενε το πρώτο αεράκι για να στείλει τα παιχνίδια της. Διάλεγε καμιά εικοσαριά απ' τα καλύτερα φύλλα της και τα 'στελνε μπροστά στο τζάμι του να παίξουν, να στοβιλιστούν. Έκαναν βουτιές, χοροπήδαγαν, χαριεντίζονταν στο χάδι του ανέμου και μετά κόλλαγαν στα κάγκελα για να τα σκεπάσουν. Σε λίγο, καταπράσινα τρυφερά φυλλαράκια έκρυβαν την αχαριστία των ανθρώπων. Στον απέναντι τοίχο της «σουίτας», οι άλλοι δυο συγκρατούμενοι, έβλεπαν το «θεραπευτή» που μιλούσε με τη γάτα και παρηγοριόταν με τα ιτιόφυλλα και τον πείραζαν. «Μάλλον, θεραπεία θες εσύ, φιλαράκο»,... κι έκαναν μερικές χειρονομίες για να ισχυροποιήσουν τις κουβέντες τους.

* * *

Στο μεταξύ, η Αλέκα με τη φίλη της μάζευαν βέλη στη φαρέτρα τους. Τα δηλητηρίαζαν κιόλας.

- Τον είδες τον αλήτη;... Καλά τον είχα καταλάβει εγώ... Μόνο αυτό το κωθώνι η αδερφή μου, δεν παίρνει χαμπάρι... Σ' αυτήν, θα μπορούσε να της πουλήσει ακόμη και το ότι είναι εξωγήινος, που μόλις ήρθε στον πλανήτη.

- Έλα ρε συ Αλέκα,... δεν είναι και τόσο βλάκας η Μαρία.

- Μωρέ βλάκας με περικεφαλαία είναι... Άσε την αυτήν τώρα... Από αυτή την υπόθεση, πρέπει να βγούμε ωφελημένες. Εγώ θα την προβάλω όσο γίνεται και συ κοίτα να αναλάβεις δημόσιος κατήγορος.

- Μη σε νοιάζει,... το έχω ήδη κανονίσει... Η υπόθεση έφυγε απ' τον ανακριτή και έχει έρθει στο γραφείο μου. Μαζεύω όσα πιο πολλά στοιχεία μπορώ... Θα τον τυλίξω σε μια κόλλα χαρτί.

- Μπράβο ρε Ξένια,... γι' αυτό σε παραδέχομαι.

- Καλά, καλά!... Το ξέρεις ότι μου τηλεφώνησαν από την Αρχιεπισκοπή;... Θέλουν, μου είπανε, να παρασταθούν στη δίκη και μάλιστα να καταθέσουν απ' τη θρησκευτική μεριά του θέματος,... ότι είναι δηλαδή απατεώνας και εμφανιζόταν ως άνθρωπος του Θεού που έκανε θαύματα, ότι ξεγελούσε τους πιστούς και λοιπά και λοιπά. Άλλο που δε θέλω.

- Μμ... Μ' αρέσει αυτό... Έχει να γίνει χαμός.

Η Μαρία πάλι, που την έχανε που την έβρισκες, ξημεροβραδιαζόταν στο κρατητήριο. Δεν είχε όρεξη για δουλειά και διασκέδαση. Θλίψη απέραντη. Όποτε της επιτρεπόταν, έβλεπε τον αγαπημένο της πίσω από ένα τζάμι και προσπαθούσε να του δώσει κουράγιο, μα στην ουσία της έδινε αυτός. Γιατί τέτοια ατυχία; Λες και κάποιος τους είχε μουντζώσει. Το μυαλό της άρχισε να φτερουγίζει προς τα πίσω.

Ένα ολόκληρο μήνα συμβίωνε ο Δωρόθεος με τα ζώα, τα δέντρα, τα φυτά, τα ζουζούνια και ήταν όλοι ευτυχισμένοι. Κανένα απ' όλα αυτά τα πλάσματα δεν τον πείραξε,... δεν τον χλεύασε που ήταν διαφορετικός. Ίσα-ίσα μάλιστα, που τους είχε γίνει απαραίτητος να γεμίζει τη μοναξιά τους, το κενό που αδιάφορα άφηναν ανάμεσά τους οι άνθρωποι. Μόλις τόλμησε να ζήσει και μερικές μέρες με τον πολιτισμένο κόσμο, να συναναστραφεί τα πιο προηγμένα πλάσματα του πλανήτη Γη, δεν το άντεξαν. Αμέσως τον συνέλαβαν σαν κοινό εγκληματία. Ποιον;... Αυτόν, που χάρισε την ανακούφιση σε ένα σωρό

ανθρώπους, χωρίς άλλο κίνητρο, εκτός από το να τους βοηθήσει. Ανιδιοτελώς, μόνο και μόνο για να τους διευκολύνει τη ζωή. Πότε επιτέλους, οι άνθρωποι θα γίνουν «άνθρωποι»;

Τι να συνέβη όμως, αφού ο Δωρόθεος δεν ήταν ένοχος; Η σκέψη της, αφού επέστρεψε απ' τη βόλτα της στα καμώματα, το φέρσιμο και τις συμπεριφορές των ανθρώπων και των ζώων προς το Δωρόθεο, άρχισε να την ξαναβασανίζει για να λύσει το αστυνομικό μυστήριο. Προφανώς, την κλοπή την είχε κάνει κάποιος άλλος, που κατά κακή τύχη ο σχεδιασμός του συνέπεσε με την επίσκεψη του Δωρόθεου. Άντε να ξεμπλέξει τώρα. Ο Δωρόθεος της είπε, ότι εκείνο το βράδυ ο νυχτοφύλακας ήταν πολύ νευρικός. Σαν κάτι να περίμενε, σαν κάτι να φοβόταν,... δεν μπόρεσε να καταλάβει... Το μυαλό της δεν μπορούσε να πάει πουθενά. Εγκλωβισμένο στο αδιέξοδο της απουσίας στοιχείων, δεν ήταν σε θέση να υποψιαστεί κανέναν.

Οι δημοσιογράφοι είχαν βρει δουλειά. Έπαιρναν συνέντευξη απ' όποιον μπορούσαν. Από αστυνομικούς, επισκέπτες κρατουμένων, καλοθελητές που πάσχιζαν για λίγα δευτερόλεπτα δημοσιότητας, ιερείς, πολιτικούς. Όλο και κάτι παρουσίαζαν στο πεινασμένο κοινό, που από τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, εφημερίδες, προσπαθούσε ν' ανακαλύψει, γιατί ένας σοφός θεραπευτής έφτασε στο σημείο να κλέψει ένα παλιό βιβλίο, που κανείς δεν επιτρεπόταν ν' ακουμπήσει. Τον ενδιέφερε η χρηματική αξία, τα αρχαία κείμενα, ή και τα δύο; Μήπως, αυτές οι συγκεκριμένες ιατρικές οδηγίες του Ιπποκράτη, του χρειάζονταν για τις θεραπείες του; Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τα πραγματικά κίνητρα.

Ένα απόγευμα, πλησίασε στο κελί ένας δεσμοφύλακας. Άκουσε κι αυτός τις φήμες και σκέφτηκε, τώρα που τον είχε δίπλα του, να του ζητήσει να τον θεραπεύσει. Είχε μεγάλο πρόβλημα. Τα νεφρά του ήταν σε κακό χάλι, αναγκάζοντάς τον σε συνεχείς εξετάσεις και θεραπείες. Η

ανάγκη της αιμοκάθαρσης δεν φαινόταν μακριά. Πάντως, στεκόταν ακόμα στα πόδια του. Ο Δωρόθεος ήταν ξαπλωμένος,... σαν να κοιμόταν. Παρ' όλα αυτά, θεώρησε καλό να τον ενοχλήσει, αδιαφορώντας για το ότι ίσως ξεκουραζόταν.

- Δε μου λες παλικάρι;... Εσύ είσαι που θεραπεύεις τις αρρώστιες;...

- Μάλλον, δεν καταλάβατε καλά... Δεν θεραπεύω τίποτα... Απλά, βοηθάω όσους το θέλουν, να επαναφέρουν το σώμα τους σε υγιή κατάσταση.

- Δεν ξέρω εγώ απ' αυτά,... τα νεφρά μου, μπορείς να τα κάνεις καλά;

- Έλα κοντά μου!

- Α,... αυτό δε γίνεται... Είσαι πονηρός, ε;... Θες να μπω μέσα στο κελί, μήπως καταφέρεις και δραπετεύσεις;... Άσε τις εξυπνάδες και πλησίασε.

Ο Δωρόθεος, πήγε κοντά του και μέσα από τα κάγκελα άπλωσε τα χέρια του. Ο φρουρός τραβήχτηκε.

- Τι πας να κάνεις;

- Προσπαθώ να πιάσω το κεφάλι και τα νεφρά σου.

- Δεν είσαι καλά μου φαίνεται... Αν έχεις ικανότητες, θα με γιατρέψεις και από μακριά.

Τον κοίταξε από απόσταση. Δεν έβλεπε τίποτα καλό, μέσα σ' αυτό το σώμα. Όργανα σε ένταση, νεφρά αποφασισμένα να πεθάνουν, καρδιά που δεν ήξερε γιατί δούλευε, μυαλό που τα τιμωρούσε όλα. Κανένα κομμάτι δεν ήθελε ν' αγκαλιάσει τα υπόλοιπα. Σε λίγο, του είπε με σιγανή φωνή.

- Δυστυχώς,... δεν μπορώ να σε βοηθήσω...

- Αμ το 'ξερα εγώ, δεν το 'ξερα;... Μόνο λόγια είσαι... κοροϊδεύεις τους βλάκες και παρά λίγο να ξεγλάσεις και μένα... Μωρέ, καλά κάνανε και σε χώσανε δω μέσα... Έκλεψες το βιβλίο, μήπως και μάθεις τίποτα γιατροσόφια και κάνεις τα μαγικά σου,... αλλά θα σε φάει η φυλακή.

Ο «θεραπευτής», έμεινε να τον κοιτάει απογοητευμένος. Τόση επιπολαιότητα,... τόση κακία. Ο

φρουρός, αφού δεν κατάφερε να γιατρευτεί, σκέφτηκε τουλάχιστον να εκμεταλλευτεί την αποτυχία. Άρχισε να επισκέπτεται σταθμούς κι εφημερίδες και να δίνει συνεντεύξεις. Με το αζημίωτο φυσικά. Βούιξε ο τόπος. Οι ανεπαρκείς, αυτοί που ποτέ δεν προσπαθούν να βελτιωθούν και τρέφονται με τη στείρα κριτική των άλλων, γέμισαν ικανοποίηση. Σιγά, που θα βρισκόταν κάποιος, τόσο καλύτερός τους. Απατεώνας ήταν,... ευτυχώς.

Βέβαια, για να μην απαξιώνονται όλοι άδικα, υπήρχε και η άλλη όψη του νομίσματος, που πρέπει να ειπωθεί. Τα νέα, τα μάθαινε και μια άλλη μερίδα κόσμου... Αυτοί, δεν συνηθίζουν να μιλούν πολύ, να κατηγορούν εύκολα, να διαβάσουν. Πληροφορούνται, φιλτράρουν τις πληροφορίες, τις επεξεργάζονται, σκέφτονται,... είναι επιεικείς, έχουν κατανόηση. Είναι η ουσία της κοινωνίας. Ο καλός καρπός. Έχουν όμως κι ένα κακό, αν μπορεί κανείς να το πει έτσι. Προτιμούν να παραμένουν στη σκιά των γεγονότων, αφήνοντας συνήθως ετερόφωτους να γυαλίζουν ψεύτικα στη λαμπράδα του ήλιου.

Δυο ειδών άνθρωποι, ανακατεμένοι σε ένα λαό. Καφές και ζάχαρη σε ένα ρόφημα. Η πίκρα και η γλύκα!

XII

Είναι πρωί... εννιά η ώρα. Οι κάμερες έχουν περικυκλώσει από νωρίς το δικαστικό μέγαρο. Η δίκη αρχίζει και περιμένουν να βρεθούν πρόσωπο με πρόσωπο, με τον δημοφιλέστερο άνθρωπο εδώ και πολλά χρόνια. Ο κόσμος πολύς, λαίμαργος να δει, να πιάσει, να βρίσει. Σε μια άκρη, η Μαρία περιμένει να φωνάξει μια φράση λύτρωσης για κείνον, γι' αυτήν, «Είμαι δίπλα σου,... σ' αγαπώ, καλέ μου...». Η πομπή φτάνει,... ανεβαίνει βουβή, τη σκάλα του μεγάρου. Λες πως είναι η ίδια. Αυτή, πριν δυο χιλιάδες χρόνια. Έτσι και τότε. Φωνές, βρισιές, χειρονομίες, γύρω από έναν αλυσοδεμένο αθώο. Μέχρι κι ο ήλιος ντράπηκε. Συννέφιασε χωρίς σύννεφα. Κι όμως, τίποτα δεν άλλαξε από τότε στους θλιβερούς ανθρώπους. Ουδείς πιο αχάριστος του ευεργετηθέντος.

Η αίθουσα ασφυκτικά γεμάτη. Μερικοί λιποθυμούν, μάλιστα. Πρόεδρος του δικαστηρίου ο δικαστής κύριος Νικήτας Αντίδης, δημόσιος κατηγορος η εισαγγελέας κυρία Ξένια Στριμήτη, η φίλη της Αλέκας, συνήγορος υπεράσπισης ο κύριος Παύλος Χαντόπουλος, κατηγορούμενος ο «ευεργέτης», ακροατήριο η «αχαριστία», ως επί τω πλείστω...

- Άρχεται η συνεδρίαση... Κατηγορούμενε, έχετε να δηλώσετε κάτι;

- Είμαι αθώος!... είπε ο Δωρόθεος.

- Δεν χρειάζεται να μιλάτε εσείς κατηγορούμενε,... ο συνήγορος που σας έδωσε η πολιτεία, ξέρει καλύτερα πώς να χειριστεί την υπόθεσή σας.

- Επιθυμώ, να μιλώ εγώ για τον εαυτό μου.

Γέλια και ειρωνείες, ακούστηκαν από το ακροατήριο,... «τώρα θα μας πει, ότι είναι και δικηγόρος,... χα, χα, χα!».

- Απ' ότι βλέπω στη δικογραφία, έχετε προσπαθήσει να αποκρύψετε τα στοιχεία σας... Ούτε ταυτότητα δεν έχετε,... και το ονοματεπώνυμό σας το δεχτήκαμε ελλείψει άλλων στοιχείων... Περιττό να σας πω, ότι όλα αυτά είναι εις βάρος σας.

Ο Δωρόθεος, προτίμησε να μη σχολιάσει τα λόγια του δικαστή. Έτσι αυτός συνέχισε.

- Κυρία εισαγγελέα, ο λόγος σε σας.

- Όλα τα στοιχεία, τα οποία είναι αδιάψευστα, αποδεικνύουν την ενοχή του κατηγορουμένου. Οι πληροφορίες μας είναι από έγκυρες πηγές... Συνεπώς, θεωρούμε ότι είναι ένοχος και πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά.

Η Μαρία, δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά της. Αυτή είναι η ευγενική Ξένια, που φλερτάριζε με τον Δωρόθεο; Η απόρριψη την είχε κάνει έτσι; Ύαινα μπροστά στο θύμα της.

- Μας λέτε τις πληροφορίες σας;... συνέχισε ο πρόεδρος.

- Βεβαίως... Ο κατηγορούμενος, σύμφωνα με πολλούς μάρτυρες τους οποίους θα καλέσω ενώπιό σας, διάβαζε μετά μανίας τα βιβλία της Βιβλιοθήκης, σαν να προσπαθούσε να κατακτήσει όλη τη σοφία σε ένα πρωινό.... Αυτό έκανε άλλωστε και το επίμαχο βράδυ. Επίσης έδειξε εξαιρετικά μεγάλο ενδιαφέρον, σύμφωνα με τον νυχτοφύλακα, για το μοναδικής αξίας βυζαντινό βιβλίο με τις ιατρικές οδηγίες του Ιπποκράτη... Γιατί άραγε;... Επιπλέον, επέλεξε να επισκεφτεί τη Βιβλιοθήκη αργά το βράδυ, σε προσυμφωνημένο ραντεβού, ώρα που ήξερε ότι ήταν τελείως άδεια και θα μπορούσε έτσι άνετα να κλέψει τον πολύτιμο αυτό θησαυρό κτυπώντας τον φύλακα...

- Πολύ καλά, κυρία εισαγγελέα... Κατηγορούμενε,... τι έχετε να πείτε για όλες αυτές τις πληροφορίες, που μόλις ακούσαμε;

- Κυρία εισαγγελέα, θα ήθελα να σας ρωτήσω,... είστε σίγουρη, ότι τα στοιχεία που συγκεντρώσατε είναι αξιόπιστα;... Λάβατε υπ' όψη σας, ότι οι πληροφορίες που σας κατέθεσαν οι μάρτυρες αφορούν το τι οι ίδιοι είδαν ή άκουσαν, αλλά όχι κατ' ανάγκη το τι συνέβη;

- Τι θέλετε να πείτε;... απάντησε η Ξένια, φανερά εκνευρισμένη.

- Θα σας εξηγήσω... Το ερώτημα είναι, πληροφορούμαστε αυτό καθαυτό κάποιο γεγονός, ή ακουόμαστε στην πληροφορία που προσπαθεί να εξηγήσει το συγκεκριμένο γεγονός;... Μήπως έχουμε την ψευδαίσθηση ότι πληροφορούμαστε, ενώ πολύ πιθανό παραπληροφορούμαστε, χωρίς να ανησυχούμε μάλιστα, εφησυχασμένοι λόγω της υποτιθέμενης αξιοπιστίας του πληροφοριοδότη;... Δυστυχώς, οι περισσότεροι δεν καταλαβαίνουν τη διαφορά μεταξύ πληροφόρησης και παραπληροφόρησης. Η προσκόλλησή τους στο παραμύθι της πληροφορίας που απεκόμισαν, είναι ισχυρότερη από την αναζήτηση της αλήθειας του γεγονότος.

- Θέλετε να πείτε ότι είμαι προσκολλημένη σε παραμύθι;... Αυτό είναι προσβολή και ζητώ από το δικαστήριο να σας επαναφέρει στην τάξη.

- Αυτό κατάλαβες, Ξένια, απ' όσα είπα;

- Σας παρακαλώ κατηγορούμενε,... να μιλάτε ευπρεπώς στην εισαγγελέα... Ακούς εκεί Ξένια;... Έχετε να προσθέσετε κάτι άλλο;

- Όχι προς το παρόν. Επιφυλάσσομαι να εξηγήσω αργότερα την πλάνη στην οποία εύκολα μπορεί να περιέλθει κανείς, που στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στις πληροφορίες για ένα γεγονός που αποτελούν την αλήθεια κάποιου πληροφοριοδότη, χωρίς να έχει ο ίδιος προσωπική εμπειρία του γεγονότος. Η αλήθεια του πληροφοριοδότη δεν είναι κατ' ανάγκη αλήθεια και για τους υπόλοιπους ανθρώπους... Πιστεύω τότε, ότι θα καταλάβετε κι εσείς και η κυρία εισαγγελεύς, τι εννοούσα προηγουμένως...

- Και γιατί δεν μας εξηγείτε τώρα;
- Μη βιάζεστε. Θα μιλήσω, αφού όμως πρώτα ακούσω τον βασικό μάρτυρα κατηγορίας... Τον νυχτοφύλακα.

Ακούστηκαν πολλά, αυτή την πρώτη μέρα της δίκης. Πολλοί άκουσαν το Δωρόθεο, μα ελάχιστοι τον κατάλαβαν. Ακολούθησαν και άλλες μέρες, με μαρτυρίες ανθρώπων που ήταν παρόντες στη Βιβλιοθήκη το πρωινό που ο Δωρόθεος διάβαζε γρήγορα τα βιβλία και που «θεράπευσε» τον παράλυτο. Στην ουσία, κανείς δεν τον κατηγορούσε για κάτι, μα όλοι υπονοούσαν ερωτηματικά. «Γιατί διάβαζε τόσα πολλά βιβλία;», «Είχε κάποιο σκοπό;», «Δεν του έφταναν τόσα που διάβασε;... έπρεπε να πάει και το βράδυ;», «Πως έτσι, τόσο ενδιαφέρον για ένα βιβλίο που κανείς δεν ακουμπούσε;», «Ηθελε να μάθει τα μυστικά του Ιπποκράτη, για να θεραπεύει;».

Μια μέρα, η Ξένια κάλεσε και έναν εκπρόσωπο της επισκοπής, για να εκφράσει την άποψη της εκκλησίας. Λάβρος ο ιερέας. «Πρόκειται για απατεώνα κύριε πρόεδρε... Κανένας ζωντανός άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει θαύματα, παρά μόνον οι άγιοι,... όμως ακόμα κι αυτοί είναι πεθασμένοι, -συγχώρα με Θεέ μου-, κοιμισμένοι... Ας πεθάνει πρώτα κι ύστερα θα κρίνουμε εμείς αν είναι άγιος ή όχι,... αν μπορεί να κάνει θαύματα ή δεν μπορεί... Εκτός κι αν είναι ανόητος και πιστεύει ότι διαβάζοντας ένα βιβλίο θα μάθει τα γιατροσόφια που χρειάζεται για τα κόλπα του».

Έπαιρνε το χαλίκι η Ξένια και το 'κανε κοτρώνα. Αμέσως μετά, μετέδιδε η Αλέκα από την εκπομπή της, «Αγανάκτηση στους κόλπους της Εκκλησίας... Προκαλείται το θρησκευτικό αίσθημα του λαού». Τα ίδια γράφανε κι οι εφημερίδες. Κανένας οίκτος, καμία επιείκεια απ' όλους,... μόνο μία,... αχαριστία. Γι' αυτήν ακριβώς μίλησε –χρησιμοποιώντας μια αλληγορική ιστορία, μια παραβολή απ' τον πλανήτη του- κάποια μέρα στο δικαστήριο και ο Δωρόθεος.

- Κάποτε, σ' ένα πλανήτη που τον λένε Μπίζ, κατά λάθος ο ήλιος ανέτειλε απ' τη δύση. Πιο φωτεινός, πιο λαμπερός, βάλσαμο το χνώτο του... Οι Μπιζιανοί, μόλις τον είδαν εξεπλάγησαν, τόσο, που αντί να τον χαρούν και να τον συντροφεύουν, μαζεύτηκαν μέσα σε τηλεοπτικούς σταθμούς και σε συνέδρια, σε πάνελ και σε πολυθρόνες κι αρχίσανε να μελετούν και να ρωτούν «γιατί αυτό και πως εκείνο»... Πέρασε ώρα πολλή, ώσπου ν' αποφανθούν. Το σκέφτηκαν, το ξανασκέφτηκαν και όταν τελικά αποφάσισαν και βγήκαν έξω να τον δουν, να τον προϋπαντήσουν,... αντί γι' αυτόν, συνάντησαν την ανοησία τους... Ώσπου να ψάξουν και να βρουν, να πούνε και ν' ακούσουν, ο ήλιος είχε καταλάβει το λάθος του. Αμέσως, έκανε μεταβολή και χάθηκε, «στα βάθη»... Μετάνιωσαν οι Μπιζιανοί, αλλά ήταν πια αργά. Αντί να απολαύσουνε το αναπάντεχο δώρο που τους χάρισε η φύση, βάλθηκαν να ρωτούν, «ποιος το 'στειλε», «γιατί ήρθε σε μας» και πολλά άλλα τέτοια,... οι αχάριστοι. Έτσι, το δώρο έφυγε γι' αλλού. Είδε πως έπεφτε πολύ σε τόσο λίγους.

* * *

Ο νυχτοφύλακας, που τα τραύματά του δεν ήταν και τόσο σοβαρά, μετά από τρεις μέρες και αφού έκανε γενικές εξετάσεις, βγήκε απ' το νοσοκομείο. Φαινόταν καλά. Ακόμα κι ο επίδεσμος στα μαλλιά, που έμεινε να του θυμίζει πως είχε χτυπηθεί, σε λίγο βγήκε και αυτός. Όλα θα πήγαιναν όπως τα ήθελε, αν δεν άρχιζαν να τον βασανίζουν οι εφιάλτες. Μεγάλη καταδίκη. Από το βράδυ που κλέψανε το βυζαντινό βιβλίο, -αυτός δηλαδή με τους δυο συνεργούς του-, δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Ο Δωρόθεος γέμιζε τα όνειρά του. Πότε τον φοβέριζε, πότε τον πρόσταζε να πει την αλήθεια, πότε του έπαιρνε το βιβλίο μέσα απ' τα χέρια και το γύριζε στη θέση του, πότε

περιέφερε αλυσοδεμένους και τους τρεις τους ανάμεσα στο πλήθος,... τρόμος. Μεγάλος τρόμος...

Σαν να μην έφτανε αυτό, του ανακοινώθηκε από το Διοικητικό συμβούλιο της Βιβλιοθήκης, ότι τιμωρείται με τρεις μήνες διαθεσιμότητα, επειδή άφησε να εισέλθει επισκέπτης και μάλιστα να διαβάσει το πολύτιμο κειμήλιο, ενώ η Βιβλιοθήκη ήταν κλειστή και η ώρα πολύ προχωρημένη. Η δε Μαρία, τιμωρήθηκε επίσης, αλλά με ένα μήνα διαθεσιμότητα, ως ηθική αυτουργός που τον επηρέασε σ' αυτήν του την πράξη.

Στο μεταξύ οι εφιάλτες, δεν έλεγαν να τον λυπηθούν,... κάθε άλλο μάλιστα. Μη ξέροντας πώς να λυτρωθεί, χωρίς να αναγκαστεί ν' αποκαλυφθεί, αποφάσισε να επισκεφτεί τελικά ένα ψυχίατρο. Του τον σύστησε ο Διευθυντής της Βιβλιοθήκης, ο Χαρίλαος Μπούφης, λέγοντάς του, πως σκοπεύει να τον δει και αυτός.

- Να πας σ' αυτόν,... είναι καλός γιατρός... Από τότε που κλέψαμε αυτό το «παλιοβιβλίο» και αφήσαμε να φανεί ένοχος αυτός ο βλάκας, ο Δωρόθεος, τον βλέπουμε κάθε βράδυ στον ύπνο μας,... κι εγώ κι ο γιος μου... Δεν μπορούμε πια να κλείσουμε τα μάτια μας και αμέσως μας επισκέπτεται ο άτιμος.

- Μη μου πεις;... και σεις βλέπετε τους ίδιους εφιάλτες;... πως ξέρει, ότι εμείς οι τρεις στήσαμε την απάτη;... κάτι δε μου αρέσει εδώ.

Ο ψυχίατρος έκανε τις συνηθισμένες ερωτήσεις. «Τι εφιάλτες βλέπετε;», «πόσο καιρό σας ταλαιπωρούν;», «εγκεφαλογράφημα, βγάλατε;». Το ψέμα έπεφτε βροχή,... και απ' τους τρεις.

- Ένα χρόνο με βασανίζουν,... έλεγε ο νυχτοφύλακας.

- Είναι κάτι μάγισσες που έρχονται στον ύπνο μου,... η πολλή δουλειά θα φταίει,... συμπλήρωνε ο Διευθυντής.

- Μήπως είναι κληρονομικό;... έκανε δήθεν απορριμμένος ο γιος του.

Άκρη δεν έβγαине. Κατά τη διάγνωση κι η θεραπεία. Άλλη αντί άλλων η πρώτη, άλλη αντί άλλων κι η δεύτερη.

«Πρέπει να εξετάσουμε και το ενδεχόμενο, μήπως έχετε κανέναν όγκο στο κεφάλι», είπε δειλά-δειλά ο ψυχίατρος. Όπου φύγει-φύγει οι τρεις κατεργάρηδες. Ακόμα τους περιμένει, για να τους κλείσει ραντεβού στον αξονικό τομογράφο.

Μ' αυτά και μ' αυτά, ήρθε και η μέρα που έπρεπε να καταθέσουν στο δικαστήριο. Οι δυο τους,... ο φύλακας με το Διευθυντή. Το είχε κανονίσει επίτηδες η Ξένια, για να πέσουν ομοβροντία οι καταθέσεις τους.

- Ορκίζεστε να πείτε την αλήθεια;

- Ορκίζομαι.

- Πείτε μας κύριε μάρτυς,... τι γνωρίζετε για την υπόθεση;... είπε στον νυχτοφύλακα η εισαγγελέας.

- Τον κατηγορούμενο δεν τον γνώριζα,... ούτε υπήρχε περίπτωση να τον αφήσω να μπει στη Βιβλιοθήκη ακατάλληλη ώρα, αν δεν μου το ζήτηγε προσωπική χάρη η συνάδελφος, η Μαρία Αγγελοπούλου... Κατά τ' άλλα, δεν μου κίνησε υποψίες. Ήταν εκπληκτικό να τον βλέπω να διαβάσει. Λες και γύριζε τις σελίδες για να ξεσκονιστούν. Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο και για να πω την αλήθεια με παραξένεψε. Υποψιάστηκα μήπως παρίστανε ότι διαβάσει, επειδή ήθελε στην ουσία κάτι άλλο. Όταν μάλιστα μου ζήτησε να διαβάσει το βιβλίο με τις ιατρικές σοφίες του Ιπποκράτη, σκέφτηκα ότι κάτι δεν πάει καλά, μα η παράκληση της Μαρίας να του δείξω οτιδήποτε θα τον ενδιέφερε, με έκανε και υποχώρησα. Κι αυτό, το διάβασε εξαιρετικά γρήγορα.... Αμέσως μετά, προφασίστηκε ότι έφευγε και πέντε λεπτά αργότερα, έπεφτα λιπόθυμος από χτύπημα στο κεφάλι. Προφανώς, γύρισε κρυφά, παραβίασε την εξώπορτα με αντικλείδι και συνέβη ότι συνέβη.

- Πως είστε σίγουρος, ότι σας κτύπησε ο κατηγορούμενος;... τον διέκοψε ο δικαστής.

- Δεν υπήρχε κάποιος άλλος, κύριε πρόεδρε,... εξ άλλου, είναι ο μόνος που είδε από κοντά τον πολύτιμο

αυτό θησαυρό της Βιβλιοθήκης μας... Δεν έχω να προσθέσω κάτι άλλο.

- Κύριε Δωρόθεε,... αν θέλετε, μπορείτε να ρωτήσετε τον μάρτυρα... είπε ο πρόεδρος.

- Δεν θα ήθελα προς το παρόν, κύριε πρόεδρε. Θα περιμένω να ακούσω και τον επόμενο μάρτυρα.

- Καλώς... Ευχαριστούμε κύριε μάρτυς,... μπορείτε να αποχωρήσετε.

Αμέσως μετά, εκλήθη να καταθέσει ο Διευθυντής της Βιβλιοθήκης.

- Ορκίζεστε να πείτε την αλήθεια;... ρώτησε τον Διευθυντή, ο δικαστής.

- Ορκίζομαι.

- Εσείς, τι έχετε να μας πείτε;... ρώτησε τον κύριο Μπούφη, που προσήλθε για να καταθέσει, η εισαγγελέας.

Όπως ήταν αναμενόμενο –αφού είχαν προσυνηνοηθεί– συμφώνησε απολύτως με ότι είχε πει ο προηγούμενος μάρτυρας. Η αλήθεια πήρε τη μορφή που ήθελαν να της δώσουν. Είπε, είπε, είπε,... για να καταλήξει κι αυτός στο ότι ο νυχτοφύλακας έπεσε θύμα της πανουργίας του κατηγορουμένου.

- Κατηγορούμενε,... θέλετε να ρωτήσετε κάτι τον μάρτυρα;... απευθύνθηκε στο Δωρόθεο, ο προεδρεύων της δίκης.

- Κύριε πρόεδρε, ήρθε η ώρα να εξηγήσω πως μπορεί να μας πλανήσει μια πληροφόρηση, που χωρίς να το υποψιάζεται είναι κατά βάθος παραπληροφόρηση. Η ερώτηση μου απευθύνεται, όχι μόνο στον προλαλήσαντα, αλλά και σε όλους όσους είπαν τη «δική τους αλήθεια» τις προηγούμενες μέρες.

- Τι εννοείτε λέγοντας, «τη δική τους αλήθεια»;... για τον καθένα, δηλαδή, ισχύει άλλη αλήθεια απ' ότι για τους άλλους;

- Θα καταλάβετε... Για κάθε τι που αντιλαμβάνεται κάποιος μέσα απ' τον υποκειμενικό του κόσμο,... τον κόσμο του μυαλού του,... παραδείγματος χάρη, συμβάν,

έννοια, αντικείμενο, κατάσταση,... χρησιμοποιεί μια λέξη ή λέξεις για να το εκφράσει. Μπορούμε λοιπόν να θεωρήσουμε ως προσωπική του αλήθεια, ή αλλιώς δική του αλήθεια, την περίπτωση κατά την οποία κοινοποιεί προς τους άλλους εκείνη τη λέξη ή τις λέξεις, που θεωρεί ο ίδιος ότι εκφράζει ή εκφράζουν αυτό που έχει στο μυαλό του... Αντιθέτως, θα χαρακτηρίσουμε ως προσωπικό του ψέμα, ή δικό του ψέμα, την περίπτωση κατά την οποία κοινοποιεί, εσκεμμένα, άλλη ή άλλες λέξεις από αυτές που θεωρεί ότι εκφράζει ή εκφράζουν αυτό που έχει στο μυαλό του,... επίτηδες, για να ξεγελάσει... Παραδείγματος χάρη, η αλήθεια ενός τυφλού στις δώδεκα το μεσημέρι ως προς το τι βλέπει, είναι «σκοτάδι», ενώ ενός ανθρώπου που τα μάτια του λειτουργούν, είναι «φως»... Βλέπετε πόσο διαφέρουν οι δικές τους αλήθειες;... Πολύ εύκολα, μπορείτε να βρείτε παραδείγματα με προσωπικά ψέματα.

- Ήσασταν πολύ διαφωτιστικός, κατηγορούμενε. Αλλά σας ερωτώ,... αφού ο καθένας έχει για λογαριασμό του τη δική του αλήθεια και το δικό του ψέμα, πως είναι δυνατόν να έχουμε μια έγκυρη άποψη περί αλήθειας και ψέματος, που να την αποδεχόμαστε όλοι μας συγχρόνως;... τον ρώτησε, με λίγο κρυφό θαυμασμό, ο πρόεδρος.

- Η «Αλήθεια των ανθρώπων», ή αλλιώς, η αλήθεια που «αναγκάζόμαστε» να αποδεχτούμε ως κοινωνία και όχι κατ' ανάγκη ως πρόσωπα, είναι η πλειοψηφική συμφωνία των ανθρώπων, ως προς την πρωτογενή σχέση μεταξύ μιας αντίληψης και της αντίστοιχης λέξης που θεωρείται ότι την εκφράζει, κάτι που συνήθως παρουσιάζεται, εσφαλμένα βεβαίως, σαν καθολική παραδοχή... Μία εξ αρχής άκυρη συμφωνία, που την θεωρούμε έγκυρη, καθώς η κάθε αντίληψη είναι διαφορετική για τον καθένα, αφού είναι παρμένη απ' τον δικό του υποκειμενικό κόσμο... Προφανώς, το «Ψέμα των ανθρώπων», είναι η πλειοψηφική συμφωνία, που πολλές φορές παρουσιάζεται σαν καθολική παραδοχή, ως προς

την διαφοροποίηση αντίληψης και λέξης. Επίσης άκυρη, κατ' ουσία.

- Δηλαδή, η αλήθεια των ανθρώπων ή αλλιώς η πλειοψηφική αλήθεια, δεν συμφωνεί κατ' ανάγκη με την αλήθεια κάποιου προσώπου;... ρώτησε απορημένος ο πρόεδρος, ενώ η εισαγγελέας άκουγε αμίλητη.

- Ακριβώς,... η Αλήθεια των ανθρώπων, δεν είναι αυτή που καταμαρτυρεί, πιστοποιεί αναντίρρητα ένα συμβάν, μια έννοια, ένα αντικείμενο, μια κατάσταση. Απλώς είναι αυτή, που εγγυάται ή καλύτερα που προσπαθεί να εγγυηθεί, ότι κάποια συγκεκριμένη λέξη, εκφράζει, νοηματοδοτεί κάποιο αντίστοιχο συμβάν, ή έννοια, ή αντικείμενο, ή κατάσταση, σύμφωνα με την άποψη των πολλών. Γι' αυτό, κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στην πεποίθηση της δικής του αλήθειας, μη υπακούοντας η πεποίθησή του αυτή, κατ' ανάγκη, στην πλειοψηφική παραδοχή και συμφωνία... Για να ολοκληρώσω,... θα λέγαμε δηλαδή, ότι η αλήθεια έχει νόημα σε προσωπικό επίπεδο, ως επιβεβαιωτικός χαρακτηρισμός του ότι δεν αυταπατώμεθα, ενώ σε κοινωνικό επίπεδο είναι μια ψευδαίσθηση που την καταπνίγουμε ως τέτοια, για να την αναδείξουμε σαν ηθική αξία.

- Ακούγονται σωστά, όσα μας είπατε,... αλλά πως έχουν εφαρμογή στην υπόθεσή μας;... πρόλαβε τον δικαστή, η Ξένια, που δεν ήθελε να πάρει ευνοϊκή κατεύθυνση η δίκη.

- Η εφαρμογή τους είναι, ότι όπως οι μάρτυρες είπαν την δική τους αλήθεια, έτσι κι εγώ μπορώ να εκφράσω την δική μου. Αυτό που απομένει σε σας, είναι να δεχτείτε την αλήθεια που ταιριάζει στη λογική σας.

- Σας ακούμε!

- Όντως, μπορώ και διαβάζω εξαιρετικά γρήγορα. Αυτό όμως, οφείλεται στην εκπαίδευση που έχω λάβει από μικρός και δεν αποτελεί εσκεμμένο λόγο για να αποκτήσω γρήγορα την σοφία, όπως ακούστηκε. Εξ άλλου, δεν νομίζω ότι υπάρχουν σοφοί. Η προσπάθεια για σοφία,

είναι μια ματαιοδοξία των όντων που αντιλαμβάνονται τη μικρότητά τους και προσπαθούν ματαιώς να την υπερβούν. Όσον αφορά την βραδινή μου επίσκεψη στη Βιβλιοθήκη, σε ώρα που ήταν άδεια, έγινε για να αποφύγω το πλήθος που από περιέργεια να με δει να διαβάζω γρήγορα, θα συνωστιζόταν όλες τις επιτρεπόμενες ώρες, κάτι που έγινε άλλωστε... Τελειώνοντας, θέλω να πω, ότι το πολύτιμο αυτό βιβλίο δεν πρέπει να είναι απαγορευμένο για τον κόσμο, αλλά να δίνεται η ευκαιρία στον καθένα που το επιθυμεί να απολαύσει ένα τέτοιο κειμήλιο. Με αυτή την πεποίθηση, ζήτησα απ' τον φύλακα να μου επιτρέψει να το διαβάσω. Γιατί να κλέψω κάτι που είχα διαβάσει ήδη;... Για την αξία του;... Με βλέπετε πως είμαι ντυμένος... Σας φαίνομαι να ενδιαφέρομαι για χρηματικές αξίες;

- Δηλαδή αμφισβητείτε κάποιες αλήθειες των μαρτύρων;... ρώτησε η εισαγγελέας.

- Ναι... Ο κύριος Αγρυπνάκης, ο νυχτοφύλακας, είπε πως κατά τη γνώμη του προφασίστηκα ότι έφευγα από την Βιβλιοθήκη και ότι προφανώς επέστρεψα κρυφά. Αυτές είναι δικές του εκδοχές τις οποίες υποθέτει αυθαίρετα, καθώς δεν μπορούσε να γνωρίζει τι είχα στο μυαλό μου,... αν προφασιζόμουν ή όχι ότι φεύγω και αν όντως ξαναγύρισα κρυφά. Όλα αυτά θα ήταν αληθή, μόνο στην περίπτωση που θα ήμουν πράγματι ένοχος. Υποψιάζομαι, πως ο μάρτυς ήθελε με αυτές του τις εκφράσεις να δημιουργήσει στο δικαστήριο αρνητικές εντυπώσεις για το πρόσωπό μου και να φανεί ως αληθές το ότι είμαι αναντίρρητα ένοχος... Εξ άλλου, ερωτηματικά γεννά και η κατάθεση του Διευθυντή της Βιβλιοθήκης, του κυρίου Μπούφη, που αν και δεν ήταν παρών στο συμβάν, συμφωνεί απόλυτα με τον φύλακα ωσάν να τον θεωρεί φάρο αληθείας... Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ, είναι ο προσχεδιασμός των καταθέσεών τους, ώστε με την απόλυτη συμφωνία τους να στρέψουν τα φώτα της

δικαιοσύνης προφανώς επάνω μου και όχι αλλού,... ενδεχομένως και σ' αυτούς.

- Τι εννοείτε με την τελευταία φράση σας;... ρώτησε ο δικαστής.

- Ο νοών, νοήτω!... Δεν έχω να πω κάτι άλλο.

- Καθίστε, κατηγορούμενε... Κυρία εισαγγελέα, έχετε να καλέσετε άλλον μάρτυρα;

- Όχι κύριε πρόεδρε.

- Μου κάνει εντύπωση που δεν καλέσατε την Μαρία Αγγελάκη, η οποία υποτίθεται παρέσυρε τον κύριο Αγρυπνάκη στο να δεχτεί τον κατηγορούμενο στη Βιβλιοθήκη.

- Έχετε δίκιο κύριε πρόεδρε,... παράληψή μου... Καλώ για μάρτυρα την Μαρία Αγγελάκη.

- Καλώς!... Να κληθεί η μάρτυς για την επόμενη συνεδρίαση, μετά από τέσσερις ημέρες... Λύεται η σημερινή συνεδρίαση.

* * *

Ο νυχτοφύλακας και ο Διευθυντής με τον γιο του, εξακολουθούσαν να βασανίζονται από τους εφιάλτες. Αβάσταχτο μαρτύριο. Μην έχοντας τι άλλο να κάνουν, συμφώνησαν να πάνε να εξομολογηθούν, μήπως και η δύναμη της θρησκείας τους λυτρώσει. Έτσι, το απόγευμα της ίδιας μέρας που κατέθεσαν στο δικαστήριο, βρέθηκαν κάτω απ' το πετραχήλι του παπά Νικόλα. Πρώτη φορά, τους φάνηκαν τόσο άγρια τα βλέμματα των εικόνων. Τους κοίταζαν σαν να ψιθύριζαν, «ένοχος,... ένοχος,... ένοχος». Ο παπά Νικόλας, αφού τους ξεμονάχιασε σε μια άκρη έναν-έναν, τους διάβασε μian ευχή κι ύστερα περίμενε ν' ακούσει. «Αλάφρωσε την ψυχή σου τέκνο μου», ήταν η πρώτη του κουβέντα και στους τρεις. Έπειτα, λες και ήταν συνεννοημένοι, άρχισαν ο καθένας με τη σειρά του να τραυλίζουν.

- Να,... ξέρεις παππούλη,... τώρα τελευταία βλέπω φοβερούς εφιάλτες... Ένας άνδρας έρχεται συνεχώς στον ύπνο μου. Τι ύπνος δηλαδή;... Μαρτύριο... Και με φοβερίζει, με απειλεί.

- Τον γνωρίζεις αυτόν τον άνδρα;

- Ναι,... που να μην τον γνώριζα.

- Νομίζεις ότι έχει λόγους, που έρχεται στα όνειρά σου;

- Μπορώ να υπολογίζω,... στην εχεμύθειά σου παππούλη;

- Φυσικά τέκνο μου. Η εξομολόγηση είναι ιερή... Με δεσμεύει όρκος, να πάρω στον τάφο μου τα μυστικά που ακούω.

- Λοιπόν,... χμμ,... ο άνδρας αυτός που με βασανίζει,... είναι ο Δωρόθεος, που κατηγορείται για την κλοπή στη Βιβλιοθήκη... Και έχει δίκιο παπά μου,... έχει δίκιο, γιατί εμείς κάναμε την κλοπή, μπας και δούμε καμιά άσπρη μέρα. Το σκηνοθετήσαμε για να φανεί αυτός σαν ένοχος... Μετανιώνω,... συγγνώμη,... αλλά φοβάμαι να πάω να παραδοθώ... Θα κάνω όσες προσευχές θέλεις,... και μετάνοιες, όσες θες.

Κάπως έτσι τελείωσε το ψυχικό ξαλάφρωμα και των τριών. Ακούμπησαν το μυστικό τους στην πλάτη του παπά Νικόλα. Τι να τους πει κι αυτός.

- Εύχομαι να σας φωτίσει ο Θεός να πράξετε το σωστό.

Άρχισε να νιώθει βάρος ο παπά Νικόλας. Από την εξομολόγηση και μετά, έπεσε σε μελαγχολία. Δεν άντεχε την αδικία. Η κατήφεια σκέπασε το πρόσωπό του. Το είδαν αμέσως, κάτι πιστοί που συνάντησε. «Τι έχεις παππούλη;... είσαι άρρωστος;», τον ρώτησαν δυο τρεις. Το φορτίο του όμως ήταν βαρύτερο. Σαν έπεσε να κοιμηθεί, τον επισκέφτηκε ο Δωρόθεος. Δεν έκανε λάθος. Ήταν αυτός. Αυτός που έβλεπε τόσο καιρό στην τηλεόραση. Δεν είχε ξαναδεί τόσο μαρτυρικό εφιάλητη. Γύριζε από δω, άλλαζε πλευρό από κει, που να ξεγελαστεί ο επισκέπτης και να φύγει. Ως το πρωί, τον συντρόφεψε στην αϋπνία. Τα χαράματα, με κατακόκκινα τα μάτια και

πρόσωπο άσπρο σαν το πανί, συνειδητοποίησε ότι η κατάσταση ήταν πολλή σοβαρή για να τη διαχειριστεί μόνος του. Χρειάζόταν ένας ανώτερος στην ιεραρχία της εκκλησίας, για να μοιραστεί μαζί του το αναπάντεχο φορτίο. Στις έντεκα η ώρα, ζητούσε ακρόαση από τον επίσκοπο Χριστόφορο.

- Τι συμβαίνει παπά Νικόλα;... Δεν ξέρεις, ότι σήμερα δεν είναι μέρα ακροάσεων;... Είμαι πολύ απασχολημένος με το θέμα αυτού του απατεώνα του Δωρόθεου, γι' αυτό, κλείσε σε παρακαλώ ένα ραντεβού στην γραμματέα μου, μια μέρα που να μπορώ να σε δεχτώ.

- Ακούστε με Δέσποτα;... για τον Δωρόθεο πρόκειται... Είναι εξαιρετικά σοβαρό το θέμα;... δεν μπορεί να περιμένει.

- Τι δουλειά έχεις εσύ μ' αυτόν τον;... να μην πω τίποτα βαρύ... Κι έπειτα, τι μπορεί να είναι τόσο σοβαρό που δεν μπορεί να περιμένει;

- Η κλοπή στη Βιβλιοθήκη, άγιε πατέρα.

- Του βυζαντινού βιβλίου;... Τι μπορεί να ξέρεις εσύ, για την κλοπή του από το Δωρόθεο;... Ούτε από πού κρατά η σκούφια του, δεν ξέρουμε γι' αυτόν.

- Χρειάζομαι την εντολή σας, να παραβώ τον όρκο της εξομολόγησης... Μόνο έτσι μπορώ να συνεχίσω.

- Δεν μου τα λες καλά!... Ήρθες εδώ να με κολάσεις;... Δεν έχω δώσει ποτέ τέτοια εντολή. Είναι μεγάλη αμαρτία.... Θέλεις να με στείλεις στην κόλαση;... Αν θες να πεις κάτι, πες το με δική σου ευθύνη. Εγώ πάντως, εντολή δεν δίνω.

- ...

- ...

- ...

- Τι θα γίνει τώρα;... Θα κοιταζόμαστε σαν μουγγοί;

- Δεν μπορώ ν' αντέξω... Θα μιλήσω και χωρίς την απαλλακτική εντολή σας... Μισή αμαρτία δική μου και μισή δική σας.

Άρχισε λοιπόν ο παπά Νικόλας να εξηγεί στον επίσκοπο, πως έχει η κατάσταση. Με το νι και με το σίγμα.

- Είναι πολύ σοβαρό το θέμα,... ήταν τα λόγια του επισκόπου, όταν τελείωσε ο ιερέας.

Λες και τον χτύπησε κεραυνός, έχασε το χρώμα του. Να είναι αθώος ο Δωρόθεος και ένοχοι τρεις ευυπόληπτοι πολίτες; Δεν μπορούσε να το πιστέψει. «Είσαι σίγουρος;», ρώτησε τον παπά, δυο τρεις φορές. Μα όσο κι αν ρωτούσε, έπαιρνε πάντα την ίδια απάντηση. Ο παπά Νικόλας, αφού τον χαιρέτησε, έφυγε. Ο δε δεσπότης, έμεινε μόνος ν' αναρωτιέται. Μεγάλο δίλλημα του είχε βάλει ο παντοδύναμος.

Τη νύχτα, πέντε ανθρώπους, όσο κι αν κρυβόντουσαν κάτω απ' τα σεντόνια, τους βρήκε ο εφιάλτης. Τρεις λωποδύτες και δυο ιερωμένους. Τον καθένα, για διαφορετικούς λόγους. Που να μπορέσουν να κοιμηθούν. Ούτε αυτό το βράδυ, ούτε το άλλο, ούτε το παρ' άλλο. Κάθε πρωί, κατάχλωμους τους λύτρωνε το φως της μέρας.

Έτσι καταπονημένους, τους βρήκε και το πρωινό που θα συνεχιζόταν η δίκη. Ο δεσπότης δεν είχε όρεξη για τίποτα. Ούτε για καφέ, ούτε για κουβέντες. Τέσσερα βράδια είχε να κοιμηθεί σαν άνθρωπος. Τα λεπτά περνούσαν και η ώρα που θα άρχιζε η συνεδρίαση του δικαστηρίου πλησίαζε. Τον έζωσαν τα φίδια. Και αν τελικά καταδικαζόταν ο Δωρόθεος; Ένας αθώος; Πως θα το κουβαλούσε στη συνείδησή του μια ζωή; Δεν υπήρχε χρόνος για πολλές σκέψεις... Ή τώρα ή ποτέ. Με τα πολλά, η συνείδηση νίκησε την αδιαφορία και αποφάσισε να πάει στο δικαστήριο, να δει τι μπορεί να περισώσει. Μόλις κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης ο δικαστής και πριν προλάβει να καλέσει τη μάρτυρα όπως ήταν προγραμματισμένο, άνοιξε το στόμα του ο δεσπότης.

- Κύριε πρόεδρε,... μπορώ να κάνω μια δήλωση;
- Σεβασμιότατε;... Εσείς εδώ;
- Υπάρχει σοβαρός λόγος, κύριε δικαστά.

- Αν και είναι έξω από τη διαδικασία,... και μόνο η παρουσία σας εδώ, μας υποχρεώνει να σας ακούσουμε... Παρακαλώ,... σας ακούμε.

- Προ ολίγων ημερών, σε μια εξομολόγηση έμαθα κάτι που πρέπει ν' ακουστεί μέσα σ' αυτή την αίθουσα... Ο κατηγορούμενος δεν έπρεπε να βρίσκεται σ' αυτή τη θέση. Είναι αθώος. Άλλοι διέπραξαν την κλοπή και τη σκηνοθέτησαν, έτσι ώστε να υπάρχουν ενδείξεις για την δήθεν ενοχή του Δωρόθεου Δωρόθεου.

- Μα, πριν λίγες μέρες, δικός σας εκπρόσωπος μας έλεγε ότι είναι απατεώνας, ότι παριστάνει τον άγιο και διάφορα άλλα άσχημα... Τώρα τι άλλαξε και έρχεστε και μας ζητάτε να τον απαλλάξουμε;

- Όποιος προτιμάει ν' ακούει μόνο αυτά που του αρέσουν, σίγουρα ακούει πολλά ψέματα. Έτσι κι εμείς. Προτιμήσαμε να δεχτούμε ως αληθινή, την εικόνα του απατεώνα που μας παρουσίασαν όσοι θίγονταν τα συμφέροντά τους, γιατί αυτή ήταν η εικόνα που μας άρεσε, που μας βόλευε, αλλά γεμίσαμε ψέματα. Οι κατηγορίες που σας κατέθεσε ο εκπρόσωπός μου, πηγάζουν απ' την ουσία της θρησκείας μας. Σύμφωνα μ' αυτή, θαύματα κάνουν μόνο οι άγιοι που υπήρξαν κατά την ζωή τους ευλογημένοι άνθρωποι του θεού. Δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι ένας άνθρωπος εν ζωή μπορεί και θεραπεύει, παρά μόνο το ότι κάνει απατεωνιά, ότι χρησιμοποιεί τρυκ για να ξεγελάσει πως έχει δυνάμεις... Πέρα απ' αυτό όμως, για το οποίο άλλωστε δεν διώκεται, δεν έχω το δικαίωμα να σιωπήσω από τη στιγμή που γνωρίζω τους πραγματικούς ενόχους, αλλά ο όρκος της εξομολόγησης δεν μου επιτρέπει να κατονομάσω.

- Σεβασμιότατε, η δήλωσή σας θα καταγραφεί στα πρακτικά... Όμως πρέπει να σας πω, ότι έχει μικρή αξία χωρίς τα ονόματα των ενόχων. Αν έχει έστω και αυτή τη μικρή αξία, οφείλεται μόνο και μόνο στο γεγονός ότι η δήλωση είναι δική σας, που γνωρίζουμε το κύρος σας... Ευχαριστούμε.

Τη στιγμή που ακολούθησε, έσπασε η παγερή φωνή της Ξένιας. Το ακροατήριο δεν περίμενε ότι θα ερχόταν ολόκληρος δεσπότης για χατίρι του Δωρόθεου, τη στιγμή μάλιστα που αμφισβητούσε τα θαύματά του. «Σίγουρα κάτι σοβαρό είχε μεσολαβήσει», σκέφτονταν όλοι.

- Να προσέλθει η μάρτυς Μαρία Αγγελάκη.

- Παρούσα,... φώναξε η Μαρία.

- Ορκίζεστε να πείτε την αλήθεια;... τη ρώτησε ο πρόεδρος.

- Ορκίζομαι.

- Τι ξέρετε να μας πείτε, κυρία μάρτυς, για την υπόθεση;... ρώτησε η εισαγγελέας με ύφος σαν να μη γνωριζόταν με τη Μαρία.

- Αυτό που ξέρω να πω, είναι πόσο άδικοι και αγάριστοι είμαστε εμείς οι άνθρωποι... Ο αξιαγάπητος κύριος Δωρόθεος, είναι ένα δώρο του Θεού,... που το δικάζουμε,... το περιφρονούμε. Που είναι οι ευεργετημένοι, να μιλήσουν γι' αυτόν;... Αυτοί που βοήθησε να θεραπευθούν;... Τον σύρατε σε δίκη στηριζόμενοι σε υποθέσεις... Ένας φύλακας που δεν είδε τίποτα, παρά μόνο υποθέτει και ένα τσούρμο εντυπωσιασμένων, που μετέτρεψαν τον εντυπωσιασμό τους σε ζηλοφθονία, ήταν αρκετοί για να σας παρασύρουν σ' αυτή τη δίκη παρωδία... Δυστυχώς, δεν βρισκόμουν στη Βιβλιοθήκη εκείνη την ώρα, για να δω τον ένοχο ή τους ενόχους. Σίγουρα όμως, αυτός δεν θα μπορούσε να είναι ο κύριος Δωρόθεος, απλά και μόνο γιατί το περιεχόμενο του βιβλίου, ζήτημα είναι αν του είναι στοιχειωδώς χρήσιμο. Όσον αφορά δε την αξία του, αυτή του είναι παντελώς αδιάφορη... Δεν έχω τίποτε άλλο να σας πω.

- Θέλετε να ρωτήσετε κάτι τη μάρτυρα, κατηγορούμενε;... ρώτησε ο πρόεδρος.

Ο Δωρόθεος, κοίταξε με ευγνωμοσύνη τη Μαρία και κάνοντας μια αδιόρατη υπόκλιση προς το μέρος της, είπε σχεδόν άφωνα.

- Σ' ευχαριστώ,... δεν έχω ανάγκη άλλης απόφασης...
Μόλις αθώωσες τον αθώο!

Μια αμνηχανία κατέλαβε το δικαστήριο μετά απ' αυτή τη φράση. Το ακροατήριο κοιτούσε μια το Δωρόθεο και μια τη Μαρία, η Ξένια προσπαθούσε να κρυφτεί ξεφυλλίζοντας δήθεν τα χαρτιά της και ο δικαστής, μετά από μια παύση που τράβηξε την προσοχή του κοινού και που μάλλον χρησιμοποίησε για να κατανοήσει το νόημα, είπε ευγενικά.

- Ευχαριστούμε κυρία μάρτυς,... μπορείτε να φύγετε.

Και αφού κοίταξε την εισαγγελέα και διαπίστωσε ότι δεν είχε τίποτε άλλο να προσθέσει επί της διαδικασίας, ανακοίνωσε.

- Λύεται η σημερινή συνεδρίαση... Το δικαστήριο θα εξετάσει τα στοιχεία και θα εκδώσει απόφαση σε δύο μέρες.

Ο Δωρόθεος, γύρισε στο κρατητήριο.

XIII

Κατά τις πέντε το απόγευμα, ακούστηκε η φωνή του φρουρού, «Δωρόθεος Δωρόθεος,... έχεις επισκεπτήριο». Με το άνοιγμα της πόρτας του κελιού, ο Δωρόθεος ήταν σχεδόν έξω, με τις κοροϊδίες των συγκρατουμένων του να τον ακολουθούν, «Άντε, βιάσου,... σε περιμένει το κορίτσι!». Δεν τον περίμενε όμως το κορίτσι. Αυτό, θα ερχόταν αργότερα. Ήταν ο επίσκοπος Χριστόφορος.

Είχε φύγει πια από τα δικαστήρια και γύριζε σκεφτικός στην επισκοπή. «Εγώ, το χρέος μου μια φορά, το έκανα... Είπα ότι είναι αθώος,... δεν μπορούσα να πω τίποτα παραπάνω... Δεν θα αμαρτήσω κιόλας για ένα απατεωνίσκο... Η εξομολόγηση είναι ιερή... Ας μην έμπλεκε κι αυτός ο βλάκας». Τα σκεφτόταν, τα ξανασκεφτόταν, προσπαθούσε να στρέψει αλλού το μυαλό του, μα αυτό δεν έφευγε. Όλο εκεί γύρναγε. Έφαγε, κάνοντας την προσευχή του σαν καλός πιστός, διάβασε τα χοντρά γράμματα στην εφημερίδα και ξάπλωσε για το μεσημεριανό του υπνάκο.

Δεν θα χε κλείσει καλά-καλά τα μάτια του, όταν δέχτηκε την επίσκεψη που φοβόταν. Αναγνώρισε το Δωρόθεο. Τσιτώθηκε στον ύπνο του και ασυναίσθητα τράβηξε το σεντόνι να κρυφτεί. Δεν άντεχε πια άλλο αυτό το βάσανο.

«Τι θέλεις από μένα;... Μη με βασανίζεις άλλο... Δεν φταίω εγώ για ότι τραβάς... Πίστεψέ με, δεν μπορώ να παραβώ τον όρκο μου και να προδώσω τους εξομολογημένους... Είναι αμαρτία... Λυπήσου με!»

Είχε αρχίσει να κλαίει στον ύπνο του, όταν ακούστηκε η απάντηση.

«Δε νομίζεις, ότι μου χρωστάς μια συγγνώμη;... Απ' τους τρεις λωποδύτες δεν έχω και μεγάλες απαιτήσεις. Οι αξίες τους τελειώνουν εκεί που ανοίγει το πορτοφόλι τους.

Μα από σας;... Από σένα και τον παπά Νικόλα, που υποτίθεται ότι έχετε πνευματικά οράματα;... Περίμενα τουλάχιστον μια μικρή συγγνώμη»

«Που ξέρεις για τον παπά Νικόλα;»

«Μα, εσύ μου το είπες;... στο δικαστήριο. Μην αναρωτιέσαι, πως δεν το άκουσε κανείς άλλος... Δεν το είπε το στόμα σου... Το φώναζε το μυαλό σου, τόσο δυνατά, που και κουφός να ήμουνα και πάλι θα το άκουγα»

«Θεέ μου γιατί με βασανίζεις;... Τι είναι αυτό που έπαθα;... Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη... Είσαι ευχαριστημένος τώρα;»

«Γιατί δεν έρχεσαι να με δεις; Να διαπιστώσεις με τα μάτια σου αν είμαι απατεώνας;»

«Δεν μπορεί να γίνει αυτό. Δεν το καταλαβαίνεις;... Δεν το επιτρέπει η θέση μου... Πάει τώρα, ένας επίσκοπος να επισκέπτεται ένα κατηγορούμενο στο κρατητήριο; Όχι πες μου, ... πάει; Δεν πάει.»

«Γιατί νοιάζεσαι τόσο πολύ για τη «βιτρίνα» σου; Που είναι οι αρχές σου;... Λοιπόν, ... θα σε διευκολύνω εγώ... Μόλις τελειώσω αυτή τη φράση, θα ξυπνήσεις, ... θα γδυθείς τελείως και θα κοιταχτείς στον καθρέπτη... Θα κοιτάζεσαι, ώσπου να ανακαλύψεις τον εαυτό σου που έχεις χάσει, ... μέχρι να καταλάβεις τι πραγματικά είσαι και τίποτα παραπάνω, ... χωρίς αυτά που παριστάνεις, χωρίς στολίδια και τίτλους, χωρίς την αυλή από κόλακες που έχεις φτιάξει γύρω σου.... Μετά, ... σε περιμένω, ... το απόγευμα»

Ο ύπνος κόπηκε μαχαίρι. Σαν υπνωτισμένος, γδύθηκε και βάλθηκε να κοιτάζει μέσα στον καθρέπτη τον γυμνό εαυτό του, που τον κοίταζε κι αυτός. Στην αρχή, το είδε σαν αγγαρεία. Κοιταζόταν περιμένοντας να περάσει κανένα πεντάλεπτο, για να έχει μια δικαιολογία ότι δεν παράκουσε. Καθώς κοιτιόταν, άρχισε σιγά-σιγά να παίζει με τον απέναντί του. Έκανε μορφασμούς, τόσο αστείους, που ξελιγωνόταν μόνος του στα γέλια... Τράβαγε τις

πέτσες του, κουνούσε την κοιλιά του, περιστρεφόταν για να δει και την πίσω του μεριά... Γνωρίζοντουσαν... Χωρίς να το καταλάβει, άρχισε ν' ανακαλύπτει τη μικρότητά του,... τον άνθρωπο, όχι το δεσπότη. Του φάνηκε ότι χάθηκε μέσα στον καθρέπτη για χρόνια. Συνάντησε τον μικρό εαυτό του, αυτόν που παραπονιόταν ότι τον αδικούσαν,... τον έφηβο που πέταγε με τα όνειρά του για να φτιάξει τον κόσμο. Είδε και τον επίσκοπο,... και δάκρυσε... Δεν ήθελε να φύγει από κει μέσα. Έβλεπε τόσα πολλά, που δεν τα έβλεπε απ' έξω.

Όταν συνήλθε, είχε περάσει ήδη αρκετή ώρα. Ντύθηκε σαν αστραπή. Πρώτη φορά ντυνόταν τόσο γρήγορα. Τώρα πια, δεν κρατιότανε με τίποτα,... ήθελε να τον συναντήσει.

- Καλησπέρα, Δωρόθεε.

- Καλώς όρισες.

- ...

- ...

- ... Μα,... ποιος είσαι;...

- Ποιος θέλεις να είμαι;... Κάποιος σαν κι εσένα,... πλάσμα με την ίδια μοίρα.

- Μπορείς αλήθεια και κάνεις θαύματα;... Θεραπεύεις τους ανθρώπους, τα ζώα -όπως ακούστηκε- και τα φυτά;

- Τι είναι, κατά τη γνώμη σου, τα θαύματα Χριστόφορε;

- Είναι οι θεραπείες και πολλές άλλες θαυμαστές ενέργειες, που δεν μπορούμε να κάνουμε εμείς οι απλοί άνθρωποι, παρά μόνο οι άγιοι,... οι άνθρωποι του Θεού.

- Δηλαδή, οι άλλοι άνθρωποι, δεν είναι άνθρωποι του Θεού;

- Όλοι, φτιαγμένοι από το Θεό είμαστε. Όταν λέω άνθρωποι του Θεού, εννοώ πως ο βίος τους ήταν ενάρετος,... δεν ενδιαφέρονταν για τα υλικά αγαθά, όπως όλοι οι υπόλοιποι, παρά μόνο για τον συνάνθρωπο και για την αγάπη του Θεού.

- Ξέρεις κανένα που δεν ενδιαφέρεται για την αγάπη αυτού που τον δημιούργησε;... Δεν χρειάζεται να μου απαντήσεις... Συνεπώς,... το μυστικό είναι το ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο. Και δεν εννοώ, το να του δώσεις ένα πιάτο φαί να φάει κι ένα παλτό για να μην κρυώνει. Να τα κάνεις κι αυτά... Όμως, εννοώ να επικοινωνήσεις... Να δεις τον πόνο και τη χαρά του άλλου, σαν να είναι δικά σου. Το μυαλό σας, να γίνει ένα.

- ∴

- Και όταν πια θα έχεις γίνει ο άλλος, τότε μόνο μπορείς να τον βοηθήσεις να θεραπεύσει τον εαυτό του. Τότε είσαι σε θέση να δείξεις στο μυαλό του, πώς να αναδομήσει και να επισκευάσει τα χαλασμένα μέρη του σώματος που κυβερνά... Όσα επισκευάζονται, εννοείται...

- Και τότε,... πως θεραπεύουν οι άγιοι;... Βλέπεις ότι, πάει κάποιος και παρακαλάει στην εικόνα ενός αγίου να τον κάνει καλά και επειδή πιστεύει, θεραπεύεται.

- Στην εικόνα του αγίου, βλέπει τον καλό εαυτό του. Τον ιδανικό, το όραμα. Καταφέρνει και βάζει αυτόν τον καλό εαυτό του να τον βοηθήσει να δει μέσα του, να επικεντρωθεί στο πρόβλημά του και να λυτρωθεί... Αυτή είναι η διαδικασία, που εσύ αποκαλείς πίστη.

- Δεν συμφωνώ μαζί σου Δωρόθεε... Κάνεις λάθος.

- Δεν είσαι υποχρεωμένος να συμφωνήσεις... Άλλωστε, κατ' εμένα δεν έχει σημασία το σενάριο που πείθει τον καθένα μας ότι προσεγγίζει την αλήθεια, αλλά το αποτέλεσμα. Το σκύψιμο στον άλλο. Τα διάφορα σενάρια, είναι απλώς εφευρήματα. Νοητικά μονοπάτια που μας οδηγούν σε συμπεράσματα και που όλα τους –μονοπάτια και συμπεράσματα- φροντίζουμε να ταιριάζουν στην κοσμοθεωρία μας, για να πειθόμαστε ότι είναι σωστά.

- Θέλεις να πεις, ότι δεν θεραπεύσες εσύ όλους και όλα αυτά, αλλά απλώς βοήθησες να αυτοθεραπευθούν;

- Ακριβώς!

- !!!... Ξέρεις,... κοιτάχτηκα στον καθρέφτη, όπως μου είπες στον ύπνο μου.

- Το ξέρω.
- Δεν θα με ρωτήσεις τι είδα;
- Μπόρεσες να δεις κάτι που μπορούσες να δεις, αλλά τόσο καιρό αρνιόσουν.

- Αλήθεια είναι!

- Είπες πριν, ότι δεν συμφωνείς μαζί μου,... αλλά αναρωτήσου,... με τον εαυτό σου, συμφωνούσες μέχρι τώρα;... Δεν είχες άλλες επιδιώξεις όταν ήσουν μικρός και έφηβος;

- ;;;...

- Δεν πρέπει, Χριστόφορε, να είμαστε απόλυτοι όταν διαφωνούμε. Πολύ πιθανό, στο μέλλον να αντιληφτούμε λόγους και αιτίες που δεν βλέπαμε πριν και να αναγκαστούμε να συμφωνήσουμε μ' αυτό που μέχρι σήμερα διαφωνούσαμε... Μήπως ήρθε η ώρα και για σένα, να συμφωνήσεις με τον νεαρό εαυτό σου;

- Νομίζω πως ήρθε... Ξέρεις,... γυμνός μπροστά στον καθρέπτη, ανακάλυψα εμένα. Είδα, ότι στην ουσία είμαι ένα κομμάτι κρέας που ζει μέσα σ' αυτό το γήινο εκτροφείο, όπως σε άκουσα να το χαρακτηρίζεις και συ, που έχει για φράχτη του το αχανές σύμπαν. Πέταξα τα επίπλαστα απ' το μυαλό μου και ένιωσα ότι δεν είχα να παραστήσω τίποτα. Συνειδητοποίησα πόσο αναλώσιμος είμαι και αναρωτήθηκα, γιατί φτιάχνω μύθους ότι είμαι κάτι άλλο;... Ντύνομαι με περιτυλίγματα, υλικά και πνευματικά, για να νομίζω ότι είμαι κάτι πέρα από το κρέας... Αυτό που έφτιαξα μέχρι σήμερα, είναι η αντανάκλαση που ήθελα να βλέπουν οι άλλοι αντί για μένα.

- ;;;

- Μετά, ντύθηκα για να 'ρθω σε σένα... Φόρεσα τα περιτυλίγματα που έμαθαν οι άλλοι να βλέπουν,... αλλά τώρα πια,... ήξερα!

- Τι, δηλαδή;

Όση ώρα μιλούσαν, οι φρουροί και οι άλλοι κρατούμενοι έβλεπαν αποσβολωμένοι τον επίσκοπο να

έχει καταδεχτεί τη γειτονιά τους και απορούσαν. Ο δεσπότης στα κρατητήρια; Άλλαξε ο κόσμος.

- Ήξερα ποιος ήμουν και, ... και τι ήθελε ο κόσμος από μένα.

- Λοιπόν;

- Λοιπόν, ... οι πιο πολλοί άνθρωποι έχουν ανάγκη από κοινωνικά, πολιτικά, φιλοσοφικά, ή θρησκευτικά πρότυπα, για να νοιώσουν ασφαλείς μέσα σε ομάδα, όντας οπαδοί ενός μύθου. Ναι, καλά άκουσες, ... μύθου. Ενός μύθου που δήθεν γνωρίζει κάποια αλήθεια, που έχει ένα δικό του φως και μπορεί να δώσει από αυτό σε όλους τους ετερόφωτους. Αυτό το μύθο, όταν δεν αναδυθεί αφ' εαυτού, βρίσκεται κάποιος ή κάποιοι που τον κατασκευάζουν, γιατί ξέρουν την ανάγκη της μάζας.

- Όπως συμβαίνει παραδείγματος χάρη με τους απεσταλμένους του Θεού;

- Μ' αυτό το τελευταίο, δεν μπορώ να συμφωνήσω...

- Μήπως τότε με τους εκάστοτε εκπροσώπους του Θεού, των διαφόρων θρησκειών;

- Κάπως έτσι. Συνειδητοποίησα ότι είμαι κι εγώ ένας μύθος, Δωρόθεε, ... όχι ουσία, όπως παραμύθιαζα τον εαυτό μου. Πάντως, για να συνεχίσω αυτό που έλεγα, το συγκλονιστικό είναι ότι η προσκόλληση των ανθρώπων σε αυτό το όραμα δημιουργεί όνειρα και ελπίδες τόσο ισχυρά, που ακόμη και αν τα φαινόμενα αποκαλύπτουν την πλάνη, αυτοί αρνούνται να το παραδεχτούν, πολεμώντας μάλιστα οτιδήποτε δείχνει ότι τα όνειρα και οι ελπίδες ήταν κάλπικα.

- Και πως εκδηλώνεται αυτός ο πόλεμος;

- Ο φανατισμός, είναι το κύριο χαρακτηριστικό αυτών των ετερόφωτων ανθρώπων, που μπροστά του παραμερίζει η λογική, η κατανόηση και ο σεβασμός των άλλων. Οι φανατισμένοι με την λατρεία του μύθου τους, συνήθως χάνουν την αυτοεκτίμησή τους. Χαμηλώνουν ασυνείδητα, για να εξυψωθεί ο μύθος. Φοβούνται μην

χάσουν το παραμύθι τους, γι' αυτό και φανατίζονται και γίνονται επικίνδυνοι...

- Είδες πόσες σημαντικές αλήθειες συνειδητοποιήσες;

- Πράγματι. Και σ' αυτό, με βοήθησες εσύ!

- Πάντως, σ' ευχαριστώ που μου τα εκμυστηρεύτηκες.

- Εγώ σ' ευχαριστώ, που μου άνοιξες τα μάτια,... μα, είναι και κάτι άλλο που θέλω να σου πω.

- Σ' ακούω.

- Να,... μ' αυτούς τους τρεις κλέφτες,... δεν ξέρω τι να κάνω... Τώρα που το σκέφτομαι, εκμεταλλεύτηκαν τους μύθους που σου έλεγα προηγουμένως και που πάνω τους έχουμε δομήσει δυστυχώς τις κοινωνίες μας. Έχουμε γεμίσει τίτλους, ειδικούς, ειδήμονες, σεβάσματα πρόσωπα, αυθεντίες,... όλα, αποθήκες για να ξεφορτώνουν τις ενοχές τους οι ένοχοι.

- Πως τους εκμεταλλεύτηκαν;

- Έκαναν ότι έκαναν και μετά ακούμπησαν το ενοχικό τους φορτίο στην πλάτη του παπά Νικόλα και αυτός με τη σειρά του στη δική μου. Παγιδευτήκαμε στα οχυρά που φτιάξαμε. Από την άλλη, δεν επιτρέπεται εσύ, ένας αθώος, να πληρώσεις το δικό τους τίμημα.

- Μην ανησυχείς!

- Ανησυχώ... Ανησυχώ, μα και δεν ξέρω πως μπορεί να υπάρξει ενός είδους δικαιοσύνη... Αναρωτιέμαι,... μήπως εσύ, με τη σοφία που τελικά είδα κι εγώ ότι έχεις, μπορείς να σκεφτείς μια λύση;

- Σου είπα, μην ανησυχείς!... Θα το λύσω εγώ το θέμα, από δω μέσα.

- Από δω μέσα;... Δεν καταλαβαίνω...

- Δεν χρειάζεται να καταλάβεις,... απλά μείνε ήσυχος!

- Τι να πω;... Όλο εκπλήξεις είσαι... .. Μήπως είσαι άγιος και μου το κρύβεις;

- Χα! Χα! Χα!... Τελικά, χάρηκα πολύ που κουβεντιάσαμε, Χριστόφορε.

- Κι εγώ!... Ειλικρινά, δεν ξέρεις πόσο χάρηκα που σε γνώρισα από κοντά!... .. Έεε...

- Τι είναι;
- Κανονικά, δεν είναι σωστό να στο πω. Δεν το επιτρέπει ο μύθος μου,... χα! χα! χα! (γέλια κι απ' τους δυο) αλλά τώρα πια που γνώρισα τον εαυτό μου, νομίζω πως μπορώ.

- Έλα, πες μου.

- Ο παπά Νικόλας,... έχει καρκίνο στα πνευμόνια του... Μπορείς άραγε να τον βοηθήσεις;

- Εξαρτάται τι θέλει ο ίδιος... Πες του να περάσει.

- Σ' ευχαριστώ,... να έχεις την ευχή μου... Σε μισή ώρα θα του πω να είναι δω. Αν δεν μας χώριζε αυτό το τζάμι, θα ήθελα να σε αγκαλιάσω.

- Κι εγώ... Άντε,... πήγαινε τώρα. Να έχεις κι εσύ τη δική μου ευχή.

- Γεια σου Δωρόθεε.

- Να πας στο καλό.

Δεν πίστευαν στα μάτια τους, οι κρατούμενοι κι οι δεσμοφύλακες. Πρώτα ο δεσπότης και μετά ο παπάς; Τι ήταν αυτό άλοι; Μέσα στο ίδιο απόγευμα, ο ένας μετά τον άλλο; Συνεννοημένοι ήταν;

- Καλησπέρα κύριε Δωρόθεε... Μου είπε ο επίσκοπος, πως,...

- Καλώς τον... Έλα κοντά στο τζάμι Νικόλα και ακούμπησε πάνω του το κεφάλι σου και το στήθος σου!... Μη τρομάξεις,... μόνο άσε τον εαυτό σου ελεύθερο και προσπάθησε να δεις μέσα σου.

Ο παπάς, πλησίασε διστακτικά και με λίγο ζόρι κατάφερε ν' ακουμπήσει στο τζάμι όπως του είπε. Στο μεταξύ, οι φύλακες, περίεργοι και έκπληκτοι, δεν ξεκόλλαγαν τα μάτια τους από πάνω τους. Όσο για τους κρατούμενους,... κόντευαν να στραβολαιμιάσουν, προσπαθώντας να ξεχωρίσουν κάτι μέσα απ' τα κελιά που ήταν στο πλάι. Ο Δωρόθεος σηκώθηκε και έβαλε τα χέρια του πάνω στα σημεία του τζαμιού που από πίσω τους ακούμπηγε ο παπά Νικόλας. Το ένα στο κεφάλι του και το άλλο στο στήθος, εκεί που είναι οι πνεύμονες. Θα 'μειναν

έτσι αρκετή ώρα, σε μια έκσταση, αδιαφορώντας για τους γύρω τους. Η αγωνία είχε κορυφωθεί, πιο πολύ για τους παρισταμένους παρά για τους δυο τους, όταν τα χέρια του παπά Νικόλα άρχισαν να σηκώνονται εκφράζοντας μια ανάταση ψυχής, μια ευχαριστία από καρδιάς.

- Σ' ευχαριστώ!... ... Σ' ευχαριστώ!... Δεν υπάρχουν λόγια, για να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου. Ένα βάρος έφυγε απ' το στήθος μου.

- Αυτά που έδιωξες, Νικόλα,... ήταν τα φορτία των άλλων. Δεν τα άντεχες καλέ μου άνθρωπε και τα είχες φυλακίσει στα εντόσθιά σου.

- Σ' ευχαριστώ,... σ' ευχαριστώ,... επαναλάμβανε ο παπάς κλαίγοντας.

- Τώρα, είσαι ελεύθερος απ' αυτά τα βάρη... Πήγαινε στο καλό.

Έφευγε και δεν έφευγε, κάνοντας μετάνοιες ο παπά Νικόλας, μπροστά στα γουρλωμένα μάτια όλων. Τι συνέβη μπροστά τους; Ούτε αυτοί δεν ήξεραν. Θαύμα; Μαγικό; Δεν κορόιδευε πια κανείς. Με τον ίδιο πρωτόγνωρο σεβασμό που ο φύλακας συνόδεψε το Δωρόθεο στο κελί του, με τον ίδιο ακριβώς οι συγκρατούμενοι τον υποδέχθηκαν. Ξαφνικά, μέσα σ' αυτή τη λίγη ώρα, όλοι είχαν αλλάξει. Δεν υπήρχαν πια εγκληματίες και απατεώνες, δεσμοφύλακες και κάγκελα. Υπήρχαν, αλλά κανείς δεν τα 'βλεπε. Μόνο άνθρωποι εκστατικοί. Άνθρωποι σκεφτικοί στον εαυτό τους. Και ο Δωρόθεος; Ο Δωρόθεος έπαιζε με τη Συντροφιά, τη γατούλα που μόλις είχε έρθει για να του κρατήσει παρέα και να τον διασκεδάσει με τα τσαλιμάκια της. Που και που, έριχνε και μια ματιά στα δώρα της ιτιάς. Στα φυλλαράκια, που στροβιλίζονταν περίτεχνα έξω απ' το παράθυρό του.

Σε λίγο, είχε πάλι επισκεπτήριο. Όπως το περίμενε, ήταν η Μαρία, που πήγε να τη συναντήσει χωρίς -για πρώτη φορά- τις κοροϊδίες και τα πειράγματα συγκρατουμένων και φρουρών. Η θλίψη της γέμισε το

χώρο. Ήθελε να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει, μα το διαχωριστικό τζάμι ήταν αμείλικτο. Όσο κι αν κρατιόταν, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δυο δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλά της. Και τότε,... καθώς τα μάτια του Δωρόθεου δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από πάνω της, καθώς το στήθος του φούσκωνε και ξαναφούσκωνε από την ταραχή,... συνειδητοποίησε ότι η φόρτισή του αυτή ήταν ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα, που δεν είχε ξαναβιώσει μέχρι τώρα στη ζωή του. Ένα συναίσθημα, που μέχρι τώρα το έβλεπε να αναπτύσσεται σε άνθρωπο για άνθρωπο και τώρα το βίωνε σε μπιζιανό για άνθρωπο. Είχε αρχίσει άραγε κι αυτός να νιώθει την αγάπη; Είχε αρχίσει κι αυτός να γίνεται ευαίσθητος σαν τους ανθρώπους, ευάλωτος στο φόβο της μοναξιάς και να χρειάζεται γύρω του ένα συναισθηματικό κουκούλι ανάλογο με αυτό που έφτιαχναν κι αυτοί; Της έκανε ένα νεύμα ότι είναι καλά και της χαμογέλασε για να την καθησυχάσει. Τη σιωπή έσπασε η Μαρία.

- Τι κάνεις καλέ μου;... Πως μπόρεσαν οι άκαρδοι, ναβάλουν την καλοσύνη πίσω απ' τα κάγκελα;

- Μην ανησυχείς Μαρία μου. Για μένα δεν είναι φυλακή, όπως είναι για σας... Είναι απλά μια εμπειρία, που δεν θα είχα ποτέ στον πλανήτη μου. Άλλωστε, ενώ θα μπορούσα να φύγω όποτε ήθελα, δεν το κάνω για να μην σε φέρω σε δύσκολη θέση. Όλοι έχουν αντιληφθεί το δέσιμό μας.

- Έχω σχέδια για όταν θα βγεις!

- Σχέδια;... Τι εννοείς;

- Μπορούμε να ζήσουμε μαζί. Θα βρούμε ένα σπίτι και θα μέινουμε μόνοι μας... Πως σου φαίνεται;

- Μαράκι μου,... μη στενοχωρηθείς μ' αυτό που θα σου πω.

- ;;;

- Ήρθε η ώρα να φύγω... .. Είχα πιστέψει, πως μπορώ να ζήσω μαζί σας, μα οι χαρακτήρες των συνανθρώπων σου, μου έδειξαν πως δεν χωρώ ανάμεσά

σας. Έχετε πολύ δρόμο ακόμη να διανύσετε, μέχρι να σμιλεύσετε την επιθετικότητα, την αχαριστία, τη ζήλεια, το μίσος, την αλαζονεία και να καλλιεργήσετε περισσότερο την καλοσύνη, τη συνεργασία, την κατανόηση, την συνειδητοποίηση της μικρότητάς σας. Όλα τα όντα, απανταχού στο σύμπαν, είμαστε απειροελάχιστοι και το μόνο που πρέπει να κάνουμε, είναι να διευκολύνουμε ο ένας τη ζωή του άλλου... Δεν έχω άλλη επιλογή. Πρέπει να προσπαθήσω να βρω άλλο πλανήτη,... πιο φιλόξενο για να μείνω.

- Μα τόσο χάλια είναι η ανθρωπότητα; Δεν έχει ελπίδα να βελτιωθεί σύμφωνα με το όραμά σου;

- Έχει, μην ανησυχείς. Όσο υπάρχουν άνθρωποι σαν κι εσένα, σημαίνει ότι δεν έχει επέλθει ολοκληρωτική αλλοτρίωση. Μην ξεχνάς, ότι όσο υπάρχει έστω και μια σπίθα μπορεί ακόμη ν' ανάψει η φωτιά.

- Κι εγώ τι θ' απογίνω; Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, τώρα πια... Μη μου το κάνεις αυτό!

- Ακουσέ με!... Στην ουσία θα φύγω μόνο για τους άλλους... Για σένα,... κατά κάποιο τρόπο, θα είμαι δίπλα σου.

- Σε παρακαλώ, μη μ' αφήσεις μόνη. Σε ικετεύω... Άλλωστε πως γίνεται να φύγεις για τους άλλους και όχι για μένα;

- Θα καταλάβεις!... Μπορεί να μη βλέπεις πια εμένα, αλλά θα αναγνωρίσεις πολλά χαρακτηριστικά μου να σε αγκαλιάζουν.

- Θέλω σαν τρελή να σε φιλήσω, αλλά αυτό το τζάμι,...

- Κάνε υπομονή... Κι εγώ θέλω να σε φιλήσω...

- Μας χωρίζει αυτό το αναθεματισμένο γυαλί.

- Θα φιληθούμε Μαρία,... και θα φιλιόμαστε συνέχεια,... μόνο που το επόμενο φιλή,...

- Ναι;... πες μου,... μη με κρατάς σε αγωνία!

- Θα το δώσουμε σε νοσοκομείο.

- Σε νοσοκομείο;... Με τρομάζεις!

- Να μην ανησυχείς,... σου υπόσχομαι ότι θα καταλάβεις... Πήγαινε τώρα,... θα τα ξαναπούμε.
- Δεν θέλω να φύγεις από κοντά μου.
- Δεν θα σε εγκαταλείψω καλή μου... Με κάποιο άλλο τρόπο θα βρίσκομαι δίπλα σου,... θα σε συντροφεύω σε όλη την υπόλοιπη ζωή σου.
- Σ' αγαπώ!

* * *

Στις πρωινές ειδήσεις του επόμενου πρωινού, η χώρα ενημερωνόταν για το αναπάντεχο νέο. Το παλιό πολύτιμο βυζαντινό βιβλίο, είχε βρεθεί στη θέση του. Ακριβώς όπως ήταν. Άθικτο. Το ανέφερε πρωί-πρωί ο νυχτοφύλακας στην αστυνομία. Αμ το άλλο; Στην ανάκριση που ακολούθησε, ο νυχτοφύλακας και ο Διευθυντής της Δημοτικής Βιβλιοθήκης, ισχυρίστηκαν ότι έχουν ένα κενό μνήμης από το βράδυ που έγινε η ληστεία μέχρι σήμερα το πρωί που βρέθηκε το μονάκριβο κειμήλιο. Το μόνο που θυμόντουσαν κι οι δυο, ήταν ότι κάπως είχε χαθεί το μοναδικό αυτό βιβλίο, αλλά πως και γιατί, δεν είχε κανείς τους ιδέα.

Στο σπίτι της Μαρίας ξαναγύρισε η ελπίδα.

- Γ' άκουσες Γιάννη;... Βρέθηκε ο κλεμμένος θησαυρός... Μαρία,... λες να τον αθώσουν τώρα το Δωρόθεο;

- Μη βιάζεσαι βρε Νίκη... Εδώ είχαν λυссάξει να τον καταδικάσουν. Δεν θα κάνουν εύκολα πίσω... Περίμενε λίγο πριν βγάλεις βιαστικά συμπεράσματα.

- Καλά σου λέει ο μπαμπάς... Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα.

Τα πρωινά νέα, εκτός απ' της Μαρίας, τρύπωσαν και στα υπόλοιπα σπίτια. Μπήκαν και στην επισκοπή. Αφού πέρασαν απ' τα μεγάφωνα και τη γυάλινη πόρτα της τηλεόρασης και αφού σουλατσάρισαν γύρω-γύρω στα μεγαλοπρεπή δωμάτια, ανακάλυψαν τελικά τα δυο

επίσημα αυτιά και τα αγουροξυπνημένα μάτια. Άκουγε κι έβλεπε τα σημαντικά μαντάτα, ο επίσκοπος και καταλάβαινε πως χτες το απόγευμα δεν είχε μιλήσει με έναν απλό άνθρωπο. Η λύση που του είχε υποσχεθεί ότι θα δώσει, ήταν τελικά να στείλει τους τρεις ενόχους σαν υπνωτισμένους να επιστρέψουν το βιβλίο και μετά να τους λυτρώσει με την αμνησία. Όταν μάλιστα κατά τις δώδεκα το μεσημέρι του τηλεφώνησε περιχαρής ο παπά Νικόλας για να του πει πως μόλις του είχε ανακοινώσει ο γιατρός που τον εξέτασε ότι καρκίνος δεν υπήρχε, σταυροκοπήθηκε λέγοντας, «συγχώρα με Θεέ μου». Χωρίς να το πολυσκεφτεί, έκλεισε ένα ραντεβού και πήγε να επισκεφτεί στο σπίτι του τον δικαστή Αντίδη. Πολύ θρήσκος ο δικαστής, δεν μπορούσε ν' αρνηθεί την επίσκεψη του επισκόπου. Κάθε άλλο μάλιστα, τη θεωρούσε και ευλογία. Τον υποδέχθηκε η σύζυγος του δικαστή.

- Περάστε σεβασμιότατε,... ο Νικήτας τελειώνει ένα τηλεφώνημα και έρχεται... Να σας φέρω κάτι να πιείτε;

- Ένα νεράκι είναι αρκετό,... ευχαριστώ.

- Αμέσως!

Ο επίσκοπος Χριστόφορος, έμεινε για λίγο μόνος χαζεύοντας τον τριγύρω χώρο. Γεμάτος ακριβά πράγματα, πολύτιμα στολίδια, πίνακες, κομψά έπιπλα. Τόσο άχαρες; Τόσο άσχημες ήταν οι ζωές μας, αναρωτήθηκε και χρειάζονταν όλα αυτά για να ομορφύνουν; Πόσοι άνθρωποι δεν είχαν αρρωστήσει ή ακόμα και πεθάνει, μόνο και μόνο επειδή τους είχαν κλέψει μία ή περισσότερες απ' αυτές τις ψεύτικες ομορφιές; Άθελά του, η σκέψη του πήγε στην απλότητα του Δωρόθεου, στο απέριττο της ζωής του. Πως είχε καταφέρει να μην παρασυρθεί από όλα αυτά τα ψεύτικα καλούδια; Γιατί όλοι οι άνθρωποι πέφτουν σ' αυτήν την παγίδα των επιχρισμάτων; Μήπως δεν φταίνε αυτοί, αλλά το ήδη έτοιμο κοινωνικό σύστημα μέσα στο οποίο γεννιούνται και μεγαλώνουν και το οποίο δεν επιθυμεί να σκεφτούν

διαφορετικά, καταφέρνοντας έτσι να το αναπαράγουν; Τον επανέφερε η φωνή του δικαστή, που είχε ήδη σκύψει ευγενικά σε μια στάση υπόκλισης.

- Σεβασμιότατε, καλωσορίσατε στο σπίτι μας.

- Καλώς σας βρήκα.

- Σας άκουσα ανήσυχο,... συμβαίνει κάτι;

- Πρόκειται για τον Δωρόθεο Δωρόθεο, που δικάζεται για την κλοπή στη Βιβλιοθήκη.

- Α,... Μάλιστα.... Ξέρετε,... δεν είναι σωστό να συζητάω για εκδικαζόμενες υποθέσεις.

- Το γνωρίζω... Θα ακούσατε βέβαια, ότι το κειμήλιο ξαναβρέθηκε άθικτο στη θέση του. Αυτό δεν είναι ένα στοιχείο, ότι δεν εμπλέκεται ο Δωρόθεος;... Έπειτα είναι και το άλλο. Ο νυχτοφύλακας, αλλά και ο Διευθυντής της Βιβλιοθήκης, ισχυρίζονται –και έχω λόγους να πιστεύω ότι λένε την αλήθεια- πως έχουν παρουσιάσει ένα κενό μνήμης κατά την περίοδο που το βιβλίο είχε χαθεί. Δεν θυμούνται τίποτα. Ούτε πως χάθηκε, ούτε αν πήγε ο Δωρόθεος στη Βιβλιοθήκη, ούτε πως βρέθηκε στη θέση του το πολύτιμο αυτό κόσμημα της Βιβλιοθήκης.

- Τα έχω μάθει όλα αυτά που μου λέτε, αλλά σας είπα,... δεν μου επιτρέπεται να μιλάω για την υπόθεση.

- Δεν θέλω να σας φέρω σε δύσκολη θέση. Το μόνο που σας παρακαλώ, είναι να με ακούσετε χωρίς να εκφράσετε εσείς άποψη.

- Τέλος πάντων,... σας ακούω.

- Γνώρισα προσωπικά τον Δωρόθεο. Θα μπορούσα να πω με το χέρι στην καρδιά, ότι αν είχε ασπαστεί τη θρησκεία μας, δεν θα δίσταζα να εισηγηθώ στη σύνοδο να τον ανακηρύξουμε ακόμη και,... ..

- Για συνεχίστε,... είπα με κάποια αγωνία και χάνοντας την τυπικότητα που διατηρούσε μέχρι τώρα, ο δικαστής.

- Δεν θέλω να σας σοκάρω... Θα μπορούσε να ανακηρυχτεί,... άγιος εν ζωή.

- Τι μου λέτε δέσποτα;... Αυτά είναι πρωτάκουστα... Νομίζω ότι μιλάτε εν θερμώ.

- Δεν σας αδικώ, που εκπλήσσεστε... Έχω προβληματιστεί πολύ, τον τελευταίο καιρό. Σκέφτηκα, πόσο εύκολα τον χαρακτήρισα απατεώνα –ας είναι καλά γι' αυτό και οι σύμβουλοί μου- και πόσο ευπειθής απεδείχθη τελικά η κοινωνία μας. Παρασύρθηκαν σε κατηγορίες, ακόμη και αυτοί που παραβρέθηκαν ως αυτόπτες μάρτυρες στις θεραπείες που πράγματι έγιναν. Το επιβεβαίωσα κι ο ίδιος. Οι λυτρωμένοι αυτοί άνθρωποι ορκίζονται στο όνομά του, αλλά φοβούνται να μιλήσουν κόντρα στη γενική κατακραυγή.

- Δεν ξέρω τι να πω.

- Ένα σας λέω... Μέσα σε μια νύχτα, αυτή που μας πέρασε, έναν παπά τον οποίο γνωρίζω προσωπικά, τον γιάτρεψε από καρκίνο των πνευμόνων. Ήταν ξεγραμμένος,... είχε δεν είχε μερικούς μήνες ζωή και τώρα, προσεύχεται στο όνομα του Δωρόθεου... Αλλά και μένα,... μου άλλαξε τη ζωή... Με βοήθησε να βρω τον εαυτό μου, να αναγνωρίσω την κοροϊδία μέσα στην οποία ζούσα... .. Είμαι σίγουρος,... είναι άνθρωπος του Θεού.

- Με βάλατε σε σκέψεις, δέσποτα.

- Το καταλαβαίνω... Έπρεπε όμως να έρθω να σας τα πω... Κάποτε, πριν δυο χιλιάδες χρόνια, ένας Καϊάφας επηρέασε μια δίκη προς το χειρότερο. Ελπίζω, σήμερα εγώ να επηρεάσω μιαν άλλη προς το καλύτερο.

- Φαίνεστε εντυπωσιασμένος και μπορώ να πω, ότι ως ένα βαθμό εντυπωσιάσατε κι εμένα.

- Το νεράκι σας, σεβασμιότατε,... είπε μπαίνοντας στο δωμάτιο η σύζυγος του δικαστή, που τόση ώρα απέφευγε να εμφανιστεί καθώς καταλάβαινε τη σοβαρότητα της συζήτησης.

- Ευχαριστώ... Πάνω στην ώρα το φέρατε, που άρχισα να διψάω... Λοιπόν,... στην υγεία σας και να είστε ευλογημένοι.

- Στην υγεία σας,... ανταπάντησαν οι δυο σύζυγοι.

- Τώρα, θα μου επιτρέψετε να πηγαίνω... Πολύ σας απασχόλησα.

* * *

Τα τελευταία δεδομένα που συζητιόνταν από στόμα σε στόμα, άλλαζαν πια τις ισορροπίες στη δίκη του Δωρόθεου. Ακόμα και η μέρα βιαζόταν να παραδώσει τη σκυτάλη στην επόμενη της, στη μέρα της δικαστικής απόφασης, κρίνοντάς την πιο σημαντική από την ίδια. Η Ξένια είχε επισκεφτεί την Αλέκα στο κανάλι και τσιμπολογούσαν κάτι μεζεδάκια στο υπαίθριο εστιατόριο που βρίσκεται στο ίδιο κτίριο. Είχε κιόλας μεσημεριάσει. Δύστροποι και κακότροποι χαρακτήρες και οι δυο, δεν επέτρεπαν στον εαυτό τους να παραδεχτεί ότι είχαν κάνει λάθος. Το γεγονός ότι ο Δωρόθεος δεν ενέδωσε στο ερωτικό τους κάλεσμά, καθώς και το ότι σνομπάρισε τη φιλία τους, ήταν αρκετά για ένα δια βίου μίσος. Τα τελευταία όμως νέα είχαν φέρει ανατροπές και έπρεπε να δούνε πως θα τις χειριστούν.

- Ρε συ Αλέκα,... πολύ νόστιμα μεζεδάκια έχει εδώ. Πως και δεν έχουμε ξαναφάει σ' αυτό το ρεστοράν;

- Εσύ!... Εγώ έχω φάει πολλές φορές. Συνήθως, τα μεσημέρια δεν γυρίζω σπίτι και ψιλοτρώνω εδώ πέρα... Μα, δε μου λες,... μ' αυτόν τον άχρηστο το Δωρόθεο, τι βλέπεις να γίνεται;

- Τι να σου πω ρε φιλενάδα... Δεν μπορώ να στηρίξω τις κατηγορίες. Δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία,... καταλαβαίνεις;... Μόνο ενδείξεις. Ο δικαστής, δε μου φαίνεται να έχει τσιμπήσει σε όσες προσπάθειες έχω κάνει να παρουσιάσω το γκρι για μαύρο... Άσε που, τώρα που βρέθηκε το κλεμμένο βιβλίο,... ελαφραίνει κι άλλο η κατάσταση.

- Α!... Δε μου τα λες καλά κυρά εισαγγελέα μου... Που είναι η τέχνη σου;... Δεν μπορείς να ισχυριστείς, ότι επέστρεψε το κλοπιμαίο κάποιος συνεργός του, για να ελαφρύνει η θέση του Δωρόθεου;

- Αυτό σκέφτομαι να κάνω, αλλά δεν νομίζω ότι θα γίνει τίποτα. Άσε,... θα δούμε... Λοιπόν, για πες μου κανένα άλλο νέο!

* * *

Είχε νυχτώσει πια κι η πόλη ήταν γεμάτη φώτα. Άσπρα, κίτρινα τα πιο πολλά, μα και κόκκινα, πράσινα, μπλε, σε μπαράκια, βιτρίνες, μαγαζιά, αυτοκίνητα που προχωρούσαν σαν υπνωτισμένα το ένα πίσω απ' το άλλο. Μια μελαγχολία γέμιζε τα κενά αυτής της ομορφιάς. Ανθρώπινες σκιές, φωτισμένες πότε από μπρος και πότε από πίσω, γλιστρούσαν ανάμεσα στις αναμμένες λάμπες. Ένα χάος από ζωές κρυμμένες στα φωτάκια. Σωρός οι σχεδιασμοί και τα πλάνα, χαμένα στην φωτισμένη άμμο. Πίσω από ένα κίτρινο φως και η ζωή της Μαρίας. Το αναμμένο ως αργά τζάμι της, που θα 'σβηνε για να κρύψει μυστικά και ανέλπιστα όνειρα, πρόδιδε την αγωνία της για την αυριανή απόφαση.

Μπορεί η νύχτα να ήταν σκοτεινή, όμως ο ήλιος του έρωτα έφεγγε, όπως κάθε βράδυ, κάτω απ' τα κάτασπρα σεντόνια της. Την έκαιγε πολύ, λούζοντάς την με μια βασανιστική κόκκινη έξαψη, μα κάθε πρωί ξεγέλαγε τον εαυτό της πως ήταν απλώς ιδρώτας. Πως έφταιγε η ζέστη γι' αυτή τη λιποθυμιά της. Μόνο το τράβηγμα στα σπλάχνα δεν μπορούσε να ξεγελάσει. Σαν ένας ήλιος που δεν μπορούσε να συναντήσει την ημέρα του, σαν την πούλια που μάταια προσπαθούσε να παίξει με τον αυγερινό της, βασανιζόταν όλο και χειρότερα. Γιατί ο αγαπημένος της να μην είναι κάποιος βγαλμένος μέσα από 'κείνα τα κίτρινα φώτα; Κάποιος σαν όλους αυτούς τους γήινους άνδρες, που ψιθυρίζουν ερωτικά λόγια αγάπης την ίδια ακριβώς ώρα που ο έρωτας αφήνει και σ' αυτούς το κάημμό του; Ένας Νίκος, ένας Κώστας, ένας Βαγγέλης;... Ίσως κάποιος άλλος;... Κι όμως, δεν μπορούσε πια να φανταστεί τον εαυτό της χωρίς τον

Δωρόθεο. Μπορεί να μπορούσε πριν... Τότε, που η καθημερινότητά της δεν ξαπόσταινε απ' τα προβλήματα πάνω σε άγιο ώμο. Που μίλαγε όσα άκουγε, χωρίς γκριμάτσα έξαψης... Τώρα, η έκστασή της είχε συναντήσει το όραμα. Ήταν πια αργά, για να κοιτάξει πίσω.

Μα και στον δικαστή, ο κατακτητής ύπνος δεν τους είχε νικήσει ακόμα όλους. Μπορεί η γυναίκα του να είχε πάει από ώρα για ύπνο, όμως αυτός σκεφτόταν ως αργά τα λόγια του δεσπότη. Τον πρόδιδε άλλωστε το φωτισμένο τζάμι του γραφείου του. Χωμένος στα χαρτιά της δικογραφίας του Δωρόθεου, αναρωτιόταν πως μια δίκη που συνήθως διαρκεί μια δυο μέρες το πολύ, είχε κρατήσει τόσες μέρες. Που είχαν βρεθεί όλοι αυτοί οι μάρτυρες –κατηγορίας οι περισσότεροι– που στην ουσία δεν ήξεραν τίποτα για την υπόθεση; Γνώριζε καλά, πως δεν υπήρχαν στοιχεία εις βάρος του Δωρόθεου. Κάτι ενδείξεις μόνο, αλλά κι αυτές αναξιόπιστες. Κανονικά θα έπρεπε να τον απαλλάξει, μα απ' την άλλη, είχε απέναντί του όλο αυτό το οργισμένο πλήθος που είχαν θιγεί τα συμφέροντά του και τον γέμιζε αναστολές. Το δίκαιο του ενός, κόντρα στην οικονομική αποκατάσταση πολλών ταλαιπώρων. Στο τέλος, ήξερε καλά τι έπρεπε να κάνει. Αργά, πολύ αργά τον πήρε ο ύπνος...

* * *

Είχε πάει πια εννιά η ώρα και ο πρόεδρος θα κήρυσσε την έναρξη της τελευταίας συνεδρίασης, όμως οι φωνές και τα συνθήματα κατά του Δωρόθεου που ακούγονταν έξω και μέσα στο δικαστήριο, τον ανάγκασαν να καθυστερήσει. Οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν πολλαπλασιαστεί και προσπαθούσαν με πολύ κόπο, πράγματι, να ελέγξουν την κατάσταση. Όσο κράδαιναν τα κλομπς, τόσο εξαγριώνονταν οι εξαγριωμένοι.

- Ένοχος!... Ένοχος!

- Είναι μάγος!... Κανονικά θα έπρεπε να τον κάψετε!
- Δεν θέλουμε να ξανακυκλοφορήσει ανάμεσά μας!
- Καταδίκη!... Καταδίκη!... Αυτή 'ναι η θεία δίκη!... Καταδίκη!... Καταδίκη!... Αυτή 'ναι η θεία δίκη!
- Ου, ου, ου!...
- Θέλουμε το λιβάδι μας θαυματουργό! Φυλακή στον απατεώνα!... Ένοχος!... Ένοχος!
- Αν ζούσαμε σε άλλες, παλιότερες εποχές, θα έπρεπε να τον σταυρώσουμε.

Με τα πολλά και αφού θα είχε περάσει καμιά ώρα, οι πολλές φωνές κάπως κόπασαν. Ανυπομονούσαν κι αυτές να βγει η απόφαση, η καταδικαστική απόφαση, γι' αυτό και κάποια στιγμή κατάλαβαν ότι αν δεν χαμήλωναν τον τόνο τους, κάτι τέτοιο δε θα γινόταν. Ο προεδρεύων της δίκης είχε πάρει τη θέση του στην έδρα και ήταν έτοιμος να ανακοινώσει την απόφασή του, όταν η Ξένια ζήτησε να μιλήσει.

- Είναι κάτι σημαντικό, κυρία εισαγγελέα;
- Νομίζω πως ναι, κύριε πρόεδρε... Θεωρώ, πως δεν πρέπει να επηρεάσει την απόφασή σας, το γεγονός ότι βρέθηκε το κλεμμένο βιβλίο. Κάλλιστα, αυτός που το επέστρεψε μπορεί να είναι συνεργάτης του κατηγορουμένου. Συνεπώς, κατά τη γνώμη μου, το γεγονός της επιστροφής του κλοπιμαίου δεν ελαττώνει καθόλου την ευθύνη του.... Σας ζητώ, να τιμωρηθεί με την μέγιστη των προβλεπομένων ποινών.
- Ευχαριστώ κυρία εισαγγελέα... Διακόπτουμε για μισή ώρα.

Ο δικαστής κάλεσε την Ξένια στο γραφείο του και της ανακοίνωσε τη διαφωνία του με την λογική της. Μάλιστα σε μια αποστροφή του λόγου του, της είπε μεταξύ αστείου και σοβαρού, πως τον εντυπωσίασε το πάθος της εναντίον του κατηγορουμένου, παρά την έλλειψη έστω και στοιχειωδών αποδεικτικών στοιχείων. Η μισή ώρα της διακοπής πέρασε γρήγορα και ακόμα πιο γρήγορα ανακοινώθηκε η απόφαση.

- Κατηγορούμενε, σήκω επάνω... Απαλλάσσεσαι, λόγω αμφιβολιών... Λύεται η συνεδρίαση.

* * *

Η ώρα ήταν πια δέκα και μόλις είχε τελειώσει η έκτακτη, μα μεγάλης συμμετοχής πιστών λειτουργία στον Μητροπολιτικό ναό. Είχε ήδη από χτες κυκλοφορήσει ανεπίσημα η είδηση, ότι ο επίσκοπος σκόπευε να κάνει κάποιες σημαντικές ανακοινώσεις για τον Δωρόθεο κι έτσι, περισσότερο γι' αυτό, παρά για την ανάγκη της έκτακτης προσευχής, είχε μαζευτεί ένα σωρό κόσμος που περίμενε ν' ακούσει. Ο επίσκοπος στάθηκε στον άμβωνα και με ύφος κηρύγματος άρθρωσε τον μετανιωμένο λόγο του. Οι κάμερες, που μόλις είχαν μεταδώσει τη θεία λειτουργία, τώρα έστειλαν στις τηλεοράσεις όλης της χώρας την εικόνα ενός συγκινημένου ιεράρχη.

- Αδελφοί μου,... ζητώ δημόσια συγγνώμη από έναν φωτισμένο άνθρωπο του Θεού, για τις άδικες κατηγορίες που εκφράσαμε εις βάρος του,... το Δωρόθεο... Η σοφία του, αντί να ανταποδώσει τις κακίες –όπως θα περίμενε κανείς- συνέχισε να κάνει το καλό, ακόμα και μέσα απ' το κελί του. Τελευταίο παράδειγμα, η θεραπεία ενός καλού ανθρώπου,... του παπά Νικόλα, που τον λύτρωσε απ' την επάρατο νόσο... Δεν γνωρίζω αν οι θεραπείες του είναι θαύματα, ούτε αν είναι ένας άγιος που βρίσκεται ακόμα στη ζωή. Αρκεί, που αυτά τα γνωρίζει ο Θεός.

Μόλις τελείωσε η αναμετάδοση από τη Μητρόπολη και πριν ακόμα η πικρία από τη συνειδητοποίηση της αδικίας στεγνώσει στα χείλη εκατομμυρίων, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος έκανε δηλώσεις στην τηλεόραση. Είχε ήδη γίνει γνωστή η απαλλακτική απόφαση.

- Η κυβέρνηση, πάντα πίστευε στην αθωότητα του απέριττου αυτού ανθρώπου, που αποτελεί ένα φωτεινό παράδειγμα για όλους μας. Πριν από λίγο μάλιστα, με χαρά μας πληροφορηθήκαμε την ανακοίνωση της

απαλλαγής του από τις δικαστικές αρχές. Κατά τις επόμενες ημέρες, ο κύριος Δωρόθεος Δωρόθεος πρόκειται να προσκληθεί από τον πρωθυπουργό, ο οποίος επιθυμεί πολύ να τον γνωρίσει.

Ανάλογες δηλώσεις έκανε και ο εκπρόσωπος του Προέδρου της Δημοκρατίας, τονίζοντας μάλιστα ότι κατά την τιμητική επίσκεψη θα παρευρίσκονται και πολλοί άνθρωποι της διανοήσης.

Η διπρόσωπη μάσκα των ανθρώπων, μόλις είχε γυρίσει ανάποδα.

Ο πρώτος άνθρωπος που τον υποδέχτηκε μόλις βγήκε από τα κρατητήρια, ήταν η Μαρία. Τον κρατούσε σφιχτά για ώρα, σαν να φοβόταν ότι θα τον χάσει. Μάταια, οι λαίμαργες κάμερες αγωνίζονταν για μια δήλωσή του. Έξω, ήταν και πολλοί άλλοι,... οι γονείς της Μαρίας, ο παπά Νικόλας, ο κύριος Κωστόπουλος -ο «ανάπηρος» αναγνώστης της Βιβλιοθήκης-, ο «τυφλός» του δρόμου και ένα σωρό περίεργοι,... αυτοί, που καθώς η κλειστή παλάμη τους σε χαιρετά, δεν καταλαβαίνεις πότε ανοίγει σε μια μούντζα και πότε πάλι ξανακλείνει για να σε κολακέψει. Με όλα αυτά, ο Δωρόθεος ένωσε μια εσωτερική δυσφορία που δεν μπορούσε να εξηγήσει, μα η αντίστοιχη ενόχληση της Μαρίας, ήταν εμετός.

Πως είχαν καταντήσει οι άνθρωποι; Μήπως ήταν πάντα έτσι; Για μια στιγμή, αισθάνθηκε πως θα ήθελε να ήταν Μπιζιανή,... έστω και χωρίς φύλο. Παρόλο που γνώριζε τόσα λίγα για τον πλανήτη Μπίζ, θα ήθελε να ήταν σαν το Δωρόθεο. Να μην καταβροχθίζει άλλους, μεταφορικά και κυριολεκτικά, για να επιβιώσει.

Την ώρα που προσπέραναν το πλήθος και ετοιμάζονταν να μπουν όλοι μαζί –η Μαρία, ο Δωρόθεος κι οι γονείς της- στο αυτοκίνητό της, μια λιμουζίνα τους έκοψε το δρόμο και σταμάτησε μπροστά τους. Ήταν ο επίσκοπος, που το πρώτο που έκανε πριν βγει για να ασπαστεί το Δωρόθεο, ήταν να αφήσει μέσα το μπαστούνι, τις κρεμαστές αλυσίδες, το καμιλαύκι και οτιδήποτε μπορούσε να χαρακτηριστεί στολίδι ή ενδεικτικό ανώτερης θέσης. Ο κυρ Γιάννης, η κυρία Νίκη και η Μαρία, έσκυψαν σε μια βαθιά υπόκλιση και επιχείρησαν να του φιλήσουν το χέρι που τράβηξε διακριτικά, μη αφήνοντάς τους να ολοκληρώσουν το τελετουργικό «υποτέλειας». Τη στιγμή που ο δεσπότης

έπεφτε στην αγκαλιά του Δωρόθεου, ο ήλιος φάνηκε θαμπός μπροστά στα φλας των δημοσιογράφων, που έκαναν τη μέρα, πιο μέρα. Εκτυφλωτικά ανυπόφορη.

- Τέλος καλό,... όλα καλά,... ε, Δωρόθεε;... είπε χαμογελώντας ο επίσκοπος.

- Γεια σου, Χριστόφορε,... πως είσαι;... του απάντησε ανταποδίδοντας το χαμόγελο.

- Χάρη σε σένα, καλά,... πολύ καλά... Δεν ξέρεις πόσο μου άλλαξες τη ζωή!... Ήσουν ένα δώρο του Θεού για μένα, Δωρόθεε!

- Τον ξέρεις τον Θεό, φίλε μου;

- Μη με φέρνεις σε δύσκολη θέση, μπροστά σε τόσο κόσμο... Φυσικά και τον ξέρω,... απλά είναι άγνωστος... Ξέρω όμως όλα αυτά που δημιούργησε.

- Γιατί λοιπόν να είμαι δώρο ενός αγνώστου και να μην είναι η γνωριμία μας ένα αμοιβαίο δώρο μεταξύ μας από τον ένα προς τον άλλο;... Έτσι απλά;

- Όλα καταφέρνεις και μου τα γυρίζεις αλλού, αλλά δεν πειράζει... Στο τέλος έχεις πάντα δίκιο,... γι' αυτό μ' αρέσεις!

Αυτά ήταν τα λόγια, που πρόλαβε ν' απαντήσει ο δεσπότης. Γύρω τους γινότανε χαμός. Άλλοι φώναζαν «ζήτω ο Δωρόθεος», «προστάτευέ μας άγιε», «άνθρωπε του Θεού, σώσε μας» και άλλοι άφριζαν απ' το κακό τους, επειδή η απόφαση δεν ήταν αυτή που ήθελαν. Είχαν χωριστεί σε δυο στρατόπεδα, μ' ένα πρωτόγνωρο μίσος να συγκρούει τις γροθιές τους. Οι αστυνομικοί, μάταια προσπαθούσαν να τους χωρίσουν. Οι βρισιές και οι συγγώμες, έδιναν κι έπαιρναν.

- Αλήτες δικαστές!... Σας λαδώσανε, παλιοαλήτες!

- Μπορεί να γλύτωσε από σας, αλλά από μας δεν γλυτώνει!

- Άγιε Δωρόθεε, συγχώρα τους!... Δεν ξέρουνε τι λένε!

- Δεν θέλουμε τη συχώρια ενός απατεώνα... Ουστ!...

Να πάει από κει που ήρθε!

- Δεν ντρέπεστε ρε παραδόπιστοι, να μιλάτε έτσι για έναν απεσταλμένο του Θεού;... Σας τύφλωσαν τα χρήματα που θέλετε να ξαναοικονομήσετε από το δήθεν θαυματουργό λιβάδι και δεν βλέπετε το λάθος σας εις βάρος του;

- Αν κάνουμε λάθος, το κρίμα του να πέσει πάνω σε μας και στις οικογένειές μας.

Και κει που η κατάσταση φαινόταν να έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο, αυτό που δεν κατάφερναν οι δυνάμεις των αστυνομικών, το κατάφερε ο ήχος της πιστολιάς. Η σφαίρα τα σταμάτησε όλα. Το ξαναμμένο πεδίο μάχης πάγωσε. Ο φανατικός θρησκόληπτος που ξεπρόβαλε από το πλήθος φωνάζοντας «θάνατος στους άθρησκους», έφερε το χιόνι στις καρδιές όλων, με τον ήλιο να καίει από πάνω. Ο επίσκοπος, -πρωτοφανές για τις συνηθισμένες πρακτικές- αντί να τρέξει να κρυφτεί μέσα στην θωρακισμένη κούρσα του, αγκάλιασε δακρύζοντας τον εκλεκτό του φίλο. Τα ράσα του, σκέπασαν την τρύπα στο πουκάμισο του Δωρόθεου. Εκεί, στο μέρος της καρδιάς. Δίπλα τους, η Μαρία έπεφτε λιπόθυμη στα χέρια του πατέρα της, με τη μητριά της να προσπαθεί να τη συνεφέρει. Πέντε έξι παριστάμενοι όρμησαν πάνω στον παρανοϊκό και αφού τον αφόπλισαν, τον έριξαν στο δρόμο ακινητοποιώντας τον. Οι περισσότεροι φώναζαν «ένα ασθενοφόρο,... γρήγορα ένα ασθενοφόρο», μα δύο τρεις ψυχραιμότεροι ήταν αυτοί που τηλεφώνησαν τελικά στις πρώτες βοήθειες. Ευτυχώς, το ασθενοφόρο ήρθε γρήγορα,... σαν να περίμενε να του τηλεφωνήσουν.

Την ώρα που έβαζαν μέσα το Δωρόθεο, άρχισε σιγά-σιγά να χάνει τη μορφή του. Δεν μπορούσε πια να την ελέγξει. Το χτύπημα της σφαίρας ήταν καταλυτικό. Στην προσπάθειά του να ανασυγκροτηθεί και να προστατέψει τον εαυτό του αναδομώντας τον, σταμάτησε την εποπτεία που ασκούσε πάνω στην αλλαγή του σώματός του. Το παντελόνι και το πουκάμισο που φόραγε, άρχισαν να σκίζονται καθώς το εσωτερικό τους μεγάλωνε γρήγορα

αλλάζοντας σχήμα. Ο γιατρός, που ετοιμαζόταν να μπει μαζί του στην καμπίνα για να τον συνοδέψει μέχρι το νοσοκομείο που εφημέρευε, γούρλωσε τα μάτια. Άνοιξε το στόμα του κάτι να πει, αλλά φωνή δεν βγήκε. Καθώς έκλεινε βιαστικά την πίσω πόρτα και ετοιμαζόταν να αντιμετωπίσει τον κόσμο επειδή δεν μπήκε μέσα στο ασθενοφόρο μαζί με τον τραυματία, ο Δωρόθεος δεν θύμιζε πια σε τίποτα το Δωρόθεο. Στη θέση των ποδιών, των χεριών και του κεφαλιού, βρισκόταν τώρα πια αυτή η περίεργη και αποκρουστική μάζα, με τις «προβοσκίδες» να κουνιούνται δεξιά και αριστερά. Ο γιατρός, ενώ το νοσοκομειακό έφευγε με δικό του πρόσταγμα, πλησίασε ένα από τα περιπολικά που είχαν έρθει για να συλλάβουν το δράστη και άρχισε να τους δίνει εξηγήσεις και οδηγίες. Σε λίγο, το ασθενοφόρο έπαιρνε εντολή από τον ασύρματο να αλλάξει διαδρομή και αντί για τα επείγοντα περιστατικά, να κατευθυνθεί προς το στρατιωτικό νοσοκομείο. Παράλληλα και μέχρι να φτάσει εκεί το νοσοκομειακό όχημα, στην μονάδα εντατικής θεραπείας είχαν αρχίσει να ετοιμαζούν θάλαμο καραντίνα, ενώ οι ειδικοί από κάποια απόρρητη υπηρεσία, είχαν ήδη ξεκινήσει προς τα κει...

Ο εξωγήινος ερχόταν.

* * *

Είχε πια ξημερώσει η επόμενη μέρα και σ' όλη τη χώρα κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες. «Σκότωσαν το θεραπευτή», «ο Δωρόθεος είναι εξωγήινος», «μόλις ευλόγησε τον επίσκοπο, αναστήθηκε στον ουρανό»,... ότι θέλεις άκουγες. Οι δημοσιογράφοι, πάσχιζαν να μάθουν κάτι μήπως και κερδίσουν καμιά αποκλειστικότητα,... αλλά μάταια! Για τους τρεις απατεωνίσκους, τον παπά Νικόλα και το δεσπότη, η νύχτα που πέρασε ήταν ήσυχη, χωρίς εφιάλτες. Επιτέλους, ο Δωρόθεος τους είχε αφήσει ελεύθερους να ευχαριστηθούν τον ύπνο τους. Η αγωνία

για τη Μαρία και τους γονείς της ήταν μεγάλη,... μοναδική σκέψη, θα έλεγε κανείς. Μα και για την Αλέκα και την Ξένια, δεν ήταν μικρότερη. Έτσι όπως είχαν πάρει τροπή τα πράγματα, μια αμηχανία κυριαρχούσε στις σχέσεις όλων. Τι να είχε συμβεί άραγε; Καμία πληροφορία δεν κατάφερνε να ξεμυτίσει από το στρατοκρατούμενο νοσοκομείο. Πως ήταν ο Δωρόθεος; Ζούσε; Πέθανε; Κανείς δεν ήξερε.

Το επισκεπτήριο είχε απαγορευτεί για τους πάντες. Στρατιώτες με ειδικά καρτελάκια καρφισσωμένα στο πέτο, ήλεγχαν από την πρώτη στιγμή που η εντατική κηρύχτηκε σε καραντίνα, το ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει. Στο θάλαμο στον οποίο εισήχθη το άγνωστο και περίεργο αυτό ον, δημιουργήθηκε με ειδικό νάιλον ένας στεγανός αποστειρωμένος θαλαμίσκος, μέσα στον οποίο κρατείτο πλέον ο έως τώρα Δωρόθεος,... ή Ζόνγκ, από δω και πέρα. Αυτοί που έμπαιναν μέσα, ήταν εξειδικευμένοι γιατροί και επιστήμονες, σταλμένοι από ειδικές υπηρεσίες άγνωστες στο ευρύ κοινό. Μάλιστα, κάποιοι από τους δημοσιογράφους που είχαν στρατοπεδεύσει έξω από το στρατιωτικό νοσοκομείο, είπαν σε κάτι εκπομπές, ότι αναγνώρισαν και κάποιους επιστήμονες από ξένες χώρες, μεταξύ των οποίων και μιας υπερδύναμης. Όλοι τους, φορούσαν πλαστικές στολές με αναπνευστήρες και γάντια στα χέρια, ώστε κανένα μέλος του σώματός τους να μην ερχόταν σ' επαφή με το άγνωστο πλέον πλάσμα. Μετά από μια εγχείρηση που έγινε χωρίς νάρκωση, μιας και δεν ήξεραν πώς να το καταφέρουν, αφαιρέθηκε η σφαίρα, που δεν είχε κάνει όμως καμιά ζημιά καθώς στην συνηθισμένη θέση δεν υπήρχε καρδιά. Κάποιο άλλο όργανο που φαινόταν να «παίζει» το ρόλο της καρδιάς, αλλά με τελείως διαφορετικά χαρακτηριστικά, ήταν κάπου αλλού.

Πέρασε έτσι μια μέρα, με τον Ζόνγκ να αναρρώνει, ώσπου ήρθε τελικά η στιγμή που ανέμενε με αγωνία όλο το εξειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό. Ήταν συνδεδεμένος με ένα σωρό καλώδια και αυτά με τη σειρά

τους με διάφορα μηχανήματα που προσπαθούσαν να εξηγήσουν τις λειτουργίες του, όταν άρχισε να νιώθει δυσφορία απ' αυτά. Οι εφημερεύοντες στο θάλαμο, που τον παρακολουθούσαν νυχθημερόν, κατάλαβαν αμέσως ότι κάτι συνέβαινε και σήμαναν συναγερμό. Λες και το κουμπί που πάτησαν, έβαλε μπροστά κάποιο σβηστό παιχνίδι. Από τη μια στιγμή στην άλλη, η ήσυχη εντατική μονάδα άρχισε να οργώνεται πάνω κάτω από ειδικούς ναιλοντυμένους ανυπόμονους επιστήμονες, ώσπου στο τέλος τρύπωσαν όλοι στο δωμάτιο του Ζόνγκ. Ο επικεφαλής προσπάθησε να επικοινωνήσει.

- Με καταλαβαίνεις;

- Γιατί με ρωτάς;... Τόσο καιρό, δεν σας καταλάβαινα και με καταλαβαίνετε;

- Έχεις δίκιο,... αλλά για πες μου,... πως είχες καταφέρει και έμοιαζες με άνθρωπο;

- Είναι μια διαδικασία, που και να σας την πω δεν θα την αντιληφτείτε, καθώς η φυσιολογία σας είναι τελείως διαφορετική απ' τη δική μου.

- Για προσπάθησε,... και που ξέρεις, μπορεί να καταλάβουμε.

- Δεν επιθυμώ να το κάνω... Σας ζητώ να το σεβαστείτε.

- Μας κάνει εντύπωση, πως μπορείς και μιλάς τη γλώσσα μας.

- Και όχι μόνο τη δική σας, αλλά και οποιαδήποτε άλλη γλώσσα μιλιέται στον πλανήτη σας. Ακόμη και των ζώων και των φυτών, έστω και αν έχουν τελείως διαφορετικό κώδικα και μορφή. Η γλώσσα των φυτών γενικά, δεν είναι ηχητική, μα ανεπαίσθητα παλμική, σχεδόν μη αφουγκράσιμη. Η επικοινωνιακή συνεργασία, προκύπτει μετά από σύνδεση των εγκεφάλων και στην περίπτωση των φυτών, μετά από σύνδεση με ένα ιδιότυπο κέντρο πληροφοριών, που συνήθως εκτείνεται σε όλο το φυτικό τους σώμα.

- Πως ήρθες στη γη;

- Ούτε αυτό επιθυμώ να σας το πω... Όπως καταλαβαίνετε, με όποιο τρόπο και αν ήρθα, πρέπει να τον διαφυλάξω μυστικό, καθώς αποτελεί το μέσον αποχώρησής μου.

- Μα καλά,... πιστεύεις πως είσαι σε θέση να αποχωρίσεις;... πως θα σε αφήσουμε να διαφύγεις;

- Γιατί να μην το πιστεύω; Υπάρχει άλλωστε λόγος, για να με εμποδίσετε να το κάνω;

- Φυσικά. Θα σε υποβάλλουμε σε μια σειρά εξετάσεων, για να μάθουμε όσα περισσότερα πράγματα μπορούμε για σένα.

- Μάταιος κόπος. Οι ερμηνείες των αποτελεσμάτων από τις εξετάσεις που σκοπεύετε να κάνετε, είναι εκ των πραγμάτων ανθρωποκεντρικές. Συνεπώς, δεν θα έχουν καμία σχέση με αυτά που πραγματικά συμβαίνουν στο σώμα μου και με αυτά που μπορώ να κάνω.

- Εμείς θα προσπαθήσουμε και το καλύτερο για σένα θα ήταν να συνεργαστείς.

- Πως ξέρετε ότι δεν θα αντιδράσω με τρόπο που μπορεί να είναι πολύ ζημιογόνος για σας;

- Έχουμε λάβει τα μέτρα μας.

- Τελικά είστε πολύ αλαζονικά πλάσματα εσείς οι άνθρωποι. Έχουν δίκιο τα υπόλοιπα πλάσματα για όσα σας καταμαρτυρούν.

- Θα μας κάνεις και μάθημα τώρα; Μάλλον δεν αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση στην οποία βρίσκεσαι.

- Γιατί δεν σέβεστε, το ότι τόσον καιρό, ενώ πολύ εύκολα θα μπορούσα, δεν χρησιμοποίησα κανέναν άνθρωπο για μελέτες;

- Λυπούμαστε, όλοι μας εδώ οι παρευρισκόμενοι, αλλά δεν μπορούμε να αφήσουμε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Στην ανάγκη,... θα χρησιμοποιήσουμε βία.

- Δεν περίμενα και τίποτε άλλο από σας... Είστε πρωτόγονα όντα, που η προσέγγισή σας προς οποιοδήποτε άλλο ον χαρακτηρίζεται από βία. Όπως, όταν με υποδεχτήκατε με τους πυραύλους του δορυφόρου σας.

- Όστε για σένα εκτοξεύτηκαν οι πύραυλοι και αναρωτιόμασταν μήπως είχε δοθεί λάθος συναγερμός;

- ...

- Λοιπόν, για να σου δείξουμε ότι έχουμε καλές προθέσεις, θα σε αφήσουμε μέχρι αύριο ν' αποφασίσεις αν θα συνεργαστείς ή όχι!... Μετά, θα προχωρήσουμε έτσι κι αλλιώς.

- Γιατί θέλετε οπωσδήποτε να με αναγκάσετε να φερθώ εχθρικά;

- Μην έχεις αυταπάτες. Όσο εχθρικά κι αν αντιδράσεις, είναι μάταιο. Από δω μέσα δεν πρόκειται να βγεις, για πολλούς λόγους.

- Δηλαδή;

- Πρώτα-πρώτα, πρέπει να σε μελετήσουμε εξονυχιστικά. Αιώνες ολόκληρους, περιμέναμε μια τέτοια ευκαιρία. Έπειτα,... φαντάζεσαι να κυκλοφορήσεις έτσι όπως είσαι ανάμεσά μας;

- Και που είναι το κακό; Κι εγώ ένα πλάσμα σαν κι εσάς είμαι.

- Δεν είναι έτσι απλά τα πράγματα. Τόσους αιώνες είμαστε ήσυχoi ότι δεν είναι δυνατόν να μας επισκεφτούν όντα από άλλους πλανήτες κι έτσι δεν φοβόμαστε. Αν η ανθρωπότητα δει ξαφνικά ότι αυτό δεν ισχύει πια, φαντάζεσαι τι συνέπειες μπορεί να έχει ο φόβος που θα εκδηλωθεί; Τι χάος μπορεί να προκύψει; Πέρα όμως από αυτό, εκείνο που μας απασχολεί πολύ περισσότερο, είναι το ότι ο κόσμος θα αρχίσει σιγά-σιγά να αναρωτιέται και να αμφιβάλει για την αξία των περισσότερων στερεότυπων αληθειών και να αντιλαμβάνεται τις σημαντικότερες πλάνες που εσκεμμένα φροντίστηκε να καθορίζουν τις ζωές όλων.

- Αφού γνωρίζετε ότι ζείτε με πλάνες, τι σας πειράζει αν το μάθουν και οι υπόλοιποι συνάνθρωποί σας;

- Όλα αυτά τα επινοημένα μυστικά, τα γνωρίζουμε λίγοι εκλεκτοί. Εμείς, που στην ουσία φροντίζουμε ώστε το περίγραμμα του πλαισίου της ζωής των λαών να

αποτελείται από υπερβατικούς νόμους και κανόνες, μυστικιστικές γνώσεις και αλήθειες εξακριβωμένες από τους εκάστοτε χαρακτηρισμένους σοφούς για λογαριασμό της ανθρωπότητας συνήθως μη διαπραγματεύσιμες. Αν αυτά τα τόσο απλά που τα παρουσιάζουμε σαν μυστικά, τα μάθαιναν όλοι, δεν φαντάζεσαι πόσο επικίνδυνο θα ήταν.

- Θλιβερό!

- Λοιπόν,... όπως είπαμε! Αύριο, σ' αρέσει δεν σ' αρέσει, έχει μαχαίρι. Δεν γίνεται αλλιώς... Στο κάτω-κάτω,... πες βρε αδερφέ, πως θυσιάζεσαι για το καλό της ανθρωπίνης επιστήμης.

Ο Ζόνγκ, κατάλαβε πως ο χρόνος του πάνω στη Γη τελείωνε. Δυστυχώς, τα πιο εξελιγμένα πλάσματα του πλανήτη δεν σέβονταν τη ζωή κανενός άλλου όντος, όχι μόνο εξωγήινου, αλλά και οποιουδήποτε άλλου γήινου. Ήταν πολύ εχθρικά, ακόμα και μεταξύ τους,... σκέτα θηρία. Δεν μπορούσε να ζήσει μέσα σ' αυτή την ανθρωπίνη ζούγκλα. Έπρεπε να βιαστεί και ευτυχώς είχε αναρρώσει, καθώς πολύ γρήγορα είχε καταφέρει να επουλώσει την πληγή του από τη σφαίρα που είχε αφαιρεθεί. Περίμενε υπομονετικά, έως ότου να νυχτώσει... Να πέσει το βράδυ για τα καλά,... ώστε να κυκλοφορούν όσο το δυνατόν λιγότεροι νοσοκόμοι και γιατροί στους διαδρόμους. Κάνοντας αυτό που ήξερε να κάνει καλά, να απορροφά δηλαδή τις συχνότητες που τον πρόδιδαν, έγινε αόρατος. Βγήκε από το νάιλον περίβλημα και χτύπησε την πόρτα. Ο φρουρός, κοιτάζοντας απ' το μικρό τζάμι της εισόδου και βλέποντας ένα θάλαμο άδειο, άνοιξε ασυναίσθητα και μπήκε μέσα προτάσσοντας το όπλο του για να βρει που ήταν κρυμμένο το εξωγήινο ον. Ο Ζόνγκ, βρήκε την ευκαιρία που περίμενε και ξεγλίστρησε στο διάδρομο. Οι λιγοστοί που βρέθηκαν στο πέρασμά του, έλεγαν αργότερα στην κατάθεσή τους, ότι ένιωσαν μια αύρα να περνά δίπλα τους και να μπαίνει σ' ένα δωμάτιο της εντατικής. Σαν να τους παραμέρισε, μια ενεργειακή,

αόρατη μάζα. Λίγο αργότερα, η πόρτα του θαλάμου Ε03 ξανάνοιγε, για να ακολουθήσει μετά από αυτή, η εξώπορτα του στρατιωτικού νοσοκομείου. Ο Ζόνγκ, μόλις είχε ελευθερωθεί.

Ο συναγερμός, δεν άργησε να σημάνει. Εκτός απ' το νοσοκομείο που έγινε άνω κάτω αν και η ώρα ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όλος ο κρατικός μηχανισμός βγήκε στους δρόμους κι έψαχνε. Το πρώτο που περικυκλώθηκε, με την ελπίδα να βρουν μέσα το εξωγήινο ον, ήταν το σπίτι της Μαρίας. Δεν άφησαν έπιπλο στη θέση του και γωνιά που να μην την έψαξαν εξονυχιστικά. Μάταιος κόπος. Την ώρα που οι κυβερνητικοί πράκτορες έφευγαν άπρακτοι, το Μαράκι φώτιζε το πρόσωπό της μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά. Τους άκουγε να βρίζουν και η καρδιά της φτερούγιζε από χαρά.

- Μα που πήγε;... Άνοιξε η Γη και τον κατάπιε;

- Έλα, ντε!... Δώσε σήμα ότι δεν τον βρήκαμε... Να συνεχιστούν οι έρευνες.

- Ρε, δεν θα τον πιάσουμε;... Μία-μία θα του τις βγάλω τις προβοσκίδες, του άτιμου.

Η αλήθεια είναι, πως φάγανε τον τόπο. Ψάξανε και στη Βιβλιοθήκη, στα μέρη που τον είχαν δει να περνάει, στα τηλεοπτικά δίκτυα, τα κρατητήρια, το δικαστικό μέγαρο,... παντού. Άδικος κόπος. Πώς να βρουν κάποιον, που δεν μπορούσε να βρεθεί; Έναν αόρατο;

Πράγματι, ο Ζόνγκ είχε γίνει άφαντος. Στο πέρασμά του, πηγαίνοντας για τη σπηλιά, χάιδευε όσα ζώα και φυτά εύρισκε στο δρόμο του και αυτά «ζωντάνευαν», αναζωογονιόντουσαν. Το μήνυμα, από πουλί σε γάτα και από μυρμήγκι σε αγελάδα, είχε μεταδοθεί... «Ο Ζόνγκ είναι ελεύθερος». Αν και τα περισσότερα είχαν ξαπλώσει να ξεκουραστούν, παρ' όλα αυτά, κανένα ζώακι δεν έμεινε ασυγκίνητο. Η νύστα τούς κόπηκε αυτόματα. Ένα-ένα, άφηναν το πόστο τους και μαζεύονταν στο λιβάδι. Εκεί απ' όπου ήξεραν ότι θα περάσει ο Ζόνγκ για να πάει στην σπηλιά του.

- Γεια σου Ζόνγκ!... Καλώς ήρθες πάλι κοντά μας!...
- Το ξέραμε ότι θα ελευθερωθείς,... σε περιμέναμε!...
- Έχεις φίλους εδώ,... το ξέρεις!...
- Να προσέχεις,... καλέ μας φίλε!... Να μη σε ξαναπιάσουν!
- Σ' ευχαριστούμε,... για τα καλά που μας έκανες... Και σε μας,... και στους ανθρώπους!

Καθώς ο Ζόνγκ έμπαινε στη σπηλιά, αφού τριγύρισε για αρκετή ώρα στο λιβάδι κάτω απ' τους θερμούς χαιρετισμούς των φίλων του, ήξερε πως τους έβλεπε για τελευταία φορά. Η ώρα που θα έφευγε απ' τον πλανήτη Γη είχε πλησιάσει. Το ότι δεν ήξερε ακόμα την ακριβή στιγμή αναχώρησης, αυτό οφειλόταν στην ανάγκη του να ξαναδεί την αγαπημένη του. Όμως οι καλοί του φίλοι έπρεπε να φύγουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Αν έμεναν στο λιβάδι, χωρίς να το θέλουν θα τον πρόδιδαν και το μόνο που του έλειπε τώρα που ετοιμάζε την αναχώρησή του, ήταν μια νέα συνάντηση με τους ανθρώπους. Έτσι, βαθιά συγκινημένος τους είπε.

- Σας χαιρετώ καλοί μου φίλοι,... και σας ευχαριστώ που νοιάζεστε τόσο πολύ για μένα. Όμως, σας παρακαλώ να φύγετε, γιατί με την παραμονή σας εδώ, άθελά σας θα με προδώσετε!

Δεν χρειάστηκαν δεύτερη προτροπή. Μετά από λίγο, το λιβάδι είχε μείνει έρημο.

Στο μεταξύ, οι μυστικοί πράκτορες που τον έψαχναν μάταια για αρκετές μέρες, στο τέλος ανεκλήθησαν, καθώς ο συναγερμός καταδίωξης του εξωγήινου είχε ακυρωθεί ή πιο ακριβέστερα είχε μετατραπεί σε απόρρητο.

* * *

Μόλις έγινε γνωστό ότι ο Ζόνγκ –Δωρόθεος κατά την κοινή ονομασία του- εξαφανίστηκε μυστηριωδώς από το νοσοκομείο, ένα κύμα ενδιαφέροντος και ενοχής άρχισε να γεννιέται μέσα στα άγρια μεσάνυχτα. Ένα

«θρησκευτικό» κύμα, που ώρα με την ώρα μεγάλωνε! Είχε εξαφανιστεί ο Δωρόθεος,... ή τίποτε άλλο; Μήπως είχε αναχωρήσει για τα άγνωστα μέρη που όλοι προσπαθούν να φανταστούν αλλά κανείς δεν ξέρει; Μερικοί, άναβαν κιάλας δειλά-δειλά μικρά κεριά, για να εκφράσουν τη συγγνώμη και τη λατρεία τους, σ' αυτόν που ενώ βοήθησε και θεράπευσε τόσους ανθρώπους, εισέπραξε σαν ευχαριστώ την αχαριστία. Η εκδικητικότητα και το μίσος, με τα οποία πολλοί ανταπόδωσαν τις συμβουλές του για ένα καλύτερο τρόπο ζωής, άρχισαν να γεμίζουν τύψεις όλο και περισσότερους.

Η ώρα της υπερβολικής δικαίωσης, αυτής που με την ίδια αδικαιολόγητη σφοδρότητα της καταδίκης αναζητεί την εξιλέωση, είχε έρθει. Η ώρα της «θεοποίησης». Η εσωτερική συζήτηση των ανθρώπων με τον εαυτό τους, καθώς περνούσαν οι ώρες, ανέβαζε την «ιδέα» του Δωρόθεου σε ολοένα και υψηλότερα σκαλοπάτια στην κλίμακα της υπερβατικής τους αξίας. Σιγά-σιγά, τον τοποθετούσε στην αυλή ενός προσωπικού Θεού. Αυτού που ένιωθε ο καθένας.

- Συγχώρεσέ με,... για τις άσχημες σκέψεις που έκανα για σένα. Δώσε μου την ευλογία σου, άνθρωπε του Θεού.

- Οι άθεοι, αυτοί που δεν πιστεύουν ούτε στον εαυτό τους, έφτασαν μέχρι το σημείο να πουν πως είσαι εξωγήινος. Συγχώρα τους Δωρόθεέ μου... Για μένα, είσαι ένας άγιος.

- Ο Δωρόθεος έφυγε για τον τόπο του. Για τον παράδεισο. Υπέμεινε καρτερικά την άσχημη συμπεριφορά μας, μέχρι που τον σκοτώσαμε και ανελήφθη τελικά στους ουρανούς.

- Μεγάλη η χάρη του. Δεν είμαστε άξιοι να λέμε ούτε τ' όνομά του.

- Πήγε κοντά στον πατέρα όλων μας, το Θεό και από κει μας προστατεύει.

Που να τολμήσουν να εκφραστούν αντιρρήσεις.

- Έ,... μην υπερβάλουμε κιόλας;... Μπορεί ο Δωρόθεος να βοήθησε πράγματι κάποιους ανθρώπους, να ήταν όντως σ' ένα πολύ υψηλό επίπεδο διανόησης και στο τέλος να του φερθήκαμε άσχημα, αλλά δεν ήταν και άγιος;... Άλλωστε, μετά από διαρροή απόρρητων πληροφοριών, παρουσιάζεται σαν εξωγήινος που κατάφερε να δραπετεύσει!

- Αυτά, να μην τα ξαναπείτε... Είναι βλαστήμια... Δεν σας φτάνουν τόσες αμαρτίες που έχετε;... Θέλετε κι άλλες;

Τις επόμενες κιόλας μέρες, το πρώτο κοπάδι πιστών του Δωρόθεου, είχε δημιουργηθεί. Κύριο χαρακτηριστικό τους, ο φανατισμός. Ο φανατισμός, που επιβεβαιώνει στους πλανεμένους ότι δήθεν δεν πλανώνται και που άρχιζε σιγά-σιγά με τη σειρά του να παραμερίζει τη λογική, την κατανόηση και το σεβασμό των άλλων. Ομάδες από διάφορα μέρη της χώρας, αλλά και γειτονικών, άρχισαν να συνασπίζονται σε μια κοινή «ιδέα», αναζητώντας σε αυτήν το καινούργιο «ένδυμα» που θα έκρυβε με τη σειρά του τις ενοχές της ζωής.

Ο Ζόνγκ, από τότε που αποχαιρέτησε τους φίλους του, τα διάφορα ζωάκια, δεν είχε επιδιώξει καμία άλλη επικοινωνία. Είχαν περάσει πολλές μέρες, με το λιβάδι να παραμένει έρημο, ενισχύοντάς του έτσι τη σιγουριά ότι οι διώκτες του είχαν χάσει τα ίχνη του. Στο μεταξύ, για όλο αυτό το διάστημα που κρυβόταν μέσα στη σπηλιά, δεν είχε μείνει άπρακτος. Ήλεγξε σχολαστικά κάθε λειτουργία του αστεροπλοίου του και το μόνο που έμενε, ήταν να αποφασίσει την αναχώρησή του. Θα είχε ήδη φύγει, αν δεν τον κράταγε η ελπίδα πως θα την ξανασυναντούσε. Πως θα ξανάβλεπε για άλλη μια φορά την αγαπημένη του, την γήινη όασή του. Την Μαρία του. Ήθελε να είναι η τελευταία του εικόνα από τη Γη. Δεν μπορούσε, σκεφτόταν, να τον έχει ξεχάσει τόσο γρήγορα. Όπου να 'ταν, θα τον επισκεπτόταν για να τον αποχαιρετήσει. Και οι μέρες πέραγαν.

Ήταν απόγευμα, που η υπομονή κατάφερε κι ανάγκασε την ελπίδα να γίνει γεγονός.

Σουρούπωνε όταν την είδε ν' ανηφορίζει προς τη σπηλιά. Είχε αφήσει τ' αυτοκίνητό της στο μέρος που το άφηνε πάντα και παρέα με τον Ρεξ ερχότανε προς το μέρος του. Ξαφνιάστηκε. Η επιθυμία του να την δει ήταν τόσο μεγάλη, μα τώρα που στεκότανε μπροστά του είχε μείνει άναυδος. Πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε άβολα με το σώμα του. Όλον αυτό τον καιρό που είχε μετατραπεί σε άνθρωπο, είχε εισπράξει τόσα και τόσα συναισθήματα, με προεξάρχουσα την αγάπη της Μαρίας. Όμως τώρα; Τώρα που έβλεπε τις ατσούμπαλες προβοσκίδες του να κουνιούνται πέρα δώθε από την ταραχή και μια αγγελική μορφή να τον κοιτάζει δακρυσμένη; Είχε καταφέρει πάλι να την τρομάξει ο ανόητος; Ετοιμάστηκε να εξαφανιστεί, να κρυφτεί μέσα στην ικανότητά του, μα δεν πρόλαβε.

Μια ζεστή αγκαλιά, στοργική, ερωτευμένη, άρχισε να τυλίγεται στο μπλάβο σώμα του, την ώρα που δυο κρινοδάχτυλα χέρια χάιδευαν μία-μία τις προβοσκίδες του κι ένα πανέμορφο κεφάλι ακουμπούσε πάνω του. Πρώτη φορά ενώνονταν τα αληθινά τους σώματα.

- Ζόνγκ,... συγχώρεσέ με που άργησα να έρθω. Φοβόμουν όμως, μήπως με παρακολουθούν.

- Το ήξερα πως θα έρθεις... Δεν μπορούσα να φύγω χωρίς να σε αποχαιρετήσω.

- Θα φύγεις τελικά, ε;... Το πήρες απόφαση. Θα με σκέφτεσαι τουλάχιστον εκεί που θα 'σαι;

- Θα σ' αγαπώ!

- Κι εγώ καλέ μου... Έδωσες ένα νόημα στη ζωή μου!

- Μαρία,... πολύ σύντομα θα αγαπήσεις ένα νέο όμορφο άνδρα.

- Ορίστε;

- Άκουσέ με... Η σκέψη μου θα συντροφεύει τη σκέψη αυτού του άνδρα. Μη με ρωτήσεις πως, αλλά είναι μέρος των ικανοτήτων μου. Θα το καταλάβεις άλλωστε, όταν θα τον γνωρίσεις.

- Δεν ξέρω τι να πω.

Όλο το βράδυ, έμειναν έτσι αγκαλιασμένοι να συζητούν για τις αξέχαστες στιγμές που έζησαν μαζί, μα και για αυτές που ήλπιζαν να ζήσουν. Το φεγγάρι, που το φως του έπαιζε με τις σκιές τους, στάθηκε κι αυτό να καμαρώσει το θαύμα του σύμπαντος. Δυο πλάσματα από διαφορετικούς πλανήτες, κάθονταν με τον φυσικότερο τρόπο πλάι-πλάι και κουβέντιαζαν όλο τρυφερότητα. Λες και οι πλανήτες τους ήτανε διπλανά χωριά.

Είχε ξημερώσει πια για τα καλά, με τον ήλιο να έχει σηκωθεί αρκετά απ' τον ορίζοντα. Η Μαρία, χωρίς να μπορεί να το εξηγήσει, ένιωθε ανακουφισμένη. Είχε πειστεί, ότι ο αγαπημένος της με κάποιο τρόπο θα την συντρόφευε στην υπόλοιπη ζωή της,... θα ήτανε μαζί της. Δεν είχε λόγο να μην τον πιστέψει. Μα και ο Ζόνγκ, πετούσε στην κυριολεξία από την ευτυχία. Είχε γεμίσει

από την ενέργειά της και την είχε λούσει με την δικιά του. Αυτό το βράδυ που πέρασαν μαζί, ήταν καταλυτικό και για τους δυο τους. Τους είχε δώσει δύναμη να συνεχίσουν χωριστά το δρόμο της ζωής τους. Κάποια στιγμή, της έγεννε ότι είχε έρθει η ώρα και της ζήτησε να την αγκαλιάσει για τελευταία φορά. Έπρεπε να φύγει. Κανείς τους δεν θυμάται πόσο κράτησε εκείνη η παθιασμένη αγκαλιά, προτού απομείνει μόνη να τον αποχαιρετά.

Όμως, η ώρα του αποχωρισμού, έμελλε ν' αναβληθεί.

* * *

Συγκινημένη, τον έβλεπε για τελευταία φορά να απομακρύνεται προς το αστερόπλοιό του, ενώ τα άδεια χέρια της, στερημένα απ' την αγκαλιά του, ζεστά ακόμα απ' αυτήν, προσπαθούσαν αμήχανα να τον αποχαιρετήσουν. Δευτερόλεπτα πριν το κλείσιμο της πόρτας τους χωρίζει για πάντα, τα βλέμματά τους συναντήθηκαν μπαίνοντας το ένα μέσα στ' άλλο. Νόμιζαν ότι το ρίγος που ένιωσαν κι οι δυο τους, οφειλόταν σ' αυτόν τον τελευταίο αποχαιρετισμό,... αλλά δεν ήταν έτσι. Ασυναίσθητα, γύρισαν το κεφάλι προς τον ουρανό. Τι ήταν αυτό πάλι;

Μια τεράστια σκιά άπλωνε σιγά-σιγά το σκοτεινό της ίχνος πάνω από την πόλη, κάνοντας τη μέρα να παγώσει. Ένας άγνωστος φόβος άρχισε να τους κυριεύει, μα δεν αρκέστηκε μόνο στους δυο τους. Σε κλάσματα δευτερολέπτου αιχμαλώτισε εκατομμύρια ανθρώπων, χαρίζοντάς τους ένα κρύο σοκ στην ραχοκοκαλιά. Ο ήλιος, πότε κρυβότανε και πότε ξεπρόβαλε δειλά, ανάλογα με το πώς του επέτρεπε ο ουράνιος αυτός δίσκος. Κάθε ηλεκτρικό όργανο της πόλης, αλλά και της ευρύτερης περιοχής, άρχισε να υπολειτουργεί κάνοντας διακοπές και επανεκκινήσεις, σκορπίζοντας τον πανικό στις ηλεκτρομαθημένες,... στις ηλεκτροκρατούμενες ανθρώπινες κοινωνίες. Από τους κοντινούς πύργους ελέγχου, δόθηκαν

επείγουσες εντολές στ' αεροπλάνα που βρίσκονταν στον αέρα να προσγειωθούν αμέσως στα πλησιέστερα αεροδρόμια, ενώ τα τρέινα σταμάτησαν όπου βρίσκονταν και τα καράβια μείωσαν την ταχύτητά τους, προσπαθώντας να αντιληφτούν τι συνέβαινε. Όσο για τα αυτοκίνητα που οι μηχανές τους είχαν αρχίσει να βήχουν, το ένα μετά το άλλο σταμάταγαν και περίμεναν στις άκρες των δρόμων.

Τα στρατηγεία των γύρω κρατών, είχαν ήδη ενημερωθεί για το απρόσμενο και περίεργο αυτό εχθρικό φαινόμενο και τα επιτελεία τους είχαν πάρει φωτιά σχεδιάζοντας πως θα αμυνθούν σε ενδεχόμενη επίθεση. Οι αρχηγοί δυο τριών υπερδυνάμεων βρίσκονταν σε συνεχή επικοινωνία, ενώ τα σιλό των πυραύλων αποκάλυπταν το ένα μετά το άλλο το φονικό περιεχόμενό τους, που προσανατολιζόταν γρήγορα σκοπεύοντας τον τεράστιο σκοτεινό δίσκο. Πέρα από σκοτεινός όμως, δεν φαινόταν τίποτε άλλο. Ούτε το υλικό του, ούτε φώτα, ούτε παράθυρα, πόρτες, ούτε οπλισμός, τίποτα. Μόνο, μια στρογγυλή σκιά. Το θηριώδες διαστημόπλοιο, που ήταν πράγματι αυτή η σκοτεινή σκιά, παρέμενε αόρατο στα ανθρώπινα μάτια και τα ηλεκτρονικά όργανα, γιατί απορροφούσε τις οπτικές και ακουστικές συχνότητες που θα μπορούσαν να το προδώσουν. Αν είχε γίνει κάπως αντιληπτό, ήταν επειδή με τον γιγάντιο όγκο του έκοβε τις ακτίνες του ήλιου που έρχονταν προς τη Γη, δημιουργώντας έτσι στον ουρανό τη γεωμετρική σκιά του σχήματός του. Ένα πελώριο κύκλο. Όσο για τους δορυφόρους της Γης, με τους πυραύλους σαν αυτούς που είχαν εκτοξευθεί εναντίον του αστερόπλοιου του Ζόνγκ κατά τον ερχομό του; Ούτε λόγος να γίνεται. Από κάτι μικρές κάψουλες που δεν μπόρεσαν ν' αποφύγουν, είχαν μετατραπεί κιόλας σε γαλαξιακά σκουπίδια.

Ο Ζόνγκ, ένωσε το μήνυμα απ' το μητρικό υπέρ-διαστημόπλοιο που βρισκόταν σε γήινη τροχιά και τον αναζητούσε. Κατευθείαν μέσα στο μυαλό του.

- '».. ##@ ...;...; *^*** ..,# (Εδώ υπερΖόνγκ – χαρακτηρισμός εξαιρετικής ικανότητας διαχείρισης σκέψης και νοημάτων-. Ζητείται επικοινωνία με δραπέτες Ζόνγκ, Ζένιγκ, Βόνγκ.)

- '».. @@@ #... , ...!! ;;***/*#### (Εδώ δραπέτης Ζόνγκ. Οι δραπέτες Ζένιγκ και Βόνγκ είναι νεκροί και οι σωροί τους βρίσκονται στον κρυοθάλαμο του οχήματος.)

- '»: !!@ ... &&, >? ^ ' ' ' ' @@@ &... ,, !! ''@@@@*# (Από υπερΖόνγκ, προς δραπέτη Ζόνγκ. Καλείσαι να παραδοθείς. Το στίγμα σου έφθανε όλο αυτό το χρονικό διάστημα στον πλανήτη Μπίζ, παρόλο που εσύ είχες χάσει το στίγμα του πλανήτη, όπως ανιχνεύσαμε. Έτσι, μπορέσαμε και σ' εντοπίσαμε. Συνιστούμε παράδοσή σου χωρίς αντίσταση, αλλιώς, είμαστε έτοιμοι για ένοπλη σύλληψή σου.)

- ** .@ ...& \$ += . @ ..## ** ^^ ../// ++@\$ \$\$& %%^* (Προτίθεται να παραδοθώ χωρίς αντίσταση. Μην χρησιμοποιήσετε όπλα. Θα προκαλέσετε συγχρόνως ανεπανόρθωτη ζημιά και στα όντα αυτού εδώ του πλανήτη, που πασχίζουν να εξελιχθούν. Νομίζουν ότι έχουν οπλική ισχύ, αλλά ακόμη έχουν πολλά να μάθουν. Δεν κινδυνεύετε από τα όπλα τους.)

- !. !! #.. ^\$,,, & **# #.. %% ** .. ^*# (Καλώς. Παραμένουμε «αόρατοι» και περιμένουμε τις δικές σου πρωτοβουλίες. Έχεις ένα μιτζχρόνιο –δώδεκα ώρες-, για να ανέλθεις με το αστερόπλοιο σου και να μπεις μέσα στο μητρικό υπέρ-διαστημόπλοιο... Θα είμαστε σε τροχιά.)

* * *

Η Μαρία είχε μείνει άφωνη μπροστά στα αναπάντεχα νέα που της έλεγε προσπαθώντας να κρύβει τη θλίψη του ο Ζόνγκ. Τι ήταν αυτό πάλι; Ο άτυχος καλός της, αντί να συναντήσει άλλους κόσμους, όπως ήλπιζε, θα τέλειωνε τη ζωή του μαραζωμένος στον κατηφή Λέρ; Στην εξορία του; Κοίταζε τον Ζόνγκ, που η κακοτυχία τον είχε μαρμαρώσει

και ράγιζε η καρδιά της. Μήπως αν δεν την περίμενε, θα είχε προλάβει να ξεφύγει; Σίγουρα όχι. Τα ισχυρά ραντάρ τους θα τον εύρισκαν όπου κι αν πήγαινε. Ήταν καταδικασμένος. Αποσβολωμένη περίμενε μια αντίδρασή του,... μια λύση σαν αυτές που πάντα εύρισκε.

Οι ώρες περνούσαν με τον ένα να παρηγορεί τον άλλο, μα διέξοδος στο αδιέξοδο δεν φαινόταν. Το μόνο που φαινόταν, ήταν ο σκοτεινός δίσκος που έστεκε από πάνω τους αμείλικτος. Κάποια στιγμή, ο Ζόνγκ, φανερά ταραγμένος και πολύ σοβαρός, χάθηκε μέσα στο αστερόπλοιο χωρίς να μιλήσει, για να γυρίσει μετά από λίγο δίνοντάς της κάτι σαν πιστόλι και σύριγγα μαζί.

- Μαρία,... μόνο εσύ μπορείς να με λυτρώσεις.

- Τι εννοείς καλέ μου;... Τι μπορώ να κάνω εγώ για σένα;

- Δεν αντέχω να ξαναγυρίσω στην εξορία. Ο Λέρ είναι μια κόλαση,... σαν αυτή που μου παράστησες απ' τη θρησκεία σου. Όμως, τώρα πια και να θελα, ούτε στη Γη δεν υπάρχει τόπος που να μπορούσε να με κρύψει. Στην καλύτερη περίπτωση, θα χανόταν κι αυτός μαζί μου.

- Τι θέλεις να κάνω;

- Πάρε αυτό εδώ,... με προσοχή!

- ∴

- Πατώντας την σκανδάλη, μια πολύ μικρή κάψουλα θα μπει στο σώμα μου και μετά από λίγη ώρα όλα θα έχουν τελειώσει. Δυστυχώς, δεν μπορώ να το κάνω εγώ ώστε να σε απαλλάξω απ' αυτό το μαρτύριο. Από κατασκευής μας, εμείς οι μπιζιανοί, δεν μπορούμε να αυτοκτονήσουμε. Το μυαλό μας, μας προστατεύει μη δίνοντας εντολές που μας οδηγούν στο θάνατο.

Στο άκουσμα των λόγων του, η Μαρία έπεφτε λιπόθυμη. Προσπάθησε πολύ για να τη συνεφέρει.

- Μα, αν δεν μπορείτε να αυτοκτονήσετε, τότε γιατί υπήρχε στο διαστημόπλοιο αυτό το φονικό εργαλείο;... τον ρώτησε καθώς θυμήθηκε τα λόγια του προτού λιποθυμήσει.

- Το όχημα που βλέπεις, εκτός απ' τις περιπολίες που έκανε στο γαλαξία, μετέφερε και κατάδικους στον Λερ. Έτσι σε κάθε ταξίδι, οι τρεις χειριστές του σκάφους εφοδιάζονταν με ένα πιστολέτο ο καθένας, για τον φόβο ανταρσίας. Όταν καταλάβαμε το σκάφος, τα βρήκαμε μέσα.

- Δεν έχω τη δύναμη να το κάνω. Φοβάμαι... Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να σε σκοτώνει... Καλύτερα ν' αυτοκτονήσω εγώ!

- Σε ικετεύω... Βοήθησέ με! Έτσι, το μόνο που θα μπορέσουν να συλλάβουν, θα είναι το νεκρό μου σώμα.

Είδε κι έπαθε μέχρι να καταφέρει να τη μεταπείσει. Δεν μπορούσε ν' αντιμετωπίσει αυτό που της ζητούσε κι αρνιόταν επίμονα να συναινέσει. Όμως ο χρόνος δεν ήταν σύμμαχός τους. Το μπιζχρόνιο αναμονής των διωκτών του, που εξέπνεε οσονούπω, ανάγκασε τις αντιρρήσεις της να καμφθούν. Να εκπνεύσουν και αυτές μαζί του. Κατάλαβε πως δεν υπήρχε άλλη λύση. Ανήμπορη να αντιδράσει, με τα δάκρυά της να χουνε στερέψει, παρακολουθούσε την απελπισία της να οπλίζει το ξένο χέρι της. Σε λίγο, ο ήχος της κάμουλας που έφευγε απ' το πιστολέτο και τρυπούσε το σώμα του Ζόνγκ, την άφηνε άναυδη,... μαρμαρωμένη. Αυτός, πήρε με προσοχή από τα χέρια της το φονικό όπλο, χάιδεψε με στοργή τον Ρεξ και δίνοντάς της ένα τελευταίο φιλί, την συμβούλεψε.

- Μην ξεχάσεις όλα αυτά που σου έμαθα. Ζήσε την υπόλοιπη ζωή σου χωρίς τα περιτυλίγματα του παρελθόντος που σε αποπροσανατόλιζαν και προσπάθησε να θυμάσαι τις αρχές που σε οδηγούν πέρα, μακριά από τις πλάνες του νου. Εκεί, που η καθαρή σκέψη δεν έχει τίποτα να περιμένει και δεν φοβάται πια το πυκνό άγνωστο. Είναι ελεύθερη.

Ενώ το αστερόπλοιο έβγαινε από τη σπηλιά και ανασηκωνόταν προς τον ουρανό, ο Ζόνγκ έβλεπε την τελευταία του εικόνα απ' τη Γη. Τη Μαρία του. Τη Μαρία του, που ήταν πια ένα ράκος σκυμμένο στην απελπισία

του. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε κάνει. Να σκοτώσει με τα ίδια της τα χέρια το σωτήρα της; Αυτόν που είχε δώσει νόημα στη ζωή της; Που χάρισε το χαμόγελο σε τόσους και τόσους ανθρώπους; Έκλαιγε και ξανάκλαιγε πεσμένη στα γόνατά της, με το πρόσωπό της χαμένο μέσα στις δακρυσμένες χούφτες της. Κοντά της έστεκε ο Ρεξ. Αμίλητος, θρηνούσε και αυτός μαζί της το χαμό του μονάκριβού τους. Δεν υπήρχε παρηγοριά για κανέναν τους. Σαν δυο κουφάρια παρατημένα απ' το ζωοδότη τους,... ξεχασμένα θλιμμένα αγάλματα.

Ευτυχώς, κλεισμένος στο θαλαμίσκο, δεν άκουγε τα μοιρολόγια της. Αυτά, που έκαναν τα δέντρα να δακρύζουν. Δεν έφτανε στα μάτια του η θλίψη της,... ο σπαραγμός. Αυτός, που για χάρη του ράγισε απ' άκρη σ' άκρη το λιβάδι. Ευτυχώς. Θα μαύριζε η ψυχή του στο ηλιοβασίλεμά της. Το ελαφρύ αεράκι που ανασηκώθηκε ντροπαλά, στριφογύρισε μερικές φορές ανάμεσα σε κλαράκια και φυλλωσιές, για να τον θρηνήσει κι αυτό με τη σειρά του. Μια πένθιμη μουσική, ένα αποχαιρετιστήριο σιγοψιθύρισμα βγαλμένο απ' τις ιτιές, άρχισε να τον συνοδεύει στο ανέβασμά του. Ακριβώς, τις στιγμές που ο ήλιος τρεμόπαιζε με το ίχνος του ορίζοντα, λίγο πριν χαθεί για να ξεκουραστεί.

Οι οδηγίες προσέγγισης είχαν ήδη αρχίσει!

- @.. #,.;.... **& ^
- %%,.. .. *
- #@.. ,!! ... ☺ # ☺ !!!
- ☺ ##### ☺ !!!!!!!

Καθώς το αστερόπλοιο του πλησίαζε στο μητρικό υπέρ-διαστημόπλοιο, ο Ζόνγκ ξανάβλεπε από μακριά τον πλανήτη που του χάρισε τόσες εμπειρίες. Όπως, όταν τον πρωτογνώρισε. Φωτεινός, σπινθηροβόλος, μέσα στο μαύρο αχανές. Μόνο που τώρα τα εκτυφλωτικά χρώματα στα βουνά, στις πεδιάδες και στο τεράστιο υγρό που γυάλιζε από άκρη σε άκρη, τα είχε ξαναδεί. Δεν τον τρόμαζαν πια. Όπως όταν είχε έρθει, έτσι και τώρα, ο

γαλαζωπός πλανήτης Γη που επέπλεε ακίνητος στο απέραντο διάστημα, εξακολουθούσε πεισματικά να κρύβει τα μυστικά του. Τίποτα δεν άφηνε να μαθευτεί προς τα έξω απ' τα συμβαίνοντα στην επιφάνειά του. Ίσως και να ντρεπόταν, για τα καμώματα των ανθρώπων. Αδιόρθωτοι, που δεν ήθελαν να διορθωθούν.

Την ώρα που το αστερόπλοίο του χωνόταν μέσα στην κοιλιά του τεράστιου διαστημόπλοιου, ο Ζόνγκ άφηνε αποκαμωμένος το νεκρό του σώμα να σωριαστεί σε μιαν άκρη. Το υπεραυτόματο όχημα, οδηγούμενο απ' τον αυτόματο πιλότο του, αφού κάθισε απαλά στο χώρο στάθμευσης του υπερδιαστημόπλοιου, έκλεισε τον διακόπτη του μηχανισμού κίνησης και άνοιξε την πόρτα εισόδου του. Μάταια εισέβαλαν οι οπλισμένοι Μπιζιανοί για να συλλάβουν τον Ζόνγκ. Μόλις είχε «δραπετεύσει». Σε λίγο, το θηριώδες εξωγήινο σκάφος χανόταν μέσα στο σκοτεινό τίποτα. Οι επισκέπτες είχαν φύγει και οι κυβερνήσεις των κρατών που είχαν ετοιμαστεί για επίθεση κατά αγνώστου ταυτότητας αντικείμενο, έβγαζαν βιαστικά-βιαστικά ανακοίνωση υποβιβάζοντας το γεγονός και ερμηνεύοντάς το σαν άγνωστο γεωλογικό φαινόμενο που είχε λήξει. Τα ανεξήγητα ηλεκτρικά προβλήματα αποκαθίσταντο το ένα μετά το άλλο, ενώ η ζωή που στο μεταξύ είχε παγώσει, άρχιζε πάλι να ξαναβρίσκει το ρυθμό της, για να τον παραδώσει σχεδόν αμέσως στον Μορφέα, τον άρχοντα της νύχτας.

* * *

Το δειλό πρωινό, που είχε σπρώξει τη γεμάτη από γεγονότα νύχτα για να πάρει τη θέση της, κρυφοκοίταζε φοβισμένα προτού ξεπροβάλει. Η καινούργια μέρα που θα ξεκινούσε, έψαχνε να φωτίσει κάποιο σημαντικό γεγονός, μα, μόνο ρουτίνα συναντούσε. Στους δρόμους και τα σοκάκια, στα σπίτια, στα γραφεία και τις παιδικές χαρές, στα μαγαζιά και τα σχολεία, όπου κι αν έριχνε το βλέμμα

της, αυτό που τους απασχολούσε όλους ήταν το πώς θα ροκανίσουν και τις σημερινές λίγες ώρες της ζωής τους χωρίς να «κοπούν». Θα ξεδίπλωνε δειλά-δειλά τα βήματά της, απλά και μόνο για να μεταφέρει δισεκατομμύρια προσδοκίες στην επόμενη. Θα υπήρχε μόνο μια φορά,... και το 'ξερε. Ασήμαντη στιγμή μιας αιωνιότητας, περίμενε βασανιστικά απ' το ξύπνημά της κιόλας το θάνατό της. Κανένας δεν φαινόταν ότι θα νοιαστεί γι' αυτόν. Ακόμα και οι άνθρωποι,... όλοι αυτοί που θα ζούσαν μέσα της σαν έμβρυα σε κοιλιά μάνας, βιάζονταν. Ανυπομονούσαν για το τέλος της, περιμένοντας την ψευδαίσθηση μιας νέας αρχής.

XVI

Στο σπίτι της Μαρίας, ο ένας μετά τον άλλο ξυπνούσαν μελαγχολικοί. Πρώτη σηκώθηκε η κυρά Νίκη που πήγε αμέσως να ετοιμάσει πρωινό, για να την ακολουθήσει με μισή διάθεση ο κυρ Γιάννης, καθώς βαριόταν την καθημερινή πρωινή του αγγαρεία. Έπρεπε να ξυριστεί. Σε λιγάκι ήταν όρθια και η Αλέκα, κακόκεφη, με ένα βλέμμα απλανές, αναρωτιόταν και προσπαθούσε να συγκροτήσει τις σκέψεις της. Τι ήταν αυτά που είχε δει στον ύπνο της ολόκληρη τη νύχτα και την είχαν επηρεάσει τόσο πολύ; Κανείς τους δεν είχε όρεξη για πολλές κουβέντες. Μόλις είχαν ξυπνήσει από έναν ύπνο γεμάτο όνειρα, οράματα κι εφιάλτες. Από τη μια, η ασαφής αντρική μορφή που μοίραζε απλόχερα τη λύτρωση και από την άλλη οι ερινύες που όλη τη νύχτα ανέσυραν το άσχημο καλοκρυμμένο παρελθόν τους σαν να επρόκειτο να το δικάσουν, παρέσυραν ακόμα το μυαλό τους στις θύμησες, καθυστερώντας το να ξεκινήσει τη μέρα του μαζί με το σώμα.

Η ώρα ήταν περασμένες εννιά και μόνο η Μαρία εξακολουθούσε ν' αγκαλιάζει το Μορφέα. Μια αγκαλιά, όμως περίεργη, ανήσυχη. Γεμάτη παραμιλητά, στριφογυρίσματα, τινάγματα, χαμόγελα και δάκρυα. Ναι, ... δάκρυα στο ονείρεμα.

Χτες το βράδυ που γύρισε απ' το νοσοκομείο, ήταν άκεφη, θλιμμένη θα μπορούσε να πει κανείς. Τέσσερις μήνες τώρα, το ίδιο δρομολόγιο. Σπίτι νοσοκομείο, νοσοκομείο σπίτι. Χωρίς ελπίδα, έσερνε κάθε φορά τα βήματά της μέχρι το θάλαμο Ε03 της εντατικής, στο κρεβάτι με τα πολλά σωληνάκια και τα χίλια δυο όργανα να αναβοσβήνουν, για να κρατήσουν στη ζωή έναν απόντα απ' αυτήν. Τον άνθρωπο, που η απροσεξία ενός πρωινού τον κρατούσε εδώ και εκατόν είκοσι μέρες σε

κώμα. Μία-μία μετρούσε τις ημέρες η Μαρία, σε μια προσπάθεια μάταιης απενοχοποίησης για το κακό που προξένησε.

Δες κι ένας λήθαργος θα τα γιάτρευε όλα αυτά.

Ήταν βιαστική πριν τέσσερις μήνες. Πολύ βιαστική. Είχε αργήσει και οδηγούσε γρήγορα, ενώ η βροχή, παρά τον χορό των καθαριστήρων, της έκρυβε τον περισσότερο δρόμο. Θεσ να φταίνε όλα αυτά, θεσ το κτύπημα του κινητού τη διαολεμένη εκείνη ώρα, ούτε αυτή ξέρει. Το κορμί που πέρασε από πάνω, έσπρωξε μια για πάντα τα συντρίμια του παρμπρίζ να χαράξουν τη σιγουριά της. Απ' τη μια στιγμή στην άλλη, κατάλαβε τη δύναμη της στυγνής απροσεξίας. Σχέδια ενός ανθρώπου, φιλοδοξίες, αγάπες, προβληματισμοί, φίλοι να τον περιμένουν,... όλα χάνονται ξαφνικά, απότομα. Κάποιος που δεν προσέχει, κάποια που δεν κοιτά,... μαζί απλώνουν το χέρι για να κόψει το νήμα που τα κρατά.

Έτσι απλά. Όπως έτσι απλά, καμιά φορά το νήμα διαλέγει να μην κοπεί, αφήνοντας μόνο να πέσουν από πάνω του όλα όσα αξίζουν στη ζωή, εγκαταλείποντας στη θέση τους ένα σώμα σε σιωπή. Δεν υπήρχαν ελπίδες για επαναφορά. Οι γιατροί το έλεγαν και το ξανάλεγαν. Μάταια κρατούσε την πολύτιμη θέση της εντατικής το παλικάρι. Μόνο οι γονείς του που μαράζωναν και η Μαρία που έσκυβε από πάνω του με τύψεις, κρατούσαν το καλώδιο στην πρίζα. Και ήταν τόσο όμορφος. Πόσες φορές δεν είχε παραδεχτεί, ότι θα μπορούσε να τον είχε ερωτευτεί.

Η κυρά Νίκη, η μητριά της, που είχε συνηθίσει να την βλέπει να σηκώνεται νωρίς, αποφάσισε να την ξυπνήσει. Είχε κοιμηθεί αρκετά και ήταν ήδη καθυστερημένη στη δουλειά. Προλάβαινε δεν προλάβαινε, να πει ένα καφέ.

- Μαρία,... ξύπνα κορίτσι μου.

- ...

- Μαρία,... πρέπει να σηκωθείς. Πέρασε η ώρα.

Η Μαρία, αφού στριφογύρισε κάνα δύο φορές μέχρι να ξυπνήσει, σε λίγο καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας μπροστά σε μια κούπα καφέ, βλέποντας τα πρωινά νέα στην τηλεόραση.

- Ξέρεις,... πήρανε απ' τη Βιβλιοθήκη για να σου πουν κάτι, αλλά σκέφτηκα να σ' αφήσω να κοιμηθείς λίγο,... ήσουν τόσο κουρασμένη... Άλλωστε, τι το επείγον μπορούν να θέλουν;

- Επείγον; Λες να με απολύσανε; Αλλά πάλι, γιατί θα ήταν τόσο βιαστικό; Κάτι άλλο θα συμβαίνει. Ναι αυτό είναι. Κάτι άλλο συμβαίνει και συ με άφησες να κοιμάμαι.

- Αμ, δεν φταίει κανένας άλλος. Φταίω εγώ που λυπήθηκα να σε ξυπνήσω, για να με κατσαδιάζεις κι από πάνω!

- Καλά,... με συγχωρείς. Είμαι λίγο ταραγμένη.

- Τώρα που το λες και εγώ είμαι ταραγμένη... Το ξέρεις, ότι ο Ρεξ δεν κουτσαίνει σήμερα το πρωί;... Περπατάει μια χαρά!

- Τι μου λες τώρα; Ο Ρεξ περπατάει καλά, πάνω από ένα μήνα. Δεν τον θεράπευσε ο Δωρόθεος; Το ξέχασες;

- Ο Δωρόθεος; Ποιος Δωρόθεος ρε Μαρία; Μέχρι χτες το βράδυ, ο Ρεξ κούτσαινε. Δεν θυμάσαι που χάιδευες το πονεμένο ποδαράκι του, λίγο πριν πέσεις για ύπνο;

- Του χάιδευα το πόδι του;... Και τι έκανα νωρίτερα;... Δεν αποχαιρέτησα το Δωρόθεο;

- Α, α, α,... μα τι σ' έπιασε πρωί-πρωί; Δεν ήρθε το απόγευμα η Ξένια για να πιείτε καφέ όλες μαζί και αργότερα τις παράτησες για να πας στο νοσοκομείο, λες και δεν μπορούσες να το αναβάλεις μια φορά; Η κοπέλα σε έσωσε το πρωί από το κρατητήριο κι εσύ την πρόσβαλες παρατώντας την με την αδερφή σου.

- Ω, Θεέ μου,... ναι, έχεις δίκιο... Δηλαδή, ποτέ του δεν υπήρξε ο Δωρόθεος;

- Τι έπαθες ρε Μαρία;... Έχεις κουραστεί πολύ τον τελευταίο καιρό μετά το ατύχημα, το ξέρεις; Πρέπει να κοιτάξεις και λίγο τον εαυτό σου,... όμως μια και το

είπες,... σήμερα είναι του αγίου Δωροθέου... Ο Ιούνης πήγε πέντε...

- Πέντε Ιουνίου;... Του αγίου Δωροθέου;... Και χτες πόσο είχαμε; Τέσσερις;

- Μαρία! Σταμάτα να παριστάνεις τη χαζή!

- ...

Ωστε ήταν όνειρο, λοιπόν; Όλα όσα έζησε με τον Δωρόθεο, ή μάλλον με τον Ζόνγκ, χώρεσαν στο όνειρο μιας βραδιάς; Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό της, καθώς προσπαθούσε μάταια να σκουπίσει τα βουρκωμένα μάτια της. Υπήρξε τόσο καλό όλο αυτό,... πολύ καλό, για να είναι αλήθεια. Υπήρξε; Θυμήθηκε τα λόγια του Ζόνγκ. «Όλα όσα ζούμε, τα ζούμε στο μυαλό μας. Δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει, ή πως υπάρχει αυτή η ζωή εκεί έξω από μας». Μπορούσε άραγε, να ανταλλάξει το ξύπνημα με το όνειρο;... Κρίμα. Πολύ κρίμα. Η ζωή της ξύπνησε άχαρη, μέσα σ' ένα πρωινό.

- Καλημέρα Μαρία,... τη χαιρέτησε κι ο πατέρας της, που μόλις είχε μπει στην κουζίνα.

Ο πατέρας της... Πόσο θα 'θελε να ήταν διαφορετικός όλα αυτά τα χρόνια. Ωστε μόνο στον ύπνο της λοιπόν, υπήρξε η μετάνοια του κυρ Γιάννη; «Δεν μπορεί,... τα χρόνια θα τον άλλαξαν», επέμεινε να σκέφτεται κόντρα στο αυτονόητο.

- Καλημέρα μπαμπά,... να σε ρωτήσω κάτι;

- Ότι θες καμάρι μου!

- ...

- ;;;... Τι θα γίνει, θα μου πεις;

- Θα σου πω... Καλέ μπαμπά, έχεις μετανιώσει καθόλου για τον τρόπο που έζησες τη ζωή σου;

- Μαρία,... τι έχεις πάθει σήμερα;... Τι είναι αυτά που ρωτάς τον πατέρα σου;... Και βέβαια δεν έχει μετανιώσει... Μίλα και συ Γιάννη μου,... δεν μιλάς;... παρενέβη η μητριά της.

- ...

- Μπαμπά;... Κλαις;...

- Ναι παιδί μου,... κλαίω... Απ' την αγωνία μου μη σας λείψει τίποτα, πάτησα επί πτωμάτων... Έχεις δίκιο Μαράκι, μετάνιωσα... Απόψε, είδα ένα όνειρο που ήταν ολοζώντανο,... ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου, που ένιωσα τύψεις. Σαν να μου 'στείλε ο Θεός έναν άγιο για να με συνετίσει. Κι αυτόν τον καλό άνθρωπο, τον Περικλάκο; Πόσο άσχημα δεν του φερθήκαμε, εγώ κι η παρέα μου... Σήμερα κιόλας, θα κάνω μια καινούργια αρχή... Θα τον επισκεφτώ, να του ζητήσω συγγνώμη... Συγγνώμη και σε σένα Μαρία μου... Αντί να σου δώσω το καλό παράδειγμα, σου μάθαινα πώς «ν' αρπάζεις για να φας και να κλέβεις για να 'χεις»... Ευτυχώς, παρ' όλα αυτά, έγινες ένας άγγελος καλή μου.

- Γιάννη,... τι λες;... κατάφερε να αρθρώσει η κυρία Νίκη... Κι εγώ είδα ένα όνειρο που με αναστάτωσε, αλλά δεν κάνω έτσι.

Δεν μπορεί να είναι αλήθεια όλα αυτά, σκέφτηκε η Μαρία. Το δικό της όνειρο είδε κι ο πατέρας της; Δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Για ένα πράγμα πάντως, ήταν σίγουρη. Ο πατέρας της, της είχε κάνει το ωραιότερο δώρο, μ' αυτήν του την εξομολόγηση.

Θα συνέχιζε κι άλλο τις σκέψεις της. Δεν ήθελε να φύγει απ' αυτές, μα τη συγκλόνησε το γαύγισμα του Ρεξ.

- Ρεξ, περπατάς χωρίς να κουτσαίνεις; Τι συνέβη καλέ μου; Μπήκες στα όνειρά μου και γιατρεύτηκες;... Δεν ξέρω πια τι λέω!

- Γαβ!... Γαβ, γαβ!

Και καθώς ο διάλογος, μια με τη μητριά της και τον πατέρα της και μια με τον Ρεξ, συνεχιζόταν, η Μαρία ντυνόταν για να φύγει.

- Η Αλέκα;... δεν ξύπνησε ακόμα;... ρώτησε τη μητριά της.

- Τώρααα;... έφυγε κιόλας, για το κανάλι.

- Α, καλά... Για δυνάμωσε την τηλεόραση,... κάτι συνέβη.

«Κυρίες και κύριοι, καλημέρα σας. Είναι το πρωινό δελτίο ειδήσεων του σταθμού μας και ξεκινάμε με ένα νέο σκάνδαλο που θα συγκλονίσει ολόκληρη τη χώρα. Σήμερα νωρίς το πρωί, συνελήφθη στην οικία της η εισαγγελέας κυρία Ξένια Στριμενήτη. Η δικαστικός, μαζί με ένα κύκλωμα γνωστών δικηγόρων, χρηματίζονταν για να εξασφαλίζουν ευνοϊκές αποφάσεις σε δίκες κατηγορουμένων για εμπορία ναρκωτικών, σωματεμπορία και προστασία νυχτερινών μαγαζιών...»

- Ορίστε;... Η Ξένια, η φίλη της Αλέκας;... Μα καλά, τι μεσολάβησε στο βράδυ;... Χτες το απογευματάκι φαινόταν ότι έλεγχε την κατάσταση,... ότι ήξερε πως ν' αποφεύγει τις κακοτοπιές. Να δεις, που αυτός ο φίλος της ο Χάρης θα έκανε καμιά βλακεία και έτσι τους έπιασαν... σχολίασε έκπληκτη η Μαρία.

- Δεν ξέρω κι εγώ τι να πω... Φαινόταν καλό κορίτσι. Απ' ότι φαίνεται, χτες έγινε «Αποκάλυψη» για πολλούς ανθρώπους... συνέχισε σκεπτική η κυρά Νίκη.

- Αποκάλυψη έγινε σίγουρα... Α, ρε Ξένια,... σ' έφαγε η πλεονεξία... Η Αλέκα να δεις πόσο θα στενοχωρηθεί... Είναι βλέπεις, φιλενάδες.

Τη συζήτηση διέκοψε το κτύπημα του τηλεφώνου. Απάντησε η κυρία Νίκη.

- Ναι;

-

- Μισό λεπτό Γιώργο, να τη φωνάξω,... καλημέρα από μένα... Έλα Μαρία,... για σένα είναι,... ο Γιώργος απ' τη Βιβλιοθήκη.

- Καλημέρα Γιώργο,... πως έτσι πρωί;

- Καλημέρα Μαρία... Συγγνώμη για την ώρα, αλλά σε συμπαθώ πολύ,... το ξέρεις,... και ήθελα να είμαι ο πρώτος που θα σου πει τα ευχάριστα νέα.

- Τα ευχάριστα νέα;

- Ακριβώς!... Το πρωί, μόλις έφτασα στη Βιβλιοθήκη, τους βρήκα όλους αναστατωμένους και χαρούμενους.

Μου είπαν μάλιστα ότι σε είχαν πάρει και τηλέφωνο, αλλά απάντησε η κυρία Νίκη.

- Τι θες να πεις;

- Θέλω να πω, πως από σήμερα το πρωί είσαι η καινούργια διευθύντρια της Δημοτικής Βιβλιοθήκης... Τον Μπούφη,... τον διώξανε... Σήμερα το πρωί, με το που μπήκε στο γραφείο του, βρήκε την απόλυση να τον περιμένει. Φτηνά το γλύτωσε το έμφραγμα. Το διοικητικό συμβούλιο συνεδρίασε χθες ως αργά το βράδυ γι' αυτόν τον σκοπό. Είχαν υποψιαστεί από καιρό, ότι έκλεβε το ταμείο της Βιβλιοθήκης με υπερτιμολογήσεις βιβλίων και αναλωσίμων... Α, απέλυσαν και τον νυχτοφύλακα, τον Αγρυπνάκη. Κάπως, λένε, ότι συνεργαζότανε με τον παλιό διευθυντή. Έκλεβε βιβλία και ο διευθυντής τα ξαναγόραζε,... δεν ξέρω ακριβώς... Κάτι τέτοιο.

- Γιώργο,... έχω μείνει άφωνη... Σ' ευχαριστώ πολύ...

Πιο καλά νέα, δεν μπορούσες να μου πεις.

Η Μαρία έκλεισε το τηλέφωνο, πήρε μια ανάσα και σηκώνοντας τα χέρια της, φώναξε.

- Μπαμπάαα!!!!... Έγινα διευθύντρια!!!

* * *

Φεύγοντας απ' το σπίτι, πήρε μαζί και τους δυο γονείς της. Τον πατέρα της τον άφησε στο σπίτι του φίλου του, του Περικλή. Φαινόταν ο κυρ Γιάννης... Πως και πως περίμενε να τον συναντήσει και να πούνε τα δικά τους. Είχανε πολλά να πούνε. Μετά από τόσο καιρό, τον είχε επιθυμήσει. Τη δε μηριά της, την πήγε σ' ένα υπερκατάστημα για ψώνια. Τρελαινόταν να χαζεύει τις βιτρίνες, η κυρία Νίκη. Όσο για την ίδια; Βιαζόταν σαν τρελή να πάει στον γυναικολόγο της. Είχε ήδη ψηλαφίσει το στήθος της και δεν είχε καταφέρει να διακρίνει ίχνος όγκου.

Ο γιατρός της, έμεινε με το στόμα ανοιχτό να την εξετάζει. Πρώτη φορά στην καριέρα του έβλεπε κάτι

τέτοιο. «Δεν μπορεί», αναρωτιόταν, «κάπου έχω κάνει λάθος».

- Γιατρέ, με πονάτε!

- Συγγνώμη ρε Μαρία μου. Θα είμαι πιο προσεκτικός... Όμως, δεν μπορεί να εξαφανιστεί ένας όγκος μέσα σε μια μέρα... Τι έχει συμβεί; Εσύ δεν έχεις τίποτα απολύτως!... Βέβαια,... πρέπει να κάνεις και μια μαστογραφία, για να μας φύγει κάθε ιδέα.

- Αν σας πω, ότι με θεράπευσε ένα όνειρο, θα με πιστέψετε;... Αν πάλι θέλετε μια άλλη εκδοχή, μπορείτε να πείτε ότι έγινε ένα θαύμα!

Άφησε τον γυναικολόγο της ν' αναρωτιέται και βγήκε χαρούμενη στο δρόμο. Νόμιζε, ότι όλοι αυτήν κοίταγαν κι ότι ήξεραν πως ήταν καλά. Ήταν πολύ ευτυχισμένη και πράγματι δεν είχε άδικο. Η μαστογραφία που έκανε την επόμενη μέρα, επιβεβαίωσε κι αυτή την χαρά της. Ζούσε το πρώτο πρωινό της ζωής της, που της επεφύλασσε τόσες ευχάριστες εκπλήξεις.

Σιγοτραγουδώντας και σχεδόν πετώντας από τη χαρά της, πέρασε από ένα καλό ζαχαροπλαστείο, ψώνισε διάφορα και ξεκίνησε για την δουλειά. Σε είκοσι λεπτά περίπου, άνοιγε την εξώπορτα της Δημοτικής Βιβλιοθήκης. Πρώτη φορά ένιωθε τα πόδια της να τρέμουν. Θα τα κατάφερνε; Τώρα οι ευθύνες ήταν πολύ μεγαλύτερες. Αντί να εκτελεί εντολές, έπρεπε να δίνει. Προσπάθησε να βρει την αυτοκυριαρχία της και μπήκε μέσα. Έμεινε με το στόμα ανοικτό. Όλο το προσωπικό, παρατεταγμένο μπροστά της, περίμενε με χαμόγελα να την υποδεχτεί.

- Καλημέρα κυρία Αγγελάκη,... συγχαρητήρια.

- Καλημέρα κι ευχαριστώ πολύ,... αλλά, Μαρία με φωνάζατε μέχρι τώρα, Μαρία θα με λέτε και στο εξής.

- Δεν ξέρετε,... συγγνώμη,... δεν ξέρεις πόσο χαρήκαμε, όταν μας ανακοίνωσε η εκπρόσωπος του Διοικητικού Συμβουλίου το νέο.

- Σας ευχαριστώ άλλη μια φορά, για την αγάπη σας. Όμως κι εγώ σας αγαπώ και το γνωρίζετε... Λοιπόν, να μην καθυστερούμε;... Έφερα γλυκά, μεζεδάκια και αναψυκτικά, για να το γιορτάσουμε!

Αφού τελείωσε το φαγοπότι, άρχισε η τυπική ξενάγηση. Τα κατατόπια τα ήξερε, αλλά η προϊσταμένη της γραμματείας ήθελε να τηρήσει το πρωτόκολλο. «Από δω η γραμματεία, το λογιστήριο, η αίθουσα συνεδριάσεων, το γραφείο της διεύθυνσης». Το γραφείο της, τώρα πια. Σε λίγο, ένας-ένας γύριζε στο πόστο του και η Μαρία καθόταν στο καινούργιο της γραφείο. Το πρώτο που έκανε, ήτανε να πάρει στο τηλέφωνο την Αλέκα. Ήταν τόσο χαρούμενη, που ήθελε να μοιραστεί τη χαρά της έστω και με την ξινή αδερφή της. Το κινητό της ήταν απενεργοποιημένο. Περίεργο,... τέτοια ώρα να μην θέλει να επικοινωνήσει και να έχει κλειστό το κινητό της; Επέμενε, παίρνοντας αυτή τη φορά το τηλέφωνο του γραφείου της, στο κανάλι. Τίποτα. Ίσως να είχε βγει, για καμιά εξωτερική λήψη. Συμβιβάστηκε, με το να της πει τα ευχάριστα νέα το μεσημέρι.

Ο Γιώργος, κάθε τόσο εύρισκε μια ευκαιρία να τρυπώσει στο γραφείο της. «Μαρία αυτό, Μαρία εκείνο». Είχε χαρεί κι αυτός, πολύ,... σαν να είχε πάρει ο ίδιος την προαγωγή.

- Είναι γραφτό, να είμαι πάλι εγώ αυτός που θα πει τα ευχάριστα νέα. Αυτή τη φορά, στην αδερφή σου. Αφού δεν τη βρήκες στο τηλέφωνο, θα της τα πω το μεσημέρι που θα περάσω απ' το κανάλι να την πάρω για φαγητό. Γιατί δεν έρχεσαι και συ μαζί μας;... Θα περάσουμε καλά.

- Ευχαριστώ Γιώργο μου, αλλά ξέρεις,... πρώτη μέρα σήμερα, θέλω να το γιορτάσω με τον πατέρα μου. Θα το κανονίσουμε άλλη φορά.

* * *

Το μεσημέρι, μετά από ένα τόσο γεμάτο πρωινό, δεν άργησε να έρθει. Το προσωπικό άρχισε να φεύγει σιγά-σιγά, περνώντας όμως όλοι, μηδενός εξαιρουμένου, απ' το γραφείο της Μαρίας για να την χαιρετήσουν και να της ευχηθούν ξανά. Ο Γιώργος, αφού την ξαναρώτησε μήπως άλλαξε γνώμη και εισέπραξε μια δεύτερη άρνηση, της ευχήθηκε κι αυτός με τη σειρά του και έφυγε για να πάει να βρει την Αλέκα. Σε λίγο, έφυγε κι η Μαρία. Πρώτα πετάχτηκε σ' ένα μαγαζί με δώρα, απέναντι απ' τη Βιβλιοθήκη, για να βγει μετά από λίγο με τρία πακέτα,... για τους γονείς της και την Αλέκα. Τα φόρτωσε στ' αμάξι και ξεκίνησε,... μα, όχι για το σπίτι. Ανυπομονούσε να κάνει κάτι, που ήθελε απ' το πρωί.

Ξαφνικά βιαζόταν, γιατί ήξερε που ήθελε να πάει. Όμως έτρεχε «αργά». Μετά το ατύχημα, το πόδι της πρόσεχε πολύ πως πατούσε το γκάτσι. Το πάθημα, της είχε γίνει μάθημα. Όπως και να χει, δεν άργησε πολύ να φθάσει. Σε λίγο, παρκάριζε στο λιβάδι και χωρίς να το θέλει, έπιασε τον εαυτό της να τρέχει προς τη σπηλιά κυνηγώντας την ελπίδα. «Δεν μπορεί», αναρωτιόταν,... «είναι δυνατόν όλες αυτές οι συμπτώσεις, να ήταν απλώς ένα όνειρο;».

Μετά τα πρώτα βήματα, έμεινε άναυδη. Όλο το λιβάδι ήταν γεμάτο. Ζώα και ζώακια κάθε λογής, κάθονταν ήσυχα με το βλέμμα στραμμένο προς τον ουρανό. Εκστατικά, σαν να προσεύχονταν σ' ένα δικό τους Θεό,... ή,... σαν να χαιρέταγαν ένα χαμένο φίλο. Γύρω τους, δεξιά κι αριστερά, δεκάδες άνθρωποι προσπαθούσαν να τα μαζέψουν. Τα είχαν χάσει απ' το βράδυ και τώρα έκαναν ότι μπορούσαν για να τα ξαναγυρίσουν σε μαντριά, κοτέτσια και αυλές. Όμως παράλληλα, δεν πίστευαν στα μάτια τους.

Δεν υπήρχαν πια άρρωστα ζώα. Κάτι κότες που ήταν έτοιμες να ψοφήσουν, κακάριζαν και έτρεχαν όλο ζωντάνια. Το ίδιο και κάτι αγελάδες, γουρούνια, αρνιά. Το προηγούμενο βράδυ είχαν αποφασίσει να τα σφάζουν πριν

πεθάνουν από μόνα τους, μήπως και πουλήσουν το κρέας τους, αλλά σήμερα δεν πίστευαν στα μάτια τους. Με μια ζωηράδα, πήγαιναν από δω κι από κει. Σιγά-σιγά, όλοι, αγρότες και κτηνοτρόφοι, άρχισαν να μιλούν για το παράξενο φαινόμενο που έβλεπαν μπροστά τους. «Δεν μπορεί», έλεγαν, «κάποιο θαύμα έγινε σ' αυτό το λιβάδι την νύχτα που μας πέρασε. Μάλλον πρέπει να το πούμε στους παπάδες, μήπως μας εξηγήσουν τι ευλόγησε αυτόν τον τόπο». Αποφάσισαν να φτιάξουν μια επιτροπή, που θα ενημέρωνε αργότερα για όλα αυτά τα θαυμαστά, εκ μέρους τους, τον επίσκοπο. Αν δεν μάθαινε η εκκλησία για το τι είχε συμβεί στο «θαυματουργό λιβάδι», όπως το ονόμασαν, ποιος θα μάθαινε; Φαίνεται, πως ο πανάγαθος Θεός αποφάσισε να απλώσει το θαυματουργό του χέρι πάνω απ' αυτό το πλάτωμα. Δεν εξηγείτο αλλιώς.

Η Μαρία έτριψε τα μάτια της και τα ανοιγόκλεισε κάμποσες φορές για να σιγουρευτεί γι' αυτό που έβλεπε. Σαν να παρακολουθούσε απόσπασμα απ' το όνειρό της. Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, σαν να χε ξανάρθει και ήξερε τα κατατόπια, βρέθηκε να τριγυρίζει μέσα στη σπηλιά. Στη σπηλιά των ονείρων της. Έμεινε αρκετή ώρα να ψάχνει για ένα μικρό σημάδι, μέσα στη βαριά βουβαμάρα του κενού. Πήγε προς τα κει που ο καλός της είχε παρκάρει το αστερόπλοιό του και άπλωσε τα χέρια ψαχουλεύοντας στο κενό. Ήλπιζε πως θα πιάσει κάτι αόρατο, μα τίποτα. Μετά, βρέθηκε στο σημείο που τον είχε πυροβολήσει με εκείνο το περίεργο όπλο. Κανένα σημάδι δεν υπήρχε για να πιστοποιήσει αυτά που «έζησε».

- Ζόνγκ!... φώναξε, σχεδόν σπαρακτικά... Που είσαι, καλέ μου;

Η σιωπή, της απάντησε σκληρά με τον αντίλαλό της.

- Ζόνγκ, Ζόνγκ, Ζόνγκ!... Που είσαι, που είσαι, που είσαι,... καλέ μου; καλέ μου; καλέ μου;

Μάταια τον φώναζε και τον έψαχνε. Η άδεια σκοτεινιά της έρημης σπηλιάς, την έκανε ν' ανατριχιάσει. Η ψυχή της άρχισε να παγώνει. Αποκλείεται να ήταν εκεί ο Ζόνγκ

και να την άφηνε να νιώθει έτσι. Σίγουρα θα της μιλούσε. Καθώς έφευγε, τα βήματά της την έφεραν πλάι-πλάι σε διάφορα ζωάκια. Τα είδε που έβλεπαν τον ουρανό και έστρεψε κι αυτή το βλέμμα προς τα πάνω,... κάνοντας μιαν ευχή. Περίμενε,... περίμενε καρτερικά. Δεν ζητούσε τίποτε άλλο, παρά έναν αποχαιρετισμό. Αυτόν μόνο.

Ενώ ήταν καταμεσήμερο, ένα αστέρι αναβόσβησε στον ουρανό.

* * *

Είχε φτάσει στο σπίτι της και προσπαθούσε να χωρέσει τα δώρα στην αγκαλιά της, όμως η σκέψη της ήταν ακόμη αλλού. Η σκιά της απώλειας σκοτεινίαζε τη χαρά της προαγωγής. Πήρε μιαν ανάσα, φόρεσε το καλό της χαμόγελό και άνοιξε την εξώπορτα.

- Γεια σας!... Πω, πω;... Τι ωραίο τραπέζι είναι αυτό;... Πω, πω, λιχουδιές;

- Καλώς, την κορούλα μου... Έλα,... έλα καμάρι μου να σε φιλήσω!... είπε με λαχτάρα ο πατέρας της.

- Έρχομαι,... μα, δεν σας βλέπω και τους δυο σας πολύ σόι!... Συνέβη κάτι;

- Αχ,... αυτό το κορίτσι, θα με πεθάνει!

- Ποιο, κορίτσι;... Τι λες;... είπε στρεφόμενη προς την μητριά της.

- Η Αλέκα,... ποια άλλη;

- Η Αλέκα;... Γιατί, τι έκανε;

- Που να στα λέω... Δεν θέλω να σε στενοχωρήσω ημέρα που ναι, μα έτσι όπως γίναμε... Πριν από λίγο, γύρισε σκασμένη. Την απολύσανε σήμερα το πρωί, μετά από ένα συμβούλιο της ηγετικής ομάδας του σταθμού, γιατί δεν έλεγξε ένα ρεπορτάζ που της έστειλε ένας συνεργάτης της. Ήταν ψεύτικο, όπως απεδείχθη και έγιναν ρεζίλι. Τη διώξανε κακήν κακώς.

- Τι λες;... Ρε, την καημένη την Αλέκα,... είπε η Μαρία και μετά σιγοψιθύρισε, «Τι τις ήθελες, τις

κομπίνες, ρε αδερφή; Να τώρα,... πως έχασες τη δουλειά σου».

- Και δεν σου τελείωσα...

- Γιατί, έχει κι άλλα;...

- Αμ έχει, δυστυχώς... Πέρασε ο Γιώργος να την πάρει απ' το κανάλι για να πάνε να φάνε και του είπε τα μαντάτα. Άρχισε αυτός να τη μαλώνει και να της κάνει παρατηρήσεις, συνέχισε η δικιά μας να φωνάζει και κουβέντα στην κουβέντα, τσακώθηκαν... Τι ξεροκέφαλο κορίτσι, Θεέ μου... Τον έβρισε και χωρίσανε. Γύρισε δω κλαμένη και χώθηκε στο δωμάτιό σας. Δεν έχει βγει, από κείνη την ώρα.

- Δεν το πιστεύω, ότι συνέβησαν όλα αυτά!...

- Κι όμως, Μαρία μου,... πάμε να σκάσουμε κι εγώ κι ο πατέρας σου.

- Μη στενοχωριέστε,... θα πάω να τη δω.

- Α, να σου πω κάτι!... Πήραν τηλέφωνο από το νοσοκομείο και ζήτησαν να πας όσο πιο γρήγορα γίνεται... Είναι πολύ σημαντικό μου είπανε. Είχαν πάρει και το πρωί, αλλά δεν βρήκαν κανένα μας.

- Να πάω μεσημεριάτικα; Τι μπορεί να με θέλουν;

- Δεν ξέρω, τι να σου πω.

- Τέλος πάντων,... πάω πρώτα μέσα να δω πως είναι η Αλέκα και μετά θα πεταχτώ να δω τι συμβαίνει.

- Ε,... δεν θα φας τίποτα;

- Θα φάω,... θα φάω, πριν φύγω. Γίνεται ν' αφήσω απείραχτους τέτοιους μεζέδες;

* * *

Η Αλέκα ήταν ακόμα βουρκωμένη. Δεν μπορούσε να δεχτεί, πως αυτή,... που δεν της ξέφευγε τίποτα,... που ήταν τόσο κωλοπετσωμένη,... την είχε πατήσει σαν πρωτάρα. Τι να της πει και η Μαρία; «Έπρεπε να το περιμένεις, ότι κάποια στιγμή θα σε έπαιρναν χαμπάρι;»,... που, να της το πει. Έτσι, αρκέστηκε να την

παρηγορεί, αλλά και πάλι ένιωθε άβολα. Ο Γιώργος και οι γονείς τους, της είχαν ήδη πει για την προαγωγή της και σίγουρα αυτή η συγκυρία δυσκόλευε ακόμη περισσότερο τη συμπαράσταση.

- Ξέρεις Αλέκα,... πολύ λυπάμαι που ήρθαν έτσι τα πράγματα.

- Άσε με μένα... Συγχαρητήρια για την προαγωγή σου.

- Σ' ευχαριστώ πολύ.

- Πάντως πρέπει να είσαι πολύ τυχερή. Τόσος κόσμος εκεί μέσα και διάλεξαν εσένα για διευθύντρια;

- Δηλαδή, εκτός από τύχη δεν μπορώ ν' αξίζω κι εγώ λιγάκι; Παράπονο το χω να συμμεριστείς μια φορά τη χαρά μου, χωρίς να προσπαθήσεις να τη μειώσεις.

- Συγγνώμη. Είναι αλήθεια ότι έχεις ένα σωρό πτυχία και μεταπτυχιακά. Μπορεί αυτά να παίζανε ρόλο.

- Γιατί έχουν για σένα τόση σημασία όλες αυτές οι λεπτομέρειες και δεν απολαμβάνεις έτσι απλά, χωρίς αιτιολογίες, τη χαρά μου;

- Έχουν σημασία, γιατί εσύ χωρίς να κάνεις τίποτα βρέθηκες διευθύντρια, ενώ εγώ, που πασχίζω να είμαι στην κορυφή, βρέθηκα στον πάτο... Κι αυτό, μου κατοφαίνεται.

- Είσαι άδικη ρε Αλέκα,... αλλά να ξέρεις, ότι παρ' όλα αυτά εγώ σε συμπαθώ και στενοχωρήθηκα ειλικρινά με την απόλυσή σου... Ανεξάρτητα αν πιστεύω, ότι την προεξόφλησες με τις ενέργειές σου.

- ∴

- Τα 'μαθες και με την Ξένια τι έγινε;

- Τα 'μαθα, τα 'μαθα. Άσε με,... μη μου μιλάς καθόλου. Λες και μας μούντζωσαν εμάς τις δυο... Σαν να φταίει γι' αυτό, ένα άσχημο όνειρο που είδα απόψε. Πήγαμε να τα βάλουμε –εγώ κι η Ξένια- μ' ένα μάγο και φαίνεται ότι μας τιμωράει... Και σαν να το ξανασκέφτηκε, συνέχισε,... Μα τι σαχλαμάρες κάθομαι και λέω; Αυτό μου έλειπε τώρα, να αρχίσω να πιστεύω και στα όνειρα.

Η Μαρία έμεινε άναυδη με τα τελευταία λόγια της αδερφής της, αλλά που να τολμήσει να ζητήσει εξηγήσεις. Δεν τις χρειαζότανε άλλωστε. Είχε ήδη συνειδητοποιήσει, ότι τη νύχτα που πέρασε τα όνειρα πάρα πολλών ανθρώπων είχαν μια μορφή πραγματικότητας. Αρκέστηκε να κλείσει την πόρτα, αφήνοντάς την στη γκρίνια της.

* * *

Μετά από λίγο, η Μαρία έτρωγε χωρίς πολύ όρεξη τους νόστιμους μεξέδες της μητριάς της. Προσπαθούσε να σκεφτεί, μα ένιωθε ζαλισμένη. Όλα αυτά, σαν μια Θεία δίκη, γύριζαν στο κεφάλι της ενώ κατάπινε τις τελευταίες της μπουκιές. Η κυρά Νίκη είχε πάει με τη σειρά της να παρηγορήσει την κόρη της, ενώ ο κυρ Γιάννης καθόταν δίπλα της και την παρατηρούσε σαν να περίμενε μια ευκαιρία για να της μιλήσει. Κάποια στιγμή τη ρώτησε.

- Μαράκι μου,... δεν μου είπες τελικά τι έγινε χτες με το γιατρό.

- Πως δεν σου είπα καλέ μπαμπά;... Σου είπα ότι όλα είναι εντάξει.

- Ναι, αλλά απέφυγες να μου πεις λεπτομέρειες.

- Να μην ανησυχείς. Θα ξαναπάω πάλι του χρόνου για τις συνηθισμένες τυπικές εξετάσεις.

- Α, μπράβο κοριτσάκι μου!

- Ησύχασες τώρα μπαμπάκα μου;

Δεν πρόλαβε να ξαναμιλήσει ο πατέρας της. Της έγενεψε μόνο καταφατικά. Η κυρά Νίκη, που επέστρεψε απ' την κουβέντα της με την Αλέκα, έδωσε τέλος στην ιδιαίτερη συζήτησή τους. Έτσι η Μαρία, αφού παίνεψε για άλλη μια φορά την μαγειρική τέχνη της μητριάς της, σηκώθηκε λέγοντας.

- Πρέπει να φύγω.

- Θα πας στο νοσοκομείο;... τη ρώτησε η κυρία Νίκη.

- Ναι, εκεί θα πάω. Να δω επιτέλους τι συμβαίνει.

- Να πας... να πας! Κι αν μάθεις κανένα νέο, πάρε μας ένα τηλέφωνο κι εμάς. Ε;
- Εντάξει, εντάξει.

* * *

Στο δρόμο για το στρατιωτικό νοσοκομείο, ήταν σκεπτική, άκεφη, μελαγχολική. Όλα γύριζαν μες στο μυαλό της. «Πως άλλαξαν τόσα πράγματα, από χτες το βράδυ μέχρι σήμερα το μεσημέρι; Ας πω, ότι ήταν σύμπτωση να συμβεί η σύλληψη της Ξένιας και του Χάρη, συγχρόνως με την απόλυση της αδερφής μου. Μα να συμβούν επίσης συγχρόνως και η απόλυση του διευθυντή της Βιβλιοθήκης, καθώς και του νυχτοφύλακα, όπως και η δική μου προαγωγή σε διευθύντρια, αυτό είναι απίστευτο. Και καλά όλα τ' άλλα. Μα ο Ρεξ;... Πως θεραπεύτηκε; Το ονειρεύτηκε κι έγινε καλά; Τον είδα με τα μάτια μου, να τρέχει και να πηδάει μια χαρά. Ούτε κούτσαινε, ούτε τίποτα... Αμ, τα ζώα σήμερα το μεσημέρι στο λιβάδι; Όλα κοιτούσαν τον ουρανό λες και κάποιον χαιρετούσαν και ήταν μια χαρά και υγιή. Το έλεγαν άλλωστε κι όλοι αυτοί που τα μάζευαν. Άσε που είχαν δει κι αυτοί παρόμοιο όνειρο με το δικό μου, όπως και όλοι στην οικογένεια». Δεν μπορούσε να δώσει εξήγηση. Ευτυχώς, το βασανιστήριο των σκέψεων και των αποριών, τελείωσε αναγκαστικά. Βρισκόταν ήδη, στο παρκινγκ του νοσοκομείου.

Ο όροφος της εντατικής, είχε μια ένταση. Μια χαρούμενη ένταση, με γιατρούς και νοσοκόμες να πηγαινοέρχονται στο δωμάτιο Ε03. Ε03; Μα τι της θύμιζε; Δεν μπορούσε να ασχοληθεί όμως μ' αυτό. Δεν είχε χρόνο για γρίφους. Στην πόρτα του Ε03, δυο κατασυγκινημένοι γονείς πέφτανε στην αγκαλιά της. Τα δάκρυστά τους, ζεστά, άρχισαν να κυλούν και στα μάγουλά της, καθώς τα πρόσωπά τους γίνονταν ένα. Ο σύζυγος έκανε λίγο στο

πλάι, αφήνοντας έτσι την γυναίκα του απέναντι από την επισκέπτριά τους για να της μιλήσει.

- Μαρία, κορίτσι μας,... καλώς όρισες.

- Γεια σας... Εσείς πήρατε τηλέφωνο στο σπίτι μου;

- Εμείς, εμείς!... Ο Δωρόθεος ξύπνησε, συνήλθε!

- Ο ποιός;;;

- Ο Δωρόθεος, ο γιος μας. Αυτός, για τον οποίο δεν έχασες τις ελπίδες σου τέσσερις μήνες τώρα και μαζί με σένα και μείς.

- Ο Δωρόθεος, ε;... Ο γιος σας!... Μα τι σύμπτωση είναι αυτή;

- Τι λες Μαρία μου; Συμβαίνει κάτι;... Κάνεις σαν ν' απορείς που τον λένε έτσι. Σαν να μην ξέρεις τέσσερις μήνες τώρα, ότι τον λένε Δωρόθεο.

- Πράγματι, έχετε δίκιο. Συγγνώμη... Έχω χάσει το μυαλό μου από σήμερα το πρωί.

Έκπληξη και απορία κατέλαβαν τους γονείς του Δωρόθεου, που όμως προσπαθούσαν ευγενικά να μη φέρουν σε δύσκολη θέση τη Μαρία. Της άφησαν χώρο να περάσει και μετά από μερικά βήματα βρέθηκε να κοιτάζει τον «άγνωστο» άνδρα που ένιωσε να ξέρει από καιρό. Χαμογελαστός, έτεινε το χέρι του κάνοντάς της νόημα να πάει κοντά του.

- Γεια σου!

- Γεια σου Δωρόθεε!

- Εσύ με χτύπησες;

- Ναι... Δεν έχω λόγια, για να σου ζητήσω συγγνώμη.

- Και οι δυο φταίγαμε. Απλά, εγώ ήμουν πιο άτυχος,... όμως τώρα που το σκέφτομαι, ίσως και να 'μουν τυχερός. Τυχερός, γιατί σε γνώρισα.

- Νομίζω ότι υπερβάλεις.

- Όχι, όχι. Θα σου εξηγήσω και θα καταλάβεις, γιατί χαίρομαι τόσο πολύ που σε γνώρισα.

- Πάντως κι εγώ, δεν ξέρεις πόσο πολύ χαρούμενη είμαι που συνήλθετε! Είχα χάσει πια κάθε μου ελπίδα,

αλλά τι να πω;... Θαύμα;... Τέλος πάντων, σημασία έχει που είσαι καλά.

- Κατάλαβα... Δεν πολυπιστεύεις και συ στα θαύματα, έ; Ούτε κι εγώ.

- Πάντως, το ότι είσαι καλά είναι απίστευτο!

- Μη με κοροϊδέψεις, αλλά εμένα δεν μου φαίνεται και τόσο απίστευτο μετά απ' ότι έζησα.

- Μετά απ' ότι έζησες;... Μα, εσύ ήσουν σε κώμα!

- Κι όμως,... θα σου φανεί παράξενο, αλλά,... χτες το βράδυ είχα μια ιδιαίτερη επίσκεψη. Οι γιατροί, που τους το είπα, τη χαρακτήρισαν παραίσθηση.

- Τι εννοείς, ιδιαίτερη επίσκεψη;

- Πρέπει να ήταν αργά τη νύχτα, όταν ξαφνικά ένιωσα να με ξυπνάει κάποιος. Και λέω αργά, γιατί είχε πολύ ησυχία τη στιγμή που αισθάνθηκα τον εαυτό μου... Ούτε γιατροί μπαινόβγαιναν, ούτε νοσοκόμοι... Που λες,... ξύπνησα χωρίς να θυμάμαι τίποτα για το διάστημα που ήμουν σε κώμα, παρά μόνο, μέχρι τη στιγμή που με χτύπησες με το αυτοκίνητό σου.

- Και μετά;... είπε όλο περιέργεια η Μαρία.

- Αυτός που επανέφερε τις αισθήσεις μου, κρατούσε για πολλή ώρα το κεφάλι μου. Μόνο όταν έφυγε, το άφησε. Το συγκλονιστικό είναι, ότι δεν τον έβλεπα,... ήταν αόρατος. Μου το «είπε» μάλιστα,... «Δωρόθεε, δεν εμφανίζομαι για να μη τρομάξεις».

- Τι άλλο σου είπε;... τον πίεσε να μιλήσει πιο γρήγορα, η επισκέπτριά του.

- Πολλά!... Πολλά και διάφορα!... Μη γελάσεις και μην πεις τίποτα σε κανένα... Μου έμαθε πώς να επικοινωνώ πνευματικά με τους άλλους και πως να τους βοηθώ να διορθώνουν τις ζημιές του σώματός τους. Μου έδειξε επίσης, πως μπορεί να εξελιχθεί ο κόσμος μας,... πως πρέπει να γίνουμε σιγά-σιγά εμείς οι άνθρωποι... Και τι δεν μου έδειξε.... Τεχνολογία, πολιτισμό,... νόμιζα ότι βρισκόμουν σε άλλον πλανήτη... Τι να σου πρωτοπώ... Α,... και το πιο αξιοθαύμαστο;... Όλα αυτά, χωρίς να πει

ούτε μία λέξη... Επικοινωνούσαμε κατευθείαν,...
εγκέφαλος με εγκέφαλο.

- Και μετά έφυγε;

- Ναι... Αλλά πρώτα, μου «μίλησε» πολλή ώρα για σένα, τόσο, που νομίζω πια ότι σε ξέρω από καιρό. Γι' αυτό αισθάνομαι τυχερός που σε γνώρισα. Προέβλεψε, μάλιστα, ότι θα ζήσουμε μαζί. Μου «είπε» χαρακτηριστικά, ότι μέρος της σκέψης του θα είναι στο μυαλό μου και ότι μ' αυτό τον τρόπο θα βρίσκεται συνέχεια κοντά μας... Θα καταλάβεις είτε... Φεύγοντας, με αποχαιρέτησε «λέγοντάς» μου, ότι θα μου διδάξεις ένα σωρό πράγματα που έμαθες απ' αυτόν. Το δε πρωί, ξύπνησα σαν απλά να κοιμόμουν.

- Ξέρεις,... κι εγώ το βράδυ έζησα στον ύπνο μου συγκλονιστικά πράγματα και ενώ αναρωτιόμουν κατά πόσο άντεχαν στη λογική, με αυτά που μου είπες μου έδωξες κάθε αμφιβολία.

- Μαρία,... δεν θέλω να χαθούμε, τώρα που γνωριστήκαμε!

- Ξέρεις τ' όνομά μου;

- Ναι, μου το «είπε» ο βραδινός μου επισκέπτης,... γι' αυτό και δεν σε ρώτησα. Μήπως έχεις κι ένα σκυλάκι που το λένε Ρεξ;

- Δεν το πιστεύω!... Ναι,... έχω ένα γλυκύτατο γερούλη σκυλάκο, που τον λένε Ρεξ!... Μα, ποιος είσαι;

- Τι εννοείς;

- Εννοώ,... ότι έτσι όπως μιλάς, μοιάζεις με κάποιον που γέμισε τη ζωή μου μέσα σ' ένα όνειρο.

- Κι αν μας επισκέφτηκε και τους δυο ο ίδιος; Απίθανο το θεωρείς;

- Τι να πω;... Ίσως να μην ξύπνησα ποτέ,... ή να ξύπνησα μέσα στο όνειρό μου, γιατί δεν θέλησα ποτέ να φύγω από κει.

- ;;;

- Τον λέγανε Δωρόθεο,... όπως κι εσένα. Μεγάλη σύμπτωση,... αν σκεφτείς ότι εγώ του το πρότεινα. Το

αληθινό του όνομα ήτανε Ζόνγκ. Αλήθεια,... εσένα πως και σε ονόμασαν έτσι;

- Είναι πράγματι περίεργο το όνομά μου, αλλά οι γονείς μου με θεώρησαν δώρο Θεού στη ζωή τους, μιας και για πολλά χρόνια τους έλλειπε ένα παιδί. Έτσι με βάφτισαν Δωρόθεο. Άσε που και τώρα, με θεωρούν το δώρο του Θεού για τους αρρώστους. Βλέπεις, είμαι στρατιωτικός γιατρός σ' αυτό εδώ το νοσοκομείο. Που να φανταστώ, ότι θα βρισκόμουν σε κώμα για τέσσερις μήνες ανάμεσα στους ασθενείς μου.

- Σχεδόν απίστευτο! Κι εγώ γι' αυτό ονόμασα έτσι τον επισκέπτη του ονείρου μου. Γιατί τον θεώρησα δώρο του Θεού...

- Ίσως να είχες εμένα στο υποσυνείδητό σου –επειδή ήδη ήξερες τ' όνομά μου- όταν θέλησες να τον ονομάσεις.

- Δεν ξέρω τι να πω... Όλα είναι πιθανά... ..
Τελικά, πότε βγαίνεις με το καλό;

- Σε δυο τρεις μέρες πιστεύω. Θα μου κάνουν κάτι εξετάσεις για να βεβαιωθούν ότι είμαι καλά και θα μου δώσουν εξιτήριο.

- Θα μου τηλεφωνήσεις να βρεθούμε;

Ο Δωρόθεος χαμογέλασε. Την τράβηξε ελαφρά προς το μέρος του και αφού της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο που την έκανε να κοκκινίσει, της είπε εντελώς αυθόρμητα.

- Το ρωτάς;

Άφησαν τα χέρια, που ασυναίσθητα κρατούσαν ο ένας του άλλου και ανανέωσαν το ραντεβού τους, με την Μαρία ν' αναρωτιέται. «Ωστε αυτό ήτανε λοιπόν το φιλί στο νοσοκομείο, που εννοούσε ο Ζόνγκ τότε στο κρατητήριο;». Ένα περίεργο συναίσθημα άρχισε να την καταλαμβάνει, καθώς τα μαργαριταρένια δάκρια συγκίνησης και χαράς που είχαν ξεπηδήσει απ' τα βλέφαρά της, κυλούσαν ήδη στα πυρωμένα μάγουλα. Το εξωγήινο κενό που είχε νιώσει αρχικά, γέμιζε τώρα σιγά-σιγά από μια ανθρώπινη ζεστασιά. Ο γήινος Δωρόθεος,

αντικαθιστούσε τον Δωρόθεο των ονείρων,... κι αυτό τελικά ήταν μια ευχάριστη έκπληξη.

Έξω στο διάδρομο, οι κατακουρασμένοι απ' το ξενύχτι γονείς του Δωρόθεου, με κόπο κρατούσαν τα κορμιά τους πάνω στις καρέκλες. Πότε-πότε, τα βλέφαρά τους έκλειναν βαριά, μονοκόμματα. Σαν καπάκι παλιάς ψωμιέρας. Προσπάθησε να μην τους ενοχλήσει, αλλά δεν τα κατάφερε. Η δίψα τους για νέα απ' τον γιό τους, κατάφερνε ακόμα να νικά την σαγηνεύτρια νύστα. Δεν τους χάλασε χατίρι. Τους πότισε με την δροσιά του.

* * *

Η άνοιξη, επιτέλους είχε αποφασίσει να επισκεφτεί την καρδιά της. Ένας νέος όμορφος άνδρας, με αρκετή απ' τη σοφία του Ζόνγκ μεταλαμπαδευμένη σ' αυτόν, ξαναγύριζε στη ζωή για χάρη της. Κι αυτή τη φορά, δεν ήταν όνειρο. Ένας άνδρας πραγματικός, που μπορούσε να της πει λόγια αγάπης καθώς θα τον έκαιγε ο έρωτας, ήταν πια εκεί για κείνη. Όπως τον είχε φανταστεί. Βγαλμένος, από τα κίτρινα φώτα της πόλης.

Το τηλεφώνημά του, δεν άργησε να την βγάλει απ' την αναμονή της. Το μεσημέρι κιόλας της ίδιας μέρας που έβγαινε απ' το νοσοκομείο, της ζητούσε να συναντηθούν το απόγευμα. Και συναντήθηκαν και ξανασυναντήθηκαν και ξανασυναντήθηκαν. Εκτός από τις ώρες της δουλειάς τους, που και σ' αυτές συνέχεια τηλεφωνιόντουσαν, όλη την υπόλοιπη μέρα ήταν μαζί. Ανακάλυπτε ο ένας τον άλλο και χαιρόντουσαν γι' αυτό. Μιλούσαν για τον Ζόνγκ, για το πώς είχε οργανώσει κι επηρεάσει τη σχέση τους και τον ένιωθαν κοντά τους. Μέσα τους. Έκαναν βόλτες, επισκέπτονταν φίλους, έμεναν με τις ώρες κλεισμένοι σ' ένα δωμάτιο να ετοιμάζουν σχέδια, αγκαλιαζόντουσαν, φιλιόντουσαν. Ο ανυπόμονος έρωτας, που πολύ γρήγορα τους τρύπησε τις καρδιές, μάταια περίμενε να βγει απ' τις

ουλές καυτός πόθος. Ανέβρυζε γλυκιά αγάπη. Ήταν ευτυχισμένοι.

Είχαν βγει για μια απογευματινή τους βόλτα, όταν χωρίς να το καταλάβουν βρέθηκαν να ξεμοναχιάζονται στο λιβάδι. Ναι,... σ' αυτό το λιβάδι. Στο θαυματουργό λιβάδι των ονείρων της. Ο υπέροχος απογευματινός καιρός, έκανε και τη γύρω φύση επίσης υπέροχη. Ένα γλυκό νοχελικό φως απλωνόταν απ' τη μια άκρη στην άλλη, ενώ τα θροίσματα των χόρτων και των μικρών φύλλων των δέντρων έμοιαζαν με καλωσόρισμα. Μια συγκίνηση θάμπωσε τα χαρούμενα μάτια της. Μα κι ο Δωρόθεος. Ένιωθε σαν να το 'ξερε τούτο το μέρος. Περπάτησαν χέρι-χέρι μέχρι τη σπηλιά. Τα πετροτσουγκρίσματα των παπουτσιών τους μπορεί να αντηχούσαν στο εσωτερικό της, όμως κανένας άλλος ήχος δεν τολμούσε να ξεπροβάλει από την σκοτεινιά της.

- Να 'ξερες πόσες αναμνήσεις έχω από τούτη τη σπηλιά... Και χωρίς να είμαι καν εδώ!... εξομολογήθηκε η Μαρία.

- Μιλάς για το μαγικό σου όνειρο, ε;

- Ναι! Όπως το είπες... Για το μαγικό μου όνειρο.

- Ξέρεις, νομίζω ότι ήρθε η ώρα να γνωρίσω κι εγώ αυτό το μαγικό σου όνειρο. Να μου μιλήσεις για τις αρχές, που όπως μου είχε πει αυτός που με επανέφερε από το κώμα θα μου επαναπροσδιορίσουν τη ζωή.

- Πράγματι, θα δεις τον κόσμο με άλλα μάτια. Όταν γυρίσουμε στο σπίτι, θα προσπαθήσω να τις γράψω. Έτσι, δεν θα κινδυνεύουν να χαθούν μαζί με το μυαλό μου.

- Σ' αγαπώ Μαρία! Δεν πρέπει να υπάρχει άλλος άνθρωπος με τόσα χαρίσματα σαν και σένα γλυκιά μου.

- Κι εγώ σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ διπλά!... Μία για σένα και μία για τον Ζόνγκ!

- Εδώ και μέρες ήθελα να σου πω κάτι, μα όλο κάτι συνέβαινε και το ανέβαλα. Τώρα όμως, νομίζω ότι ο λόγος ήταν για να στο πω εδώ,... μέσα στη σπηλιά των ονείρων σου.

- ∴∴∴

- Μαρία,... θέλεις να γίνεις γυναίκα μου;

Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από ευτυχία. Χτυπούσε τόσο δυνατά, που μάλλον την άκουγε κι ο αγαπημένος της. Η μιζέρια, η μελαγχολία, η καταχνιά, έφευγαν πια μια για πάντα απ' τη ζωή της. Ευγνωμονούσε την καλή της νεράιδα, που με την μορφή του Ζόνγκ την έριξε μέσα σε μια νύχτα στην αγκαλιά του πριγκιπόπουλου που όλα αυτά τα χρόνια περίμενε. Πετώντας από τη χαρά της του απάντησε.

- Ναι!... Δέχομαι!

Αυτός, χαμογέλασε ευτυχισμένος. Την τράβηξε ελαφρά προς το μέρος του και αφού της έδωσε ένα φιλί που την έκανε να χάσει την ανάσα της, την ρώτησε με εντελώς φυσικό τρόπο.

- Και βέβαια, δεν χρειάζεται να σε ρωτήσω για το πώς θα ονομάσουμε το πρώτο μας παιδί; Είμαι σίγουρος, ότι θα συμφωνήσεις.

- Αλήθεια; Θα συμφωνήσω;

- Φυσικά... Ζόνγκ!

* * *

Όταν έμπαιναν στο σπίτι είχε πια νυχτώσει. Η Αλέκα δεν ήταν εκεί και όσο για τον κυρ Γιάννη και την κυρά Νίκη, έβλεπαν αφοσιωμένοι μια ταινία στην τηλεόραση. Τους καλησπέρισαν και αποσύρθηκαν στο δωμάτιο της Μαρίας, λέγοντάς τους ότι πάνε να πούνε τα δικά τους. Όμως ο λόγος ήταν άλλος. Τους έκαιγε η αγωνία και τους δυο να βρεθούν απέναντι από τις αρχές του Ζόνγκ.

Η Μαρία πήρε τέσσερις πέντε σελίδες λευκό χαρτί και προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Μια στιγμή κατέλαβε και τους δυο. Ο Δωρόθεος κοίταζε εκστατικά την αγαπημένη του, με μια προσήλωση και σεβασμό σαν να επρόκειτο για μια ιέρεια ενός θεού, που από στιγμή σε στιγμή θα αποτύπωνε στο χαρτί το θέλημά του. Μα καθώς

τα λεπτά κυλούσαν δραματικά και οι σελίδες έμεναν άσπρες, τη ρώτησε δειλά. Ίσα που ακούστηκε.

- Μήπως δεν θυμάσαι;

- Θυμάμαι,... είμαι σίγουρη πως θυμάμαι. Μου φαίνεται σαν να ναι τώρα που με συμβούλεψε επί λέξει, «να θυμάσαι τις αρχές που μας οδηγούν πέρα, μακριά από τις πλάνες του νου. Εκεί, που η καθαρή σκέψη δεν έχει τίποτα να περιμένει και δεν φοβάται πια το πυκνό άγνωστο. Είναι ελεύθερη».

Ξαφνικά, το χέρι της άρχισε να τρέμει. Θα έλεγε κανείς ότι είχε πάψει να το ορίζει. Και τότε άρχισε να γράφει ακατάπαυστα.

Απλές αρχές για επαναυτοπροσδιορισμό του εαυτού

Γεννιόμαστε, ζούμε και πεθαίνουμε, φυλακισμένοι μέσα σε ένα κόσμο του νου μας. Στον κόσμο, που κατασκευάζει ο νους με ότι πληροφορίες καταφέρνει να συλλέξει μέσω των αγνώστου αξιοπιστίας αισθητήρων (πέντε αισθήσεις) που χρησιμοποιεί. Δηλαδή, στην ουσία όλο το θέατρο της ζωής μας παίζεται μέσα στο μυαλό μας και πουθενά αλλού. Η εντύπωση που έχουμε ότι η πραγματικότητα που νιώθουμε είναι έξω και γύρω από μας, είναι μια ψευδαίσθηση που δημιουργεί ο κατασκευαστής –ο νους- αυτής της υποκειμενικής πραγματικότητας. Είναι άγνωστο τι σχέση έχει αυτός ο υποκειμενικός κόσμος του καθενός μας με τον αντικειμενικό, αληθινό κόσμο που θεωρούμε ότι υπάρχει εκεί έξω από μας. Παρά τις ανθρώπινες φιλοδοξίες για γνώση, ακόμα και αυτό το αόρατο και ορατό σύμπαν με τους αστέρες και τους γαλαξίες του που αντιλαμβανόμαστε, συμπεριλαμβανομένης και της υπόθεσης για τη γέννησή του, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια περιοχή του άγνωστης πιστότητας πάζλ, ενός κόσμου που κατασκευάζεται από τον νου μας, μέσα του και που τον χρησιμοποιεί για «κατοικία» του. Είναι πολύ πιθανό, κατά τη δημιουργία –σχεδιασμών των εγκεφάλων όλων των πλασμάτων από τη Φύση, να

φροντίστηκε εσκεμμένα αυτή η περιορισμένων δυνατοτήτων –ίσως ακόμη και μηδενική- αντίληψη και κατανόηση της πραγματικότητας από μέρους των, μόνο και μόνο για να προστατευτούν, επειδή σίγουρα δεν θα μπορούσαν να αντέξουν τις αχανείς πληροφορίες του αληθινού κόσμου.

Όλες οι γνώσεις και οι αποδεικτικές διαδικασίες με τα συμπεράσματά τους που έχουν προκύψει από την ανθρώπινη λογική, δεν έχουν καμία αξία έξω από τον ανθρώπινο νου. Είναι απλώς τρόποι ή ακολουθία τρόπων αλληλεπίδρασης του φυλακισμένου νου με τον επίσης φυλακισμένο μαζί του κόσμο του, στην προσπάθεια που κάνει για να τον νοηματοδοτήσει και στη συνέχεια να τον εξελίξει σε όσο το δυνατόν φιλικότερο προς τον εαυτό του. Προς τούτο ανακάλυψε τις λέξεις, καταφέροντας έτσι άριστα να ξεγελαστεί και να ανακουφιστεί από το νόημα που τους ανέθεσε και τους αναθέτει να εκφράζουν. Οι αλληλεπιδράσεις αυτές ιεραρχούνται και ταξινομούνται πάντα μέσα στο νου, έστω και αν τα ίχνη τους, τα αποτελέσματά τους, φαίνονται σε βιβλία, υπολογιστές, τεχνολογικά επιτεύγματα (κτίρια, αυτοκίνητα, αεροπλάνα, κ.λ.π.), πολιτισμό (ανθρώπινες σχέσεις, πολιτικά συστήματα, θρησκείες, εκπαίδευση, μουσική, ποίηση, κ.λ.π.), σαν να είναι έξω από το νου. Η συγκεκριμένη εντύπωση είναι μια ψευδαίσθηση. Όλα είναι μέρος του υποκειμενικού κόσμου του μυαλού, μέσα στον οποίο ανήκει ακόμα και αυτή η ίδια η αντίληψη του σώματος που κυβερνά, έστω και αν αυτό το σώμα παρεμβαίνει με τη δράση του στον αληθινό κόσμο. Το τι μορφή έχουν αυτές οι παρεμβάσεις είναι άγνωστο. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι μοιάζουν με αυτές που αντιλαμβανόμαστε στον κόσμο του μυαλού μας. Πάντως, για οποιονδήποτε δεν είναι άνθρωπος, είναι απλώς σημάδια ότι κάποια πλάσματα έκαναν παρεμβάσεις στο ακατέργαστο περιβάλλον με άγνωστη τη λογική σχεδιασμού και χρήσης τους. Εν κατακλείδι, όλες αυτές οι αλληλεπιδράσεις του νου με την υποκειμενική του πραγματικότητα καθώς και τα ίχνη τους

σ' αυτήν, ακυρώνονται, εξαφανίζονται με τον θάνατό του. Είναι νοητικά κατασκευάσματα που παύουν να υφίστανται όταν πάψει να υφίσταται και ο νους που τα επινόησε.

Η αλήθεια, το δίκαιο, η ελευθερία, η τιμιότητα, καθώς και κάθε άλλη ηθική αξία, δεν είναι υπερβατικές επιταγές, αλλά αρχέγονες ανθρώπινες επιλογές που εκρίθησαν ότι διευκολύνουν και κάνουν ασφαλέστερη την κοινωνική ζωή. Επιλέχτηκαν και υιοθετήθηκαν από τον άνθρωπο μετά από μακρά κοινωνική εμπειρία και αφού επιβεβαιώθηκε ότι του εξασφαλίζουν μεγαλύτερη ασφάλεια στις δύο βασικές του ανάγκες, αυτοσυντήρηση και αναπαραγωγή. Η έννοια τους δεν είναι πάγια, αλλά συνεχώς επαναπροσδιορίζεται σύμφωνα με την εκάστοτε κοινωνική και χρονική εποχή και έτσι μεταλλάσσονται απαρατήρητα στην νέα τους μορφή. Παρά τις επίμονες προσπάθειες που έγιναν και γίνονται συνεχώς, ώστε αυτές οι ηθικές αξίες να φαίνονται ως να έχουν καθολική ισχύ, εν τούτοις το μόνο που μπορούν να έχουν είναι πλειοψηφική ισχύ. Ουσιαστικά, οι ηθικές αξίες έχουν νόημα σε προσωπικό επίπεδο αφού ούτως ή άλλως διαμορφώνονται και αποκτούν σημασία μέσα σε διαφορετικούς προσωπικούς κόσμους. Αυτή η μη καθολική ισχύς των ηθικών αξιών που παρατηρήθηκε από αρχαιοτάτων ετών, εφείρρε, γέννησε την έννοια της αμαρτίας, μιας εσωτερικής για κάθε πρόσωπο καταδίκης, προκειμένου να προστατέψει την κοινωνία από ενδεχόμενες βαθιές ρωγμές οφειλόμενες σε ανεπιθύμητες ατομικές συμπεριφορές. Στην έννοια της αμαρτίας εδόθη εσκεμμένα υπερβατική εκπόρευση -με αναπόφευκτη τη θρησκευτική της εκμετάλλευση-, ενώ είναι ανθρώπινο δημιούργημα, προκειμένου να αποκτήσει όσο το δυνατό καθολικότερη ισχύ και να μπορεί έτσι να δημιουργεί ευκολότερα προσωπικές αναστολές στη μη τήρηση των ηθικών αξιών υπό των ατόμων.

Ακόμα και η αγάπη έχει τις ρίζες της στην αρχέγονη ανάγκη του ανθρώπου για ασφάλεια. Η συγκεκριμένη δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα είδος συναισθηματικού

κουκουλιού, που έμαθε σιγά-σιγά –κατά τη διάρκεια των χιλιετιών- να φτιάχνει γύρω του ο κάθε άνθρωπος, «πλέκοντας» ανθρώπους, ζώα, φυτά, ακόμη και αντικείμενα, που για κάποιο λόγο πείστηκε ότι ανήκουν στο στενό συναισθηματικό του περιβάλλον, -δηλαδή αισθάνεται πως κατά κάποιο τρόπο μπορεί να τα χαρακτηρίσει δικά του-, προκειμένου έτσι να εξασφαλίσει συναισθηματική ασφάλεια στο εγώ του, στην ύπαρξή του. Για οτιδήποτε άλλο, που δεν ανήκει σ' αυτό το περί τον εαυτό «πλεκτό», νοιώθει αδιαφορία ή το πολύ-πολύ συμπάθεια. Δηλαδή η αγάπη ακόμα και όταν φαίνεται ότι απευθύνεται προς τους άλλους, στην ουσία είναι ένα κατασκεύασμα του εγώ που αφορά τον εαυτό του και μόνο, για να νιώσει ασφαλές το ίδιο και κανέναν άλλον. Συνήθως, η προσήλωση του εγώ σ' αυτή τη δημιουργία του συναισθηματικού του κουκουλιού είναι υπέρμετρα μεγάλη. Έτσι, όταν αρκετά συχνά έρχεται μπροστά στο φόβο καταστροφής του κουκουλιού του (φόβος θανάτου πολύ προσφιλούς προσώπου, κίνδυνος πατρίδας, κ.λ.π.), πολλές φορές ιεραρχεί σε δεύτερη θέση την δική του ασφάλεια (σαν να λέμε, προσέχοντας να μη σπάσει το ραγισμένο βάζο, αφήνει να χυθεί το πολύτιμο περιεχόμενο, που κάλλιστα θα μπορούσε να μεταγγιθεί σε ένα άλλο βάζο και να παραμείνει ασφαλές). Του ασκείται μία τόσο έντονη και καθοριστική επίδραση στην ψυχολογία του, που υπερβαίνει και τα ένστικτα αυτοσυντήρησής του, οδηγώντας το σε αυτοθυσία. Το εγώ παύει να προστατεύει τον εαυτό του υποκύπτοντας σε έναν αντιφατικό, συγκριτικά ως προς την σημαντικότητα, μοιρολατρισμό.

Όλοι μας, άνθρωποι, ζώα και φυτά, έχουμε την ίδια μοίρα, παρά τις ανθρώπινες πλάνες ότι οι ίδιοι είναι κάτι το ξεχωριστό. Η με κάποιον τρόπο ανάδειξη πολλών σε διακεκριμένες προσωπικότητες ως προς την υπόλοιπη ανθρώπινη μάζα, που τους εξασφαλίζει μάλιστα και μια υστεροφημία, είναι η κύρια αιτία της πλάνης ότι δηλαδή οι άνθρωποι υπερέχουν από τα άλλα όντα ως προς την ποιότητα και το αποτέλεσμα της ζωής τους. Η ωμή αλήθεια

είναι ότι είμαστε όλοι μαντρωμένοι σε αυτό το σφαιρικό γήινο εκτροφείο, είτε ως κρέατα είτε ως φυτά και αλληλοτρωγόμαστε, μη μπορώντας να βρούμε κανένα άλλο νόημα της ζωής μας. Μπροστά σ' αυτήν την τραγική πραγματικότητα, ο καθένας μας προσπαθεί να εφεύρει ένα καθαρά προσωπικό του νόημα, ένα δικό του λόγο για να ζει, που σίγουρα δεν ενδιαφέρει κανέναν άλλο. Παρομοιάζει την ζωή του με μια τούρτα που ο ίδιος σχεδιάζει και φτιάχνει και που στα πρώτα χρόνια της ζωής του την τρώει λαίμαργα απολαμβάνοντάς την. Καθώς όμως τα χρόνια περνούν και η άλλοτε γλυκύτητα και νοστιμιά αντικαθίσταται σιγά-σιγά από ανιαρότητα και μπουχτισμα, αναγκάζεται να τη στολίζει και να την συμπληρώνει με όλο και περισσότερα «κερασάκια» και ζαχαρωτά για να καταφέρει να τη φάει ολόκληρη. Δυστυχώς, για πολλούς τα ξεγελάσματα αυτά τελειώνουν γρήγορα και η ζωή τους μετατρέπεται σε μια καταθλιπτική, μελαγχολική αναμονή του τέλους της.

Το αν υπάρχει ένα ή περισσότερα Αίτια στα οποία να οφείλεται η δημιουργία του κόσμου, του οποίου ένα υποκειμενικό είδωλο είναι κατασκευασμένο μέσα στο μυαλό του καθενός μας και μέσα στο οποίο ζούμε, δεν το γνωρίζουμε. Ποτέ δεν αντιληφθήκαμε σημάδια ύπαρξης ενός Αιτίου –Θεού- μέσω μιας οποιασδήποτε ατομικής ή καθολικής επικοινωνίας του με την ανθρωπότητα αλλά και με οποιοδήποτε άλλο πλάσμα. Οι μεμονωμένες ομολογίες ανθρώπων του παρελθόντος ότι επικοινωνήσαν με τον Θεό ή με κάποιους αντιπροσώπους του, οφείλονται στην απόγνωση που νιώθουν οι άνθρωποι από την ανυπαρξία επικοινωνίας με τον Δημιουργό τους, που τόσο πολύ την έχουν ανάγκη και καταντούν να την φαντασιώνονται. Αν ο Θεός ήθελε να επικοινωνήσει σαν απόδειξη του ότι υπάρχει, θα το έκανε με όλους μας ανεξαιρέτως και χωρίς διακρίσεις, γιατί πολύ απλά όλα του τα πλάσματα θα τα θεωρούσε ισότιμα και με το ίδιο δικαίωμα να γνωριστούν μαζί του. Δεν θα του χρειάζονταν μεσάζοντες. Τα δήθεν

θεικά πρόσωπα όλων των θρησκευτικών θεωριών, δεν είναι τίποτε άλλο παρά διάφοροι φωτισμένοι άνθρωποι που εμφανίστηκαν κατά καιρούς, όπως κάλλιστα και κάποιοι άλλοι μπορούν να εμφανιστούν και στο μέλλον, ανάμεσά μας με σκοπό να μας διδάξουν τρόπους καλής ατομικής και κοινωνικής ζωής, τρόπους αμοιβαίας διευκόλυνσης του ταξιδιού της ζωής μας. Δυστυχώς όμως, δισεκατομμύρια άνθρωποι αντί να υλοποιούν στη ζωή τους αυτά τα μηνύματα, προτιμούν να θεοποιούν αυτούς που τα εξέφρασαν, δημιουργώντας έτσι ψεύτικες δικαιολογίες στους εαυτούς τους, ότι δήθεν τους είναι ακατόρθωτο να ικανοποιήσουν αυτές τις -βαφτισμένες- θεικές επιταγές, παραμένοντας έτσι στη μίζερη καταναλωτική ζωή τους, ζητώντας όμως συγχρόνως -λόγω άγνωστου μεταφυσικού φόβου- θεική συγχώρεση με κεριά, προσκυνήματα, τάματα και άλλα εφευρήματα. Όλα τα οράματα, εφιάλτες και θαύματα που φαίνονται ότι έχουν υπερβατική προέλευση, κατά βάθος είναι δημιουργήματα του ανθρώπινου νου, ο οποίος είναι προικισμένος με πολλές και άγνωστες, ίσως ακόμη, ικανότητες. Όσον αφορά τον επικίνδυνο φανατισμό που επιδεικνύουν πολλοί άνθρωποι προς κάποια θρησκευτική θεωρία, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η άρνησή τους να παραδεχθούν ότι πλανώνται.

Το σημαντικό είναι να αντιληφτούν οι άνθρωποι ότι το άγνωστο είναι η βασική και κοινή τους μοίρα με όλα τα όντα του σύμπαντος, να συμφιλιωθούν μαζί του και να πάψουν να το φοβούνται σαν εχθρό φτιάχνοντας μύθους για να το πολεμήσουν.

Όσοι καταφέρουν να ξεφύγουν από όλες αυτές τις πλάνες του νου τους, που τους κρατούν έντεχνα δούλους ενός ψέματος, ενός παραμυθιού και να κατανοήσουν αυτήν την σπαρακτική μοίρα όλων των όντων, ας προσπαθήσουν ως φωτισμένοι να διευκολύνουν το ταξίδι της ζωής όχι μόνο του εαυτού τους, αλλά και όλων των άλλων πλασμάτων, ανθρώπων, ζώων και φυτών, με αλληλοκατανόηση και αλληλοβοήθεια. Αν η προσπάθειά

τους γίνει ειλικρινής, ανιδιοτελής, αφοσιωμένη, τότε πολύ πιθανόν να καταφέρουν να ενεργοποιήσουν την ανεκμετάλλευτη δύναμη που όλοι κρύβουμε μέσα μας, την ικανότητα θεραπείας.

Το χέρι της σταμάτησε και η Μαρία σήκωσε το κεφάλι της σαν να συνήλθε από κάποια έκσταση. Έμειναν κι οι δυο αποσβολωμένοι να κοιτούν το κείμενο. Άρχισαν να συζητούν, να σχολιάζουν, να αναρωτιούνται, να κατανοούν.

Οι μέρες ακολούθησαν η μια την άλλη, πήραν τη σκυτάλη οι βδομάδες και μετά οι μήνες. Πέρασε καιρός, μα τίποτα πλέον δεν ήταν ίδιο. Η ζωή τους είχε πια αλλάξει, είχε απογυμνωθεί από όλα αυτά τα κοινωνικά, πολιτιστικά και γνωσιολογικά επιχρίσματα που τους εμπόδιζαν να δουν τον εαυτό τους. Ήταν ελεύθεροι.

XVII

Έχει περάσει πια ένας χρόνος, από τότε που μια νύχτα άλλαξε τη ζωή τόσων ανθρώπων.

Κάποιοι, ακόμα μαζεύουν τα κομμάτια τους. Η Ξένια με το Χάρη, εξακολουθούν να εκτίουν την ποινή τους στη φυλακή, ενώ η Αλέκα, πιάνει και αφήνει τις δουλειές, τη μία μετά την άλλη. Από τότε που τη διώξαν απ' το κανάλι, δεν μπορεί να στεριώσει πουθενά. Ο πρώην Διευθυντής της Βιβλιοθήκης με το γιο του, αφού γλύτωσαν τη φυλακή λόγω ελλείψεως στοιχείων, έπιασαν δουλειά σε μια εταιρία. Ο ένας στο λογιστήριο κι ο άλλος πωλητής. Ο δε νυχτοφύλακας, κατάφερε και τον πήρανε στο δήμο ως οδοκαθαριστή, μέχρι να συμπληρώσει τα ένσημα για τη σύνταξη.

Μερικοί άλλοι, έγιναν σοφότεροι. Ο παπά Νικόλας, σταμάτησε πια, μόνο να ακούει τις εξομολογήσεις «ενόχων», που ψάχνουν να κρυφτούν σε μια δήθεν άφεση αμαρτιών. Άρχισε να τους ζητά, αντί μετανοιών και προσευχών, έμπρακτη αποκατάσταση της βλάβης που προξένησαν. Ο καρκίνος του μέσα σε ένα βράδυ είχε εξαφανιστεί και δεν σκόπευε να τον ξαναποκτήσει. Όσο, για τον επίσκοπο; Έπαψε να εμφανίζεται όλη την ώρα στην τηλεόραση, έβγαλε τα πολλά πλουμίδια από πάνω του κι απ' τη ζωή του και έσκυψε στο ποίμνιό του. Είχε νιώσει τη φώτιση, τον λόγο για τον οποίο είχε χρησθεί Επίσκοπος. Ο Γιώργος, έμαθε να ξεχωρίζει τους ανθρώπους. Δεν του αρκούσε πια το «περιτύλιγμα». Εδώ και επτά μήνες είναι αρραβωνιασμένος με μια γειτόνισσά του. Καλή και συμπαθητική κοπέλα. Τον άλλο, ή τον παρ' άλλο μήνα, λένε να βάλουνε τα στέφανα. Ο κυρ Γιάννης, ξαναβρήκε τον εαυτό του. Άρχισε τις ελεημοσύνες, χωρίς να το μαθαίνει κανείς και κάνει πλέον πολύ συχνά παρέα με τον φίλο του τον Περικλάκο, ενώ η κυρά Νίκη που

ακόμη αναρωτιέται για το τι συνέβη εκείνο το μαγικό βράδυ, καμαρώνει κρυφά για την αλλαγή του άντρα της. Ευτυχώς που της απέμεινε κι αυτή η χαρά, αλλιώς θα την είχε πεθάνει ο καημός της Αλέκας.

Η Εκκλησία δεν συμμερίστηκε την αγωνία και τις εμμονές μιας μερίδας πιστών που ζητούσαν επιμόνως τον χαρακτηρισμό του λιβαδιού ως θαυματουργού. Ήταν πολύ τραβηγμένο για να αντέξει στη σύγχρονη θρησκευτική λογική. Παρ' όλα αυτά, οι αυτόπτες μάρτυρες της θεραπείας ή της αναζωογόνησης που είχαν δει να συμβαίνει μέσα σε μια νύχτα σε όσα ζώα είχαν βρεθεί στο λιβάδι, εξακολούθησαν να διαδίδουν το «θαύμα» και να τσιγκλούν την θρησκευτική αγωνία όλο και περισσότερων θρησκόληπτων. Καθημερινά, ολοένα και πιο πολλούς παρέσυραν για να τους δείξουν που είχαν δει με τα μάτια τους το δείνα ή το τάδε θεραπευμένο ζώο. Πολύ γρήγορα, προτού ξεθυμάνει το θρησκευτικό αίσθημα, τα πρώτα παραγκάκια των γυρολόγων που πουλούσαν τάματα, κεριά, αγιωτικά και ελπίδες, έκαναν την εμφάνισή τους, φέρνοντας μαζί τους ακόμα περισσότερους απελπισμένους. Θαύματα περίμεναν, μα θαύμα δεν έβλεπαν. Έπρεπε να περάσουν δυο τρεις μήνες, για να καταλάβουν όλοι, πελάτες και έμποροι, την πλάνη τους και να αφήσουν το λιβάδι στην ησυχία του.

Τέλος, οι μόνοι που πραγματικά πίστεψαν πως η ζωή τους άλλαξε από ένα όνειρο, χωρίς να το μυθοποιήσουν δίνοντάς του μια θεϊκή διάσταση, ακόμα είναι ευτυχισμένοι... Η Μαρία με το Δωρόθεο. Οι αρχές που πλέον τους οδηγούν, έχουν επαναπροσδιορίσει την σημασία του κόσμου τους, αλλά και πολλών άλλων που τις κατανόησαν και τις ασπάστηκαν. Πράγματι, οι σελίδες με τις αρχές που τους έδωσε ο Ζόνγκκ, ένα χρόνο τώρα, κυκλοφόρησαν από χέρι σε χέρι και απ' τον ένα στον άλλο σε πολλούς ανθρώπους. Αρκετοί τις διάβασαν, τις θεώρησαν φαντασιώσεις και τις πέταξαν. Ακόμη περισσότεροι ανησύχησαν, φοβήθηκαν ότι επιχειρείται να

ανατραπεί ο κόσμος τους και στρατεύθηκαν σε ένα πόλεμο διαψεύσεών τους. Όμως, ήταν και πολλοί αυτοί που ελευθερώθηκαν από τις πλάνες τους. Όσο για το ζευγάρι; Δεν άργησαν να παντρευτούν. Σχεδόν αμέσως,... με το που της έκανε πρόταση γάμου εκείνο το απόγευμα στη σπηλιά, έψαξαν για παπά και για κουμπάρο.

Το δειλινό της πέμπτης Ιουνίου, ημέρα του αγίου Δωροθέου, ένα ολόκληρο έτος μετά από κείνη την καταλυτική νύχτα, τους βρήκε καθισμένους στην άμμο της ακρογιαλιάς να γιορτάζουν τους Δωρόθεους. Και τους δυο. Τον ένα πλάι της, να της κρατάει το χέρι καθώς τα μάτια του χάνονταν μες τα δικά της και τον άλλο,... σαν μια θύμηση,... μια ανάμνηση βάλσαμου, που κατοικεί πια μόνιμα μες τις καρδιές τους. Με μεζεδάκια και γλυκά απλωμένα σε μια πετσέτα και τον Ζόνγκ, το γιο τους, στην αγκαλιά, απολάμβαναν το ηλιοβασίλεμα, αφήνοντας τη θάλασσα να τους βρέχει τα πόδια.

- Δωρόθεε,... άραγε,... υπήρξε τελικά ο Ζόνγκ;...

- Μπορεί να υπήρξε, Μαράκι μου,... ίσως και όχι. Τι σημασία έχει;... Άλλωστε,... τώρα πια, είναι συνέχεια μαζί μας,... και μεγαλώνει!

* * *

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Σημασία έχει, να καταφέρουν κάποτε οι άνθρωποι να μη χρειάζονται τη φώτιση ενός Ζόνγκ -όπως δυστυχώς χρειάστηκαν και στο παρελθόν τη φώτιση κάποιων άλλων φωτισμένων- για να επαναφέρει την ισορροπία στη ζωή τους. Από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας, πολλοί αφυπνισμένοι προσπάθησαν να διαδώσουν ένα μήνυμα,... μια «συνταγή» καλής ζωής. Ένα μήνυμα διευκόλυνσης των άλλων και του εαυτού. Δυστυχώς όμως, δισεκατομμύρια άνθρωποι αντί να κατανοήσουν το μήνυμα, προτίμησαν να θεοποιήσουν τον «ταχυδρόμο», σαν ένα άλλοθι ότι δήθεν κατάλαβαν.

Δικαίωμα στα λάθη έχουμε όλοι,... μα κάποτε, πρέπει επιτέλους να μάθουμε να τα μετατρέπουμε σε σωστά, αυτοβούλως, χάρη σε ένα «εσωτερικό συναγερμό» και όχι σαν ένδειξη «υποταγής» στη βούληση μιας αυθεντίας,... ενός σοφού. Χάρη στην συνειδητοποίηση μιας κοινής μοίρας και όχι χάριν μιας διαπραγμάτευσης για την εξαγορά ενός προσωπικού Παραδείσου.

Ίσως τότε,... να μπορούμε να μιλάμε για πραγματική πνευματική εξέλιξη. Πολιτισμό ουσίας και όχι επιχρισμάτων.

* * * * *

Η Μαρία είναι μια όμορφη κοπέλα, μετριοπαθής, έξυπνη, καλοσυνάτη, σε αντίθεση από την αδερφή της την Αλέκα και τη φίλη της την Ξένια, που είναι αλαζόνες, υπερβολικά φιλόδοξες, σκληρές. Με το ξεκίνημα της ιστορίας, η πρωταγωνίστρια κλονίζεται από ένα κτύπημα της αμειλικτης μοίρας της. Ο καρκίνος, φέρνει στη ζωή της τα πάνω κάτω. Η μία στενοχώρια διαδέχεται την άλλη, μέχρι που απ' αυτή την άχαρη ζωή έρχεται να τη λυτρώσει ο Ζόνγκ. Ένας εξωγήινος, που αφού γρήγορα πάρει τη μορφή ανθρώπου, γνωρίζεται μαζί της και της δείχνει ένα κόσμο ιδανικό. Ένα κόσμο αγάπης και αλληλοκατανόησης. Ένα κόσμο, που ο καθένας διευκολύνει τη ζωή του άλλου, ακόμα και θεραπευοντάς τον. Το κήρυγμά του και τις θεραπείες του της γεύεται πολύς κόσμος, ενώ ανάμεσα στον Ζόνγκ και τη Μαρία αναπτύσσεται ένας μάταιος έρωτας. Αν και δεν μπορούν να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλο, το τέλος της ευτυχίας τους δεν θα αργήσει...

* * *

Ο Ζόνγκ, θα μπορούσα να πω, είναι ο δούρειος ίππος που προσπαθεί να αλώσει αρκετές δογματικές αρνήσεις μας. Οι αρνήσεις αυτές, συνήθως δεν έχουν επίγνωση ότι είναι δογματικές, ίσως, γιατί έτσι τις έμαθαν να πιστεύουν. Επιχειρείται να μπολιαστούν με την αμφιβολία, την ερώτηση, την αμφισβήτηση, τον προβληματισμό και εν κατακλείδι να αντικατασταθεί το πιστεύειν δια του νομίζειν.

Βέβαια υπάρχουν και οι αμετακίνητες σκέψεις, ... οι προαποφασισμένες αντιρρήσεις. Οι απόψεις, με τις οποίες κανένας Ζόνγκ δεν πρόκειται ποτέ να καταφέρει να διαπραγματευτεί. Ίσως, γιατί επέλεξαν να ταξιδεύουν τη ζωή, με το βαγόνι που άλλοι διάλεξαν γι' αυτές, ως το καλύτερο, ... μη επιτρέποντας στον εαυτό τους να αναρωτηθεί, ... να ψάξει μόνος.

* * *

Ο Παντελής Γαβρίλης 'Αιγινήτης' (pantelisaiginitis@gmail.com), γεννήθηκε το 1955 στον Πειραιά και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Πατρών και επιμορφώθηκε σε διάφορα θέματα, μεταξύ των οποίων «Διδακτική των Μαθηματικών», «Χρήση Η/Υ», «Κοινωνική και επαγγελματική ισότητα των δύο φύλων», «Περιβαλλοντική εκπαίδευση μαθητών» και «Επαγγελματικός Προσανατολισμός και Συμβουλευτική». Είναι εκπαιδευτικός Μαθηματικός και Σύμβουλος επαγγελματικού προσανατολισμού. Τα τελευταία χρόνια διδάσκει και κατοικεί στην Αίγινα, ένα μικρό νησί κοντά στον Πειραιά.

Συγγραφικό έργο: Τον Δεκέμβριο του 2010, κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Publibook» και επανακυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2011 από τις εκδόσεις «Λευκή Σελίδα» το δοκίμιο «Παραπλανημένος άνθρωπος, ... προσπάθεια για επανατοποθετισμό». ISBN : 9782748359541.